NORA ROBERTS

DALIA ALBASTRĂ

[In The Garden #1]

Nora Roberts

DALIA ALBASTRĂ

[In The Garden #1]

Traducere din limba engleză
MIHAELA SOFONEA

Editura Lira
2014

Blue Dhalia
Nora Roberts
Copyright © 2004 Nora Roberts

Lira este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O. P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Copyright © 2014
Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Dalia albastră / Nora Roberts; trad.: Graal Soft.
- București: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-811-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73)-31 = 135.1

versiune ebook: [1.0] hunyade

Pentru Dan și Jason

Chiar dacă ați devenit bărbați, veți rămâne întotdeauna copiii mei.

Dacă rădăcinile unei plante se fac ghem, strângându-se unele în altele, ar trebui desprinse cu grijă. După plantare trebuie să se ramifice, nu să continue să crească într-o masă compactă.

Din *Comorile grădinăritului*, despre transplantarea plantelor

Credința mea este că fiecare floare se bucură de aerul pe care îl respiră.

Wordsworth

Prolog

Memphis, Tennessee
August 1892

Nu avea în plan să dea naștere unui copil din flori. Când își dădu seama că purta în pântece pruncul amantului ei, șocul și panica se transformară iute în furie.

Existau căi de a ieși din această situație, desigur. O femeie cu statutul ei avea portițe de scăpare. Dar îi era frică de ei, de cei care făceau avorturi, aproape la fel de mult cum se temea de ceea ce creștea, nedorit, în ea. Amanta unui bărbat precum Reginald Harper nu-și putea permite să rămână însărcinată.

Era amanta lui de aproape doi ani și o întreținea bine. O, știa că avea și pe altele - inclusiv o nevastă dar nu era treaba ei.

Era încă tânără și frumoasă. Iar tinerețea și frumusețea puteau fi scoase la mezat. Făcea asta de aproape un deceniu, cu neînduplecare, în minte și în suflet. Și profitase de ele, le rafinase cu grația și farmecul pe care le deprinsese privindu-le și imitându-le pe doamnele alese care vizitau casa somptuoasă de lângă râu, unde muncise mama sa.

Avea un dram de educație. Dar, mai mult decât să studieze cărți și muzică, învățase arta flirtului.

Se vânduse pe bani pentru întâia oară la cincisprezece ani și, odată cu monedele primite, pusese la păstrare și cunoștințele deprinse. Dar nu prostituția era scopul ei, nu mai mult decât lucrul în casă sau povara zilnică a muncii în fabrică. Știa care e diferența dintre târfă și amantă. Cea dintâi oferea scurte partide de sex, la rece, pentru câțiva bănuți, și era uitată înainte ca bărbatul să-și încheie nasturii de la prohab.

Dar amanta - o amantă deșteaptă și de succes - oferea romantism, sofisticare, conversație, bună dispoziție, laolaltă cu marfa dintre picioare. Era o tovarășă, un umăr pe care puteai plânge, o fantezie sexuală. O amantă ambițioasă știa să nu ceară nimic și să câștige mult.

Amelia Ellen Conner avea ambiții. Și le împlinise. Pe cele mai multe dintre ele.

Îl alesese pe Reginald cu mare grijă. Nu era arătos, și nici foarte deștept. Dar era, după cum o asigurau cercetările ei, foarte bogat și foarte infidel slăbuței și cumsecadei sale soții, care era stăpâna din Harper House.

Avea o femeie în Natchez și se spunea că mai ținea una în New

Orleans. Își mai putea permite încă una, așa că Amelia își puse în minte să-l cucerească. Îi făcu ochi dulci și obținu ce-și dorise.

La douăzeci și patru de ani, locuia într-o casă drăguță în South Main și avea trei servitori. Garderoba îi era plină de haine frumoase, iar caseta de bijuterii strălucea.

Era adevărat că nu era primită de doamnele alese pe care le invidia cândva, dar exista o jumătate de lume mondenă în care o femeie cu statutul ei era bine-venită. În care era invidiată. Organiza petreceri generoase. Călătorea. Trăia.

Apoi, la nici un an și ceva după ce Reginald o instalase în casa aceea drăguță, lumea ei, clădită cu șiretenie și abilitate, se prăbușise.

I-ar fi ascuns faptul până în clipa în care și-ar fi făcut curaj să viziteze cartierul felinarelor roșii, punând capăt poveștii. Dar o surprinsese într-un moment când îi era extrem de rău și îi scrutase chipul cu ochii aceia ai lui întunecați și pătrunzători.

Și își dăduse seama.

Nu numai că fusese încântat, dar îi interzisese cu desăvârșire să întrerupă sarcina. Spre uluirea ei, îi cumpărase o brățară cu safire pentru a sărbători evenimentul.

Ea nu așteptase copilul, însă el, da.

Astfel că începuse să se gândească în ce fel i-ar putea fi de folos copilul. Fiind mama pruncului lui Reginald Harper - fie el și din flori - avea să fie întreținută pentru totdeauna. Era posibil să-și piardă interesul de a împărți patul cu ea când nu avea să mai fie în floarea tinereții, iar frumusețea ei va păli, însă îi va întreține, și pe ea, și pe copil. Soția lui nu-i dăruise un fiu. Însă ea probabil că avea să o facă. O va face.

În ultimele zile reci de iarnă și la începutul primăverii, își duse sarcina planificându-și viitorul.

Apoi se întâmplă ceva straniu. Simți copilul mișcându-se înăuntrul ei. Ca niște fluturări și întinderi, lovituri jucăușe. Copilul pe care nu îl dorise deveni al ei.

Crescu înăuntrul ei ca o floare pe care doar ea o putea vedea, o putea simți, o putea cunoaște. Și, odată cu el, o uriașă și puternică dragoste înflori de-a lungul arșiței lipicioase a verii și, pentru întâia oară în viața ei, îi fu dat să cunoască o pasiune pentru altceva decât ea însăși și propriul confort. Copilul, fiul ei, avea nevoie de ea. Avea să-l protejeze cu toate forțele.

Odihnindu-și mâinile pe burta rotundă, supraveghea aranjarea camerei copilului. Pereți de un verde pal și perdele albe de dantelă. Căluțul-balansoar era importat din Paris, iar leagănul era făcut manual în Italia.

Aranjă hăinuțele în garderobul miniatural. Dantelă irlandeză și bretonă, mătăsuri franțuzești. Toate erau splendid brodate cu

monograma copilului. Avea să se numească James Reginald Conner. Urma să aibă un fiu. În sfârșit, ceva al ei. În sfârșit, cineva pe care să-l iubească. Vor călători împreună, ea și frumosul ei băiat. Îi va arăta lumea. Va merge la cele mai bune școli. Era mândria, bucuria și sufletul ei. Iar dacă de-a lungul acelei veri umede Reginald vizita din ce în ce mai rar casa din South Main, era cât se poate de bine.

Nu era decât un bărbat. În pântecul ei creștea un fiu. Nu avea să mai fie nicicând singură. Când începu să simtă durerile facerii, nu se temu câtuși de puțin. De-a lungul orelor în care îndură durerea asudând, nu avu în minte decât un singur lucru. James al ei. Fiul ei. Copilul ei. Ochii i se încețoșară de epuizare, iar căldura, un monstru viu, era parcă mai rea decât durerea.

Văzu că doctorul schimbă priviri cu moașa. Priviri îndârjite, încruntate. Dar era tânără, era sănătoasă și avea să ducă treaba la bun sfârșit.

Nu mai era timp; orele se scurgeau unele după altele, iar lampa cu gaz arunca umbre pâlpâitoare în încăpere. Auzi, prin valurile de epuizare, un scâncet firav.

— Fiul meu. Lacrimile îi șiroiau pe față. Fiul meu.

Moașa o împiedică să se ridice, murmurând fără încetare:

— Liniștește-te acum. Bea puțin. Odihnește-te.

Sorbi să-și ude gâtul încins și gustă laudanum. Înainte de a apuca să protesteze, începu să se scufunde, tot mai adânc. Departe de tot.

Când se trezi, camera era slab luminată, iar draperiile acopereau în întregime ferestrele. Când începu să se miște, doctorul se ridică de pe scaun și se apropie să-i ridice mâna pentru a-i lua pulsul.

— Fiul meu. Copilul meu. Vreau să-mi văd copilul.

— O să trimit pe cineva să vă aducă niște supă. Ați dormit vreme îndelungată.

— Fiul meu. Trebuie să-i fie foame. Aduceți-mi-l.

— Doamnă.

Doctorul stătea pe marginea patului. Ochii lui păreau stinși, plini de neliniște.

— Îmi pare rău. Copilul s-a născut mort.

Inima îi fu cuprinsă de o senzație îngrozitoare, străpunsă de junghiuri fierbinți de durere și de teamă.

— L-am auzit plângând. Mă mințiți! De ce îmi spuneți un lucru atât de îngrozitor?

— Nu a plâns deloc, îi luă mâinile, cu blândețe.

— Ați avut un travaliu lung și dificil. Către final ați delirat. Doamnă, îmi pare rău. Ați născut o fetiță, moartă.

Nu-i venea să creadă. Țipă, și urlă, și plânse, și fu sedată, iar când se trezi o luă de la capăt.

Nu dorise copilul. Iar apoi acesta fusese tot ceea ce-și dorea.

Durerea ei era dincolo de cuvinte, dincolo de rațiune. Suferința îi luă mințile.

Capitolul 1

Southfield, Michigan
Septembrie 2001

Arse sosul de smântână. Stella avea să-și amintească mereu acel mic detaliu agasant, așa cum avea să țină minte tunetele asurzitoare ale furtunii de sfârșit de vară și ciondănelile copiilor care se auzeau din camera de zi.

Avea să țină minte mirosul aspru, țipătul brusc al detectoarelor de fum și felul în care trăsese, instinctiv, tigaia de pe ochiul aragazului, aruncând-o în chiuvetă.

Nu se prea pricepea ea la gătit, dar era - în general - o bucătăreasă precisă. Pentru această masă de bun venit acasă, plănuise să pregătească, de la cap la coadă, pui Alfredo, una dintre mâncărurile preferate ale lui Kevin, pe care voia să-l asezoneze cu o delicioasă salată de crudități și niște pâine cu crustă, crocantă și proaspătă, cu sos pesto.

Aranjase frumos toate ingredientele în bucătăria ordonată din drăgălașa ei casă din suburbie, iar cartea de bucate se sprijinea de suportul ei special, cu paginile acoperite de o țiplă protectoare din plastic.

Purta un sorț de bucătărie bleumarin, peste pantalonii și cămașa proaspăt spălate și își prinsese coama roșcată și cârlionțată în creștetul capului, ca să nu-i stea în cale.

Se apucase de treabă mai târziu decât sperase, dar fusese nebunie la muncă toată ziua. Toate florile de toamnă de la centrul de grădinărit erau la reducere, iar vremea caldă aducea o mulțime de clienți.

Nu că ar fi deranjat-o. Îi plăcea munca pe care o făcea, era absolut îndrăgostită de slujba ei de manager al pepinierei. Era reconfortant să intre iar în pâine, lucrând cu normă întreagă, acum că Gavin era la școală, iar Luke era suficient de mare ca să-l poată înscrie într-un grup dejoacă. Când Dumnezeu ajunsese copilașul ei în clasa întâi? Și, fără veste, Luke avea să fie gata să meargă la grădiniță.

Ea și Kevin ar fi trebuit să adopte o atitudine proactivă dacă voiau să facă al treilea copil. „Poate în seara asta”, se gândi ea, zâmbind. Moment în care intră în etapa finală și foarte personală a planurilor ei de întâmpinare.

În timp ce măsura ingredientele, auzi o bubuitură și hohote de plâns venind din camera de alături. „Mi-o fac cu mâna mea”, se gândi ea, lăsând baltă totul și dând fuga dincolo. Auzi, să mai facă un copil, când cei doi pe care îi avea deja o scoteau din minți!

Intră în cameră și îi văzu. Îngerașii ei. Gavin, blond pai, cu ochi de drăcușor, tampona cu nevinovăție două mașinuțe, în timp ce Luke, cu părul roșcat leit cu al ei, țipa lângă cuburile de lemn împrăștiate.

Nu era nevoie să fi fost acolo ca să-și dea seama ce se întâmplase. Luke construise, Gavin distrusese. Era ceva absolut firesc în casa lor.

— Gavin. De ce?

Îl luă pe Luke în brațe, bătându-l ușurel pe spate.

— Este în regulă, puiule. Poți să construiești altul.

— Casa mea! Casa mea!

— A fost un accident, susținea Gavin, fără ca sclipirea aceea năzdrăvană care o făcea să pufnească în râs să-i dispară din ochi. Mașina a doborât-o.

— Sunt convinsă că mașina a doborât-o - după ce ai îndreptat-o către casa lui. De ce nu te poți juca frumos? El nu te-a deranjat.

— Mă jucam. Nu e decât un bebeluș.

— Așa e.

Iar privirea care i se ivi în ochi șterse expresia de adineauri de pe chipul lui Gavin.

— Iar dacă ai de gând să te comporți și tu ca un bebeluș, poți s-o faci în camera ta. Singur.

— Era o amărâtă de casă.

— Nuu, mami!

Luke cuprinse obrajii Stellei cu ambele mâini, privind-o cu ochii aceia intenși și umezi.

— A fost foarte bine.

— Poți să construiești una și mai frumoasă. Bine? Gavin, lasă-l în pace. Nu glumesc. Am treabă la bucătărie, iar tati o să ajungă curând acasă. Vrei să fii pedepsit în timp ce noi îi urăm bun venit?

— Nu. Nu pot să fac nimic.

— Păcat. Chiar e păcat că nu ai jucării.

Îl lăsă pe Luke jos.

— Construiește-ți casa, Luke. Să-i lași cuburile în pace, Gavin. Dacă mă faci să vin din nou aici, n-o să-ți placă.

— Vreau să ies afară! se tângui Gavin, în timp ce ea se pregătea să iasă.

— Ei bine, plouă, așa că nu poți să ieși. Trebuie să stăm cu toții înăuntru, așa că fii cuminte.

Se întoarse nervoasă în bucătărie, încercând să-și limpezească mintea. Cu un gest iritat, deschise televizorul din bucătărie. Doamne, îi era dor de Kevin. Băieții fuseseră irascibili întreaga după-amiază și

se simțea încolțită, hăituită și copleșită. Kevin era plecat de patru zile din oraș și ea se dăduse peste cap să facă față în toată perioada aceasta. Avusese grijă de casă, de băieți, mersese la muncă și se ocupase singură de toate treburile.

De ce oare toate aparatele de uz casnic așteptau - trepidau de nerăbdare - să intre în grevă când lipsea Kevin din oraș? Ieri se stricase mașina de spălat vase, iar de dimineață prăjitorul de pâine făcuse scurtcircuit.

Aveau un ritm atât de plăcut când erau împreună - împărțeau sarcinile zilnice, se ocupau amândoi de disciplina fiilor lor și se bucurau împreună de ei. Dacă ar fi fost acasă, ar fi putut să se joace cu băieții - și să arbitreze conflictele dintre ei - în timp ce ea gătea. Sau, și mai bine, ar fi gătit el, iar ea s-ar fi jucat cu băieții. Îi lipsea mirosul lui atunci când venea în spatele ei, aplecându-se și frecându-și obrazul de obrazul ei. Îi era dor să se încolăcească în jurul lui noaptea în pat, ca și de discuțiile pe care le purtau în întuneric, vorbind despre planurile lor sau râzând de vreo ispravă pe care o făcuseră băieții în ziua respectivă.

Pentru Dumnezeu, parcă ar fi fost plecat de patru luni, nu de patru zile, își spuse ea.

Trăgea cu urechea, ascultând cum Gavin încerca să-l convingă pe Luke să construiască un zgârie-nori pe care să-l dărâme împreună, în timp ce amesteca în sosul de smântână, privind pe fereastră la frunzele ce se învârtejeau în vânt.

Nu va mai călători atât de mult după ce va fi promovat. În curând, își reaminti ea sieși. Muncise din greu și era pe punctul de a reuși. Le vor prinde bine niște bani în plus, mai ales dacă urmau să aibă încă un copil - poate o fată de data aceasta.

După obținerea promovării și având în vedere că ea lucra din nou cu normă întreagă, își vor putea permite să meargă pe undeva cu copiii vara viitoare. Poate la Disney World. Ar fi extrem de încântați. Chiar dacă va fi însărcinată, se va descurca. Pusese deoparte niște bani, adăugându-i la fondul de vacanțe - și la fondul destinat achiziționării unei noi mașini.

Faptul că trebuiau să cumpere o nouă mașină de spălat urma să subțieze grav fondul de urgență, dar va fi în regulă.

Când îi auzi râzând pe băieți, umerii i se relaxară din nou. Într-adevăr, ducea o viață bună. Era perfect, exact așa cum își imaginase dintotdeauna. Era căsătorită cu un bărbat minunat, de care se îndrăgostise de cum îi căzuseră ochii pe el. Kevin Rothchild, cu zâmbetul lui galeș și dulce.

Aveau doi fii frumoși, o casă drăguță într-un cartier bun, slujbe care le plăceau amândurora și planuri de viitor asupra cărora se puseseră de acord. Iar când făceau dragoste, era încă la fel de minunat.

Gândindu-se la asta, își imagină reacția lui când, după ce duceau copiii la culcare, ea avea să se strecoare în noua lenjerie sexy pe care o cumpărase, răsfățându-se, în absența lui. Puțin vin, câteva lumânări și…

Următoarea trosnitură, mai puternică decât precedenta, o făcu să-și dea ochii peste cap. Cel puțin de data asta auzi sunete care exprimau bucuria, nu plânsete.

— Mami! Mami!

Luke dădu buzna în bucătărie, cu chipul luminat de veselie.

— Am dărâmat întreaga clădire. Ne dai un biscuit?

— Nu acum, când mai e atât de puțin până la cină.

— Te rog, te rog, te rog, te rog!

Începu să o tragă de pantaloni, străduindu-se să se cațăre pe piciorul ei. Stella puse lingura deoparte și îl îndepărtă de aragaz.

— Fără biscuiți înainte de cină, Luke.

— Suntem rupți de foame, apăru și Gavin, izbindu-și mașinuțele una de cealaltă.

— De ce nu putem să mâncăm ceva dacă ne e foame? Și de ce trebuie să mâncăm porcăria aia de *fredo*?

— De-aia.

Urâse mereu răspunsul acesta în copilărie, însă acum părea a-i servi în toate împrejurările.

— Vom mânca împreună când ajunge tata acasă.

Dar aruncă o privire spre fereastră, îngrijorată că avionul lui avea întârziere.

— Uite, puteți să faceți mărul acesta pe din două.

Luă unul din bolul de pe blatul de bucătărie și puse mâna pe cuțit.

— Nu-mi place coaja, se plânse Gavin.

— Nu am timp să-l curăț.

Amestecă rapid de câteva ori în sos.

— Coaja e sănătoasă.

„Nu era așa?”

— Îmi dai ceva de băut? Îmi dai și mie?

Luke continua să o tragă de pantaloni.

— Mi-e sete.

— Doamne! Aveți răbdare cinci minute, se poate? Cinci minute. Fugiți și construiți ceva. Apoi veți primi câteva felii de măr și suc.

Tună, iar Gavin începu să sară în sus și în jos, strigând:

— Cutremur!

— Nu e cutremur.

Însă chipul lui se aprinse de entuziasm, în timp ce se învârtea în cerc, apoi ieși în fugă din încăpere.

— Cutremur! Cutremur!

Molipsindu-se, Luke o tuli după el, țipând.

Stella se luă cu mâinile de capul care îi zvâcnea. Zgomotul era înnebunitor, dar poate le reținea atenția până reușea ea să termine cu masa.

Se întoarse din nou la aragaz și auzi, fără prea mult interes, anunțul unui buletin de știri. Acesta trecu prin durerea de cap, făcând-o să se întoarcă înspre televizor ca un robot. Prăbușirea unui avion care făcea naveta. Cursă către Detroit Metro de la Lansing. Zece pasageri la bord. Lingura îi căzu din mână. Inima îi stătu în loc.

Kevin. Kevin.

Copiii țipau, într-un amestec de încântare și teamă, în vreme ce tunetul se auzea, în depărtare. În bucătărie, Stella alunecă pe podea, în timp ce lumea ei se năruia.

Veniră să-i spună că soțul ei murise. La ușa ei erau niște străini cu fețe solemne. Nu putea să priceapă, nu-i venea să creadă. Deși știuse. Știuse din clipa în care auzise vocea reporterului la micul televizor din bucătărie.

Kevin nu avea cum să fie mort. Era tânăr și sănătos. Venea acasă și urmau să mănânce pui Alfredo la cină.

Dar arsese sosul. Fumul declanșase alarmele, iar casa ei drăguță fusese copleșită de haos.

Trebui să-și trimită copiii la o vecină ca să poată asculta explicațiile. Dar cum s-ar fi putut explica imposibilul, inimaginabilul?

O greșeală. Furtuna, un fulger, și totul se schimbase pentru totdeauna. O singură clipă, și bărbatul pe care îl iubea, tatăl copiilor ei, nu mai era în viață.

„Doriți să sunați pe cineva?”

Pe cine să sune în afară de Kevin? El era familia ei, prietenul ei, viața ei.

Îi vorbiră despre detalii pe care le auzea ca pe un bâzâit în minte, despre aranjamente, despre consiliere. Le părea rău pentru pierderea suferită.

Plecară și rămase singură în casa pe care ea și Kevin o cumpăraseră pe când era însărcinată cu Luke. Casa pentru care făcuseră economii, pe care o zugrăviseră și o decoraseră împreună. Casa cu grădinile pe care le amenajase chiar ea.

Furtuna se încheiase și era liniște. Oare fusese vreodată atâta liniște? Își auzea inima bătând, zumzetul centralei când pornea, picăturile de ploaie scurgându-se din burlane.

Apoi se auzi hohotind, în timp ce se prăbușea pe dușumeaua din fața ușii de la intrare. Întinsă pe o parte, se făcu ghem, încercând să se apere, refuzând să creadă.

Nu avea lacrimi, nu încă. Erau comasate într-un fel de nod tare și fierbinte, înlăuntrul ei. Durerea era atât de adâncă, încât lacrimile nu

ajungeau la ea. Tot ce putea să facă era să zacă acolo ghemuită, scoțând sunetele acelea de animal rănit, care îi izvorau neîncetat din gât.

Era întuneric când se forță să se ridice în picioare, clătinându-se, cu capul ușor și cu o senzație de rău. Kevin. Undeva în mintea ei, numele lui se repeta iar, și iar, și iar.

Trebuia să meargă după copii, trebuia să-i aducă acasă. Trebuia să le spună. O, Doamne! O, Doamne, cum să le spună?

Bâjbâi după clanță și păși în întunericul răcoros, cu mintea reconfortant de goală. Lăsă ușa deschisă în urma ei, merse printre crizantemele și ochiul-boului cu inflorescențe bogate, trecu de frunzele verzi și lucioase ale azaleelor pe care ea și Kevin le plantaseră într-o zi senină de primăvară.

Traversă strada ca o oarbă, trecând prin băltoace care-i făcură pantofii leoarcă, prin iarba umedă, către lumina de pe veranda vecinei.

Cum o chema pe vecina ei? Era ciudat, o cunoștea de patru ani. Foloseau împreună mașina și uneori mergeau împreună la cumpărături. Dar nu prea putea să-și amintească…

O, da, desigur. Diane. Diane și Adam Perkins, și copiii lor, Jessie și Wyatt. O familie de treabă, se gândi ea automat. O familie drăguță, normală. Făcuseră un grătar împreună cu doar câteva săptămâni în urmă. Kevin făcuse puiul. Îi plăcea să facă grătar. Băuseră niște vin bun, se simțiseră bine, iar copiii se jucaseră. Wyatt căzuse și se zgâriase în genunchi. Bineînțeles că își aducea aminte.

Dar stătea în fața ușii, fără să știe prea bine ce făcea acolo.

Copiii. Desigur. Venise să-și ia copiii. Trebuia să le spună…

Să nu se gândească. Se ținu tare, cât de tare putu, împietrindu-se.

„Nu gândi încă. Dacă gândești, o să te doboare. O să te fărâme în mii de bucățele pe care nu le vei mai putea pune laolaltă vreodată.” Copiii ei aveau nevoie de ea. Aveau nevoie de ea acum. Doar ea le mai rămăsese. Înghiți nodul acela tare și fierbinte care-i stătea în gât și apăsă pe sonerie.

O văzu pe Diane ca și când ar fi privit-o printr-o peliculă de apă. Susurând și nefiind tocmai acolo. O auzea vag. Îi simți brațele înconjurând-o în semn de susținere și consolare.

„Dar, vezi, soțul tău este viu”, se gândi Stella. „Viața ta nu s-a încheiat. Lumea ta este la fel cum era cu cinci minute în urmă. Așa că nu ai de unde să știi. Nu ai cum.”

Când simți că începe să tremure se retrase.

— Nu acum, te rog. Nu pot acum. Trebuie să duc băieții acasă.

— Pot să vin cu tine.

Pe obrajii lui Diane se rostogoleau lacrimi, în timp ce întinse mâna, atingând părul Stellei.

— Vrei să vin să stau cu tine?

— Nu. Nu acum. Am nevoie de… băieți.

— Îi aduc acum. Intră, Stella.

Dar ea scutură din cap.

— Bine. Sunt în camera de zi. Îi aduc. Stella, dacă pot să fac ceva, orice. Nu trebuie decât să suni. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Stătea în întuneric, privind către lumina dinăuntru și așteptând.

Auzi protestele, obiecțiile, apoi târșâitul picioarelor. Apoi apărură băieții - Gavin cu părul bălai al tatălui său, Luke cu gura acestuia.

— Mai vrem să stăm, îi spuse Gavin. Ne jucăm un joc. Nu putem să-l terminăm?

— Nu acum. Trebuie să mergem acasă numaidecât.

— Dar eu câștigam. Nu e corect și…

— Gavin. Trebuie să mergem.

— A venit tati?

Privi către Luke, văzându-i chipul fericit și inocent și aproape că izbucni.

— Nu.

Se aplecă și îl luă în brațe, atingând cu buzele gura care semăna atât de mult cu a lui Kevin.

— Hai să mergem acasă.

Îl luă pe Gavin de mână și se îndreptă către casa ei goală.

— Dacă tati ar fi acasă, m-ar lăsa să termin.

În vocea lui Gavin se simțeau lacrimi de ciudă.

— Vreau la tati.

— Știu. Și eu.

— Putem să avem un câine? vru Luke să știe și îi întoarse fața către el cu mâinile.

— Putem să-l întrebăm pe tata? Putem să avem un câine, ca Jessie și Wyatt?

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Vreau la tati, spuse Gavin din nou, ridicând tonul.

„Știe”, se gândi Stella. „Știe că ceva e în neregulă, că s-a întâmplat ceva grav. Trebuie să o fac. Trebuie să o fac acum.”

— Trebuie să ne așezăm.

Cu atenție, cu mare atenție, închise ușa în urma ei și îl duse pe Luke până la canapea. Se așeză cu el în brațe și îl luă pe Gavin pe după umeri.

— Dacă aș avea un câine, aș avea grijă de el, îi spuse Luke serios.

— Când vine tati?

— Nu poate să vină.

— Pentru că are multă treabă în călătorie?

— A…

„Ajută-mă. Doamne, ajută-mă să fac asta.”

— A avut loc un accident. Tati a fost implicat într-un accident.

— Ca atunci când se lovesc mașinile? întrebă Luke, iar Gavin nu spuse nimic, absolut nimic, țintuind-o cu privirea.

— A fost un accident foarte grav. Tati a trebuit să plece în rai. Dar trebuie să vină acasă după aceea.

— Nu poate. Nu mai poate să vină acasă. Trebuie să stea în rai de-acum încolo.

— Dar nu vreau să stea acolo.

Gavin încercă să se tragă, dar îl ținu bine.

— Vreau să vină acasă acum.

— Nici eu nu vreau să stea acolo, puiule. Dar nu se mai poate întoarce, oricât de mult am vrea noi.

Buzele lui Luke tremurau.

— E supărat pe noi?

— Nu. Nu, nu, nu, nu, puiule. Nu.

Își înfundă fața în părul lui, în timp ce stomacul îi tresări, iar ce mai rămăsese din inimă pulsa ca o rană.

— Nu e supărat pe noi. Ne iubește. Ne va iubi mereu.

— A murit.

În vocea lui Gavin era furie, la fel ca și pe chipul lui. Apoi izbucni, și nu mai era decât un băiețel plângând în brațele mamei lui.

Îi ținu în brațe până adormiră, apoi îi luă cu ea în pat, astfel încât să nu se trezească nici unul singur. La fel cum făcuse de nenumărate ori până atunci, le scoase pantofii și îi înveli cu grijă.

Lăsă o lumină aprinsă, în timp ce umbla - era ca și când ar fi plutit - prin casă, închizând uși, verificând ferestre. Când fu sigură că totul era în siguranță, se închise în baie. Umplu cada cu o apă atât de fierbinte, încât aburii care se ridicară din ea începoșară încăperea. Abia după ce se strecură în cadă, scufundându-se în apa aburindă, îi dădu voie nodului să se rupă. În timp ce băieții dormeau, tremurând în apa fierbinte, plânse și plânse și plânse iar.

Trecu prin toate. Câțiva prieteni îi sugerară să ia un tranchilizant, dar nu voia să blocheze sentimentele. Și nu voia să fie confuză când trebuia să se gândească la copiii ei.

Făcu totul cât de simplu putu. Așa ar fi vrut și Kevin. Alese fiecare detaliu - muzica, florile, fotografiile - al înmormântării. Alese o cutie de argint pentru cenușa lui și plănuia să o împrăștie pe lac. O ceruse în căsătorie pe lac, într-o barcă închiriată, într-o după-amiază de vară. Purtă negru la ceremonie, o văduvă de treizeci și unu de ani, cu doi copii mici și o ipotecă, și o inimă atât de frântă, încât se întreba dacă avea să simtă țăndările înțepându-i sufletul toată viața de-atunci înainte.

Își ținu copiii aproape și făcu programări la un terapeut specializat

în tratarea durerii la care să participe cu toții.

Detalii. Putea face față detaliilor. Atâta timp cât avea ceva de făcut, ceva clar, putea să se țină tare. Putea fi puternică.

Prietenii veniră, cu compasiunea, vasele acoperite și ochii înlăcrimați. Le fu recunoscătoare mai mult pentru că o distrăgeau decât pentru condoleanțe. Pentru ea nu exista consolare.

Tatăl ei și soția sa zburară din Memphis și avu un reazem în ei. O lăsă pe Jolene, soția tatălui ei, să se agite în jurul ei, să consoleze și să alinte copiii, în vreme ce propria mamă se plângea că era nevoită să stea în aceeași încăpere cu femeia aceea.

După încheierea serviciului funerar și după ce prietenii plecară unul câte unul, după ce îi îmbrățișă strâns pe tatăl ei și pe Jolene, înainte de a pleca acasă, se forță să-și scoată rochia neagră.

O îndesă într-o pungă cu gândul să o trimită la un azil. Nu voia să o mai vadă vreodată.

Mama sa rămase. Stella o rugase să mai stea câteva zile. Cu siguranță, date fiind împrejurările, era îndreptățită să o aibă pe mama ei lângă ea. Indiferent ce neînțelegeri existau și existaseră mereu între ele, nu se comparau nici pe departe cu moartea.

Când intră în bucătărie, mama ei fierbea cafeaua. Stella era atât de recunoscătoare că nu trebuia să se gândească la o sarcină atât de măruntă, încât se duse la Carla și o sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Așa m-am săturat de ceai.

— De câte ori mă întorceam, femeia aceea mai făcea niște ceai.

— Încerca să ajute și nu sunt sigură că aș fi putut să beau cafea până acum.

Carla se întoarse. Era o femeie zveltă, cu păr blond, scurt. De-a lungul anilor, se luptase cu timpul, făcând vizite regulate la chirurg. Operațiile, pensele, liftinguiile, injecțiile șterseseră o parte din ani. Și o făceau să pară mai măruntă și mai dură, se gândea Stella.

„I-ai putea da patruzeci de ani, dar asta nu ar face-o să pară fericită."

— Mereu îi ții partea.

— Nu-i țin partea lui Jolene, mamă.

Stella se așeză, obosită. Gata cu detaliile, își dădu ea seama. Gata cu lucrurile care trebuiau făcute. Cum avea să treacă peste noaptea care urma?

— Nu văd de ce a trebuit să o tolerez.

— Îmi pare rău că nu te-ai simțit în largul tău. Dar a fost foarte cumsecade. E căsătorită cu tata de atâta timp - de vreo douăzeci și cinci de ani. Ar trebui să te fi obișnuit.

— Nu îmi place să o am în fața ochilor, pe ea și vocea aia stridentă a ei. O sărăntoacă amărâtă care a trăit într-o rulotă.

Stella deschise gura și o închise din nou. Jolene nu trăise într-un

parc de rulote și cu siguranță nu era sărăntoacă. Dar ce rost avea să o spună? Sau să-i amintească mamei ei că ea era cea care dorise să divorțeze, cea care abandonase căsătoria. La fel cum nu avea nici un rost să sublinieze că, de atunci, Carla se mai căsătorise de două ori.

— Ei bine, acum nu mai e aici.

— Călătorie sprâncenată!

Stella respiră adânc. „Fără certuri", se gândi ea, în timp ce stomacul i se încleștă și se descleștă ca un pumn. Era prea obosită ca să se certe.

— Copiii dorm. Sunt epuizați. Mâine… mâine ne vom ocupa de mâine. Cred că așa va fi de acum înainte.

Își lăsă capul pe spate, închise ochii.

— Mă tot gândesc că e un vis îngrozitor și că mă voi trezi dintr-o secundă în alta. Și Kevin va fi acolo. Nu-mi… nu pot să-mi imaginez viața fără el. Nu suport să mi-o imaginez astfel.

Lacrimile începură să curgă din nou.

— Mamă, nu știu ce-o să mă fac.

— Avea asigurare, nu-i așa?

Stella clipi, privind fix, în timp ce Carla așeză o ceașcă de cafea în fața ei.

— Cum?

— Asigurare de viață. Avea poliță?

— Da, dar…

— Ar trebui să vorbești cu un avocat și să dai în judecată compania aeriană. E mai bine să începi să te gândești la lucruri practice.

Stătea încremenită, cu cafeaua în față.

— Oricum, la asta te pricepi cel mai bine.

— Mamă - vorbi încet, ca și când ar fi tradus o limbă străină ciudată - Kevin e mort.

— Știu asta, Stella, și îmi pare rău.

Întinzându-se spre ea, Carla o bătu ușor pe mână.

— Am lăsat totul baltă ca să vin aici să-ți dau o mână de ajutor, nu-i așa?

— Da.

Trebuia să țină minte lucrul acesta. Să-l aprecieze.

— Lumea se duce dracului dacă un bărbat de vârsta lui moare fără vreun motiv întemeiat. O pierdere inutilă. Nu voi înțelege niciodată.

— Nu.

Scoțând un șervețel din buzunar, Stella își șterse lacrimile.

— Nici eu. Îmi plăcea de el. Dar treaba e că acum ești legată de mâini și de picioare. Facturi, copii de întreținut. Văduvă, cu doi băieți care cresc. Nu prea mulți bărbați vor să se lege la cap cu o familie deja întemeiată, dă-mi voie să-ți spun.

— Nu vreau nici un bărbat care să se lege la cap cu noi. Doamne, mamă!

— O să vrei, spuse Carla dând din cap.

— Ascultă-mi sfatul și asigură-te că următorul are bani. Nu face greșelile mele. Ți-ai pierdut soțul și e greu. Este foarte greu. Însă femeile își pierd soții în fiecare zi. E mai bine să-ți pierzi bărbatul în felul ăsta decât să treci printr-un divorț.

Durerea din stomacul Stellei era prea ascuțită pentru a fi suferință, prea rece pentru a se transforma în furie.

— Mamă. Astăzi a fost ceremonia funerară a lui Kevin. Cenușa lui este într-o afurisită de cutie la mine în dormitor.

— Vrei ajutorul meu.

Legănă lingura în aer.

— Încerc să ți-l ofer. Dă compania aeriană în judecată, ia-le banii și pune-i deoparte. Și nu te cupla cu un ratat, așa cum fac eu mereu. Nu crezi că și divorțul te lovește în moalele capului? Nu ai trecut printr-unul, nu-i așa? Ei bine, eu da. De două ori. Și pot să-ți spun de pe acum că urmează al treilea. Am terminat-o cu dobitocul ăla. Nu ai idee prin ce m-a făcut să trec. Nu numai că e un ticălos egoist și cu gura mare, dar cred că mă și înșală.

Se ridică brusc de la masă, cotrobăi împrejur, iar apoi își tăie o bucată de prăjitură.

— Crede că o să tolerez așa ceva, dar greșește. Ce n-aș da să-i văd fața când va primi hârtiile. Astăzi.

— Îmi pare rău că cel de-al treilea mariaj al tău nu merge, spuse Stella sec. Dar îmi este puțin cam greu să te compătimesc, dat fiind că atât cea de-a treia căsătorie, cât și cel de-al treilea divorț au fost alegerea ta. Kevin este mort. Soțul meu a murit, și asta e al dracului de sigur că nu a fost alegerea mea.

— Crezi că eu vreau să trec prin așa ceva din nou? Crezi că vreau să vin aici să te ajut și să fiu nevoită să o suport pe parașuta lui taică-tău?

— E soția lui și întotdeauna s-a purtat frumos cu tine, iar pe mine m-a tratat mereu cu blândețe.

— Cât erai de față.

Carla înfulecă o bucată de prăjitură.

— Crezi că numai tu ai probleme? Numai tu suferi? N-o să te mai grăbești să iei lucrurile așa ușor când o să te apropii de cincizeci de ani și va trebui să înfrunți viața singură.

— Ai greșit prefixul, mamă, și, încă o dată, tu ai ales să fii singură.

Carla se enervă și ochii i se întunecară, iar privirea i se oțeli.

— Nu-mi place tonul tău, Stella. Nu trebuie să-l suport.

— Nu, nu trebuie. Cu siguranță, nu. De fapt, probabil că ar fi mai bine pentru amândouă dacă ai pleca. Chiar acum. A fost o idee proastă. Nu știu ce-a fost în capul meu.

— Vrei să plec, bine.

Carla se ridică de la masă.

— De-abia mă voi putea duce cât mai repede să-mi văd de propria viață. Nu ai știut niciodată să fii recunoscătoare și dacă nu te luai de mine cu privire la vreun lucru sau altul, nu erai fericită. Data viitoare când vrei să plângi pe umărul cuiva, sun-o pe țopârlanca de maică-ta vitregă.

— O, așa voi face, murmură Stella, în timp ce Carla ieși din încăpere. Crede-mă.

Se ridică să-și ducă ceașca la chiuvetă și cedă impulsului meschin care o cuprinse, trântind-o. Voia să spargă totul, la fel cum fusese ea făcută fărâme. Voia să devasteze lumea, așa cum lumea o devastase pe ea.

În schimb, stătu cu mâinile încleștate pe marginea chiuvetei, rugându-se ca mama ei să își facă bagajele și să plece repede. Nu voia să o mai vadă acolo. De ce crezuse că voia să rămână? Mereu era la fel între ele. Cu frecușuri și luptă. Nici o conexiune, nici un teren comun.

Dar, Doamne, dorise acel umăr. Avea nevoie atât de mult de el, doar pentru o noapte. Mâine avea să facă ce era de făcut. Însă în seara aceasta dorise să fie ținută în brațe, mângâiată și consolată.

Cu degetele tremurând, curăță cioburile sparte din chiuvetă, plângând puțin, în timp ce le arunca la gunoi. Apoi se duse la telefon și chemă un taxi pentru mama ei.

Nu-și mai vorbiră, iar Stella hotărî că așa era mai bine. Închise ușa, ascultând cum se îndepărta taxiul.

Rămasă singură, se duse să vadă ce făceau fiii ei; îi înveli, atingându-le ușor fruntea cu buzele. Doar ei îi mai rămâneseră. Și ea era tot ce mai aveau ei.

Avea să fie o mamă mai bună. Jură. Mai răbdătoare. Nu-i va dezamăgi niciodată, nici măcar o dată. Nu va pleca nicicând de lângă ei când vor avea nevoie de ea.

Și când vor avea nevoie de umărul ei, pe Dumnezeu, avea să li-l ofere! Orice ar fi. Oricând ar fi.

— Voi sunteți pe primul loc pentru mine, șopti ea. Mereu veți fi pe primul loc pentru mine.

În camera ei, se dezbrăcă din nou, apoi scoase din dulap vechiul halat din flanelă al lui Kevin. Se înveli în el, în mirosul lui binecunoscut și sfâșietor.

Ghemuindu-se în pat, strânse halatul în jurul ei, închise ochii și se rugă să vină dimineața. Să vină ce urma.

Capitolul 2

Harper House
Ianuarie 2004

Nu-și putea permite să se lase intimidată de casă sau de stăpâna acesteia. Ambele aveau o anumită reputație.

Se spunea că clădirea era elegantă și veche, cu grădini care rivalizau cu raiul. Tocmai primise confirmarea acestui fapt.

Se spunea că femeia era interesantă, cumva solitară și poate un pic „dificilă". Cuvânt care, Stella o știa, putea însemna orice, de la „încăpățânată" la „scorpie" de-a dreptul.

Oricare ar fi fost cazul, putea face față, își reaminti ea, luptându-se cu nevoia de a se ridica și de a o lua la pas. Făcuse față unor lucruri mai rele.

Avea nevoie de slujba aceasta. Nu doar pentru salariu - și era unul generos -, ci pentru structură, pentru provocare, pentru a face ceva. Pentru a face mai mult, știa, decât să se învârtă în cercul căreia îi căzuse prizonieră acasă.

Avea nevoie de o viață, de ceva mai mult decât să ponteze și să încaseze un cec care avea să fie înghițit de facturi. Avea nevoie, oricât ar fi sunat a slogan dintr-o carte de *self-help*, de ceva care să o împlinească și să constituie o provocare.

Rosalind Harper era împlinită, Stella era sigură de asta. Avea o casă frumoasă, de câteva sute de ani, și o afacere înfloritoare. Cum o fi oare, se întreba ea, să te trezești în fiecare dimineață, știind exact unde ți-e locul și încotro te îndrepți?

Dacă ar putea dobândi un lucru pentru ea și dacă l-ar putea dărui copiilor ei, acel lucru ar fi capacitatea de a ști. E era teamă că-și pierduse această capacitate odată cu moartea lui Kevin. Simțul acțiunii - nici o problemă. Dă-i o sarcină sau supune-o la o provocare și lasă-i loc să o rezolve - era persoana de care aveai nevoie.

Însă capacitatea de a ști cine e, în adâncul ființei ei, fusese mutilată în ziua aceea din septembrie 2001, și nu se mai vindecase pe deplin de atunci.

Acesta era începutul ei, revenirea în Tennessee. Acest interviu final, față în față, cu Rosalind Harper. Dacă nu primea slujba… ei bine, avea să caute alta. Nimeni nu o putea acuza că nu știa să muncească sau să-

și asigure, ei și copiilor ei, existența.

Dar, Doamne, voia slujba aceasta. Își îndreptă umerii și încercă să ignore toate șoaptele de îndoială care îi bolboroseau în cap. Avea să o obțină.

Se îmbrăcase cu atenție pentru această întâlnire, în ținută de afaceri, dar nimic exagerat; purta un taior bleumarin și o bluză albă apretată.

Pantofi de calitate, la fel și geanta, se gândi ea. Bijuterii simple. Nimic strident. Machiaj subtil, să-i scoată ochii albaștri în evidență. Se luptase să-și adune părul la ceafă, prinzându-l cu o agrafă. Dacă avea noroc, vârtejul des de bucle nu avea să se desprindă din ea până la finalul interviului.

Rosalind o lăsa să aștepte. Probabil că era o tactică, decise Stella, răsucind și îndreptându-și la loc brățara ceasului. O făcea să aștepte și să fiarbă în suc propriu în salonul superb, lăsându-i timp să admire antichitățile și tablourile încântătoare, priveliștea minunată care se vedea prin ferestrele din față.

Totul în acel stil sudist visător și grațios, care îi reamintea că era o tipă din nord pe teren advers.

Lucrurile se mișcau încet aici, își reaminti ea. Trebuia să țină minte că aici ritmul era diferit de cel cu care era obișnuită, iar cultura la fel. Șemineul era probabil opera fraților Adam, hotărî ea. Lampa aceea era cu siguranță un Tiffany original. Draperiile acelea erau oare numite cortine aici, sau prea suna a Scarlett O'Hara? Oare perdelele de dantelă de sub draperii erau o moștenire de familie?

Doamne, se simțise vreodată mai nelalocul ei? Ce căuta o văduvă din clasa mijlocie, din Michigan, în toată această splendoare sudistă?

Se îndreptă de spate, arborând o expresie neutră când auzi sunet de pași venind dinspre hol.

— V-am adus cafea.

Nu era Rosalind, ci bărbatul prietenos care răspunsese la ușă și o condusese pe Stella în salon.

Avea în jur de treizeci de ani, îl evaluă ea, înălțime medie, foarte zvelt. Părul castaniu strălucitor se ondula în jurul feței de star de cinema, subliniată de ochii albaștri scânteietori. Deși era îmbrăcat în negru, Stella nu găsea nimic în ținuta lui care să o ducă cu gândul la un majordom. Avea o alură prea artistică, prea stilată. Spusese că îl cheamă David.

Așeză tava cu cafetiera și ceștile de porțelan, șervețelele de pânză, zahărul și frișca, și micuța vază cu un buchețel de violete, pe măsuța de cafea.

— Roz e prinsă momentan, dar vine imediat, așa că relaxează-te și savurează-ți cafeaua. Te simți confortabil aici?

— Da, foarte.

— Te mai pot servi cu ceva cât o aștepți?

— Nu. Mulțumesc.

— Atunci fă-te comodă, decretă el, turnând cafea într-o ceașcă. Nimic cu se compară cu un foc bun în ianuarie, nu-i așa? Te face să uiți că, cu câteva luni în urmă, ți se topeau oasele de căldură. Cu ce servești cafeaua, scumpo?

Nu era obișnuită să i se spună „scumpo” de către bărbați străini care îi serveau cafeaua în saloane magnifice. Mai ales că bănuia că era mai tânăr decât ea cu câțiva ani.

— Doar puțină frișcă.

Trebui să se forțeze să nu se holbeze la chipul lui - era, ei bine, delicios, cu gura aceea cărnoasă, ochii de safir, pomeții bine conturați și acea mică despicătură sexy din bărbie.

— Lucrezi de multă vreme la doamna Harper?

— Dintotdeauna.

Zâmbi fermecător și îi înmână cafeaua.

— Sau așa pare, în cel mai bun sens posibil. Să-i răspunzi fără ocolișuri când îți pune o întrebare directă și să nu accepți compromisuri.

Zâmbetul lui se lăți.

— Urăște oamenii care o iau pe ocolite. Știi, scumpo, îmi place la nebunie părul tău.

— O!

Își duse mâna automat la păr.

— Mulțumesc.

— Tițian știa ce face când a pictat culoarea asta. Succes cu Roz, spuse el în timp ce se ridică să plece. Grozavi pantofii, apropo.

Oftă deasupra cafelei. Îi remarcase părul și pantofii și o complimentase cu privire la ambele. Gay. Păcat pentru echipa ei. Cafeaua era bună, iar David avea dreptate. Era plăcut să stai lângă foc în ianuarie. Afară, aerul era umed și aspru, iar cerul de deasupra era mohorât. S-ar putea obișnui să petreacă o oră lângă foc, bând cafea dintr-o - ce ceașcă era? Meissen, Wedgwood? Curioasă, înălță ceașca să citească marca producătorului.

— E Staffordshire, adusă de una dintre miresele Harper din Anglia, la mijlocul secolului al XIX-lea.

Nu avea rost să se apostrofeze, se gândi Stella. Nu avea rost să ascundă speriată faptul că tenul ei de roșcată îi trăda stânjeneala.

Lăsă pur și simplu ceașca jos și o privi pe Rosalind Harper drept în ochi.

— E frumoasă.

— Și eu am fost mereu de aceeași părere.

Intră, se lăsă pe scaunul de lângă cel pe care stătea Stella și își turnă o ceașcă de cafea.

Una dintre ele, își dădu Stella seama, apreciase greșit ținuta pentru interviu. Rosalind își înveșmântase silueta înaltă și unduitoare într-un pulover oliv lăbărțat și pantaloni de lucru de culoarea pământului, cu tivul destrămat de atâta purtat. Era desculță, picioarele ei lungi și înguste fiind acoperite doar de o pereche de șosete maro, groase.

Ceea ce explica, presupuse Stella, intrarea ei silențioasă în încăpere. Avea părul scurt, drept și negru.

Deși până la momentul respectiv nu comunicaseră decât telefonic, prin intermediul faxului sau al e-mail-ului, Stella o căutase pe Google. Voia să afle câte ceva despre potențiala sa angajatoare - și să știe cum arăta femeia. Erau o mulțime de extrase din ziare și reviste. O studiase pe Rosalind din copilărie până în anii de tinerețe. Se minunase de fotografiile arhivate, în care apărea o uluitoare și delicată mireasă de optsprezece ani, și fusese înduioșată de văduva palidă, cu mină stoică, de douăzeci și cinci de ani.

Mai erau și altele, desigur. Articole publicate în paginile de mondenități, bârfe și speculații cu privire la când și dacă văduva se va mai căsători. Apoi se mai scrisese destul de mult despre fondarea afacerii cu pepiniera, despre grădini și viața ei amoroasă. Cel de-al doilea mariaj, scurt, și divorțul. Stella își imaginase o femeie hotărâtă, ageră. Dar atribuise înfățișarea uimitoare a acesteia unghiurilor din care fusese fotografiată, luminii și machiajului.

Se înșelase.

La patruzeci și șase de ani, Rosalind Harper era un trandafir în plină splendoare. Nu genul cultivat în seră, medită Stella, ci unul care rezista vitregiilor, anotimp după anotimp, revenind, de la an la an, mai puternic și mai frumos.

Avea o figură îngustă, cu oase proeminente și ochi adânci, prelungi, de culoarea scotch-ului single malt. Gura ei, cu buze cărnoase, sculpturale, nu era rujată - la fel cum, după cum detectă ochiul expert al Stellei, nici restul acelui chip încântător nu era acoperit de machiaj. Avea riduri, acele șănțulețe subțiri pe care zeul timpului se delecta săpându-le, în colțurile ochilor întunecați, dar acestea nu diminuau efectul ansamblului.

Tot ce putea gândi Stella era: „Aș putea să fiu ca tine, te rog, când o să cresc? Doar că mi-ar plăcea să mă îmbrac mai bine, dacă nu te superi”.

— Te-am făcut să mă aștepți, nu-i așa?

Răspunsuri directe, își reaminti Stella.

— Un pic, dar nu e o corvoadă să stai într-o încăpere ca aceasta și să bei cafea bună dintr-o ceașcă Staffordshire.

— Lui David îi place să se agite. Eram în solar și m-am luat cu treaba.

Avea o voce energică, se gândi Stella. Nu abruptă - nu aveai cum să

nu remarci accentul din Tennessee -, ci la obiect și plină de energie.

— Pari mai tânără decât mă așteptam. Câți ani ziceai că ai, treizeci și trei?

— Da.

— Iar fiii tăi au… șase și opt ani?

— Așa e.

— Nu i-ai luat cu tine?

— Nu. Sunt cu tata și soția lui în clipa aceasta.

— Țin mult la Will și Jolene. Ce mai fac?

— Sunt bine. Se bucură că-și au nepoții în preajmă.

— Îmi imaginez. Tatăl tău ne arată poze cu ei din când în când și se vede că e tare mândru.

— Unul dintre motivele pentru care am revenit aici a fost ca să poată petrece mai mult timp împreună.

— E un motiv bun. Și mie îmi plac copiii. Îmi lipsește să-i am în preajmă. Faptul că ai doi băieți a fost un argument în favoarea ta. CV-ul, recomandarea tatălui tău, scrisoarea de la fostul angajator - ei bine, toate acestea au avut un rol oarecare.

Luă un fursec de pe tavă, mușcă din el, fără a-și desprinde vreo clipă ochii de pe chipul Stellei.

— Am nevoie de un organizator, cineva creativ și muncitor, care să arate bine și să fie, practic, neobosit. Îmi place ca oamenii care lucrează pentru mine să țină pasul, și am un ritm alert.

— Așa mi s-a spus.

„OK”, se gândi Stella, „un răspuns la fel de energic și la obiect.”

— Sunt licențiată în administrarea pepinierelor. Cu excepția celor trei ani când am stat acasă ca să-mi cresc copiii - timp în care mi-am amenajat propria curte și curțile a doi vecini -, am lucrat ca peisagist. De peste doi ani, de la moartea soțului meu, mi-am crescut fiii și am muncit în afara casei, în domeniul meu de specialitate. Am făcut o treabă bună în ambele ipostaze. Pot ține pasul cu dumneavoastră, doamnă Harper. Pot ține pasul cu oricine.

„Poate”, se gândi Roz. „Poate că da.”

— Dă-mi voie să-ți văd mâinile.

Ușor vexată, Stella le întinse. Roz puse cafeaua jos și i le luă într-ale sale. Le întoarse cu palmele în sus, trecându-și degetele mari peste ele.

— Știi să muncești.

— Da, știu.

— Taiorul tău de bancher m-a dat un pic înapoi. Nu că nu ar fi un taior frumos.

Roz zâmbi, apoi termină fursecul.

— E umezeală de vreo două zile. Hai să vedem dacă îți găsim niște cizme, să nu-ți strici pantofii aceia frumoși. O să-ți arăt împrejurimile.

Cizmele erau prea mari, iar cauciucul kaki al acestora nu o avantaja mai deloc, însă pământul umed și pietrișul ascuțit nu ar fi fost prea blânde cu pantofii ei cei noi. Înfățișarea ei conta prea puțin în comparație cu afacerea construită de Rosalind Harper. În Grădină se întindea de-a lungul părții vestice a proprietății. Centrul de grădinărit dădea spre șosea, iar terenul de la intrare și cel care demarca zona de parcare erau frumos amenajate. Deși era ianuarie, Stella remarcă grija și creativitatea prezentării, prin selectarea și plasarea coniferelor și a copacilor ornamentali, a movilelor cu compost, despre care presupuse că vor prinde culoare după ce se vor dezvolta bulbii și plantele perene, ca și senzaționalele plante anuale ce aveau să împodobească grădina primăvara și vara, până toamna.

La o primă privire, nu voia slujba. Era disperată după ea. Dorința îi făcu stomacul ghem, cu o intensitate rezervată de obicei unui iubit.

— N-am vrut să plasez partea de vânzări a afacerii în apropierea casei, spuse Roz parcând camioneta. Nu voiam să văd cum se fac tranzacțiile de pe fereastra salonului. Cei din neamul Harper sunt și au fost mereu orientați spre afaceri. Încă de pe vremea când o parte din pământul din jur era acoperit de bumbac, în loc de case.

Pentru că avea gura prea uscată pentru a vorbi, Stella nu făcu decât să încline aprobator din cap. Clădirea principală a casei nu era vizibilă de acolo. O lizieră naturală bloca perspectiva, fără să permită anexelor lungi și scunde, nici părții centrale și, își imagină ea, nici majorității serelor, să strice priveliștea vizibilă din Harper House.

„Și, uită-te la castanul ăla superb cu flori roșii!”

— Această secțiune este deschisă publicului pe parcursul întregului an, continuă Roz. Comercializăm toate produsele adiacente care ți-ar putea trece prin cap, pe lângă plante de interior și o serie de cărți de grădinărit. Fiul meu cel mare mă ajută să administrez secțiunea aceasta, deși e mai fericit în sere sau pe teren. Avem doi angajați care lucrează cu jumătate de normă în momentul de față. Vom avea nevoie de mai mulți în câteva săptămâni.

„Concentrează-te”, își ordonă Stella.

— Sezonul de vârf începe în martie în zona aceasta.

— Așa e.

Roz o conduse către clădirea albă joasă, urcând o rampă asfaltată și traversând o verandă curată ca o farmacie, înainte de a pătrunde înăuntru.

Două tejghele lungi și late de fiecare parte a ușii, remarcă Stella. Suficientă lumină încât să înveselească locul. Pe rafturi erau aranjate produse de îmbogățire a solului, nutrienți pentru plante, pesticide, suporturi rotative cu semințe. Pe alte rafturi erau așezate cărți sau ghivece colorate potrivite pentru plante medicinale sau pentru plante de pervaz. Erau expuși clopoței de vânt, plachete de grădină și alte

accesorii.

O femeie cu părul coliliu ștergea praful de pe o serie de ornamente din sticlă colorată. Purta un cardigan de un albastru pal, brodat cu trandafiri pe partea din față, deasupra unei cămăși care părea de tablă de apretată ce era.

— Ruby, ea e Stella Rothchild. Îi arăt împrejurimile.

— Încântată de cunoștință.

După cum o cântărea cu privirea, Stella își dădu seama că femeia știa că venise pentru postul vacant, însă zâmbetul ei era cât se poate de cordial.

— Ești fiica lui Will Dooley, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Din… nord.

O spusese, spre amuzamentul Stellei, de parcă ar fi fost o țară dubioasă din Lumea a Treia.

— Din Michigan, da. Dar m-am născut în Memphis.

— I-auzi.

Zâmbetul deveni din ce în ce mai cald.

— Ei bine, este ceva, nu-i așa? Te-ai mutat când erai mică, nu? Da, cu mama.

— Și acum te gândești să te întorci?

— M-am mutat deja, o corectă Stella.

— Bun.

Acest unic cuvânt spunea că vor vedea ce era de văzut.

— Vremea e aspră azi, continuă Ruby. E o zi de stat în casă. Uită-te pe aici cât poftești.

— Mulțumesc. Nu mi-ar plăcea să fiu în nici un alt loc așa cum îmi place să stau într-o pepinieră.

— Ai făcut alegerea potrivită. Roz, Marilee Booker a trecut pe aici și a cumpărat orhideea dendrobium. Nu am reușit să o conving să renunțe.

— Ei, la dracu'. O să piară într-o săptămână.

— E destul de ușor să îngrijești o orhidee dendrobium, remarcă Stella.

— Nu pentru Marilee. Nu se pricepe la flori deloc. Are două mâini stângi. Femeii ăsteia ar trebui să i se interzică prin lege să se apropie la mai puțin de trei metri de tot ce e viu.

— Îmi pare rău, Roz. Dar am făcut-o totuși să promită că o aduce înapoi dacă începe să se ofilească.

— Nu e vina ta.

Roz flutură din mână și abandonă discuția, apoi trecu printr-o intrare largă. Aici se aflau plantele de interior, de la cele exotice la cele clasice, așezate în ghivece, începând cu cele de mărimea unui degetar până la unele cu circumferința unei guri de canal. Aici erau

depozitate alte accesorii, printre care pietre de pavaj, spaliere, pergole, fântâni de grădină și bănci.

— Vreau ca angajații mei să știe câte ceva despre toate, spuse Roz, în timp ce înaintau. Iar dacă nu cunosc răspunsul la o întrebare, trebuie să știe cum să-l afle. Nu suntem o companie mare, nu în comparație cu unele dintre pepinierele care vând angro sau firmele mari care se ocupă de amenajarea spațiilor verzi. Nu avem prețuri precum cele din secțiunea de grădinărit din magazinele cu prețuri mici. Așa că ne concentrăm să oferim plante neobișnuite, laolaltă cu cele comune, și asupra servirii clienților. Livrăm la domiciliu.

— Este vreun membru anume al personalului care oferă consultații pe loc?

— Eu sau Harper ne ocupăm de asta, dacă te referi la un client care întâmpină probleme cu ceva cumpărat de aici. Sau și dacă vrea un sfat personal oarecare, își strecură mâinile în buzunare, legănându-se înainte și înapoi pe călcâiele cizmelor pline de noroi. Pentru alte cazuri, am un arhitect peisagist. A trebuit să-i ofer o avere ca să-l sustrag de la competiție. Și aproape că am fost nevoită să-i las mână liberă. Dar este cel mai bun. Vreau să dezvolt acest aspect al afacerii.

— Care este misiunea companiei?

Roz se întoarse, arcuindu-și sprâncenele. Ochii ei pătrunzători fură străbătuți de o scânteie fulgerătoare de amuzament.

— Iată - tocmai de aceea am nevoie de cineva ca tine. Cineva care poate să spună „misiunea companiei” cu seriozitate și fără ezitare. Stai să mă gândesc.

Punându-și mâinile în șolduri, survolă zona de depozit, apoi deschise niște uși masive de sticlă, care dădeau în sera învecinată.

— Presupun că e una dublă… a, aici depozităm majoritatea plantelor anuale și coșurile suspendate, începând cu luna martie. Prima dimensiune ar fi să deservim grădinarul simplu. De la novicele care abia a dat cu nasul de grădinărit, până la cei mai experimentați, care știu ce vor și sunt dornici să încerce ceva nou sau neobișnuit. Scopul e să oferim acestei baze de clienți mărfuri de calitate, servicii de calitate și sfaturi asemenea. Cea de-a doua dimensiune ar fi să deservim clienții care au bani, dar nu au timpul sau cheful necesare pentru a scobi în pământ. Aceia care vor să înfrumusețeze, dar fie nu știu de unde să înceapă, fie nu vor să se ocupe de treaba asta. Aici intervenim noi și, contra unui onorariu, concepem designul, aducem plantele, angajăm muncitorii. Satisfacție garantată.

— Am înțeles.

Aspersoarele. Stella văzu că locul era plin ochi de plante și ticsit de clienți. Mirosea a dezvoltare și a posibilități nebănuite.

Apoi Roz deschise ușa serei de înmulțire, iar Stella lăsă să-i scape un sunet, unul în surdină, pe care nu și-l putu reprima. Iar acesta exprima

plăcere.

Mirosul de pământ și de lucruri care cresc, căldura umedă. Simțea aerul aproape și știa că părul ei avea să se încrețească teribil, dar păși înăuntru.

Răsadurile încolțeau în recipientele lor, din solul îmbogățit ieșind noi mlădițe fragile. Coșurile deja plantate erau atârnate de cârlige, căldura de la înălțime accelerându-le înflorirea. În punctul în care solarul alcătuia forma literei T erau așezate plantele de bază, din care proveneau mlădițele. În cuiere erau atârnate șorțuri, pe mese erau împrăștiate unelte sau erau așezate în găleți. Merse pe culoare în tăcere, remarcând că recipientele erau marcate clar. Putea identifica unele dintre plante fără a citi etichetele. Florile de cosmos și căldărușa, petuniile și florile penstemon. În această extremitate a zonei de sud, în câteva săptămâni scurte, vor fi gata pentru a fi sădite în straturi, aranjate în ghivece în curțile interioare, duse în locuri însorite sau în nișe umbroase.

Ea va fi? Va fi gata să se planteze aici, să prindă rădăcini în acest loc? Să înflorească aici? Fiii ei vor fi?

Grădinăritul era zona de altoire, încăperile de depozitare un risc, se gândi ea. Viața era un risc și mai mare. Cine era deștept calcula riscurile, le reducea cât mai mult posibil și muncea pentru atingerea țelului.

— Aș vrea să văd zona de altoire, încăperile de depozitare, birourile.

— În regulă. Mai bine să te scot de aici. O să ți se strice taiorul.

Stella se privi de sus în jos, trăgând cu ochiul la cizmele verzi. Izbucni în râs.

— Ce mai ținută profesională!

Râsul o făcu pe Roz să-și încline capul aprobator.

Traversară centrul de desfacere la întoarcere, ajungând într-un mic birou aglomerat, care făcu ca inima ei organizată să se strângă.

— Nu-l prea folosesc, începu Roz. Lucrurile mele sunt împrăștiate pe-aici și acasă. Când vin aici sfârșesc prin a-mi petrece timpul în sere sau pe câmp.

Dădu deoparte volumele de grădinărit de pe un scaun, arătă spre el, apoi se așeză pe marginea biroului ticsit, după ce Stella luă loc.

— Îmi cunosc punctele forte și știu cum să fac afaceri. Am construit locul ăsta de la zero, în mai puțin de cinci ani. Când compania era mai mică, când mă ocupam aproape singură de tot, îmi puteam permite să fac greșeli. Acum am până la optsprezece angajați în timpul sezonului. Oameni care depind de mine pentru a-și primi salariul. Așa că nu-mi mai pot permite să fac greșeli. Știu cum să plantez, ce să plantez, cum să stabilesc prețul, cum să proiectez, cum să fac stocuri, cum să abordez angajații și cum să mă port cu clienții. Știu cum să organizez

lucrurile.

— Aș zice că aveți perfectă dreptate. De ce aveți nevoie de mine - sau de cineva ca mine?

— Deoarece printre toate lucrurile acestea pe care pot să le fac - și pe care le-am făcut - sunt unele care nu-mi plac. Nu-mi place să organizez. Și ne-am dezvoltat prea mult ca să hotărăsc doar eu cum și ce stocuri să fac. Vreau o privire proaspătă, idei noi și un cap limpede.

— Am înțeles. Una dintre cerințe era ca managerul pepinierei să locuiască în casa dumneavoastră, cel puțin în primele câteva luni. Eu…

— Nu era o cerință. Era o condiție.

În tonul ferm, Stella recunoscu caracterul dificil atribuit lui Rosalind Harper.

— Începem devreme, muncim până târziu. Vreau pe cineva la îndemână, exact când trebuie, cel puțin până știu dacă ne vom găsi ritmul. Memphis e la o distanță prea mare, iar dacă nu ești gata să cumperi o casă la cel mult zece kilometri de a mea, aproape imediat, nu există altă variantă.

— Am doi băieți energici și un câine.

— Îmi plac băieții energici și nu mă deranjează câinele decât dacă se apucă să sape. Dacă face săpături în grădinile mele, vom avea o problemă. E o casă mare. Vei avea spațiu suficient pentru tine și fiii tăi. Ți-aș oferi căsuța de oaspeți, dar nu l-aș putea extrage pe Harper de acolo nici cu dinamită. Fiul meu cel mare, explică ea. Vrei postul, Stella?

Deschise gura, apoi trase aer în piept de probă. Nu calculase deja riscurile venind aici? Sosise vremea să muncească pentru atingerea țelului. Riscul singurei condiții nu avea cum să fie mai mare decât beneficiile.

— Vreau. Da, doamnă Harper, vreau postul foarte mult.

— Atunci l-ai primit.

Roz întinse mâna pentru a bate palma.

— Poți să-ți aduci lucrurile mâine - de dimineață este cel mai bine - și vă vom instala pe toți. Poți să-ți iei vreo două zile libere, să te asiguri că băieții tăi se adaptează.

— Apreciez gestul. Sunt entuziasmați, dar și un pic speriați.

„Și eu la fel”, se gândi ea.

— Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră, doamnă Harper. Dacă băieții mei nu vor fi fericiți - după o perioadă rezonabilă de acomodare - va trebui să găsesc alte soluții.

— Dacă aș fi crezut că vei face altfel, nu te-aș fi angajat. Și spune-mi Roz.

Sărbători cumpărând o sticlă de șampanie și una de cidru spumant în drum spre casa tatălui ei. Ploaia și abaterea de la ruta obișnuită o

făcură să prindă aglomerația tipică traficului de la mijlocul după-amiezii. Se gândi că, oricât de ciudat ar putea părea inițial, existau avantaje în a locui exact unde lucra.

Primise slujba! O slujbă de vis, din punctul ei de vedere. Poate că nu știa cum va fi să lucreze pentru Rosalind - „spune-mi Roz" - Harper, și mai avea de învățat o grămadă despre procesul de cultivare a plantelor în această zonă - și nu putea fi sigură cum vor primi ceilalți angajați ordine de la o străină. Mai ales de la una din nord.

Dar era nerăbdătoare să înceapă.

Iar băieții ei vor avea mai mult loc să alerge la… pe proprietatea Harper, presupunea că îi spune. Nu era încă pregătită să cumpere o casă - nu înainte de a fi sigură că vor rămâne, nu înainte de a avea timp să cerceteze cartierele și comunitățile. Adevărul era că stăteau înghesuiți acasă la tatăl ei. Atât el, cât și Jolene erau mai mult decât îndatoritori, mai mult decât primitori, dar nu puteau sta așa pe termen nedeterminat, într-o casă cu două dormitoare.

Aceasta era soluția practică, cel puțin pe termen scurt. Își parcă mașina de teren, care începea să se învechească, lângă micul și elegantul automobil cu două locuri al mamei sale vitrege și, apucând sacoșa, alergă prin ploaie către ușă. Bătu. Îi dăduseră cheia, dar nu se simțea în largul ei să descuie ea ușa.

Jolene, zveltă, în pantaloni negri de yoga și un maiou confortabil de aceeași culoare, arătând mult prea tânără pentru o femeie care se apropia de șaizeci de ani, deschise ușa.

— Ți-am întrerupt exercițiile!

— Tocmai am terminat. Mulțumesc lui Dumnezeu!

Își tamponă fața cu un mic prosop alb, dându-și pe spate coama de păr blond de culoarea mierii.

— Nu-ți găsești cheia, scumpo?

— Îmi pare rău. Nu mă pot obișnui să o folosesc.

Intră, ascultând.

— E mult prea liniște. Băieții sunt legați la subsol?

— Tatăl tău i-a dus la hotelul Peabody să vadă plimbarea de după-amiază a rațelor. M-am gândit că ar fi drăguț să fie doar ei trei, așa că am rămas acasă cu caseta mea de yoga.

Își lăsă capul într-o parte.

— Câinele moțăie pe veranda acoperită. Pari mulțumită de tine.

— Așa și trebuie. Am fost angajată.

— Știam eu, știam eu! Felicitări!

Jolene întinse brațele pentru a o îmbrățișa.

— Nu m-am îndoit nici o clipă. Roz Harper e o femeie deșteaptă. Știe când are în față o mină de aur.

— Am stomacul ghem, iar nervii îmi sunt întinși la maximum. Ar trebui să-i aștept pe tata și pe băieți, dar…

Scoase șampania.

— Ce zici de un pahar de șampanie în pripă, să toastăm pentru noua mea slujbă?

— O, la naiba. Sunt atât de entuziasmată pentru tine, încât aș putea face poc!

Jolene o luă pe Stella pe după umeri în timp ce intrau în sufragerie. Spune-mi ce părere ți-a făcut Roz.

— Nu e o persoană înfricoșătoare.

Stella așeză sticla pe tejghea pentru a o deschide, în timp ce Jolene scoase pahare de șampanie din bufetul cu uși de sticlă.

— Cu picioarele pe pământ și directă, sigură pe sine. Iar casa aia! Este o frumusețe.

Jolene râse când sări dopul șampaniei.

— Mamă, mamă, ce sunet decadent în mijlocul după-amiezii! Harper House aparține familiei ei de generații. De fapt, o cheamă Ashby după soț - primul. Și-a reluat numele de Harper după destrămarea celei de-a doua căsătorii.

— Spune-mi toată povestea, te rog, Jolene. Tata n-a vrut.

— Mă mituiești cu șampanie să mi se dezlege limba la bârfă? Ei bine, mulțumesc, scumpo.

Se lăsă să alunece pe un taburet, ridicând paharul:

— În primul rând, pentru Stella noastră și noi începuturi curajoase.

Stella ciocni și sorbi din pahar.

— Mmmmm. Minunat. Acum, spune tot.

— S-a căsătorit de tânără. Nu avea decât optsprezece ani. A fost ceea ce s-ar numi o partidă bună - familii bune, aceeași clasă socială. Mai important, a fost o căsătorie din dragoste. Se vedea de la o poștă la amândoi. Cam în aceeași perioadă m-am îndrăgostit și eu de tatăl tău, și o femeie își dă seama când cineva e în aceeași stare ca și ea. A fost făcută târziu - cred că mama ei avea aproape patruzeci de ani, iar tatăl său se apropia de cincizeci când s-a născut ea. Mama ei nu și-a mai revenit niciodată după aceea, sau îi plăcea să joace rolul nevestei fragile - depinde cu cine stai de vorbă. Dar, în orice caz, Roz i-a pierdut pe amândoi în doi ani. Cred că era însărcinată cu cel de-al doilea fiu. Adică… la naiba. Austin, cred. Ea și John au preluat Harper House. A născut trei băieți, iar cel mai mic abia începuse să umble când soțul ei a fost omorât. Știi cât de greu trebuie să-i fi fost.

— Știu.

— Abia dacă a ieșit din casa aceea vreo doi, trei ani, cred. Când a început să iasă din nou, să socializeze și să dea petreceri și altele asemenea, au apărut speculațiile așteptate. Cu cine se va căsători, când. Ai văzut-o.

— E o femeie frumoasă.

— Izbitoare, da. Iar aici, o descendență ca a ei valorează propria

greutate în aur, și încă ceva pe deasupra. Cu frumusețea și descendența ei ar fi putut avea orice bărbat dorea. Mai tânăr, mai bătrân sau între, burlac, căsătorit, bogat sau sărac. Dar a rămas singură. Și-a crescut băieții.

„Singură”, se gândi Stella, sorbind din șampanie, înțelegea alegerea foarte bine.

— Și-a păstrat viața personală pentru ea, continuă Jolene, spre marea consternare a societății din Memphis. Cea mai tare chestie pe care a făcut-o, îmi amintesc că a fost atunci când și-a concediat grădinarul… de fapt ambii grădinari. A alergat după ei cu o motocoasă, după unele relatări, alungându-i de pe proprietatea ei.

— Serios? Stella făcu ochii mari de admirație. Chiar așa?

— Așa am auzit și asta e povestea care a rămas, fie că este adevărată sau mincinoasă. Aici, deseori preferăm minciuna amuzantă în locul adevărului banal. Se pare că îi scoseseră niște plante din pământ sau ceva de genul ăsta. După asta nu a mai vrut să angajeze pe nimeni. S-a apucat ea însăși de grădinărit. În scurt timp - deși cred că au trecut vreo cinci ani - a construit grădina aceea din partea de vest a moșiei. S-a căsătorit cu vreo trei ani în urmă și a divorțat - ei bine, într-o clipită. Scumpo, ce-ar fi să ne mai turnăm un păhărel de șampanie?

— De ce nu?

Stella turnă.

— Și care a fost treaba cu cel de-al doilea soț?

— Hmmm. Un personaj foarte șmecher. Arătos de-ți lua mințile și de două ori mai fermecător. Bryce Clerk, care spunea că familia lui se trăgea din Savannah, dar nu știu dacă aș crede vreun cuvânt care ieșea din gura lui, nici dacă ar fi placat cu aur. În orice caz, arătau uluitor împreună, însă întâmplarea făcea că lui îi plăcea să arate astfel cu o serie de femei, iar verigheta nu-i schimbase obiceiurile. L-a dat afară de urechi.

— Bine a făcut. Nu e o femeie ușor de manipulat.

— Absolut de acord.

— Aș zice că este mândră, însă nu orgolioasă, dură, dar nu inflexibilă, sau nu prea, deși sunt unii care nu ar fi de acord cu asta. O prietenă bună și un dușman de care să te ferești. Poți să-i faci față, Stella. Poți să faci față la orice.

Îi plăcea ca oamenii să creadă astfel, însă fie șampania, fie nervii care se încordau din nou o făceau să simtă o ușoară senzație de greață.

— Ei bine, vom vedea în curând.

Capitolul 3

Avea o mașină plină de bagaje, o servietă ticsită cu notițe și schițe, un câine extrem de nefericit care își exprima deja părerea cu privire la mutare, vomitând pe bancheta din spate, și doi băieți care se certau amarnic.

Trăsese deja pe dreapta ca să se ocupe de cățel și de banchetă și, în ciuda aerului rece de ianuarie, deschisese ferestrele larg. Parker, câinele lor Boston Terrier, stătea întins pe podea, cu o privire jalnică. Nu știa de ce se certau băieții și, de vreme ce nu se ajunsese încă la lovituri, îi lăsă în pace. Erau, știa asta, la fel de intimidați ca și Parker în privința mutării.

Îi dezrădăcinase. Și indiferent cât de grijuliu ar fi săpat, șocul tot exista. Acum erau pe punctul de a fi transplantați cu toții. Credea că vor prospera. Trebuia să creadă asta sau i-ar fi fost la fel de rău ca și câinelui familiei.

— Îți urăsc mațele alea murdare și puturoase! declară Gavin, care avea opt ani.

— Îți urăsc fundul ăla mare și prost, replică Luke, în vârstă de șase ani.

— Urăsc urechile tale urâte de elefant!

— Urăsc toată mutra aia a ta urâtă!

Stella oftă și dădu radioul mai tare.

Așteptă până ajunseră la pilonii de cărămidă care flancau aleea de acces către proprietatea Harper. Se apropie, ieși de pe șosea, apoi opri mașina. Pentru moment stătu pur și simplu acolo, în timp ce insultele se auzeau din ce în ce mai tare pe bancheta din spate. Parker o privi circumspect, apoi sări să amușineze aerul prin fereastra deschisă.

Închise radioul și rămase așezată. Vocile din spatele ei începură să scadă în intensitate și după ce, în cele din urmă, șoptiră aspru „Te urăsc cu totul”, se făcu liniște.

— Uite ce mă gândesc eu, spuse ea, pe un ton normal, de conversație banală. Ar trebui să-i tragem o păcăleală doamnei Harper.

Gavin se împinse în centura de siguranță.

— Ce fel de păcăleală?

— O păcăleală bună. Nu sunt sigură că putem s-o punem la cale. E foarte deșteaptă, asta-i clar. Așa că va trebui să fim cât se poate de șmecheri.

— Pot să fiu șmecher, o asigură Luke și, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, văzu că obrajii, care i se îmbujoraseră pe parcursul războielii începeau să-și recapete culoarea obișnuită.

— Bine, atunci iată care-i planul.

Se întoarse ca să-i poată vedea pe amândoi. Fu izbită, așa cum se întâmpla deseori, de amestecul interesant dintre ea și Kevin, care se reflecta pe chipurile celor doi. Ochii ei albaștri pe chipul lui Luke, ochii verzi-cenușii ai lui Kevin pe figura lui Gavin. Gura ei la Gavin, gura lui Kevin la Luke. Tenul ei - bietul copil - la Luke și părul blond al lui Kevin la Gavin. Se opri, făcu o pauză, observă că fiii ei erau amândoi extrem de atenți.

— Nu, nu știu.

Scutură din cap cu regret.

— Probabil că nu e o idee bună.

Se auzi un cor de rugăminți, proteste și o grămadă de sărituri pe banchetă, ceea ce îl făcu pe Parker să latre entuziasmat.

— OK, OK, ridică ea mâinile în aer. Uite cum vom face. Vom merge cu mașina până la casă și ne oprim la ușă. Când intrăm și o veți cunoaște pe doamna Harper… chestia asta trebuie să fie foarte șmecheră și foarte isteață.

— Putem s-o facem, strigă Gavin.

— Ei bine, când se va întâmpla asta, trebuie să vă prefaceți că sunteți… va fi greu, dar cred că puteți s-o faceți. Trebuie să vă prefaceți că sunteți niște băieți politicoși, cuminți și cu maniere.

— Putem s-o facem, putem…

Fața lui Luke făcu tot felul de grimase.

— Hei!

— Iar eu trebuie să mă prefac că nu sunt deloc surprinsă că am lângă mine doi băieți cuminți și manierați. Credeți că ne va reuși lucrul acesta?

— Poate că n-o să ne placă aici, mormăi Gavin.

Vina se amestecă ușor cu starea de agitație.

— Poate că n-o să ne placă, poate c-o să ne placă.

— Va trebui să vedem.

— Aș prefera să locuim cu bunicul și cu Nana Jo în casa lor.

Gurița lui Luke tremură, făcând-o pe Stella să i se strângă inima.

— Nu putem face asta?

— Chiar nu putem. Putem să-i vizităm. De multe ori. Și ei ne vor putea vizita. Acum că vom locui aici, îi putem vedea oricând. Chestia asta trebuie să fie o aventură, vă amintiți? Dacă încercăm, încercăm cu adevărat, și dacă nu vom fi fericiți, vom încerca altceva.

— Oamenii vorbesc într-un fel caraghios aici, se plânse Gavin. Nu, e doar diferit. Și nu e zăpadă. Cum vom putea să facem oameni de zăpadă și să ne dăm cu sania, dacă nu e nici o amărâtă de zăpadă?

— M-ai prins aici, dar vor fi alte lucruri de făcut.

Petrecuse oare ultimul Crăciun cu zăpadă? De ce nu se gândise la aspectul ăsta până acum? Își împinse bărbia în față.

— Dacă e rea, eu nu stau.

— De acord.

Stella porni mașina, trase adânc aer în piept și înaintă pe alee. Câteva momente mai târziu, îl auzi pe Luke mirându-se.

— E mare.

Fără îndoială, medită Stella, întrebându-se cum vedeau copiii ei casa. Oare simpla dimensiune a structurii cu trei etaje îi copleșea, sau observau detaliile? Piatra gălbuie, extrem de palidă, coloanele maiestuoase, farmecul intrării, care era acoperită cu o scară dublă, ducând către cel de-al doilea etaj și încântătoarea terasă circulară a acesteia?

— Asta îmi place la tine, Gavin.

Stella îi ciufuli părul cârlionțat.

— Totdeauna gândești pozitiv. Hai să-i dăm drumul.

Îl luă de mână și pe Luke, strângându-i ușor pe fiecare dintre ei. Porniră toți patru către intrarea acoperită.

Ușile duble, vopsite cu aceeași culoare albă, pură și lucioasă ca și streașină, se deschiseră brusc.

— În sfârșit.

David întinse mâinile.

— Bărbați! Acum nu mai sunt în minoritate aici.

— Gavin, Luke, acesta este domnul… îmi pare rău, David, nu îți știu numele de familie.

— Wentworth. Dar hai să rămânem la David.

Se aplecă și îl privi pe Parker, care lătra, direct în ochi.

— Care-i problema ta, amice?

Drept răspuns, Parker își puse labele din față pe genunchii lui David și îl linse entuziasmat pe față.

— Așa mai merge. Haideți înăuntru. Roz o să vină imediat, e sus, vorbește la telefon; jupuiește un furnizor în legătură cu o livrare.

Păși în foaierul larg, unde băieții rămaseră nemișcați, privind în jur.

— Foarte luxos, nu?

— Seamănă cu o biserică?

— Nuu.

David zâmbi către Luke.

— Are niște părți mai elegante, dar nu e decât o casă. O să facem un tur, dar eu cred că aveți nevoie de niște ciocolată caldă ca să vă reveniți după călătoria lungă.

— David face o ciocolata caldă minunată.

Roz începu să coboare scările elegante care împărțeau foaierul. Era

îmbrăcată în haine de lucru, ca și în ziua precedentă.

— Cu multă frișcă.

— Doamnă Harper, băieții mei, Gavin și Luke.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc.

Gavin îi întinse mâna.

— Acesta este Parker, e câinele nostru. Are un an și jumătate.

— Și e foarte arătos. Parker.

Roz mângâie prietenește câinele.

— Eu sunt Luke. Am șase ani și sunt în clasa întâi. Pot să-mi scriu numele.

— Nu e adevărat, replică Gavin cu un dezgust frățesc. Nu poate decât cu litere de tipar.

— De undeva trebuie să începi. Mă bucur foarte mult să te cunosc, Luke. Sper că vă veți simți cu toții confortabil aici.

— Nu pari foarte bătrână, comentă Luke, ceea ce îl făcu pe David să pufnească în râs.

— Hei, mulțumesc. Nici eu nu mă simt foarte bătrână în cea mai mare parte a timpului.

Simțind că i se face rău, Stella se forță să zâmbească.

— Le-am spus băieților cât de veche e casa și că familia ta a locuit mereu aici. Luke e puțin confuz.

— Eu nu locuiesc aici de când s-a făcut casa. Ce-ar fi să servim ciocolata aceea caldă, David? Vom sta în bucătărie ca să ne cunoaștem.

— El e soțul tău? întrebă Gavin. Cum se face că aveți nume de familie diferite?

— Nu vrea să se căsătorească cu mine, îi spuse David, în timp ce-i conducea de-a lungul holului. Nu face decât să-mi frângă inimioara tristă.

— Glumește. David are grijă de casă și cam de tot ce e pe aici. Locuiește aici.

— E și șefa ta?

Luke îl trase de mână pe David.

— Mama spune că ea e șefa tuturor.

— O las să creadă asta.

Îi conduse în bucătăria cu blaturi de granit și lemn de cireș și o atmosferă caldă. Sub o fereastră largă era așezată o banchetă cu perne de piele de culoarea safirului.

În ghivecele albastre, așezate de-a lungul blatului, creșteau plante aromatice. Vasele de cupru străluceau.

— Acesta este domeniul meu, le spuse David. Eu sunt șeful aici, ca să știți. Îți place să gătești, Stella?

— Nu știu dacă „place” e cuvântul potrivit, dar știu că nu mă pot descurca cu nimic care să merite o bucătărie precum aceasta.

Două frigidere Sub-Zero, aragazul, care semăna cu cele din restaurante, cuptoare duble și blaturi imense. Și toate micile detalii care făceau ca spațiul de lucru serios să pară intim, observă ea ușurată. Căminul de cărămidă, în care mocnea un foc plăcut, bufetul cu porțelanuri vechi, plin de sticlărie antică, bulbii de lalele și zambile care înfloreau pe o masă pentru tranșat carne.

— Trăiesc ca să gătesc. Trebuie să vă spun că e cât se poate de frustrant să-mi irosesc talentele considerabile pe Roz. Dacă ar fi după ea, ar mânca numai cereale reci, iar Harper apare rareori pe-aici.

— Harper este fiul meu cel mare. Locuiește în casa de oaspeți. O să-l vedeți uneori.

— Este omul de știință nebun.

David scoase un ibric și bucăți de ciocolată.

— Face monștri, ca Frankenstein?

În timp ce puse întrebarea, Luke își strecură iar mâna în mâna mamei lui.

— Frankenstein este o invenție, îi aminti Stella. Fiul doamnei Harper lucrează cu plantele.

— Poate că într-o bună zi o să facă una colosală care vorbește.

Încântat, Gavin se dădu mai aproape de David.

— Nuuu.

— „Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ, Horatio." Adu taburetul acela aici, tinere prieten, și o să poți privi maestrul făcând cea mai bună ciocolată caldă din lume.

— Știu că probabil vrei să te apuci de treabă în scurt timp, îi spuse Stella lui Roz. Am câteva notițe și schițe la care am lucrat aseară, pe care aș vrea să ți le arăt la un moment dat.

— Ești pusă pe treabă.

— Nerăbdătoare.

Aruncă o privire spre Luke, care se desprinse de ea și plecă să i se alăture fratelui său, care stătea pe taburet.

— Am o întâlnire în dimineața aceasta cu directorul școlii. Băieții ar trebui să poată începe de mâine. Mă gândeam că pot să întreb la secretariatul școlii de niște recomandări pentru a găsi pe cineva care să aibă grijă de ei înainte și după școală, apoi…

— Hei. David amesteca ciocolata și laptele în ibric. Sunt bărbații mei de-acum. Mă gândeam că o să-și petreacă timpul cu mine; îmi vor ține companie și îi voi pune să muncească, ca pe niște sclavi, când nu sunt la școală.

— Nu mi-aș permite să te rog să…

— Am putea sta cu David, glăsui Gavin. Ar fi OK.

— Nu…

— Desigur. Depinde…

David vorbi relaxat, în timp ce adăuga zahăr în ibric.

— Dacă nu le place Playstation, nu facem afacerea. Am și eu standardele mele.

— Îmi place Playstation, spuse Luke.

— De fapt, trebuie să fie înnebuniți după Playstation.

— Sunt! Sunt! săriră ei la unison pe taburet. Îmi place la nebunie Playstation.

— Stella, până termină ei aici, ce-ar fi să aducem o parte din lucruri de la mașină?

— Sigur, ne întoarcem imediat. Parker…

— Câinele e în regulă, spuse David.

— Bine, mă întorc imediat atunci.

Roz așteptă până ajunseră la ușa din față.

— David e nemaipomenit cu copiii.

— Se vede.

Se surprinse răsucindu-și brățara ceasului și se controlă.

— Doar că nu aș vrea să se simtă dator. O să-l plătesc desigur, dar…

— Veți discuta voi acest lucru. Voiam doar să-ți spun, ca de la mamă la mamă, că poți să ai încredere în el în ceea ce privește copiii. Îi va distra și va avea grijă de ei. Ei bine, nu poți fi sigură că îi va ține departe de șotii. De probleme serioase, da, dar nu de cele obișnuite.

— Ar trebui să aibă superputeri ca să reușească asta.

— Practic, a crescut în casa asta. E ca și când ar fi cel de-al patrulea fiu al meu.

— Ar fi extraordinar de ușor în felul acesta. Nu voi fi nevoită să-i târăsc până la o bonă.

„Încă un străin”, se gândi ea.

— Și nu ești obișnuită ca lucrurile să meargă ușor.

— Nu, nu sunt.

Auzi hohote de râs din bucătărie.

— Dar vreau ca băieții mei să fie fericiți și cred că este votul decisiv în cazul acesta.

— Minunat sunet, nu-i așa? Mi-era dor de el. Hai să vă aducem lucrurile.

— Trebuie să trasezi niște limite, spuse Stella, în timp ce ieșeau. Unde au voie să meargă băieții, unde nu. Au nevoie de sarcini și de reguli. Sunt obișnuiți cu ele de acasă, din Michigan.

— O să mă gândesc la asta. Deși David - în ciuda faptului că eu sunt șefa voastră, a tuturor - are probabil idei cu privire la acest lucru deja. Și câinele este drăguț, apropo.

Trase două valize din portbagajul mașinii.

— Câinele meu a murit anul trecut și nu am avut puterea să-mi iau altul. E drăguț să ai un câine în preajmă. Are un nume ingenios. Parker. De la Peter Parker. Adică…

— Spiderman. Am crescut și eu trei băieți.

— Corect.

Stella apucă o altă valiză și o cutie de carton. Își simți mușchii încordându-se, pe când Roz părea a duce bagajele cu lejeritate.

— Voiam să întreb cine mai locuiește aici, sau ce alți angajați ai.

— Doar David.

— Da? Spunea că este depășit numeric de femei înainte să ajungem.

— Așa e. Suntem David, eu și Mireasa Harper.

Roz duse bagajele înăuntru și o apucă pe scări.

— Ea este fantoma noastră.

— Fantoma?

— Păi, dacă o casă atât de veche ca asta nu ar fi bântuită ar fi păcat, mă gândesc.

— Presupun că este și asta o perspectivă asupra lucrurilor.

Hotărî că Roz se distra, prezentându-i puțină culoare locală nou-venitei. Fantomele făceau parte din folclorul familiei, așa că renunță la idee.

— Puteți să luați aripa de vest. Cred că încăperile pe care vi le-am ales vi se vor potrivi cel mai bine. Eu stau în aripa de est, iar camerele lui David sunt lângă bucătărie. Toată lumea are intimitate suficientă, ceea ce am considerat mereu că este un lucru vital pentru relații sănătoase.

— E cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o!

— Este, nu-i așa?

Roz se opri un moment, privind spre ferestrele care dădeau spre grădinile ei.

— Iarna poate fi umezeală și mereu chemăm instalatorul, electricianul sau pe cineva, dar iubesc fiecare centimetru din casă. Unii ar putea crede că e un spațiu irosit pentru o femeie singură.

— E a ta, nu? E casa familiei.

— Este adevărat. Și va rămâne astfel, orice ar fi. Aici veți sta voi. Fiecare camera dă pe terasă, te las pe tine să hotărăști dacă trebuie să o încui pe cea din camera băieților. Am presupus că vor dori să împartă lucrurile la vârsta aceasta, în special într-un loc nou.

— Ai nimerit la țintă.

Stella intră în cameră după Roz.

— O, o să le placă la nebunie. O mulțime de spațiu, multă lumină.

Lăsă cutia de carton jos și valiza pe unul dintre paturile duble.

— Sunt antichități.

Își trecu degetele pe deasupra comodei de dimensiuni potrivite pentru un copil.

— Sunt îngrozită.

— Mobila trebuie folosită, iar piesele bune trebuie respectate.

— Credeți-mă că le voi spune.

„Doamne, te rog, să nu strice nimic.”

— Tu vei sta alături, baia e încăperea de legătură.

Roz gesticulă, aplecându-și capul.

— M-am gândit că, cel puțin la început, vei dori să fii aproape de ei.

— Perfect.

Intră în baie. Cada spațioasă, cu picioare antice, era așezată pe o platformă de marmură, în fața ușilor dinspre casă. Puteau fi trase draperii pentru intimitate. Toaleta era așezată într-o nișă înaltă, construită din pin gălbui și avea un lanț pentru a trage apa - „ce-o să se mai distreze băieții cu asta!”

Lângă chiuveta așezată pe un piedestal se afla un aparat de încălzit prosoapele, care era deja drapat cu prosoape pufoase, de culoarea algelor.

Prin ușa care făcea legătura între încăperi, își văzu camera scăldată în lumina de iarnă. Dușumeaua de stejar era acoperită de modele de rizomi.

În fața micului șemineu de marmură albă se afla un spațiu confortabil de relaxare, deasupra căruia era atârnat un tablou cu o grădină înflorită, surprinsă în plină vară.

Drapat în alb delicat și roz pal, patul cu baldachin era împodobit cu un munte de perne de mătase, în culori pastelate, suave. Biroul cu oglindă ovală era de mahon lustruit, la fel ca și măsuța de toaletă fermecător de feminină și șifonierul sculptat.

— Încep să mă simt ca Cenușăreasa la bal.

— Dacă se potrivește pantoful.

Roz lăsă jos valizele.

— Vreau să te simți confortabil și băieții tăi să fie fericiți.

— Nu cred.

— OK, o s-o găsesc. Este foarte nostim, spuse ea adresându-se clientului, făcând un gest către bambus. Nu-ți dă bătăi de cap și e interesant. O s-arate grozav într-un bol.

— Mă gândeam să-l pun pe pervazul din baie. Ceva nostim și drăguț.

— Perfect. Se potrivesc nemaipomenit și ca daruri pentru oaspeți. Sunt mai interesante decât florile obișnuite.

— Nu m-am gândit la asta. Știți, poate că o să mai iau un set…

— N-o să regretați.

Îi zâmbi, apoi se îndreptă către sere, felicitându-se în timp ce înainta. Nu se grăbea să o găsească pe Roz, ceea ce îi dădea ocazia să își bage nasul în lucrurile din jur de una singură, să verifice stocurile, exponatele și locurile cele mai umblate. Și să mai ia niște notițe. Zăbovi în zona de cultivare a plantelor, studiind progresul răsadurilor și al mlădițelor, tipul materialului săditor și cât de sănătoase erau.

Trecu aproape o oră până ajunse în zona de altoire. Se auzea muzică

- The Corrs, se gândi ea - trecând prin ușa deschisă. Aruncă o privire înăuntru. Văzu mese yunyi, așezate pe marginile serei și alte două puse una lângă alta în centru. Mirosea a căldură, a silicat de mică și a mușchi de turbă.

Văzu ghivece în care se aflau plante care fuseseră sau erau în curs de a fi altoite. Pe marginea meselor atârnau clipboard-uri, exact ca la spital. Într-un colț era înghesuit un computer, al cărui monitor pulsa în culori ce păreau a se mișca în ritmul muzicii. Scalpeluri, cuțite, clești, bandă de altoit și ceară și alte unelte tipice meseriei erau așezate în tăvițe.

O reperă pe Roz în capătul îndepărtat, stând în spatele unui bărbat așezat pe un taburet. Umerii acestuia erau aplecați în timp ce lucra. Roz își ținea mâinile în șolduri.

— N-are cum să dureze mai mult de o oră, Harper. Locul ăsta îmi aparține și ție la fel de mult ca și mie și trebuie să te întâlnești cu ea să asculți ce are de spus.

— O să vin, o să vin, dar, la naiba, sunt prins cu treabă aici. Tu vrei un manager, așa că las-o să administreze lucrurile. Nu-mi pasă.

— Există o chestie care se numește maniere.

În aer se simțea exasperarea.

— Nu te rog decât să te prefaci timp de o oră, să ai câteva…

Comentariul îi aminti Stellei de propriile cuvinte, adresate fiilor săi. Nu se putu abține să nu râdă, dar se strădui s-o ascundă, tușind, în timp ce înainta pe culoarul îngust.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar…

Stella se opri în dreptului unui ghiveci, studiind tulpina altoită și noile frunze.

— Nu-mi dau seama ce-i aici.

— Dafin.

Fiul lui Roz îi aruncă o privire foarte scurtă.

— Din categoria plantelor perene. Și ați folosit o altoire sub coajă în placaj.

Harper se opri, rotindu-se spre ea pe scaun. Trăsăturile mamei se reflectau pe chipul fiului, cu aceleași oase proeminente și ochi adânci. Părul lui brunet era mult mai lung decât al ei, suficient de lung încât să-l lege la spate cu ceea ce părea a fi o bucată de rafie. Ca și ea, era zvelt și părea a avea picioare lungi și, ca și ea, se îmbrăca fără să îi pese prea mult, în niște blugi uzați și un tricou murdar de pământ, pe care scria Memphis University.

— Te pricepi la altoire?

— Doar noțiunile primare. Am altoit în despicătură o camelie cândva. A rezistat bine. În general mă mulțumesc cu butașii. Eu sunt Stella, îmi pare bine să te cunosc, Harper.

Își șterse mâna pe blugi înainte de a da mâna cu ea.

— Mama spune că o să ne organizezi.

— Ăsta e planul și sper că nu va fi prea dureros pentru nici unul dintre noi. La ce lucrezi aici?

Se apropie de un șir de ghivece acoperite cu pungi curate de plastic, care erau ținute la distanță de planta altoită cu ajutorul a patru țăruși bifurcați.

— Gipsofila - floarea-miresei. Țintesc spre albastru, dar și roz și alb.

— Albastru, culoarea mea preferată. Nu vreau să vă rețin. Speram, îi spuse lui Roz, speram că vom putea găsi un loc unde să ne uităm câteva clipe peste ideile mele.

— În sala plantelor anuale. În birou n-are rost. Harper?

— Bine, OK, ia-o înainte. Vin și eu în cinci minute.

— Harper.

— OK, zece. Dar asta-i oferta mea finală.

Roz îl lovi ușor peste ceafă.

— Nu mă face să vin după tine aici.

— Toca, toca, toca, mormăi el, însă cu un zâmbet pe chip.

Afară, Roz oftă din rărunchi.

— Se plantează aici și trebuie să-l iei cu macaraua ca să-l scoți de acolo. E singurul dintre băieții mei care e interesat de locul ăsta. Austin e reporter și lucrează în Atlanta, Mason e doctor sau va fi curând, își face stagiatura în Nashville.

— Trebuie să fii mândră de ei.

— Sunt, dar îi văd foarte puțin pe fiecare dintre ei. Iar Harper e practic sub nasul meu, dar trebuie să-l vânez ca pe un câine ca să pot purta o conversație cu el.

Roz se săltă pe o masă.

— Ei bine, ce ai să-mi arăți?

— Îți seamănă perfect.

— Așa zic oamenii. Eu nu-l văd decât pe Harper. Băieții tăi sunt cu David?

— N-am putut să-i desprind de el nici cu ranga.

Stella își desfăcu servieta.

— Am redactat niște notițe.

Roz privi la teancul de hârtii, încercând să nu tresară.

— Ai ceva acolo.

— Am făcut niște schițe simple cu privire la felul în care este posibil să schimbăm amenajarea pentru a îmbunătăți vânzările și a evidenția achizițiile celorlalte mărfuri în afară de plante. Aveți o locație extraordinară, un design peisagistic și o semnătură excelentă și o intrare atrăgătoare.

— Simt că urmează un „dar”.

— Dar…

Stella își înmuie buzele.

— Zona de desfacere de la nivelul întâi e un pic dezorganizată. Cu câteva schimbări am putea fluidiza tranziția către cea de-a doua zonă, apoi către principalele sere de plante. Acum, un plan organizațional funcțional…

— Plan organizațional funcțional… O, Doamne.

— Ia-o ușor. O să vezi că nu doare. Este nevoie de un lanț de responsabilități pentru zona funcțională. Asta înseamnă vânzări, producție și cultivarea plantelor. Evident, ești o cultivatoare priceputǎ, însă în acest punct ai nevoie de mine ca să conduc producția și vânzările. Dacă mărim volumul vânzărilor cum am propus aici…

— Ai făcut diagrame.

În vocea lui Roz era cu o urmă de mirare.

— Și grafice… Subit, mi-e teamă.

— Nu-i așa, nu ți-e, spuse Stella râzând, privind spre chipul lui Roz. Bine, poate puțin. Dar dacă te uiți la graficul acesta, vei vedea că apare managerul pepinierei - adică eu - și tu, care conduci totul. La următorul nivel avem cultivatorul - adică tu și, presupun, Harper; apoi urmează managerul de producție, eu, și managerul de vânzări, tot eu, cel puțin deocamdată. E nevoie să delegi și/sau să angajezi pe cineva care să conducă producția de pe teren. Secțiunea de aici se referă la personal, fișele de post și responsabilități.

— În regulă.

Respirând ușor, Roz se frecă pe ceafa.

— Înainte să-mi forțez ochii să parcurgă toate notițele pe care mi le arăți, dă-mi voie să-ți spun că, deși s-ar putea să angajez alți oameni, Logan, arhitectul meu peisagist, se ocupă destul de bine de producția de pe teren în acest moment. Pot continua să conduc eu însămi producția de plante în ghiveci. Nu am pus bazele acestei afaceri ca să stau degeaba și să-i las pe alții să facă toată treaba.

— Grozav. Atunci în acest punct aș dori să mă întâlnesc cu Logan, ca să ne putem coordona viziunile.

— Ah…

Pe buzele lui Roz înflori un zâmbet slab, ușor ironic.

— Ar trebui să fie interesant.

— Între timp, de vreme ce suntem amândouă aici, ce-ar fi să luăm schițele mele legate de secțiunea de vânzări de la primul sector și să le parcurgem. O să îți dai seama mai bine la ce mă gândesc și va fi mai simplu de explicat.

„Mai simplu?” se gândi Roz, sărind de pe masă. Credea că nimic nu va fi mai simplu de atunci încolo. Însă cu siguranță n-avea să fie câtuși de puțin plictisitor.

Capitolul 4

Totul era perfect. Muncea până târziu, însă în mare era vorba de planificare în aceasta etapă. Și nimic nu-i plăcea mai mult Stellei decât să facă planuri, decât dacă era vorba de aranjarea lucrurilor. Avea o viziune asupra lucrurilor în capul ei, asupra felului în care ar trebui să fie ele.

Pentru unii, acest fapt ar putea părea un defect. Tendința de a organiza și de a proiecta, de a-ți fixa viziunea asupra lucrurilor, chiar și atunci când - mai ales atunci când - ceilalți nu percepeau perspectiva de ansamblu, însă ea nu vedea lucrurile așa.

Viața era mai calmă atunci când totul se afla la locul potrivit.

Așa fusese viața ei - se asigurase că așa va fi - până la moartea lui Kevin. Copilăria ei fusese un labirint de contradicții, de confuzii și iritări. Într-un mod cât se poate de real, își pierduse tatăl la vârsta de trei ani, când divorțul îi divizase familia.

Singurul lucru pe care și-l amintea cu claritate în legătură cu mutarea ei din Memphis era că plânsese după tatăl ei.

Din acel punct încolo părea că ea și mama ei planificaseră totul, de la culoarea vopselei de pe pereți, până la finanțe și la modul în care aveau să-și petreacă sărbătorile și vacanțele. Totul.

Aceiași oameni ar putea să spună că asta s-a întâmplat cu două femei încăpățânate care locuiau în aceeași casă, dar Stella știa că lucrurile stăteau altfel. În vreme ce ea era practică și organizată, mama ei era împrăștiată și spontană, ceea ce explica cele patru căsătorii și cele trei logodne rupte.

Mamei ei îi plăceau lucrurile stridente, zgomotoase și idilele sălbatice. Stella prefera lucrurile liniștite, așezate, și care necesitau implicare.

Ceea ce nu însemna că nu era romantică; era doar rezonabilă cu privire la acest aspect.

Când se îndrăgostise de Kevin, fusese atât cumpătată, cât și romantică. El era cald, blând și stabil. Voiau aceleași lucruri: casă, familie și un viitor împreună.

O făcuse fericită, o făcuse să se simtă în siguranță și prețuită. Și, Doamne, îi era dor de el. Se întreba ce ar crede despre venirea ei aici și despre faptul că a luat-o de la capăt în acest loc. Ar fi avut încredere în ea, întotdeauna crezuse în ea.

El fusese punctul ei de sprijin într-un mod cât se poate de real. Punctul care îi conferise o bază solidă, pe care să clădească după o copilărie plină de greutăți și nemulțumire.

Apoi destinul îndepărtase acel punct de sprijin din viața ei. Își

pierduse temelia, iubirea, prietenul cel mai apropiat și singura persoană din lume care-i putea iubi copiii la fel de mult ca și ea. Fuseseră momente, multe momente, în primele luni după moartea lui Kevin, când era disperată că nu-și va mai găsi vreodată echilibrul. Acum, ea era acel punct de sprijin pentru copiii ei, și avea să facă tot ce trebuia pentru a le oferi o viață bună.

După ce-și puse băieții la culcare și aprinse focul în cameră - în mod sigur avea să aibă un șemineu în viitoarea ei casă - se așeză pe pat cu laptopul.

Nu era cea mai fericită modalitate de a lucra, dar nu-i venea să o roage pe Roz să o lase să transforme unul dintre dormitoare în birou, încă.

Se putea descurca așa pentru moment. De fapt, era confortabil și, pentru ea, relaxant, să parcurgă ce avea de făcut pentru a doua zi, stând pe acel pat vechi.

Avea o listă cu telefoane pe care intenționa să le dea furnizorilor, cu reorganizarea accesoriilor din grădină și a plantelor de interior. Un nou sistem de stabilire a prețurilor, bazat pe culori, care trebuia implementat. Un nou program de facturare de instalat.

Trebuia să vorbească cu Roz despre angajații sezonieri - cine, câți, responsabilități individuale și de grup.

Și încă nu reușise să dea de designerul peisagist. Teoretic, tipul ar fi trebuit să-și găsească timp să răspundă la un telefon în interval de o săptămână. Tastă „Logan Kitridge”, subliniind numele.

Aruncă o privire la ceas, amintindu-și că ar fi mai bine să-și încheie ziua de muncă cu un somn bun.

Închise laptopul, apoi îl așeză pe masă și-l puse la încărcat. Chiar avea nevoie de un birou acasă. Își parcurse rutina obișnuită de dinainte de culcare, demachindu-se cu meticulozitate, studiindu-și fața fără machiaj în oglindă, pentru a vedea dacă nu cumva Timpul Pervers mai strecurase vreun rid nou în ziua respectivă. Își aplică crema de ochi, crema de buze, crema de noapte hidratantă, care erau toate aliniate pe masă, în funcție de momentul în care erau utilizate. După ce își mai întinse puțină cremă pe mâini, petrecu câteva minute căutând fire albe. Timpul Pervers putea fi viclean.

Își dorea să fi fost mai drăguță. Ar fi vrut ca trăsăturile ei să fie mai obișnuite, părul drept și să aibă o culoare rezonabilă. Îl vopsise o dată castaniu și fusese un dezastru. Așa că trebuia să se mulțumească cu… Se surprinse fredonând și se încruntă la propria imagine în oglindă. Ce cântec era acela? Ce ciudat că-i rămăsese în cap, când nici măcar nu știa ce era.

Apoi își dădu seama că nu-i rămăsese în minte, îl auzise. Un cântec îngânat de o voce blândă, visătoare. Venea din camera băieților. Întrebându-se ce Dumnezeu făcea Roz, cântându-le băieților la

unsprezece noaptea, Stella se îndreptă către ușa care făcea legătura între camere.

O deschise, iar cântecul încetă. În lumina subtilă a lămpii de veghe cu Harry Potter, își văzu fiii în pat.

— Roz? șopti ea, pășind înăuntru.

O trecură fiorii.

De ce era atât de rece aici? Se mișcă rapid și fără zgomot către ușile de la terasă, le verifică și descoperi că erau închise bine, la fel ca și ferestrele. „Și ușa din hol”, se gândi ea, încruntându-se din nou.

Ar fi putut jura că a auzit ceva, că a simțit ceva, dar răcoarea dispăruse deja și nu se mai auzi nici un sunet în cameră, în afară de respirația egală a fiilor ei.

Îi înveli mai bine, la fel cum făcea în fiecare noapte și îi sărută cu blândețe pe creștet.

Apoi plecă, lăsând ușile dintre camere deschise.

Până dimineață uită de cele întâmplate. Luke nu-și găsea cămașa norocoasă, iar Gavin se luase la trântă cu Parker în timpul plimbării de dinainte de școală și trebuia să-i schimbe cămașa. Drept urmare, abia avu timp să-și bea cafeaua și să mănânce brioșa pe care i-o vârâse David pe gât.

— Poți să-i spui lui Roz că am plecat devreme? Vreau să termin cu zona de la intrare înainte să deschidem la zece.

— A plecat cu o oră în urmă.

— Cu o oră în urmă?

Stella se uită la ceas. Să țină pasul cu Roz devenise misiunea personală a Stellei și deocamdată dădea greș.

— Doarme vreodată?

— Cu ea, cine se trezește de dimineață nu numai că ajunge departe, ci are timp să facă și cumpărături.

— Scuză-mă, trebuie să fug.

Alergă către ușă, apoi se opri.

— David, e totul OK cu copiii? Mi-ai spune dacă nu, așa-i?

— Absolut, ne distrăm de minune. Astăzi, după școală, o să exersăm „ce să faci și ce să nu faci”, apoi vom vedea câte năzbâtii putem face ca să ne consumăm energia. Apoi vom trece la chestii inflamabile.

— Mulțumesc. Sunt liniștită acum.

Se aplecă să îl mângâie pe Parker încă o dată.

— Să fii cu ochii și pe amicul ăsta, îi spuse ea.

Logan Kitridge era în criză de timp. Ploaia îi încetinise proiectul personal, obligându-l să amâne anumite elemente de finețe pentru a-și îndeplini sarcinile profesionale.

Nu-i păsa prea mult, considera că meseria de peisagist era o muncă în continuă dezvoltare. Niciodată nu se termina, nu trebuia să se

termine. Și atunci când lucrai eu Natura, Natura era șeful. Era superficială și șmecheră și mereu fascinantă.

Trebuia să fii permanent la pândă, gata să te îndoi, să fii dispus să faci compromisuri și să te adaptezi la capriciile ei. Să faci planuri absolute era un exercițiu frustrant și, în opinia lui, existau suficiente alte lucruri care să te frustreze.

De vreme ce Natura îi dăruise o zi bună, senină, o folosea pentru a se ocupa de proiectul său personal, ceea ce însemna că trebuia să lucreze singur - îi plăcea mai mult asta, în orice caz - și să își facă timp pentru a trece pe la locul de muncă pentru a-i verifica pe cei doi oameni din echipa lui.

Însemna că trebuia să treacă pe acasă pe la Roz, să ia copacii pe care îi marcase pentru uzul său personal, să-i ducă la el acasă și să-i planteze înainte de amiază.

Sau înainte de ora unu, două cel mai târziu.

Ei bine, o să vadă cum va merge. Singurul lucru pentru care nu-și putea face timp era noul manager, tipa pe care Roz o angajase. Nu înțelegea de ce Roz angajase un manager. În primul rând, și de ce Dumnezeu trebuia să fie cineva din nord. I se părea că Rosalind Harper știa cum să-și conducă afacerea foarte bine, și nu avea nevoie de o străină, care vorbea repede și care punea bețe în roate sistemului.

Îi plăcea să lucreze cu Roz. Era o femeie care își vedea de ale ei și care nu-și băga nasul în treaba lui mai mult decât trebuia. Îi plăcea enorm să muncească, la fel ca și lui, și avea un instinct pentru asta. Așa că atunci când făcea o sugestie, aveai tendința să o asculți și să o cântărești.

Plătea bine și nu te bătea la cap cu fiecare detaliu.

Era sigur că această doamnă manager avea să-i pună bețe în roate. Nu-i lăsa ea deja mesaje cu vocea aia rece de tipă din nord, cu privire la *time management*, sisteme de facturare și inventarul echipamentelor?

Nu-i păsa deloc de genul ăsta de lucruri și n-avea de gând să înceapă să o facă acum.

El și Roz aveau un sistem, la naiba. Unul care ducea treburile la bun sfârșit și făcea clientul fericit. De ce să te joci cu succesul? Își conduse camioneta prin parcare, trecu printre movilele de nisip și făcu turul zonei de încărcare.

Deja pusese ochii pe ceea ce dorea și le etichetase - însă înainte de a le încărca, avea să mai arunce o privire în jur. Plus că mai erau vreo câțiva arbori tineri de conifere pe câmp și vreo doi arbuști de cucută în zona produselor ambalate și învelite în pânză, pe care credea că-i putea folosi.

Harper îi altoise câteva sălcii și niște bujori. Vor fi gata de plantat în primăvara aceasta, laolaltă cu diverse ghivece de răsaduri și plante etajate, cu care îl ajutase Roz.

Trecu printre rândurile de copaci, apoi se întoarse și dădu înapoi. Nu era bine, se gândi el. Nimic nu era la locul său, totul era schimbat. Unde erau copacii lui? Unde dracu' erau rododendronii și dafinul de munte pe care îi etichetase? Unde era afurisita aia de magnolie?

Se uită la o salcie, apoi începu să caute pe îndelete, pas cu pas, prin întreaga secțiune.

Totul era diferit, copacii și arbuștii nu mai erau așezați în ceea ce considera a fi un aranjament interesant, eclectic, pe tipuri și specii, ci erau așezați ca recruții în armată, conchise el. Puși în ordine alfabetică, pentru Dumnezeu! În latină chiar.

Arbuștii erau așezați deoparte și organizați în aceeași manieră de arhivă.

Își găsi copacii și, fierbând de mânie, îi încărcă în camionetă. Mormăind pentru sine, decise să se îndrepte spre câmp și să scoată copacii pe care îi dorea de acolo. Vor fi mai în siguranță acasă la el. Evident.

Dar mai întâi avea să o caute pe Roz și să îndrepte lucrurile.

Cocoțată pe o scară, înarmată cu o găleată cu apă, cu săpun și o cârpă, Stella atacă raftul de sus de pe care luase lucrurile. „Să-l curăț bine", hotărî, ea și va fi gata pentru noua expunere pe care o punea la cale. Și-l imagina plin cu ghivece decorative, aranjate pe culori, printre care ar fi răspândit câteva răsaduri. Va adăuga și alte accesorii, cum ar fi suluri de funie de rafie, picurătoare decorative, pietre de grădină și bile de sticlă, și o să iasă ceva.

La punctul de achiziții, toate acestea vor impulsiona vânzările.

Mută produsele de îmbunătățire a solului, îngrășămintele și insecticidele pe peretele lateral. Acestea erau elemente de bază, nu necesitau strategii de impulsionare.

Clienții aveau să revină aici pentru produse de acest gen, trecând de clopoțeii de vânt pe care urma să-i atârne, de bancă și de jardiniera de beton pe care intenționa să o aducă. Laolaltă cu celelalte schimbări, lucrurile se vor lega, atrăgând clienții în secțiunea plantelor de interior, dincolo de ghivecele din curte, de mobila de grădină, toate acestea înainte de a ajunge la răsaduri.

Dat fiind că mai avea încă o oră și jumătate până la deschidere, și dacă putea să-l convingă pe Harper să o ajute cu lucrurile grele, avea să termine.

Auzi zgomot de pași venind din spate și-și suflă părul din ochi.

— Fac progrese, începu ea. Știu că nu arată în nici un fel încă, dar…

Se opri când îl văzu. Chiar și stând pe scară, se simțea foarte scundă. Probabil că avea cam 1,95. Robust și musculos, cu niște blugi tociți, cu pete decolorate pe o coapsă, care îi veneau ca turnați. Purta o cămașă din flanelă, peste un tricou alb și o pereche de cizme atât de

uzate, încât se întrebă de ce nu i se făcea milă de ele să le ofere o înmormântare decentă. Părul lui lung, cârlionțat și neîngrijit, avea aceeași culoare la care încercase ea să ajungă atunci când și-l vopsise pe al ei.

N-ar fi zis că e arătos - întreaga lui ființă emana asprime și neînduplecare. Gura încleștată, obrajii trași, nasul ascuțit, expresia ochilor. Erau verzi, dar nu cum fuseseră ai lui Kevin. Erau schimbători și adânci și păreau a arde cu intensitate sub linia bine conturată a sprâncenelor.

Nu, n-ar fi spus că e arătos, dar te frapa, cu silueta lui masivă și aspră. Genul de asprime care te făcea să te gândești că în orice clipă din el s-ar putea desprinde un pumn de oțel, care l-ar vătăma mai curând pe el însuși decât pe cel lovit.

Zâmbi, dar se întrebă unde era Roz sau Harper. Sau cineva.

— Îmi pare rău, nu e deschis încă în dimineața aceasta. Pot să vă ajut cu ceva?

Oh, recunoștea vocea aceea, vocea aceea rece, care îi lăsase mesaje iritante cu privire la planurile organizaționale, funcționale și la obiectivele de producție.

Se aștepta să arate așa cum suna - o greșeala obișnuită, presupuse el. Nu vedeai prea multă răceală, dacă te uitai la părul acela roșcat sălbatic, pe care încerca să-l controleze cu un batic stupid, sau dacă te uitai la ochii ei mari, albaștri și speriați.

— Mi-ai mutat copacii.

— Poftim?

— Să nu mai faci asta vreodată.

— Nu știu despre ce vorbiți.

Ținând strâns găleata - pentru orice eventualitate coborî de pe scară.

— Ați comandat niște copaci? Dacă îmi spuneți cum vă cheamă, o să mă uit după comanda dumneavoastră. Implementăm un nou sistem, așa că..

— Nu trebuie să comand nimic și nu-mi place noul tău sistem. Și ce dracu' încerci să faci aici? Unde sunt toate lucrurile?

Vocea lui îi părea a aparține unui localnic, iar în ea se putea detecta o nuanță clară de nerăbdare și ostilitate.

— Cred că ar fi mai bine dacă ați reveni după ce deschidem. Programul de iarnă începe la ora zece. Dacă îmi lăsați numele…

Se întinse către tejghea și către telefon.

— Mă numesc Kitridge și ar trebui să știi, dat fiind că mă bați la cap de aproape o săptămână.

— Nu știu… O, Kitridge.

Se relaxă parțial.

— Designerul peisagist. Și nu te-am bătut la cap, spuse ea mai

apăsat, când își dădu seama cum stăteau lucrurile. Am încercat să te contactez ca să putem stabili o întâlnire. Nu ai avut decența să îmi răspunzi la telefoane. Sper din toată inima că nu ești la fel de nepoliticos cu clienții, pe cât ești cu colegii.

— Nepoliticos? Soro, nu știi ce-i ăla nepoliticos.

— Am doi fii, ripostă ea. Așa că știu suficient de bine ce înseamnă să fii nepoliticos. Roz m-a angajat să fac puțină ordine în afacerile ei, să-i iau o parte din greutățile legate de sistem de pe umeri, să…

— Sistem?

Privirea lui se întoarse înspre tavan, ca aceea a unui om care se roagă.

— Dumnezeule, întotdeauna vorbești așa?

Ea trase aer adânc în piept ca să se calmeze.

— Domnule Kitridge, am o treabă de făcut. O parte din treaba respectivă este să mă ocup de partea peisagistică a acestei afaceri. Întâmplător, este o dimensiune importantă și profitabilă.

— Ba bine că nu! Și eu mă ocup de ea.

— De asemenea, întâmplător, este extrem de dezorganizată și este condusă ca la circ. Am găsit bucățele de hârtie și comenzi scrise de mână, facturi - dacă le poți numi astfel - întreaga săptămână.

— Și?

— Și, dacă te-ai fi deranjat să îmi răspunzi la telefoane și am fi stabilit o întâlnire, ți-aș fi putut explica în ce fel va funcționa de acum înainte această ramură a afacerii.

— O, chiar așa?

Tonul tipic zonei de vest din Tennessee se înmuie, căpătând o nuanță periculoasă.

— Îmi vei explica, zici.

— Exact. Sistemul pe care îl voi implementa va economisi, în cele din urmă, un timp și un efort considerabile cu ajutorul facturilor și al inventarului care vor fi computerizate, al listelor de clienți și al modelelor, al…

O măsură din cap până în picioare. Avea cam cu vreo treizeci și ceva de centimetri mai mult decât ea și probabil cu vreo treizeci de kilograme peste, dar femeia era bună de gură. Era ceea ce mama lui ar fi numit rea de muscă - drăguță - și se pare că turuia ca o moară stricată.

— Cum dracu’ o să economisesc ceva petrecând jumătate din timp în fața computerului?

— Odată ce datele vor fi introduse, vei economisi timp. În acest punct, se pare că porți toate aceste informații în buzunar sau în cap.

— Și? Dacă sunt în buzunar, le pot găsi. Dacă sunt în cap, le pot găsi și acolo. N-am probleme de memorie.

— Probabil că nu, dar mâine s-ar putea să te calce un camion și să-ți

petreci următorii cinci ani în comă.

Gura ei drăguță zâmbi glacial.

— Și atunci ce vom face?

— Dacă aș fi în comă, nu mi-aș mai face griji în privința asta. Haide, coboară.

O apucă de mână și o trase către podea.

— Hei! îngăimă ea. Hei! repetă.

— Vorbim despre afaceri.

Deschise ușa și o trase după el.

— Nu te târăsc într-o peșteră.

— Atunci dă-mi drumul.

Avea mâinile tari ca piatra și la fel de dure, iar picioarele lui, își dădu ea seama în timp ce se îndepărtau de clădire, mâncau pământul cu pași mari și grăbiți, forțând-o să alerge după el.

— Un minut. Ia uite-te acolo.

Arătă spre zona de copaci și de arbuști, în timp ce ea se lupta să-și calmeze respirația.

— Ce-i cu asta?

— Sunt toate amestecate.

— Cu siguranță nu e așa, am petrecut aproape o zi întreagă în zona asta, și febra musculară stă dovadă în acest sens. Sunt aranjați în mod coerent, astfel încât, dacă un client caută un copac ornamental, el sau un membru al personalului să poată găsi unul potrivit. Dacă clientul caută un arbust care înflorește primăvara sau…

— Sunt toți aliniați! Ce ai folosit? Un poloboc de tâmplar? Oamenii vin aici, acum. Cum pot să-și dea seama în ce fel funcționează diverse specimene?

— Asta-i treaba ta și a personalului. Suntem aici să ajutăm și să direcționăm clienții către diverse posibilități, ca și pentru a le îndeplini dorințele, dacă sunt mai clar definite. Dacă se plimbă de colo-colo, încercând să găsească o amărâtă de hortensie…

— S-ar putea să dea peste o spirea sau o camelie, pe care o vor dori, de asemenea.

Avea dreptate, așa că îi luă opinia în considerare. Nu era idioată.

— Sau s-ar putea să plece cu mâinile goale pentru că nu au găsit cu ușurință lucrul după care veniseră din capul locului. Niște angajați atenți și bine pregătiți ar trebui să fie capabili să îndrume clientul și să exploreze împreună cu acesta. Fiecare dintre cele două alternative are argumentele sale pro și contra, dar, întâmplător, îmi place aceasta mai mult. Și eu am cuvântul final. Acum.

Ea făcu un pas înapoi.

— Dacă ai timp, trebuie să…

— Nu am!

Și se îndreptă cu pași mari spre camioneta lui.

— Așteaptă! alergă ea după el. Trebuie să vorbim despre noile ordine de achiziții și despre sistemul de facturare.

— Trimite-mi un nenorocit de e-mail. Se pare că este pe stilul tău.

— Nu vreau să-ți trimit un nenorocit de memo. Și ce faci cu copacii aceia?

— Îi duc acasă.

Deschise ușa camionetei și urcă.

— Cum adică îi duci acasă? Nu am hârtii pentru copacii aceștia.

— Hei, nici eu.

După ce trânti ușa, lăsă fereastra în jos de-un deget.

— Ferește-te, Roșcato! N-aș vrea să te calc pe degetele de la picioare.

— Ascultă, nu poți să pleci cu produsele din stoc oricând ai chef.

— Du-te și raportează-i lui Roz. Dacă e încă șefa. Altfel, poate că ar fi mai bine să chemi poliția.

Ambală motorul și, când ea păși înapoi, dădu în spate. Apoi demară, lăsând-o să privească lung în urma lui.

Cu obrajii roșii de furie, Stella mărșălui înapoi către clădire. Așa ar merita, se gândi ea, să cheme poliția. Își ridică brusc capul, cu ochii scăpărând, și o văzu pe Roz deschizând ușa.

— Acela era camionul lui Logan?

— Lucrează cu clienții?

— Sigur, de ce?

— Ești foarte norocoasă că nu ai fost dată în judecată. Dă buzna și nu auzi decât reproșuri de la el, mormăi Stella, trecând pe lângă Roz și intrând în încăpere. Nu-i place asta, nu-i place aia, nu-i place nimic, din câte pot să-mi dau seama. Și după aceea pleacă cu camionul încărcat de copaci și arbuști.

Roz, gânditoare, își frecă lobul urechii.

— Are și el toanele lui.

— Toane? N-am văzut decât o dispoziție, și nu mi-a plăcut.

Își smulse baticul din păr și-l aruncă pe tejghea.

— Te-a enervat, nu-i așa?

— Ca naiba. Încerc să fac lucrurile pentru care m-ai angajat, Roz.

— Știu. Și, deocamdată, nu cred că am făcut vreun comentariu sau că m-am plâns, astfel încât cuvintele tale să fie justificate.

Stella îi aruncă o privire îngrozită.

— Nu, bineînțeles că nu. N-am vrut să spun… Doamne, Dumnezeule!

— Ne aflăm în ceea ce aș numi o perioadă de tranziție. Unii nu se adaptează la fel de ușor ca alții. Îmi plac cele mai multe dintre ideile tale, iar altora sunt dispusă să le acord o șansă. Logan e obișnuit să facă lucrurile cum știe el, ceea ce a fost în regulă până acum, căci funcționează.

— A luat produse din stoc. Cum pot să țin un inventar, dacă nu știu ce a luat sau pentru ce este? Am nevoie de hârtii, Roz.

— Îmi imaginez că a luat specimenele pe care le-a etichetat pentru folosul său personal. Dacă a luat altele, anunță-mă. Știu că nu e felul în care faci tu lucrurile, continuă ea, înainte ca Stella să poată vorbi. O să stau de vorbă cu el, Stella, dar s-ar putea să trebuiască să te adaptezi și tu. Nu mai ești în Michigan. Te las să te întorci la treabă.

Și se întoarse la plantele ei. În general, acestea îi provocau mai puține necazuri decât oamenii.

— Roz, știu că pot fi o nesuferită, dar chiar vreau să te ajut să-ți dezvolți afacerea.

— Mi-am dat seama de ambele lucruri deja.

Singură, Stella rămase bosumflată câteva clipe, apoi își luă găleata și se cățără din nou pe scară. Întâlnirea neprogramată îi dăduse programul peste cap.

— Nu-mi place de ea.

Logan stătea în salonul lui Roz, cu o bere într-o mână și mustind de resentimente.

— Face pe șefa, e rigidă, încrezută și isterică.

Văzând că Roz ridică din sprâncene, dădu din umeri.

— OK, nu e isterică, până acum, dar nu retrag restul.

— Mie îmi place, îmi plac energia și entuziasmul ei. Și am nevoie de cineva să se ocupe de detalii, Logan. Ne-am dezvoltat prea mult. Nu-ți cer decât să încercați să vă întâlniți undeva la mijloc.

— Nu cred că ea are o astfel de noțiune. E extremistă. Nu am încredere în femeile extremiste.

— Ai încredere în mine.

Își lăsă capul în bere. Era cât se poate de adevărat. Dacă nu ar fi avut încredere în Roz, nu ar fi venit să muncească pentru ea, indiferent de ce salariu și ce beneficii i-ar fi fluturat pe sub nas.

— O să ne facă să completăm formulare în triplu exemplar și să notăm câți centimetri tăiem din fiecare tufiș.

— Nu cred că o să se ajungă la asta.

Roz își propti picioarele confortabil pe masa de cafea și sorbi din propria bere.

— Dacă a trebuit să angajezi un manager de un fel sau altul, Roz, de ce dracu' nu ai angajat un localnic? De ce nu ai adus pe cineva care înțelege cum funcționează lucrurile aici?

— Pentru că nu am vrut un localnic. Am vrut-o pe ea. Când vine, o să bem împreună ceva în mod civilizat și o să luăm masa. Nu-mi pasă dacă voi doi nu vă plăceți unul pe celălalt, dar veți învăța să vă înțelegeți.

— Tu ești șefa.

— Asta-i clar.

Îl bătu prietenește pe coapsă.

— Vine și Harper, am reușit să-l conving.

Logan mai rămase puțin pe gânduri.

— Chiar îți place de ea?

— Chiar da. Îmi lipsește compania femeilor, femei care nu sunt proaste și enervante, în orice caz. Ea nu este nici una, nici alta. A avut o perioadă grea, Logan, și-a pierdut bărbatul și e atât de tânără. Știu cum e. Nu a cedat, și nici nu a devenit mai fragilă, așa că da, îmi place de ea.

— Atunci o s-o tolerez, dar numai pentru tine.

— Lingușitorule.

Râzând, Roz se aplecă și îl pupă pe obraz.

— Doar pentru că sunt înnebunit după tine.

Stella intră pe ușă la timp ca să apuce să îl vadă pe Logan luând mâna lui Roz într-a sa și se gândi „O, rahat!" Se luase la harță, îl insultase și se plânsese de amantul șefei. Cu o groază teribilă în stomac, își îndemnă băieții să meargă înainte, păși înăuntru și-și lipi un zâmbet pe față.

— Sper că nu am întârziat, spuse ea veselă. Am avut o mică criză cu tema. Bună, domnule Kitridge, vreau să ți-i prezint pe fiii mei, acesta este Gavin, iar acesta este Luke.

— Ce faceți?

Păreau a fi mai curând niște copii normali decât copiii cocoloșiți pe care se aștepta să îi producă cineva ca Stella.

— Îmi cade un dinte, îi spuse Luke.

— Da? Ia să ne uităm.

Logan puse berea jos ca să studieze serios dintele pe care Luke îl mișca, atingându-l cu limba.

— Tare. Știi, am niște clești în geanta cu scule. Tragem un pic și l-am scos.

Auzind micul sunet îngrozit care venea din spatele lui, Logan se întoarse, schițând un zâmbet către Stella.

— Domnul Kitridge glumește, îi spuse Stella lui Luke, care era fascinat. Dintele o să-ți cadă la momentul potrivit.

— Când o să cadă vine Zâna Măseluță și primesc un dolar.

Logan strânse din buze.

— Un dolar, ha? Bună afacere.

— Iese sânge când îți cade dintele, dar nu mi-e teamă.

— Doamnă Roz, putem să mergem în bucătărie, la David?

Gavin îi aruncă o privire mamei sale.

— Mama a zis că trebuie să vă întrebăm pe dumneavoastră.

— Sigur, dați-i drumul.

— Fără dulciuri, strigă Stella, în timp ce ei ieșeau în goană.

— Logan, de ce nu îi torni un pahar de vin Stellei?

— Mă duc eu să îmi pun vin. Nu te ridica, îi spuse Stella.

Nu era chiar un nesimțit insuportabil, decise ea. Arăta bine după ce se spăla și înțelegea de ce Roz era atrasă de el, dacă îți plăceau tipii supervirili.

— Spuneai că vine și Harper? o întrebă Stella.

— O să apară și el.

Roz făcu un gest cu berea.

— Hai să vedem dacă putem să ne purtăm cum trebuie, să trecem peste treaba asta astfel încât să ne bucurăm de cină fără să ne stricăm digestia. Stella se ocupă de vânzări și producție, de administrarea zilnică a afacerii. Ea va împărți cu mine conducerea personalului, cel puțin momentan, în orice caz, în vreme ce eu și Harper vom conduce sectorul de cultivare a plantelor.

Sorbi din bere, așteptă, deși își cunoștea propriile puteri și nu se aștepta la vreo întrerupere.

— Logan conduce partea de design peisagistic, atât la sediu, cât și în afara acestuia. În această calitate, are întâietate în alegerea stocului și este autorizat să facă orice comenzi speciale, să încheie tranzacții, să facă achiziții sau să închirieze echipamentul necesar, să procure materialul sau specimenele destinate amenajărilor exterioare. Schimbările pe care Stella le-a implementat sau le-a propus deja - și care au fost aprobate de mine - vor rămâne sau vor fi aplicate până în momentul în care voi decide că nu funcționează sau, pur si simplu, dacă nu îmi vor plăcea. E clar până aici?

— Perfect, spuse Stella detașată.

Logan dădu din umeri.

— Ceea ce înseamnă că veți coopera unul cu celălalt, că veți face ce este necesar pentru a munci împreună, astfel încât să funcționați amândoi în zonele pe care le supravegheați. Am construit În Grădină de la zero și pot să o conduc eu însămi, dacă trebuie, dar am ales să nu o fac. Aleg să împart cu voi doi și cu Harper responsabilitățile pe care vi le-am acordat. Certați-vă până nu mai puteți, nu mă deranjează certurile, dar faceți-vă treaba.

Își termină berea.

— Întrebări, comentarii?

După un moment de liniște se ridică.

— Atunci, hai să mâncăm.

Capitolul 5

Fu o seară plăcută, având în vedere circumstanțele. Nici unul din copiii ei nu aruncă cu mâncarea sau nu râgâi la masă, ceea ce era întotdeauna un plus în agenda Stellei. Conversația fu politicoasă, chiar animată - în special când băieții aflară prenumele lui Logan - identic cu cel folosit de Wolverine din X-Men.

Dobândi instantaneu statutul de erou, care se amplifică în momentul în care descoperiră că Logan împărtășea obsesia lui Gavin pentru benzile desenate.

Faptul că Logan părea mai interesat să stea de vorba cu fiii ei decât cu ea era probabil un alt plus.

— Știi, dacă Hulk și Spiderman se vor lupta vreodată, cred că Spiderman va câștiga.

Logan aprobă, tăind friptura de vită.

— Fiindcă Spiderman e mai rapid și mai agil, dar dacă e să-l prindă Hulk, Spidy a pățit-o.

Gavin înfipse furculița într-o altă bucată de cartof, apoi o ridică în aer, ca și cum ar fi fost un cap tăiat într-o țepușă.

— Dacă ar fi sub influența unui tip rău, cum ar fi…

— Mr. Hyde, poate.

— Da! Mr. Hyde, atunci Hulk ar fi forțat să fugă după Spiderman, dar cred totuși că Spidy ar câștiga.

— De-asta e uimitor, fu de acord Logan, iar Hulk este incredibil. Nu e suficient să ai mușchi ca să învingi răul.

— Da, trebuie să fii deștept și viteaz și alte chestii de-astea.

— Peter Parker e cel mai deștept.

Luke repetă gestul fratelui său cu capul din cartof.

— Și Bruce Banner e destul de deștept.

Pentru că îi făcea pe copii să râdă, Harper ridică și el un cartof clătinându-l în aer.

— Întotdeauna reușește să facă rost de haine noi după ce își reia forma de Hulk.

— Dacă ar fi cu adevărat deștept, comentă Harper, ar găsi o cale să își facă hainele să se întindă și să se lărgească.

— Voi, oamenii de știință, spuse Logan cu un rânjet adresat lui Harper. Niciodată nu vă gândiți la lucrurile mundane.

— Mundane este un tip super rău? vru să știe Luke.

— Înseamnă obișnuit, îi spuse Stella. De exemplu ca în „e mai mundan să mănânci cartofii decât să te joci cu ei, dar așa e politicos să faci la masă”.

— O, zâmbi Luke către ea, cu o expresie suavă și șmecheră totodată, scoțând cartoful din furculiță. OK.

După masă, se folosi de scuza de a-i duce pe copii la culcare pentru a se retrage sus. Trebuia să se ocupe de baia lor, de miile de întrebări obișnuite pe care i le puneau și de toată energia aceea de la sfârșitul zilei pe care trebuiau să o consume, ceea ce implica neapărat că unul dintre ei sau amândoi se apucau să alerge prin cameră aproape în pielea goală. Apoi urmă momentul ei preferat, când trăgea un scaun între paturi și le citea, în timp ce Parker începea să sforăie la picioarele ei. Alegerea actuală era *Calul misterios* și, când închise cartea, primi rugămințile așteptate de a le mai citi puțin.

— Mâine, pentru că acum mi-e teamă că a venit momentul pentru pupici dulci.

— Nu pupici dulci.

Gavin se rostogoli pe burtă, îngropându-și fața în pernă.

— Nu asta.

— Ba da, și tu trebuie să te dai bătut.

Îi acoperi capul și ceafa cu pupici, în timp ce el chicotea.

— Și acum, cea de-a doua victimă.

Se întoarse către Luke, frecându-și mâinile.

— Așteaptă! Așteaptă!

Întinse mâinile pentru a împiedica atacul.

— Crezi că o să-mi cadă dintele mâine?

— Hai să ne mai uităm o dată.

Se așeză pe marginea patului studiindu-l serioasă, în timp ce el își mișca dintele cu limba.

— Cred că e posibil.

— Pot să am un cal?

— Nu o să aibă loc sub pernă.

Când începu să râdă, îl pupă pe frunte, pe obraji și pe gurița lui dulce, dulce. Ridicându-se, închise veioza, lăsându-i în lumina palidă a lămpii de veghe.

— Nu sunt permise decât visele amuzante.

— O să visez că primesc un cal, căci uneori visele se îndeplinesc.

— Da, așa e. Noapte bună.

Se întoarse în camera ei. Auzi șoaptele trecând de la un pat la altul, căci și acestea făceau parte din ritualul de culcare. Devenise ritualul lor în ultimii doi ani. Erau doar ei trei înainte de culcare, deși cândva fuseseră patru. Dar era bine acum, se gândi ea, ascultând cele câteva chicoteli care întrerupeau șoaptele.

Cândva, la un moment dat, încetase să resimtă durerea aceea în fiecare noapte, în fiecare dimineață, pentru ce fusese, și ajunsese să prețuiască ce avea.

Aruncă o privire spre laptop, se gândi la munca pe care și-o programase pentru seară. În schimb, se îndreptă către ușile terasei.

Era încă prea rece pentru a sta afară, dar avea nevoie de aer, de liniște și de noapte.

Imaginează-ți pur și simplu că poți sta afară noaptea, în ianuarie. Fără să îngheți. Deși prognozele anunțau ploaie, cerul era acoperit de stele și împodobit cu secera lunii. În lumina aceea pală văzu o camelie înflorită. Flori iarna - ei bine, ăsta era un plus pe care trebuia să-l adauge la numeroasele părți bune ale mutării în sud. Își luă coatele în palme și se gândi la primăvară, când aerul va fi cald, iar grădina parfumată.

Voia să fie aici primăvara, să o vadă și să facă parte din trezire. Voia să-și păstreze slujba. Nu-și dăduse seama cât de mult voia să o păstreze până la discursul ferm, lipsit de compromisuri, pe care Roz îl ținuse înainte de cină.

Nu trecuseră nici două săptămâni și deja era prinsă. Poate prea prinsă, recunoscu ea. Asta era întotdeauna o problemă. Indiferent ce începea, trebuia să ducă la bun sfârșit. Asta era religia Stellei, după cum spunea mama ei.

Dar era ceva mai mult. Se implicase emoțional în legătură cu locul ăsta. Era o greșeală, știa. Era pe jumătate îndrăgostită de pepinieră și de propria viziune cu privire la felul în care aceasta ar putea fi. Voia să vadă mesele înviorate de culoare și verdeață, florile căzând în cascadă din coșurile suspendate, care vor flanca culoarele. Voia să vadă că toți clienții se uită la produse și cumpără, umplându-și cărucioarele și platformele cu recipiente.

Și, desigur, mai era o parte din ea care voia să se înțeleagă cu fiecare dintre ei și să le arate exact cum ar trebui plantat fiecare lucru, dar putea să controleze lucrul acesta.

Putea, de asemenea, să recunoască și că voia să vadă sistemul de inventariere implementat și înregistrările săptămânale puse la punct. Și, fie că îi plăcea sau nu, intenționa să vadă cu propriii ochi câteva dintre lucrările lui Logan, ca să își facă o idee despre acea latură a afacerii.

Asta presupunând că nu o convingea pe Roz să o concedieze.

Și el fusese pus la punct, recunoscu Stella, însă avea avantajul că era de-al casei. În orice caz, nu va putea să muncească sau să se relaxeze sau să se gândească la nimic altceva până în clipa în care nu va lămuri lucrurile.

Coborî la parter, sub pretextul de a-și face o ceașcă de ceai. În cazul în care camioneta nu era acolo, va încerca să stea un minut de vorbă

cu Roz.

Era liniște și resimți subit un gol în stomac, care îi spunea că merseseră la culcare. Nu voia să-și imagineze tabloul respectiv. Mergând pe vârfuri către salonul din față, trase cu ochiul pe fereastră. Deși nu-i văzu camioneta, îi trecu prin cap că nu știa unde parcase sau cu ce mașină venise.

Avea să lase asta pentru dimineață, era cel mai bine.

Dimineață o să solicite o scurtă întrevedere cu Roz și va lamuri tot ce era de lămurit. Mai bine să lase noaptea să-i fie sfetnic pentru a planifica exact ce să spună și cum să spună.

Dat fiind că era deja la parter, se hotărî să procedeze cum își propusese și să pună un ceai la fiert. Apoi îl va lua cu ea sus, concentrându-se asupra muncii. Lucrurile erau mai bune când se concentra.

Se întoarse în tăcere în bucătărie și scoase un mic strigăt când văzu figura palidă în lumina obscură. Silueta slobozi și ea un mic țipăt, apoi apăsă comutatorul de lângă aragaz.

— Data viitoare, când te apropii să faci mai mult zgomot, spuse Roz, ducându-și mâna la inimă.

— Îmi pare rău.

— Doamne, m-ai speriat.

— Știam că David iese în oraș în seara asta și nu credeam că o să fie cineva pe aici.

— Doar eu, îmi fac niște cafea.

— Pe întuneric?

— Era aprinsă lumina de la aragaz. Cunosc poziția lucrurilor pe aici. Ai venit să dai iama în frigider?

— Ce? Nu, nu.

Nu se simțea foarte confortabil aici, în casa unei alte femei.

— Voiam să îmi fac niște ceai și să-l iau cu mine, să mai muncesc un pic.

— Te rog. Doar dacă nu cumva vrei niște cafea.

— Dacă beau cafea după cină, stau trează toată noaptea.

Era ciudat să stea acolo, în casa tăcută, doar ele. Nu era casa ei, se gândi Stella, nici bucătăria ei, nici măcar liniștea ei. Nu era oaspete, ci angajată.

Oricât de politicoasă ar fi fost Roz, tot ce era în jur îi aparținea.

— A plecat domnul Kitridge?

— Poți să îi spui Logan, Stella. Altfel pare prea formal, îmi pare rău, nu am vrut să sune așa.

„Poate puțin.”

— Am început cu stângul, asta e tot și… O, mulțumesc, îi spuse, când Roz îi înmână ceainicul.

— Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să mă plâng în ceea ce îl

privește.

Umplu ceainicul, dorindu-și să se fi gândit dinainte la ceea ce voia să spună, să fi exersat de câteva ori.

— Fiindcă? întrebă Roz.

— Ei bine, nu este prea constructiv ca managerul și designerul peisagist care lucrează pentru tine să se ia la harță de prima dată când se întâlnesc față în față, și cu atât mai puțin să se plângă în legătură cu asta.

— Rezonabil. Matur.

Roz se sprijini de blatul de bucătărie, așteptând să fiarbă cafeaua. „E tânără", se gândi ea. Trebuia să își reamintească mereu că, în ciuda câtorva experiențe pe care le împărtășeau, fata asta era cu un deceniu mai tânără decât ea. Era încă un pic prea crudă.

— Încerc să fiu ambele, spuse Stella și puse ceainicul la fiert.

— Așa am făcut și eu cândva, demult. Apoi m-am decis: „La naiba, o să pun bazele propriei mele afaceri".

Stella își îndepărtă părul din ochi. Cine era femeia aceasta care arăta atât de elegant chiar și în lumina aceea, care vorbea cu franchețe, cu acea voce de debutantă în aristocrația sudistă, și care purta șosete vechi de lână în loc de papuci de casă?

— Nu te înțeleg, nu mă prind cum ești.

— Asta faci tu, nu-i așa? Îți place să controlezi lucrurile.

Se întoarse, întinzându-se după o cană de cafea din bufet.

— E o calitate bună la un manager. Ar putea fi iritantă la nivel personal.

— N-ai fi prima care crede asta.

Stella respiră adânc.

— Iar la nivel personal aș dori să adaug încă o scuză. Nu ar fi trebuit să spun acele lucruri despre Logan de față cu tine. În primul rând pentru că e urât să te iei de un alt angajat. Și în al doilea rând nu mi-am dat seama că sunteți împreună.

— Nu ți-ai dat seama?

Momentul, hotărî Roz, merita un fursec. Vârî mâna în borcanul pe care David îl ținea mereu plin și scoase un fursec.

— Și ți-ai dat seama când…

— Când am coborât, înainte de cină. N-am vrut să trag cu urechea, dar întâmplător am observat…

— Ia un fursec.

— Nu prea mănânc dulciuri după…

— Ia un fursec, insistă Roz și îi dădu unul. Sunt împreună cu Logan, lucrează pentru mine, deși el nu prea vede lucrurile astfel.

Pe buze îi înflori un zâmbet amuzat.

— Suntem împreună mai mult din punctul lui de vedere. Nu mă deranjează, atâta timp cât își face treaba, cât banii vin și clienții sunt

mulțumiți. De asemenea, suntem prieteni. Îmi place foarte mult, dar nu mă culc cu el. În orice caz, relația mea cu el nu are nici cea mai mică implicație romantică.

De data aceasta, respiră șuierător.

— O, ei bine, am dat-o în bară rău de tot.

— Nu mă simt insultată, sunt flatată. E un specimen excelent. Nu pot să spun că m-am gândit la el vreodată în acest fel.

— De ce?

Roz își turnă cafea, în timp ce Stella luă ceainicul care fierbea de pe arzător.

— Sunt mai mare cu zece ani decât el.

— Și care e ideea?

Roz îi aruncă o privire, iar pe chipul ei se distingea o picătură de surpriză, urmată imediat de umor.

— Ai dreptate. Asta nu se aplică, sau n-ar trebui. Totuși, am fost căsătorită de două ori. Prima dată a fost bine, foarte bine. A doua oară a fost rău, foarte rău. Nu caut un bărbat în momentul ăsta. Sunt prea multe probleme. Chiar și atunci când e bine, îți ia o mulțime de timp, efort și energie. Îmi place să folosesc timpul, efortul și energia pentru mine.

— Însă nu te simți singură?

— Ba da, sigur că da. Cândva, nu credeam că-mi voi permite luxul de a fi singură. Trebuia să îmi cresc băieții, alergam de acolo-colo și aveam pe cap atâtea responsabilități. Era un haos.

Privi prin bucătărie ca și când ar fi fost surprinsă să o găsească în tăcere, fără zgomotul și debandada create de copii.

— În perioada în care creșteau - nu că lucrul ăsta s-ar termina vreodată, dar intervine un punct în care ieși din joc - credeam că vreau să îmi împart viața, casa și pe mine cu cineva. Era o greșeală.

Deși expresia ei rămase relaxată și plăcută, tonul îi deveni aspru, ca de granit.

— Am corectat lucrul ăsta. Nu mă văd căsătorită din nou. Chiar și un mariaj bun e un act de echilibristică, nu-i așa? Mai ales atunci când intervin carierele, familia. Nu le-am avut niciodată pe toate laolaltă, să fiu nevoită să jonglez cu ele. Când trăia John, aveam casa, copiii și pe el. Îmi dedicam viața lor, lucru care a devenit și mai vizibil când am rămas doar eu și băieții. Nu-mi pare rău că am făcut acest lucru, spuse ea după ce sorbi din cafea. Așa am vrut să fac lucrurile. Afacerea, cariera, acestea au început târziu pentru mine. Admir femeile care pot să jongleze cu toate aceste mingi.

— Cred că am fost bună la asta.

Resimți un fior reamintindu-și, o mică înțepătură în inimă.

— Este o muncă epuizantă, dar sper că am făcut-o bine. Acum? Nu cred că mai am abilitățile necesare. Să fii cu cineva în fiecare zi, fără

întrerupere.

Clătină din cap.

— Nu mă văd în ipostaza aceasta. Întotdeauna m-am văzut cu Kevin, în toți pașii și în toate etapele. Nu îmi pot imagina pe altcineva.

— Poate că încă nu ți-a intrat în raza vizuală.

Stella ridică dintr-un umăr.

— Poate. Dar te vedeam cu Logan.

— Chiar așa?

Faza era atât de amuzantă, încât Stella uită de stânjeneală și râse pur și simplu.

— Nu în felul acela, sau am început să o fac, apoi mi-am blocat imaginea. Vreau să spun că arătați bine împreună. Atât de atrăgători și relaxați. Mi se părea drăguț. E plăcut să ai pe cineva lângă tine cu care să te simți în largul tău. Iar tu și Kevin vă simțeați în largul vostru împreună.

— Așa este. Într-un fel eram pe aceeași lungime de undă.

— Mă întrebam, nu porți verighetă?

— Nu.

Stella se uită la degetul pe care nu se afla nici un inel.

— Am scos-o cam cu un an în urmă, când am început să ies din nou cu bărbați. Nu mi se părea corect să o port în timp ce mă vedeam cu un alt bărbat. Nu mă mai simt căsătorită. A fost ceva treptat, presupun.

La întrebarea pe jumătate rostită, Roz aprobă.

— Da, știu.

— La un moment dat, am încetat să mă gândesc ce ar zice Kevin despre asta, sau ce ar face Kevin, ce ar gândi, ce ar dori, așa că mi-am scos verigheta. A fost greu, aproape la fel de greu ca atunci când l-am pierdut.

— Eu mi-am scos-o pe a mea când am împlinit patruzeci de ani, murmură Roz. Mi-am dat seama că am încetat să o port ca pe un fel de tribut. Devenise mai curând un fel de scut împotriva relațiilor, așa că am scos-o în ziua aceea neagră, spuse ea cu jumătate de zâmbet. Pentru că fie mergem înainte, fie ne ducem la fund.

— Sunt prea ocupată ca să-mi fac griji cu privire la toate astea în majoritatea timpului și nu intenționam să deschid discuția acum. Am vrut doar să-mi cer scuze.

— Se acceptă. Îmi iau cafeaua și merg sus. Ne vedem dimineață. Bine, noapte bună.

Simțindu-se mai bine, Stella termină de făcut ceaiul. Avea să înceapă bine dimineața, hotărî ea, în timp ce urcă cu el pe scări. O să se ocupe de o bună parte din lucrurile care trebuiau reorganizate. Va vorbi cu Harper și cu Roz despre butașii care ar trebui adăugați la inventar și va găsi o modalitate de a se înțelege cu Logan.

Auzi cântecul încet și trist, în timp ce înainta pe hol. Inima începu să-i bată haotic, iar porțelanul zdrăngăni pe tavă în clipa în care mări pasul. Aproape că alerga când ajunse la ușa camerei copiilor săi.

Nu era nimeni acolo, doar același aer rece. După ce puse ceaiul pe masă, se uită în dulap, sub pat, dar nu găsi nimic.

Se așeză pe dușumeaua dintre paturi, așteptând ca pulsul să i se calmeze. Câinele se agită, apoi i se cățără în poală, lingându-i mâna. Rămase acolo mângâindu-l, stând între băieții ei, în timp ce aceștia dormeau.

Duminică merse acasă la tatăl ei să ia o gustare.

Fu mai mult decât fericită când primi un cocktail Mimosa și Jolene îi ordonă să dispară din bucătărie.

Era prima ei zi liberă plină de când începuse să lucreze la În Grădină și își planificase să se relaxeze.

Dat fiind că băieții alergau de colo-colo în micuța curte din spate cu Parker, era liberă să petreacă timp cu tatăl ei.

— Spune-mi totul, îi porunci el.

— Dacă ți-aș spune totul, ar trebui să stăm de la gustare până la cină, iar apoi de la cină până mâine-dimineață la micul dejun.

— Spune-mi chestiile principale, te rog. Cum îți place Rosalind?

— Îmi place mult. Reușește să fie directă și alunecoasă. Niciodată nu sunt sigură pe unde mă aflu cu ea, dar îmi place cu adevărat.

— E norocoasă că te are. Și, fiindcă e o femeie deșteaptă, știe asta.

— S-ar putea să nu fii foarte obiectiv.

— Doar puțin.

Întotdeauna o iubise, Stella știa asta. Chiar și atunci când trecuseră luni întregi între vizite. O sunase mereu, îi scrisese sau îi trimisese cadouri-surpriză prin poștă.

Îmbătrânise frumos, se gândea ea. În vreme ce mama ei purta un război amarnic și prelungit cu anii, Will Dooley încheiase un armistițiu cu timpul. Părul lui roșcat era copleșit acum de fire albe, iar figura lui osoasă era marcată de o gușă moale, care îi apăruse sub bărbie. În jurul ochilor și al gurii îi apăruseră riduri de la râs, iar pe nas purta ochelari.

Avea fața bronzată de la soare. Îi plăcea grădinăritul și golful.

— Băieții par fericiți, comentă el.

— Le place grozav de mult aici. Nu-mi vine să cred câte griji mi-am făcut legat de asta. Apoi s-au adaptat de parcă ar fi trăit toată viața aici.

— Scumpo, dacă nu ți-ai fi făcut griji în legătură cu un lucru ca acesta, nu ai fi vie.

— Urăsc faptul că ai dreptate în legătură cu asta. În orice caz, mai avem niște obstacole în ceea ce privește școala. E așa de greu să fii

nou la o școală, dar le place casa și tot spațiul ăla mare, și sunt înnebuniți după David. Îl cunoști pe David Wentworth?

— Da. S-ar putea spune că face parte din familia lui Roz de când era copil, iar acum o conduce.

— E nemaipomenit cu copiii. Mi s-a luat o piatră de pe inimă să știu că sunt cu cineva după școală. Și îmi place și de Harper, deși nu-l văd prea mult.

— Băiatul ăla a fost mereu un singuratic. E mai fericit cu plantele lui. E arătos, adăugă el.

— Este, tată. Însă ne rezumăm să discutăm despre răsaduri și altoi, OK?

— Nu poți să învinovățești un tată că vrea să-și vadă fiica la casa ei.

— Sunt la casa mea pentru moment.

Mai mult decât ar fi crezut că e posibil, își dădu ea seama.

— Totuși, la un moment dat voi dori să am propria casă. Nu sunt încă pregătită să o caut. Am prea multe de făcut și nu vreau să stric aranjamentul cu Roz, dar este pe lista mea. Ceva în același cartier cu școala, când va veni momentul. Nu vreau ca băieții să trebuiască să schimbe din nou locul.

— Vei găsi ce cauți, întotdeauna găsești.

— N-are rost să găsești ce nu cauți. Dar am timp. În clipa de față sunt prinsă până peste urechi cu reorganiz rea. E probabil o exagerare. Stocuri, hârțogăraie, zonele de expunere.

— Și te distrezi de minune.

Ea râse, întinzându-și brațele și picioarele.

— Chiar da. O, tată, e un loc nemaipomenit și există un potențial atât de mare care nu este exploatat încă. Aș vrea să găsesc pe cineva care se pricepe bine la vânzări și la relațiile cu clienții, să îl pun sau să o pun să conducă latura aceasta a afacerii, astfel ca eu să mă concentrez asupra rotației stocurilor, să țin pasul cu hârțogăraia și să pun în practică și câteva idei. Nici măcar n-am ajuns la partea de peisagistică. În afară de o mică hărțuială cu tipul care se ocupă de treaba asta.

— Kitridge?

Will zâmbi.

— L-am întâlnit o dată sau de două ori, cred. Am auzit că e genul de tip dificil.

— Așa este.

— Face o treabă bună. Altfel, Roz nu l-ar tolera. Pot să bag mâna în foc pentru asta. S-a ocupat de o proprietate a unui prieten de-al meu cu vreo doi ani în urmă. A cumpărat o casă veche și a vrut să se concentreze asupra reabilitării acesteia. Proprietatea era un haos total. L-a angajat pe Kitridge pentru asta. Acum e de revistă. A și apărut într-una.

— Care e povestea lui?

— A lui Logan? E un băiat localnic. Născut și crescut aici. Deși mi se pare că o perioadă s-a mutat în nord. S-a căsătorit.

— Nu mi-am dat seama că e căsătorit.

— A fost, o corectă Will. Nu s-a lipit de el. Nu știu detaliile, poate le știe Jo. Ea se pricepe mai bine la aflat și la ținut minte treburi de-astea. S-a întors de vreo șase-opt ani. A lucrat pentru o firmă mare în afara orașului până când a pus mâna pe el Roz. Jo! Ce știi despre băiatul ăla, Kitridge, care lucrează pentru Roz?

— Logan?

Capul lui Jolene apăru de după colț. Purta un șorț pe care scria „Bucătăria lui Jo". În jurul gâtului avea un șirag de perle și papuci de casă roz pufoși în picioare.

— E sexy!

— Nu cred că asta e ceea ce voia să știe Stella.

— Ei bine, vede singură asta. Are ochi și sânge în vine, nu-i așa? Părinții lui s-au mutat în Montana din toate locurile posibile, cu doi sau trei ani în urmă.

Își scoase un șold în afară, își duse un deget la obraz, gândindu-se la detalii.

— Are o soră mai mare care locuiește în Charlotte acum. A ieșit cu fata lui Marge Peters, Terry, de vreo două ori. Îți aduci aminte de Terry, nu-i așa Will?

— N-aș putea spune că da.

— Ba cum nu? A ieșit regină la balul absolvenților pe vremuri. Apoi a fost Miss în comitatul Shelby. A fost principala candidată la Miss Tennessee. Majoritatea sunt de acord că a ratat coroana deoarece nu era atât de talentată pe cât ar fi putut fi. N-avea o voce prea bună, era cam moale, cum s-ar zice, presupun.

În timp ce Jo vorbea, Stella stătea savurându-i cuvintele. Își imagina cum e să știi toate acestea sau să-ți pese. Se îndoia că ar fi putut ține minte cine fuseseră reginele balului pe când era ea în liceu. Și iat-o pe Jo care scotea la iveală toate informațiile acelea despre evenimente ce se întâmplaseră cu siguranță cu peste un deceniu în urmă. Trebuia să fi fost o chestie tipică sudiștilor.

— Și Terry?

— Spunea că Logan era prea serios pentru ea, continuă Jo, însă și un nap ar fi prea serios pentru o fată ca ea.

Se întoarse în bucătărie ridicând vocea.

— S-a căsătorit cu o tipă din nord și s-a mutat în Philadelphia, sau Boston, sau într-un loc de genul ăsta cu ea. Doi ani mai târziu s-a întors fără ea. N-au avut copii.

Se întoarse cu un pahar de Mimosa proaspătă pentru Stella, și una pentru ea.

— Am auzit că îi plăcea viața din orașele mari, iar lui nu. Așa că s-au separat. Or mai fi și altele pe lângă asta, întotdeauna sunt, dar Logan nu e genul care vorbește, așa că informațiile sunt lapidare. A lucrat la Fosterly Landscaping o vreme. Știi, Will, fac în mare măsură chestii comerciale. Înfrumusețează clădiri de birouri și shopping center-uri și așa mai departe. Umblă vorba că Roz i-a oferit luna de pe cer, o mare parte din stele și câteva sisteme solare ca să-l facă să muncească pentru compania ei.

Will făcu cu ochiul către fiica lui.

— Ți-am spus că ea știe toate detaliile.

— Și mai e ceva.

Jo râse și flutură din mână.

— A cumpărat vechea casă a lui Morris de pe râu cu vreo doi ani în urmă. O tot aranjează sau îi pune pe alții să se ocupe de asta. Am auzit că se ocupă de un proiect pentru Tully Scopes. Nu-l știi pe Tully, Will, însă eu sunt în comitetul de grădinărit cu soția lui, Mary. Se plânge că cerul e prea albastru sau că ploaia e prea udă. Niciodată nu e mulțumită de nimic. Mai vrei un Bloody Mary, dragule? îl întrebă ea pe Will.

— Nu m-ar deranja.

— Așa că am auzit că Tully a vrut ca Logan să proiecteze amenajarea pentru niște arbuști și o grădină și așa mai departe, pentru proprietatea lui, pe care voia să o vândă.

Jolene continuă să vorbească în timp ce se întoarse în bucătărie ca să prepare băutura. Stella schimbă un zâmbet larg cu tatăl ei.

— Și în fiecare zi binecuvântată de la Dumnezeu, Tully venea acolo să se plângă sau să ceară să facă schimbări sau spunând asta sau aia și tot așa. Până când Logan i-a zis să se ducă dracului sau ceva de genul.

— Tare priceput e la relațiile cu clienții, declară Stella.

— Și a lăsat proiectul baltă, continuă Jolene.

— A refuzat să mai pună piciorul pe proprietatea aceea vreodată, sau să le permită membrilor echipei sale să planteze vreo margaretă până când Tully nu a fost de acord să lase lucrurile așa. Asta ai vrut să știi?

— Cam da, spuse Stella și ridică Mimosa în semn de toast cu Jolene.

— Bun, aproape am terminat. Ce-ar fi să mergeți să îi chemați pe băieți?

Introducându-și informațiile de la Jolene în fișierele mentale, Stella formulă un plan.

Luni, dis-de-dimineață, înarmată cu harta ei și cu un set de indicații de pe MapQuest, se îndreptă către locul în care Logan avea programată o lucrare.

Sau, se corectă ea, treaba pe care Roz credea că o planificase pentru

dimineața respectivă.

Avea să fie înnebunitor de plăcută, cooperantă și flexibilă. Până în clipa în care el va vedea lucrurile în felul ei.

Făcu ocolul cartierului de la marginea orașului. Case vechi fermecătoare, mai apropiate unele de altele decât de șosea, încântătoare peluze unduitoare. Copaci seculari superbi. Stejari și arțari care aveau să înfrunzească și să țină umbră, sânger și păr asiatic, ce vor împodobi primăvara cu florile lor. Desigur, nu ar fi fost în sud dacă nu ar fi văzut o mulțime de magnolii, laolaltă cu enorme azalee și rododendroni.

Încercă să se imagineze împreună cu copiii acolo, locuind într-una dintre acele case grațioase, cu o curte încântătoare, pe care să o îngrijească. Da, se vedea acolo, îi vedea fericiți într-o astfel de casă, înțelegându-se bine cu vecinii, organizând petreceri, zile de joacă și de gătit.

Totuși, prețul era cam mare pentru ea. Chiar și cu banii pe care îi economisise, capitalul de la vânzarea casei din Michigan, se îndoia că își putea permite o proprietate aici. În plus, ar fi însemnat că trebuia să schimbe din nou școala băieților și ar fi fost nevoită să facă naveta la serviciu. Cu toate acestea, era o scurtă fantezie plăcută. Reperă camioneta lui Logan, și o a două camionetă mai mică, în fața unei case de cărămidă, cu două etaje. Își dădu imediat seama că nu era la fel de bine întreținută ca majoritatea caselor vecinilor. Peluza din față era netunsă. Plantele de lângă fundație aveau o disperată nevoie de o mână care să le amenajeze și, ceea ce cândva fuseseră straturi de flori, păreau pline de buruieni sau pur și simplu abandonate.

Auzi sunetul drujbei și muzică country dată tare, în timp ce trecu pe lângă marginea casei. Iedera creștea sălbatic acolo, cățărându-se pe cărămidă. Ar trebui dată jos se gândi ea. Arțarul acela trebuie tăiat, înainte să cadă, iar gardul acela e acoperit cu rugi și copleșit de caprifoi.

În spate, îl zări pe Logan cățărat la jumătatea unui stejar uscat. Manevrând drujba, tăia ramurile. Era rece, dar soarele și efortul făcuseră să-i apară câteva picături de sudoare pe fața și pe spatele cămășii avea o dungă închisă de umezeală.

OK, era sexy. Orice bărbat bine clădit care face muncă fizică pare sexy. Dacă mai adăugai și o unealtă periculoasă în combinația asta, imaginea care se contura te ducea cu gândul direct la barurile de striptease, în care răsună o melodie lascivă. Dar nu faptul că era sexy, își reaminti ea, era ideea.

Munca lui și dinamica colaborării lor erau punctul central. Stătu departe de el, în timp ce muncea, scanând restul curții din spate. Era posibil ca spațiul să fi fost încântător cândva, dar acum era neglijat, plin de buruieni, copleșit de copaci care trebuiau tăiați și de arbuști ce

se uscau. În colțul îndepărtat al gardului, un șopron de grădină dărăpănat acoperea via.

Aproape o pătrime de pogon, estimă ea, privind cum un tip negru uriaș trăgea după el niște ramuri legate unele de altele, îndreptându-se către un bărbat alb slăbănog, care muncea cu o cositoare. În apropiere, o mașină de produs compost își aștepta rândul să rumege resturile vegetale.

Nu dispăruse frumusețea de aici, decise Stella. Era doar îngropată. Avea nevoie de o viziune pentru a fi adusă din nou la viață.

Dat fiind că bărbatul de culoare îi surprinse privirea, Stella se îndreptă către echipă.

— Vă pot ajuta, domnișoară?

Ea întinse mâna și zâmbi.

— Sunt Stella Rothchild, managerul doamnei Harper.

— Îmi pare bine. Eu sunt Sam. Cel de colo e Dick.

Tipul mai scund avea figura proaspătă și pistruiată a unui puști de doisprezece ani și o bărbuță rară, care părea că i-ar fi crescut pe față din greșeală.

— Am auzit de dumneavoastră.

Îi aruncă tovarășului său de muncă un zâmbet care te făcea să ridici a nedumerire din sprâncene.

— Chiar așa?

Păstră un ton prietenesc, deși zâmbetul care-i ieși fu cam strâmb.

— M-am gândit că ar fi de folos dacă aș da o raită pe la câteva dintre locurile de desfășurare a lucrărilor ca să văd cum merge treaba.

Cercetă din nou curtea, menținându-și privirea în mod voit departe de Logan, care stătea cocoțat în copac.

— Se vede treaba că aveți destul de lucru.

— Avem o grămadă de mizerii de curățat pe aici, fu de acord Sam.

Își puse mâinile enorme, acoperite cu mănuși de lucru, în șolduri.

— Am văzut și mai rău.

— Există vreun program cu privire la orele de lucru?

— Program?

Dick rânji, dându-i un ghiont lui Sam. De sus, de la înălțimea lui, Sam lăsă să coboare către ei o privire plină de milă.

— Vreți să știți câte ceva despre planuri și, ăăă, program? întrebă el.

— Trebuie să vorbiți cu șeful, el știe treburile astea.

— Bine atunci, mulțumesc. Vă las să vă întoarceți la treabă.

Îndepărtându-se, Stella scoase micul aparat de fotografiat din geantă și începu să facă ceea ce credea ea că vor fi pozele de „dinainte” de amenajare.

El știa că ea e acolo. Stătea acolo cu hainele ei călcate și curate, cu părul acela sălbatic prins la spate și cu ochelarii de soare care-i ascundeau ochii mari și albaștri.

Se întrebase când avea să apără să-l bată la cap la lucru, căci i se părea că era o femeie făcută să te bată la cap. Cel puțin avea bunul-simț să nu întrerupă. Dar, dacă stăteai să te gândești, părea a nu mai începea altceva în ea, în afară de rațiune.

Poate că o să-l surprindă. Îi plăceau surprizele și avusese una când îi cunoscuse copiii. Se așteptase să vadă doi roboței politicoși, genul care se uită la mama lor dominatoare înainte să scoată o vorbă. În schimb, găsise că erau niște copii normali, interesanți și amuzanți. Cu siguranță aveai nevoie de ceva imaginație pentru a face față unor băieți energici.

Poate că era nesuferită doar când era vorba despre muncă. Ei bine, rânji el scurt, tăind o ramură. La fel era și el.

O lăsă să aștepte până termină. Ceea ce dură încă treizeci de minute, timp în care o ignoră în mare măsură. Deși văzu că scosese un aparat de fotografiat - Dumnezeule! - și apoi o agendă din poșetă.

Observă de asemenea că se dusese să vorbească cu oamenii lui și că Dick aruncase priviri ocazionale în direcția Stellei.

Dick era un idiot social, se gândi Logan, în special când venea vorba de femei. Dar era un muncitor neobosit și accepta cele mai murdare treburi cu un rânjet inocent de idiot. Sam, care avea mai multă înțelepciune în degetul mare de la picior decât Dick în tot trupul său slăbănog, era, slavă Domnului, un om tolerant și răbdător. Se cunoșteau din liceu, genul de relație care funcționa foarte bine în cazul lui Logan. Continuitatea și faptul că se cunoșteau cam de douăzeci de ani elimina nevoia de a turui întruna pentru a se înțelege unul pe altul.

Dacă trebuia să explice lucrurile de vreo șase ori, răbdarea lui era pusă greu la încercare. Fapt cu care nu avea o problemă, doar că nu avea prea multă răbdare din capul locului.

Când erau doar ei trei, făceau treabă bună, deseori excepțională. Cu forța lui Sam și energia lui Dick, rareori avea nevoie să mai angajeze și alți muncitori. Ceea ce îi convenea. Prefera echipele mici celor mari. Era mai personal în felul ăsta, cel puțin din punctul lui de vedere. Și din punctul de vedere al lui Logan, fiecare proiect era personal.

Viziunea, sudoarea și sângele lui, toate erau în joc în lucrul cu pământul. Și își punea la bătaie și numele în tot ceea ce crea. Tipa din nord putea să trâmbițeze despre forme și rahaturi sistematice cât dorea. Pământului nu-i păsa câtuși de puțin de așa ceva. Și nici lui. Strigă, avertizându-și oamenii, apoi doborî bătrânul stejar uscat.

Când se dădu jos, își desfăcu hamul și apucă o sticlă de apă. Bău o jumătate din ea fără să respire.

— Domnule…

„Nu, prietenește”, își aminti Stella. Își pregăti zâmbetul și o luă de la capăt.

— Bună treabă, nu mi-am dat seama că te ocupi chiar tu de copaci.

— Depinde. Nu era nimic complicat la ăsta. Ai ieșit la plimbare?

— Nu. Deși mi-a făcut plăcere să văd cartierul. E frumos.

Privi în jurul curții, cuprinzând-o într-un gest circular.

— Și asta trebuie să fi fost cândva. Ce s-a întâmplat?

— Un cuplu a locuit aici cincizeci de ani. El a murit cu ceva vreme în urmă, ea nu s-a putut ocupa de casă singură și niciunul dintre copiii lor nu mai locuiește în apropiere. Ea s-a îmbolnăvit, locul a căzut în paragină. S-a îmbolnăvit din ce în ce mai tare, și în cele din urmă copiii au dus-o la un azil.

— E greu. E trist.

— Da, o mulțime de lucruri în viață sunt astfel. Au vândut casa. Noii proprietari au făcut o afacere pe cinste și vor ca totul să fie refăcut de la zero. Noi ne ocupăm de asta.

— Ce planuri ai?

Mai trase o dușcă din sticlă de apă. Observă că utilajul de mărunțit lemnul se oprise și, după ce Logan aruncă o privire lungă cu ochii îngustați peste umărul ei, porni din nou.

— Am o grămadă de lucruri în minte.

— Cu privire la treaba asta, mai exact.

— De ce?

— Pentru că mă va ajuta să îmi fac datoria dacă știu mai multe despre ce ai tu de făcut. Evident tai stejarul și presupun că și arțarul din față.

— Da. OK, uite care-i treaba. Defrișăm tot ce nu poate fi sau nu ar trebui să fie salvat. Punem gazon nou și un alt gard. Dărâmăm vechiul șopron și-l înlocuim. Noii proprietari vor o grămadă de culoare. Așa că o să aranjăm azaleele, punem un cireș în față, înlocuim arțarul. Liliac acolo și o magnolie pe margine. Un strat de bujori pe marginea aceea și trandafiri cățărători de-a lungul gardului din spate. Vezi, au delușorul acela în partea din spate, pe dreapta. În loc să-l nivelăm, îl vom planta.

Schiță restul rapid, presărându-și vorbele cu termeni latini și cu nume comune, trăgând câte-o dușcă lungă din sticla cu apă și gesticulând. Avea locul în fața ochilor, întotdeauna putea să facă asta - să vadă proprietatea amenajată. Micile detalii, laolaltă cu cele mari, puse cap la cap într-un întreg atrăgător.

La fel cum putea vedea munca implicată în fiecare etapă, și la fel cum era capabil să aștepte cu nerăbdare procesul în sine, ca și treaba încheiată.

Îi plăcea să-și vâre mâinile în pământ. Altfel, cum ai fi putut respecta peisajul și schimbările pe care le făceai asupra acestuia? Și, în timp ce vorbea, îi privi mâinile. În colțul gurii îi miji un rânjet văzându-i unghiile curate acoperite de ojă rozalie lucioasă.

O funcționară, se gândi el. Probabil că nu știa care-i diferența dintre melișor și oțetar.

Fiindcă el voia să îi spună tot ce era de spus și s-o lase să noteze pe clipboardul ei, să scape de ea odată, se întoarse către casă și vorbi despre curtea interioară pe care intenționa să o amenajeze și despre plantele pe care le va folosi pentru a o scoate în evidență.

Când își dădu seama că vorbise mai mult decât vorbea în mod normal timp de o săptămână, încheie abrupt. Ridică din umeri. Nu se aștepta ca ea să urmărească tot ce spusese, dar nu avea cum să se plângă că nu cooperase.

— E minunat. Dar ce vei face cu stratul amenajat pe partea de sud, din față?

Se încruntă puțin.

— O să scoatem iedera, apoi clienții vor să-și încerce ei înșiși mâna la grădinărit.

— Și mai bine. O investiție e mai profitabilă dacă te ocupi tu însuți de ea.

Fiindcă fu de acord, nu spuse nimic, doar jucându-se cu banii mărunți din buzunar.

— Doar că eu mai degrabă aș vedea salbă în loc de tisă în jurul șopronului. Frunzele pestrițe ar da bine, la fel ca și forma mai puțin uniformă.

— Poate că da.

— Lucrezi după niște planuri, sau bazându-te pe ce ai în minte?

— Depinde.

„Să-i scot toți dinții deodată, sau pe rând?” se gândi ea, dar își păstră zâmbetul pe buze.

— Aș vrea să văd una dintre lucrările tale pe hârtie la un moment dat. Ceea ce mă duce la un gând pe care-l aveam.

— Pun pariu că ai o mulțime.

— Șefa mi-a spus să joc corect, spuse ea, de data aceasta cu răceală. Tu ce zici?

El dădu din nou din umeri.

— Ziceam și eu.

— Gândul meu era că, având în vedere reorganizările și transferurile pe care le fac, ți-aș putea procura niște spațiu într-un birou la centru.

Îi aruncă aceeași privire pe care o aruncase către oamenii săi peste umăr. „O femeie mai slabă”, își spuse Stella, „s-ar face mică sub ochii lui.”

— Nu lucrez într-un nenorocit de birou.

— Nu-ți sugerez să-ți petreci tot timpul acolo, doar că vei avea un loc în care să te poți ocupa de hârtii, să dai telefoane, să-ți păstrezi dosarele.

— Pentru asta am camionul.

— Încerci să fii un om dificil?

— Nu. Pot să fiu astfel fără să fac vreun efort. Dar tu?

— Nu vrei biroul, bine, să lăsăm baltă biroul.

— Deja am făcut-o.

— Bravo, dar eu am nevoie de un birou. Am nevoie să știu exact de ce stocuri, echipament și materiale vei avea nevoie pentru această lucrare.

Își scoase din nou agenda.

— Un arțar roșu, o magnolie. Ce varietate de magnolie?

— Din sud. Grandiflora Gloriosa.

— Bună alegere pentru locație. Un cireș plângător, continuă ea.

Și, spre surpriza lui și admirația lui reținută, descifră întregul plan pe care i-l expusese.

„OK, Roșcato”, se gândi el, „poate că știi câte ceva despre partea de horticultura a lucrurilor, până la urmă.”

— Tisă sau salbă?

Aruncă din nou o privire către șopron și le încercă pe amândouă în cap. A naibii să fie dacă nu îi dădea dreptate, dar nu vedea de ce trebuia să recunoască asta imediat.

— O să te anunț.

— Bine. Și o să vreau numărul exact și tipul de specimen pentru celelalte plante din stoc, pe măsură ce le iei.

— O să te pot găsi… în biroul tău?

— Caută-mă.

Se întoarse și porni spre poartă.

— Hei, Stella!

Când privi înapoi, el zâmbea larg.

— Mereu am vrut să spun asta.

Ochii ei scânteiară, se întoarse brusc și își continuă mersul.

— OK, OK.

Dumnezeule! Puțină glumă nu strică. Păși după ea.

— Nu pleca supărată.

— Să plec pur și simplu?

— Da, dar nu are rost să fim supărați unul pe celălalt. În general nu mă deranjează să fiu supărat.

— Mi-am dat seama.

— Dar nu are rost momentan.

Ca și când tocmai și-ar fi amintit că le avea în mâini, își scoase mănușile de lucru și îndesă degetul mare al acestora în buzunarul din spate.

— Îmi fac treaba, și tu ți-o faci pe-a ta. Roz crede că are nevoie de tine, iar eu am mare încredere în Roz.

— Și eu.

— Am înțeles. Hai să încercăm să nu stăm unul în calea celuilalt, altfel nu o să fie bine.

Ea înclină din cap aprobator, ridicând din sprâncene.

— Asta e felul tău de a fi agreabil?

— Cam da. Sunt agreabil pentru ca amândoi să putem face lucrurile pentru care Roz ne plătește. Și pentru că fiul tău are un exemplar din Spiderman numărul 121. Dacă ești supărată, n-o să-l lași să mi-l arate.

Își dădu în jos ochelarii de soare și se uită la el pe deasupra lentilelor.

— Acum nu faci pe fermecătorul, nu-i așa?

— Nu, sunt doar sincer. Chiar vreau să văd numărul acela în original. Dacă aș fi șarmant, îți garantez că ai fi deja la picioarele mele. E o putere teribilă pe care o am asupra femeilor și încerc să o utilizez cu cumpătare.

— Pun pariu că așa e.

Însă zâmbea în timp ce urca în mașină.

Capitolul 6

Mașina lui Hayley Phillips fumega, iar cureaua de transmisie era pe punctul de a ceda. Îi mulțumea lui Dumnezeu că radioul încă mergea, așa că îl porni, ascultând Dixie Chicks cu sonorul la maximum. Îi dădea energie.

Tot avutul ei era înghesuit în vechiul Pontiac Grandville, care era mai bătrân decât ea, și mult mai temperamental. Nu că ar fi avut prea multe în momentul acela. Vânduse tot ce se putea vinde. Nu avea rost să fie sentimentală. Banii te duceau mai departe decât sentimentele.

Nu era săracă lipită. Ce economisise avea s-o ajute să treacă prin perioadele grele, iar dacă acestea urmau să fie mai lungi decât anticipase, avea să câștige alți bani. Nu era ca și cum ar fi mers fără nici o țintă. Știa exact încotro se îndrepta. Însă nu știa ce se va întâmpla când va ajunge acolo.

Dar era în regulă. Dacă ai știi totul, nu ai mai fi niciodată surprins. Poate că era obosită și poate că forțase rabla de mașină să meargă mai departe decât voia să meargă în ziua respectivă. Însă dacă ele două ar mai fi rezistat doar câțiva kilometri, ar fi putut să-și tragă sufletul.

Nu se aștepta să fie dată afară. Dar, ei bine, dacă așa avea să se întâmple, va face ce trebuia făcut din acel punct încolo.

Îi plăcea cum arăta zona, în special de când făcuse ocolul nodului de autostrăzi care înconjurau orașul Memphis. Pe marginea aceasta de nord, dincolo de oraș, pământul se ondula un pic și văzuse bucăți din râu și falezele abrupte care coborau către acesta. Erau case frumoase - întinderea ordonată a suburbiilor care se răsfirau la periferia orașului, iar acum trecea pe lângă cele mai mari și mai bogate. Erau mulți copaci mari seculari și, în ciuda câtorva ziduri de piatră sau cărămidă, locul părea prietenos.

Bineînțeles că i-ar fi prins bine un prieten.

Când văzu indicatorul „În Grădină”, încetini. Îi era teamă să oprească, teamă că vechiul Pontiac avea să-și dea duhul dacă o făcea. Dar încetini suficient pentru a arunca o privire la clădirile principale, la spațiul pe care îl făceau vizibil luminile de siguranță. Apoi respiră des și încet de multe ori, continuând să conducă. „Aproape am ajuns.” Își planificase ce avea să spună, dar se tot răzgândea. Fiecare nouă abordare dădea naștere la zeci de scene diferite, pe care le repeta în minte. Timpul trecuse mai ușor astfel, dar lucrurile nu se legau.

Poate că unii ar putea spune că faptul că se tot răzgândea era unul din aspectele problemei ei. Dar ea nu era de aceeași părere. Dacă nu te răzgândeai, ce rost mai avea să ai o părere? Lui Hayley i se părea că întâlnise prea mulți oameni care se cramponau de o singură modalitate de gândire, și cum ai fi putut spune că astfel foloseai mintea pe care ți-o dăduse Dumnezeu?

În timp ce se îndrepta către alee, mașina începu să se opintească și să icnească.

— Haide, haide. Încă un pic. Dacă aș fi fost atentă, ți-aș fi pus benzină la ultima benzinărie pe lângă care am trecut.

Apoi se opri, pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara intrării, între stâlpii de cărămidă.

Bătu iritată cu palma în volan, dar era o lovitură ușoară, cu jumătate de inimă. La urma urmelor, era numai vina ei. Și poate că era un lucru bun. Era mai greu să o dea afară, dacă mașina nu avea benzină și bloca drumul.

Își deschise poșeta și scoase o perie să-și aranjeze părul. După numeroase experimente, revenise la castaniul ei original, de culoarea scoarței de stejar. Cel puțin pentru moment. Era bucuroasă că se tunsese și se aranjase înainte de a porni la drum. Îi plăcea cum cădeau șuvițele mai lungi din lateral și alura naturală a tunsorii bob simple, cu șuvițe de diferite lungimi.

O făcea să pară relaxată, degajată. Încrezătoare.

Se dădu cu ruj, îndepărtând gloss-ul.

— OK. Hai să-i dăm drumul.

Ieși din mașină, își aruncă poșeta pe umăr, apoi porni pe aleea lungă. Aveai nevoie de bani - vechi sau noi - ca să ridici o casă așa departe de șosea. Cea în care crescuse fusese atât de aproape, că oamenii care treceau cu mașina pe alături puteau practic întinde mâna să bată palma cu ea.

Dar nu-i păsa. Fusese o casă drăguță. O casă bună și o parte din ea regreta că trebuise să o vândă. Însă căsuța aceea de lângă Little Rock reprezenta trecutul. Iar ea se îndrepta către viitor.

La jumătatea drumului, se opri pe alee. Clipi. Nu era doar o casă, hotărî ea, rămânând cu gura căscată. Era un conac. Simpla ei dimensiune te copleșea - mai văzuse căsoaie de-astea, dar nimic comparabil cu aceasta. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată, și nu în paginile vreunei reviste. Era Tara și Manderley laolaltă. Grațioasă și feminină, și puternică.

Luminile scânteiau la ferestre și inundau gazonul. Ca și când i-ar fi urat bun venit. Nu ar fi drăguț?

Chiar dacă nu era așa, chiar dacă aveau s-o alunge iar, avusese măcar șansa de a o vedea. Era suficient ca să merite drumul.

Merse înainte, inspirând mirosul serii, al pinilor și al fumului de

lemne. Își încrucișă degetele pe breteaua poșetei ca să-i țină noroc și se îndreptă direct către ușile de la parter.

Ridicând unul dintre ciocanele de bronz, bătu ferm de trei ori. Înăuntru, Stella coborî scările cu Parker. Era rândul ei să-l scoată la plimbare. Strigă:

— Răspund eu.

Parker lătra deja când ea deschise ușa.

Văzu o fată cu păr castaniu drept, cu o coafură modernă asimetrică, un chip cu linii ascuțite, dominat de niște ochi albaștri imenși, de culoarea oului de măcăleandru. Zâmbi, dezvăluind o ușoară supraocluzie și se aplecă să-l mângâie pe Parker când acesta începu să-i amușineze pantofii.

Spuse:

— Bună.

— Bună.

De unde dracu' apăruse? se întrebă Stella. Nu era nicio mașină parcată afară.

Fata părea a avea în jur de doisprezece ani. Și era vizibil însărcinată.

— O caut pe Rosalind Ashby. Rosalind Harper Ashby, se corectă ea. E acasă?

— Da. E sus. Intră.

— Mulțumesc. Eu sunt Hayley. Întinse mâna. Hayley Phillips. Sunt verișoara doamnei Ashby, într-un fel complicat, tipic sudist.

— Stella Rothchild. De ce nu intri să iei loc? Mă duc să o găsesc pe Roz.

— Ar fi grozav.

Răsucindu-și capul înainte și înapoi, Hayley încercă să nu scape nimic din cele din jur, în timp ce Stella o conduse în salon.

— Ooo! Pur și simplu nu-ți rămâne altceva de zis.

— La fel am făcut și eu prima dată când am ajuns aici. Dorești ceva? Ceva de băut?

— Sunt în regulă. Ar trebui probabil să aștept până…

Rămase în picioare, îndreptându-se către șemineu. Era ca într-o emisiune TV sau ca la cinema.

— Spune-mi, lucrezi în această casă? Ești, cum ar veni, menajera?

— Nu, lucrez în pepiniera lui Roz. Sunt managerul pepinierei. Mă duc să o aduc pe Roz. Ar trebui să iei loc.

— E OK.

Hayley își frecă burta rotundă.

— Am tot stat jos.

— Mă întorc imediat.

Urmată de Parker, Stella ieși în fugă.

Urcă scările în grabă, luând-o către aripa unde locuia Roz. Nu fusese

acolo decât o singură dată, când David îi făcuse marele tur al casei, însă merse după sunetele televizorului și o găsi pe Roz în camera de zi.

La TV era un film vechi, alb-negru. Nu că Roz s-ar fi uitat la el. Stătea la un birou antic, în niște blugi lăbărțați și un hanorac, schițând ceva pe un bloc notes. Era desculță și, spre surpriza Stellei, avea unghiile de la picioare date cu o ojă de un roz bombon strălucitor.

Bătu în tocul ușii.

— Hmm? Oh, Stella, bun. Tocmai schițam o idee care mi-a venit legat de o grădină pentru mlădițe, pe care să o facem pe partea de nord a pepinierei. M-am gândit că i-ar putea inspira pe clienți. Vino să arunci o privire.

— Cu mare plăcere, dar te așteaptă cineva jos. Hayley Phillips. Zice că e verișoară cu tine.

— Hayley? se încruntă Roz.

— Nu am nici o verișoară cu numele ăsta. Oare să am?

— E tânără. Pare adolescentă. Drăguță. Păr castaniu, ochi albaștri, mai înaltă decât mine. E însărcinată.

— Ei, pentru Dumnezeu.

Roz își frecă ceafa.

— Phillips. Phillips. Sora bunicii primului meu soț - sau poate că era verișoara - s-a căsătorit cu un Phillips. Cred.

— Ei bine, a zis că sunteți verișoare într-un fel complicat, tipic sudist.

— Phillips.

Închise ochii, bătu cu degetul în centrul frunții, ca și când ar fi vrut să-și trezească memoria.

— Trebuie să fie fata lui Wayne Phillips. A murit anul trecut. Ei bine, ar fi mai bine să merg să văd despre ce e vorba.

Se ridică.

— Ți-ai pus băieții la culcare?

— Da, adineauri.

— Atunci, hai cu mine.

— Nu crezi că ar trebui…

— Ești o tipă cu capul pe umeri. Așa că, hai, ia-ți capul cu tine și vino.

Stella îl luă pe Parker în brațe și, sperând că îl va ține vezica, coborî cu Roz.

Hayley se întoarse când intrară.

— Cred că este absolut cea mai nemaipomenită încăpere. Te face să te simți confortabil și special, pur și simplu pentru că te afli aici. Eu sunt Hayley. Fiica lui Wayne Phillips. Tata era rudă cu primul dumneavoastră soț, din partea mamei lui. Mi-ați trimis un bilet de condoleanțe foarte cald la moartea lui, anul trecut.

— Mi-aduc aminte. L-am întâlnit o dată. Mi-a plăcut de el.

— Și mie. Îmi pare rău că am venit așa, fără să sun sau să vă cer permisiunea și nu am vrut să ajung aici atât de târziu. Am avut niște probleme cu mașina mai devreme.

— E în regulă. Stai jos, Hayley. În ce lună ești?

— Merg pe șase. Copilul trebuie să se nască la sfârșitul lui mai. Trebuie, de asemenea, să-mi cer scuze pentru faptul că am rămas fără benzină chiar în fața aleii.

— Ne ocupăm noi de asta. Ți-e foame, Hayley? Vrei ceva de mâncare?

— Nu, doamnă, sunt bine. M-am oprit să mănânc mai devreme. Am uitat să hrănesc mașina. Am bani. Nu vreau să credeți că-s falită sau că am venit aici să cer de pomană.

— E bine de știut. Atunci ar trebui să servim niște ceai. Este o noapte răcoroasă. Un ceai fierbinte ar prinde bine.

— Dacă nu e prea mare deranjul. Și dacă aveți decofeinizat.

Se bătu peste burtă.

— Cel mai greu e să te lași de cofeină când ești însărcinată.

— O să mă asigur că e fără. Nu durează mult.

— Mulțumesc, Stella.

Roz se întoarse iarăși la Hayley, în timp ce Stella ieși.

— Așadar, ai bătut drumul cu mașina de la… Little Rock, nu-i așa?

— Așa e. Îmi place să conduc. Îmi place și mai mult când mașina nu face fițe, dar trebuie să te descurci cum poți.

Își drese vocea.

— Sper că vă merge bine, verișoară Rosalind.

— Îmi merge foarte bine. Ție? Tu și copilul sunteți bine?

— Nemaipomenit. Sănătoși tun, așa a zis doctorul. Și mă simt bine. Simt că mă fac mare cât casa, dar nu mă deranjează, sau nu prea mult. Într-un fel, e interesant. Aă, copiii, fiii dumneavoastră? Sunt bine?

— Da. Sunt adulți acum. Harper, fiul meu cel mai mare, locuiește aici, în casa de oaspeți. Lucrează cu mine la pepinieră.

— Am văzut-o - pepiniera - când am intrat cu mașina.

Hayley se surprinse frecându-și mâinile de blugi, pe coapse, și se forță să se oprească.

— Pare atât de mare, mai mare decât mă așteptam. Trebuie să fiți foarte mândră.

— Sunt. Ce faci în Little Rock?

— Am lucrat într-o librărie, ajutam la conducerea magazinului până să plec. O mică librărie independentă și o cafenea.

— La conducere? La vârsta ta?

— Am douăzeci și patru de ani. Știu că nu arăt, spuse ea cu o umbră de zâmbet. Nu mă deranjează. Dar vă pot arăta permisul de conducere. Am fost la facultate, cu o bursă parțială. Îmi merge mintea.

Verile, am lucrat acolo pe parcursul liceului și al facultății. Inițial am primit slujba pentru că tata era prieten cu patronul. Dar după aceea mi-am câștigat poziția.

— Ai spus că ai condus magazinul. Nu mai lucrezi acolo acum.

— Nu.

Asculta, se gândi Hayley. Punea întrebările potrivite. Asta era ceva.

— Mi-am dat demisia cu vreo două săptămâni în urmă. Dar am o scrisoare de recomandare de la patron. Mă hotărâsem să părăsesc Little Rock.

— Pare dificil să pleci de-acasă și să lași o slujbă de care te simți sigură.

— Mi s-a părut că e lucrul potrivit pentru mine.

Își îndreptă privirea către Stella care împingea măsuța de ceai pe roți.

— Este exact ca în filme. Știu că spunând asta par a fi o țărăncuță sau ceva de genul ăsta, dar nu mă pot abține.

Stella râse.

— Exact la același lucru m-am gândit și eu în timp ce o încărcăm. Am făcut ceai de mușețel.

— Mulțumesc. Stella, Hayley tocmai îmi spunea că a plecat de acasă și că a renunțat la slujbă. Sper că ne va spune de ce crede că acesta e momentul potrivit pentru a face două mișcări atât de radicale.

— Nu sunt radicale, o corectă Hayley. Sunt doar mari. Și le-am făcut pentru copilul meu. Ei bine, pentru amândoi. Probabil că v-ați prins că nu sunt căsătorită.

— Familia ta nu te susține? întrebă Stella.

— Mama a plecat pe când aveam vreo cinci ani. Poate că nu vă aduceți aminte de asta, îi spuse ea lui Roz. Sau ați fost prea politicoasă ca să aduceți vorba. Tata a murit anul trecut. Mi-au rămas niște unchi și mătuși, două bunici și veri. Unii sunt încă în zona Little Rock. Opiniile sunt… amestecate cu privire la situația mea actuală. Mulțumesc, adăugă ea, după ce Roz turnă în cești și îi oferi și ei una.

Ei bine, chestia este că am fost groaznic de tristă când s-a dus tata. L-a lovit o mașină, în timp ce traversa strada. Unul dintre accidentele acelea pe care nu le poți înțelege niciodată, și care par pur și simplu nedrepte. Nu am avut timp să mă pregătesc pentru asta. Presupun că niciodată nu ai suficient timp pentru așa ceva. Dar pur și simplu s-a dus, într-un minut.

Bău ceai și simți că o întremează până în măduva oaselor, dându-și seama abia atunci cât era de obosită.

— Eram tristă, furioasă și singură. Și apoi a apărut tipul ăsta. Nu a fost o aventură de o noapte sau ceva de genul. Ne plăceam. Venea la librărie, flirta cu mine. Iar eu îi răspundeam la flirturi. Când eram singură, mă consola. Era drăguț. În fine, dintr-una am dat-o în alta. E

student la Drept. Apoi s-a întors la școală și, la câteva săptămâni, am aflat că sunt însărcinată. Nu știam ce să fac. Cum să-i spun. Lui sau oricui. Am mai amânat-o câteva săptămâni. Nu știam ce să fac.

— Și când ai știut?

— M-am gândit că ar trebui să-i spun față în față. Nu mai venise la librărie, cum obișnuia. Așa că m-am dus la colegiu să-l caut. S-a dovedit că se îndrăgostise de o fată. Era un pic stânjenit să-mi spună, dat fiind că se culcase cu mine. Dar nu era ca și când ne-am fi făcut vreo promisiune sau ca și când am fi fost îndrăgostiți. Ne-am plăcut, asta era tot. Și când vorbea despre fata aceea, se aprindea cu totul. Se vedea clar că era înnebunit după ea. Așa că nu i-am spus de copil.

Ezită, apoi luă unul dintre fursecurile pe care Stella le aranjase pe o farfurie.

— Nu pot să rezist la dulciuri. După ce m-am gândit puțin, nu vedeam cu ce ne-ar fi ajutat pe vreunul din noi dacă i-aș fi spus.

— A fost o hotărâre grea, zise Roz.

— Nu știu dacă a fost. Nu știu ce mă așteptam să facă atunci când am mers să-i spun; mă gândeam doar că are dreptul să știe. Nu voiam să mă căsătoresc cu el sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu eram sigură pe-atunci că o să păstrez copilul.

Rontăi din fursec, în timp ce își frecă încet burta rotundă cu mâna.

— Cred că ăsta este unul dintre motivele pentru care m-am dus acolo, să vorbesc cu el. Nu doar să-i spun, ci să văd ce credea că ar trebui să facem. Dar, stând cu el, ascultându-l cum vorbea întruna despre fata aceea…

Se opri, clătinând din cap.

— Trebuia să mă hotărăsc ce să fac. Dacă i-aș fi spus, nu aș fi reușit decât să-l fac să se simtă prost, iritat sau speriat. I-aș fi stricat viața, când tot ce încercase el să facă fusese să mă ajute să trec peste o perioadă grea.

— Și astfel ai rămas singură, punctă Stella.

— Și dacă i-aș fi spus aș fi fost tot singură. Chestia e că, atunci când m-am hotărât să păstrez copilul, m-am gândit iar să-i spun și i-am întrebat pe niște oameni cum o ducea. Era tot cu fata aceea și discutau despre căsătorie, așa că mă gândesc că am făcut ce trebuia. Totuși, după ce sarcina a început să se vadă, au apărut o mulțime de bârfe și întrebări, o grămadă de priviri și șoapte. Și m-am gândit: avem nevoie de un nou început. Așa că am vândut casa și cam tot ce era în ea. Și iată-mă.

— În căutarea unui nou început, conchise Roz.

— Caut o slujbă.

Se opri, umezindu-și buzele.

— Știu să muncesc. Totodată știu că o mulțime de oameni nu s-ar încumeta să angajeze o femeie însărcinată în aproape șase luni.

Membrii familiei, chiar și îndepărtați, care-ți sunt rudă prin alianță, s-ar putea să fie ceva mai indulgenți.

Își drese glasul văzând că Roz nu spunea nimic.

— Am studiat literatura și afacerile la colegiu. Am absolvit cu note mari. Am un dosar de angajare solid. Am bani - nu mulți. Bursa mea parțială nu acoperea toate cheltuielile, iar tata era profesor, așa că nu câștiga prea mult. Dar am suficienți bani să-mi port de grijă, să plătesc chiria, să cumpăr mâncare și să plătesc pentru lucrurile de care are nevoie copilul. Și am nevoie de o slujbă, orice fel de slujbă momentan. Aveți o afacere, aveți casa aceasta. E nevoie de mulți oameni pentru a le face să funcționeze. Vă cer o șansă de a mă număra printre ei.

— Știi ceva despre plante, despre grădinărit?

— Făceam straturi de flori în fiecare an. Lucram cot la cot cu tata în curte. Și ce nu știu, pot învăța. Învăț repede.

— Nu ai prefera să lucrezi într-o librărie? Hayley a gestionat o librărie independentă în orașul natal, îi spuse Roz Stellei.

— Nu dețineți o librărie, remarcă Hayley. Lucrez fără plată primele două săptămâni.

— Cine lucrează pentru mine primește salariu. Peste câteva săptămâni voi angaja ajutoare pentru munca de sezon. Între timp… Stella, îți poate fi de folos?

— Ah…

Oare trebuia să se uite la chipul ei fraged și la burta aceea rotundă și să spună nu?

— Ce responsabilități aveai ca manager?

— Nu eram oficial, cum ar veni, manager. Dar asta făceam dacă stau să mă gândesc. Era o afacere mică, așa că făceam câte puțin din toate. Inventar, achiziții, relații cu clienții, programări, vânzări, publicitate. Doar partea aferentă librăriei. Pentru cafenea exista personal separat.

— Care ai spune că erau punctele tale forte?

Trebui să tragă aer în piept, să-și calmeze nervii. Știa că era vital să fie clară și concisă. Și la fel de vital pentru mândria ei să nu implore.

— Relațiile cu clienții, care erau cheie pentru vânzări. Mă pricep la oameni și nu mă deranjează să le acord timpul suplimentar de care e nevoie pentru a te asigura că primesc ce vor. Dacă clienții sunt fericiți, revin și cumpără. Dacă te străduiești, personalizezi serviciul, câștigi loialitatea clienților.

Stella dădu din cap aprobator.

— Și punctele tale slabe?

— Achizițiile, spuse ea fără ezitare. Îmi vine să cumpăr totul, dacă ar fi după mine. Trebuia să-mi amintesc în continuu ai cui erau banii pe care îi cheltuiam. Dar uneori nu mă auzeam.

— Suntem în curs de reorganizare și o oarecare dezvoltare. Mi-ar

prinde bine puțin ajutor să pun pe roate noul sistem. Mai avem încă de introdus o mulțime de informații în sistemul informatic - unele dintre ele foarte plictisitoare - de care trebuie să ne ocupăm.

— Mă descurc cu calculatorul. PC și Mac.

— Încercăm pentru două săptămâni, decise Roz. Vei fi plătită, dar vom considera cele două săptămâni drept perioadă de probă pentru toată lumea. Dacă nu merge, voi face tot ce pot ca să te ajut să-ți găsești altă slujbă.

— Mai corect nici nu se poate. Mulțumesc, verișoară Rosalind.

— Doar Roz. Avem niște benzină în șopron. Mă duc să o iau și îți aducem mașina aici ca să-ți poți lua lucrurile din ea și să le urcăm în casă.

— În casă? Aici?

Scuturând din cap, Hayley puse ceașca deoparte.

— Am spus că nu cer de pomană. Apreciez slujba, șansa de a obține slujba. Nu mă aștept să mă și cazați.

— Membrii familiei, chiar și rudele îndepărtate, prin alianță, sunt binevenite aici. Și vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine, să știm dacă ne potrivim.

— Locuiești aici? o întrebă Hayley pe Stella.

— Cu băieții mei - de opt și de șase ani. Sunt sus, dorm.

— Suntem verișoare?

— Nu.

— Mă duc să aduc benzina.

Roz se ridică în picioare și porni.

— O să plătesc chirie, se ridică și Hayley, punându-și instinctiv mâna pe burtă. Plătesc ceea ce se cuvine.

— Îți vom stabili salariul în așa fel încât să compenseze chiria.

Când rămase singură cu Stella, Hayley respiră adânc și lung.

— Credeam că este mai în vârstă. Și mai înfricoșătoare. Deși pun pariu că te poate băga în sperieți ca lumea când e nevoie. Nu poți să ai ce are ea, să păstrezi și să dezvolți totul fără să știi cum să bagi lumea în sperieți.

— Ai dreptate. Și eu pot să fiu înspăimântătoare când vine vorba de muncă.

— Voi ține minte lucrul ăsta. Ah, ești din nord?

— Da, din Michigan.

— E departe de aici. Ești doar tu cu băieții tăi?

— Soțul meu a murit cu vreo doi ani și jumătate în urmă.

— E greu. E greu să pierzi pe cineva iubit. Cred că știm toate trei ce înseamnă asta. Cred că te poate împietri dacă nu ai ceva sau pe altcineva pe care să-l iubești. Eu am copilul.

— Știi dacă e băiat sau fată?

— Nu. Era cu spatele când am făcut ecografia.

Începu să-și roadă unghia de la degetul mare, apoi îl strecură în pumn și îl lăsă în jos.

— Cred că ar trebui să ies să iau benzina pe care o aduce Roz.

— Vin cu tine. Ne ocupăm împreună de toate.

Într-o oră o instalară pe Hayley într-una dintre camerele de oaspeți din aripa de vest. Știa că rămăsese cu gura căscată. Știa că se bâlbâia. Dar niciodată nu mai văzuse o încăpere mai frumoasă, niciodată nu se așteptase să se afle în vreuna. Cu atât mai puțin să poată spune că este a ei, chiar și temporar.

Își aranjă lucrurile, trecându-și degetele pe deasupra lemnului strălucitor al biroului, al șifonierului, peste abajururile de sticlă gravată, peste căpătâiul sculptat al patului.

Avea să câștige toate acestea. Era o promisiune pe care și-o făcea, sieși și copilului ei, în timp ce se desfăta cu o baie lungă și caldă. Avea să arate că merita șansa care îi fusese dată, răsplătind-o pe Roz prin muncă și loialitate.

Se pricepea la ambele.

Se uscă, apoi își unse burta și sânii cu ulei. Nu se temea de naștere - știa cum să muncească din greu pentru atingerea unui țel. Dar spera din toată inima că va putea evita vergeturile.

Simți un frison de frig și se strecură rapid în cămașa de noapte. Exact la marginea oglinzii, cu colțul ochiului, surprinse o umbră, o mișcare. Frecându-și brațele până se încălziră, păși prin dormitor. Nu găsi nimic, iar ușa era închisă, așa cum o lăsase.

„Ruptă de oboseală”, își spuse, frecându-se la ochi. Bătuse cale lungă din trecut și era la un pas de viitor.

Scoase una dintre cărțile pe care le avea în valiză - restul, cele pe care nu o lăsase inima să le vândă, rămăseseră împachetate în portbagajul mașinii - și se strecură în pat.

O deschise unde pusese semnul de carte, pregătindu-se, așa cum făcea în cele mai multe seri, să se bucure de o oră de lectură. Și adormi cu lumina aprinsă, înainte să termine prima pagină.

La rugămintea lui Roz, Stella reveni în camera ei de zi, așezându-se. Roz turnă câte un pahar de vin.

— Impresia ta sinceră? întrebă ea.

— Tânără, deșteaptă, mândră. Cinstită. Ar fi putut urzi o poveste lacrimogenă despre cum a fost trădată de tatăl copilului, cerșind un acoperiș deasupra capului și folosindu-se de sarcină ca scuză pentru tot felul de lucruri. În schimb, și-a asumat responsabilitatea și a cerut de lucru. Cu toate acestea, îi voi verifica referințele.

— Desigur. Părea a nu-i fi teamă deloc în ceea ce privește copilul.

— După ce îi faci, înveți să te temi de toate.

— Adevărul ăsta e.

Roz își trecu degetele prin păr de două ori.

— Voi da câteva telefoane să aflu ceva mai mult despre această ramură a familiei Ashby. Sincer, nu-mi amintesc prea bine. Nu am prea ținut legătura, nici când soțul meu era în viață. Mi-aduc aminte de scandalul stârnit cu prilejul plecării nevestei, care l-a părăsit, lăsându-l cu fetița. Din impresia pe care ne-a făcut-o și mie, și ție, s-a descurcat foarte bine.

— Experiența ei managerială ar putea fi un adevărat atu.

— Încă un manager.

Roz, cu un gest pe care Stella il interpretă ca fiind doar pe jumătate în zeflemea, își aruncă ochii către cer.

— Roagă-te pentru mine.

Capitolul 7

Nu fu nevoie de două săptămâni. După două zile, Stella decise că Hayley era răspunsul la rugăciunea ei personală. Avea pe cineva plin de tinerețe, energie și entuziasm, care înțelegea și aprecia eficiența la locul de muncă.

Știa să interpreteze și să creeze o foaie de calcul, înțelegea instrucțiunile după ce i le spunea o singură dată și respecta codurile bazate pe culori. Dacă era pe jumătate la fel de bună în relațiile cu clienții pe cât fusese cu sistemele de indexare, avea să fie de neprețuit.

Cât privește plantele, cunoștințele ei nu depășeau noțiunile elementare, de genul: „Asta e o mușcată, iar asta o panseluță”. Dar putea învăța.

Stella era deja pregătită să o implore pe Roz să-i ofere lui Hayley o slujbă cu jumătate de normă când se apropiau de luna mai.

— Hayley?

Stella își vârî capul pe ușa biroului care era acum eficient și ordonat.

— Ce-ar fi să vii cu mine? Mai e aproape o oră până deschidem. O să facem o lecție despre plantele care țin umbră în Sera Trei.

— Tare. Am ajuns la H cu indexarea plantelor perene. Nu știu cu ce se mănâncă jumătate din ele, dar citesc un pic noaptea pe tema asta. Nu știam că floarea-soarelui se numește Helia… stai. Helianthus. Mai curând Helianthus se numește floarea-soarelui. Cea perenă poate fi înmulțită primăvara sau cultivată prin semințe - primăvara - sau prin mlădițe primăvara târziu. Semințele de Helianthus anual pot fi culese - din partea aceea care seamănă cu un ochi căprui - la finalul verii sau la începutul toamnei. Deși soiurile cultivate hibridizează singure, e posibil să nu iasă soiul autentic din semințele adunate. Și deja îți țin o prelegere.

— E în regulă. Am crescut cu un profesor. Îmi place să învăț.

În timp ce treceau prin zona tejghelei, Hayley aruncă o privire pe fereastră.

— Camionul tocmai a oprit lângă… cum le spune? Pavele, spuse ea, înainte ca Stella să apuce să răspundă. Și, mmmm, ia uite cine coboară din camion. Un domn înalt, brunet și tare bine făcut. E o bucată tipul. Cine este?

Luptându-se să nu se încrunte, Stella ridică din umeri.

— Cel pe care-l vezi este Logan Kitridge, designerul peisagist al lui Roz. Presupun că obține un punctaj destul de mare dacă e să vorbim de cât de bucată e.

— M-a făcut să întorc capul după el.

Văzând expresia Stellei, Hayley își apăsă mâna pe burtă și râse.

— Sunt însărcinată. Cu toate astea, am încă toate părțile funcționale. Și doar pentru că nu caut un bărbat, nu înseamnă că nu vreau să mă uit la unul. Mai ales când e așa apetisant. E dur din creștet până în călcâie și cufundat în gânduri, nu-i așa? Oare de ce tipii duri și îngândurați îți provoacă fiorul acela în pântec?

— Nu am idee. Ce face aici?

— Se pare că încarcă pavele. Dacă n-ar fi răcoare, și-ar scoate geaca aia. Pun pariu că am vedea niște mușchi de pus pe scenă. Doamne, ce priveliște de vis.

— Vezi să nu-ți dea coșmaruri genul ăsta de priveliște, mormăi Stella. Nu era programat să ridice pavelele. Nu a făcut comandă de pavele. La naiba!

Sprâncenele lui Hayley se arcuiră văzând că Stella se îndreaptă cu pași apăsați către ușă, trântind-o în spatele ei. Apoi își lipi nasul de fereastră, pregătită să urmărească spectacolul.

— Scuzați-mă.

— Hm? răspunse Hayley absentă, încercând să vadă mai bine ce se întâmpla afară.

Apoi se desprinse rapid de fereastră, amintindu-și că una era să spionezi și alta era să fii surprins făcând-o. Se întoarse, arborând o mină inocentă. Și hotărî că avea parte de o a doua priveliște pe ziua respectivă.

Cel pe care îl avea în fața ochilor nu era solid și îngândurat, ci cumva lungan și visător. Și sexy rău, la naiba. Trebui să mai facă un efort mental pentru a reacționa, dar reuși repede.

— Bună! Tu trebuie să fii Harper. Semeni perfect cu mama ta. Încă nu am avut ocazia să te cunosc, căci se pare că niciodată nu erai în preajmă pe unde mă aflam eu. Sau când mă aflam eu. Eu sunt Hayley. Verișoara Hayley din Little Rock? Poate că ți-a spus mama ta că lucrez aici acum.

— Da. Da.

Altceva nu-i venea în cap. Abia dacă mai putea gândi. Se simțea de parcă l-ar fi lovit fulgerul în moalele capului, lăsându-l prost.

— Îți place să muncești aici? Mie îmi place deja. Sunt atâtea lucruri de tot felul, iar clienții sunt așa de prietenoși. Iar Stella e pur și simplu uimitoare. Mama ta e, nu știu, o zeiță pentru că mi-a dat o șansă ca aceasta.

— Da.

Tresări. Putea fi mai jalnic de atât?

— Sunt grozave. E grozav.

Se pare că putea. Și, la naiba, se pricepea la femei. De obicei. Dar pe cea din fața lui nu o privise decât o singură dată și se alesese cu un fel de contuzie.

— Ai, ah, nevoie de ceva?

— Nu.

Îi zâmbi încurcată.

— Credeam că ai.

— Am nevoie de ceva? De ce?

— Nu știu.

Își puse o mână pe burta aceea rotundă și fascinantă și râse, sonor, și din toată inima.

— Tu ești cel care a intrat aici.

— Așa e. Așa e. Nu, nimic. Acum. Pe mai târziu. Trebuie să mă întorc.

Să iasă la aer, unde ar trebui să poată respira din nou.

— Încântată de cunoștință, Harper.

— Și eu.

Harper întoarse capul în timp ce se îndepărta și văzu că ea se întorsese deja la fereastră.

Afară, Stella traversa cu pași repezi parcarea. Strigă de două ori, iar a doua oară îi răspunse cu o privire grăbită și fluturând absent din mână. Dădu drumul valului de furie care crescuse în ea până să ajungă la el în clipa în care se opri lângă stiva de pavele.

— Ce crezi că faci?

— Joc tenis. Ce pare că fac?

— Pare că iei material pe care nu l-ai comandat, pe care nu ești autorizat să-l iei.

— Zău?

Ridică o altă stivă.

— Nu e de mirare că nu prea merge reverul. Camionul trepida în timp ce îl încărca. Hei.

Spre uimirea ei, se aplecă spre ea și o adulmecă.

— Șampon diferit. Plăcut.

— Nu mă mai mirosi.

Îl îndepărtă, fluturându-și mâna spre bărbia lui, în timp ce el se trăgea înapoi.

— Nu mă pot abține. Ești aproape. Am și eu un nas.

— Am nevoie de acte pentru materialul ăsta.

— Da, da, da. Bine, bine, bine. Vin și mă ocup de asta după ce încarc.

— Ar trebui să o faci înainte de a încărca.

Se întoarse, aruncându-i o privire sexy cu ochii aceia verzi ca mușchiul de copac.

— Roșcato, ești o nesuferită.

— Trebuie să fiu astfel. Sunt manager aici.

Trebui să zâmbească la replica aceasta și își lăsă ochelarii în jos, ca să se uite la ea pe deasupra lor.

— Și te pricepi, nu glumă. Gândește-te în felul următor. Pavelele sunt depozitate în drum spre clădire. Încărcându-le mai întâi și venind înăuntru abia apoi, sunt, de fapt, mai eficient.

Surâsul i se transformă într-un zâmbet arogant.

— Asta ar fi important, cred, dacă am face o proiecție a orelor de lucru.

Se rezemă pentru câteva clipe de camion și o studie. Apoi mai încărcă o stivă de pavele.

— Faptul că stai aici și te uiți la mine înseamnă că irosești timp și probabil va trebui să faci ore suplimentare.

— Dacă nu vii să te ocupi de acte, Kitridge, o să te pun la zid.

— Nu mă pune la încercare.

Nu se grăbi deloc, dar veni la birou.

Calcula cum să o irite mai tare pe Stella din nou. Ochii ei se făceau ca albăstrelele texane când era nervoasă. Dar când intră, o văzu pe Hayley.

— Hei.

— Hei, îi răspunse și ea, zâmbind.

— Sunt Hayley Phillips. O rudă de-a primului soț al lui Roz. Lucrez aici acum.

— Logan. Încântat de cunoștință. N-o lăsa pe tipa asta din nord să te sperie.

Arătă cu capul către Stella.

— Unde sunt formularele sacrosancte și cuțitul ritualic ca să-mi pot deschide o venă să semnez cu sânge?

— În biroul meu.

— Aham.

Dar nu se grăbi să o urmeze.

— Când aștepți copilul? o întrebă el pe Hayley.

— În mai.

— Te simți bine?

— Nu m-am simțit nicicând mai bine.

— Bun. Ai tot ce-ți trebuie aici și e un loc plăcut de muncă în majoritatea timpului. Bun venit în echipă.

Păși degajat în biroul Stellei, unde aceasta era deja la computer, cu formularul pe ecran.

— Îl voi completa eu pe acesta ca să economisim timp. În mapa aceea găsești un teanc întreg. Ia-l. Nu trebuie decât să le completezi pe măsură ce ai nevoie, le datezi, semnezi sau îți treci inițialele. Apoi treci și le lași aici.

— Îhâm.

Înconjură încăperea cu privirea. Biroul era liber. Nu erau nici o cutie și nici o carte pe podea, și nici înghesuite pe scaune.

„Păcat”, se gândi el. Îi plăcuse haosul specific zilelor de lucru.

— Unde-s toate chestiile de pe aici?

— La locul lor. Pavelele acelea erau rotunde, de patru-zeci și cinci de centimetri, numărul A-23?

— De patrușcinci, rotunde.

Luă poza înrămată de pe birou și studie imaginea în care apăreau băieții ei cu câinele.

— Drăguți.

— Da, sunt. Pavelele sunt pentru uz personal sau pentru un proiect programat?

— Roșcato, tu te relaxezi vreodată?

— Nu. Noi, ăștia din nord, nu ne relaxăm niciodată.

El își trecu limba peste dinți.

— Ahamm.

— Știi cât de tare m-am săturat să fiu numită „aia din nord”, ca și când ar fi o specie străină sau o boală? Jumătate dintre clienții care vin aici se uită la mine de parcă aș fi de pe altă planetă și s-ar putea să nu vin cu gânduri de pace. Apoi trebuie să le spun că m-am născut aici, să răspund la tot felul de întrebări cu privire la motivul pentru care am plecat de aici, de ce m-am întors, cine sunt părinții mei, pentru Dumnezeu, înainte de a putea trece la afaceri. Sunt din Michigan, nu de pe lună, iar nenorocitul ăla de Război Civil s-a încheiat de ceva vreme.

„Dap, exact ca albăstrelele texane.”

— Vrei să zici războiul dintre nenorocitele de state aflate de partea asta a liniei Mason-Dixon, scumpo. Și mi se pare că te relaxezi binișor când te enervezi suficient de mult.

— Nu mă lua pe mine cu „scumpo”, cu accentul ăla sudist nazal, pârlit de soare.

— Știi ceva, Roșcato, îmi placi mai mult când ești așa.

— O, termină, te rog! Pavelele. Utilizare personală sau profesională?

— Ei bine, asta depinde de punctul tău de vedere.

Dat fiind că acum era loc, se așeză pe jumătate pe colțul biroului.

— Sunt pentru o prietenă. Îi fac o alee - în timpul liber, fără taxe pe manoperă. I-am spus că iau materialele și că îi dau o factură de la centru.

— Vom considera că e în folos personal și vom aplica reducerea acordată angajaților, începu să bată în taste.

— Câte pavele?

— Douăzeci și două.

Tastă din nou și îi spuse prețul pe pavelă, înainte de aplicarea

reducerii și după aplicarea acesteia.

Impresionat fără să vrea, bătu în monitor.

— Ai închis un tocilar la matematică acolo?

— Doar minunile secolului al XXI-lea. Afli rezultatul mai repede decât numărând pe degete.

— Nu știu. Am niște degete foarte iuți.

Nu-și desprinse ochii de pe chipul ei, bătând darabana cu degetele pe coapsă.

— Am nevoie de trei pini albi.

— Pentru aceeași prietenă!

— Nu.

Își dezveli dinții, într-un zâmbet pieziș și fugar. Dacă voia să interpreteze „prietenă” drept „iubită”, nu vedea de ce i-ar fi spus că pavelele erau pentru doamna Kingsley, profesoara lui de engleză din clasa a X-a.

— Pinii sunt pentru un client. Roland Guppy. Da, ca peștele. Probabil că îl ai pe undeva prin vastele tale fișiere misterioase. Am făcut o lucrare pentru el toamna trecută.

De vreme ce pe masa de la perete era un filtru de cafea, iar recipientul era plin, se ridică, luă o cană și se servi.

— Simte-te ca acasă, spuse Stella sec.

— Mersi. Întâmplarea face că i-am recomandat pin alb ca protecție împotriva vântului. A tot tărăgănat treaba. Abia acum s-a decis să-mi urmeze recomandarea. M-a sunat ieri acasă. Am zis că o să-i iau și îmi găsesc timp pentru el.

— Avem nevoie de un formular diferit.

Gustă cafeaua. Nu era rea.

— Cumva, știam asta.

— Pavelele sunt tot ce iei pentru uz personal?

— Probabil. Astăzi.

Apăsă pe „Prinț”, apoi scoase un nou formular.

— Trei pini albi. Ce dimensiune?

— Avem unii frumoși de vreo doi metri jumate.

— Cu pământ în jurul rădăcinilor și înfășurați în pânză?

— Da.

„Toc, toc, toc”, se gândi el, minunându-se și erai gata de plecare. Femeia avea degete frumoase, remarcă el. Lungi și cu unghii conice, acoperite cu oja aia lucioasă, de un roz delicat, ca interiorul petalei de trandafir. Nu purta nici un inel.

— Altceva?

Își pipăi buzunarele, scoțând în cele din urmă o bucățică de hârtie.

— Ăsta e prețul pentru care i-am spus că fac treaba.

Adăugă manopera, făcu totalul, apoi printă trei exemplare, în timp ce el bea cafeaua pe care o făcuse ea.

— Semnătura sau inițialele, îi spuse. Un exemplar pentru dosarul meu, unul pentru al tău, unul pentru client.

— Am priceput.

Când luă pixul, Stella flutură din mână.

— O, așteaptă, stai să aduc cuțitul. Ce venă voiai să-ți tai?

— Ce drăguță ești.

Își ridică bărbia către ușă.

— La fel și ea.

— Hayley? Da, este. Și mult prea tânără pentru tine.

— Nu aș spune mult prea. Deși prefer femeile cu ceva mai mult…

Se opri, zâmbind din nou.

— Ne vom mulțumi să zicem mai mult, ca să rămânem în viață.

— O decizie înțeleaptă.

— Băieții tăi au probleme la școală?

— Poftim?

— Mă gândeam la ce ai zis mai devreme. Că sunteți din nord.

— O. Un pic, poate, dar în mare parte celorlalți copii li se pare interesant că sunt din nord și că au locuit lângă unul dintre Marile Lacuri. Ambele învățătoare au scos harta să le arate de unde au venit.

Fața ei se îmblânzi vorbind despre ei.

— Mulțumesc de întrebare.

— Îmi plac puștii tăi.

Semnă formularele și descoperi că îl amuză când ea oftă - chiar oftă - văzându-l cum le împături neglijent și le îndesă în buzunar.

— Data viitoare ai putea să aștepți până ieși din birou înainte de a face asta? Mi se face rău.

— Nici o problemă.

Poate că era tonul diferit pe care încheiau sau poate era felul în care se înmuiase când vorbise despre copiii ei. Mai târziu era posibil să se întrebe ce-l apucase, dar în clipa respectivă, acționă instinctiv.

— Ai fost vreodată la Graceland?

— Nu. Nu sunt vreo mare admiratoare a lui Elvis.

— Șșșș!

Făcând ochii mari, privi către ușă.

— Legal vorbind, nu poți spune așa ceva prin părțile astea. S-ar putea să te alegi cu o amendă și închisoare sau, în funcție de juriu, cu biciuirea publică.

— Să știi că nu am citit așa ceva în manualul despre Memphis.

— Mare carte. Atunci te duc eu. Când ai liber?

— Eu… Depinde. Mă duci la Graceland?

— Nu ai cum să devii localnică până când nu trăiești experiența Graceland. Alege-ți o zi, și eu o să-mi iau liber în funcție de asta.

— Încerc să înțeleg. Îmi dai o întâlnire?

— Nu făceam aluzie la o întâlnire. Mă gândeam mai curând la o

ieșire, între asociați.

Puse cana goală pe masă.

— Gândește-te și dă-mi de știre.

Avea prea multe pe cap ca să se gândească la așa ceva. Nu putea să plece pur și simplu la Graceland. Iar dacă ar fi putut și ar fi avut o dorință stranie de a o face, cu siguranță nu s-ar fi trezit că se duce la Graceland cu Logan.

Faptul că îi admira munca - și, bine, felul în care arăta - nu însemna că îl plăcea. Nu însemna că voia să-și petreacă timpul liber extrem de prețios în compania lui.

Dar nu se putea abține să nu se gândească la asta sau, mai mult, să nu se întrebe de ce îi făcuse propunerea. Poate că era un fel de truc, o inițiere stranie a tipei din nord. O duci la Graceland, apoi o abandonezi într-o pădure de lucruri care i-au aparținut lui Elvis și aștepți să vezi dacă reușește să iasă din ea.

Sau poate, în felul lui straniu, hotărâse că făcându-i avansuri scăpa mai ușor de noul ei sistem decât luându-se la ceartă cu ea.

Doar că nu păruse a-i face avansuri. Exact. Păruse mai prietenos, mai spontan sau impulsiv. Și o întrebase de copii. Nu exista o cale mai scurtă de a trece de iritarea ei, de orice scut, de orice protecție, decât interesul sincer față de băieții ei.

Iar dacă nu era decât prietenos, părea politicos, și logic, să se poarte și ea la fel. Dar oare cu ce se îmbrăca lumea când mergea la Graceland? Nu că avea de gând să meargă. Dar inteligent era să se pregătească. Așa, pentru orice eventualitate.

În Sera Trei, supraveghind-o pe Hayley care uda plantele anuale cultivate, Stella cumpănea situația.

— Ai fost vreodată la Graceland?

— O, sigur. Astea sunt sporul casei, nu-i așa?

Stella privi în jos la tava în care erau răsădite.

— Într-adevăr. Arată foarte bine.

— Și acestea sunt tot sporul casei. Din Noua Guinee.

— Corect. Chiar înveți repede.

— Ei bine, le recunosc mai ușor pentru că am mai plantat flori din astea. Că mă întrebai, am fost la Graceland cu niște amici pe când eram la facultate. Este foarte frumos. Am cumpărat un semn de carte cu Elvis. Mă întreb pe unde o fi? Elvis este o formă a lui Elvin. Înseamnă „prieten înțelept ca un elf”. Nu-i așa că e ciudat?

— Pentru mine e și mai ciudat că știi o chestie de genul ăsta.

— E pur și simplu unul dintre lucrurile care îți rămân în minte de pe undeva.

— Bun. Și care e ținuta potrivită?

— Hmm?

Încerca să identifice plantele dintr-o altă tavă după frunzele răsadurilor. Și se străduia să nu tragă cu ochiul la denumirea de pe eticheta prinsă pe țepușa înfiptă în pământ.

— Nu cred că e vreuna. Oamenii se îmbracă după cum îi taie capul. Blugi și chestii de-astea.

— Prin urmare, casual.

— Da. Îmi place cum miroase aici. A pământ și a umezeală.

— Atunci ți-ai ales bine cariera.

— Ar putea fi o carieră, nu-i așa?

Ochii ei albaștri limpezi se întoarseră către Stella.

— Ceva la care aș putea să învăț să mă pricep. Întotdeauna m-am gândit că într-o zi o să am propria afacere. Mereu m-am gândit la o librărie, dar ce facem aici e cumva la fel.

— Cum adică?

— Păi, ai chestii noi și clasice. Ai genuri, dacă stai să te gândești. Plante anuale, bienale, plante perene, arbuști, copaci și ierburi. Plante de apă și plante de umbră. Ceva de genul.

— Să știi că ai dreptate. Nu m-am gândit la asta până acum.

Prinzând curaj, Hayley înaintă printre rânduri.

— Și înveți și explorezi la fel cum se întâmplă cu cărțile. Iar noi - adică personalul - încercăm să-i ajutăm pe oameni să găsească ce li se potrivește, ce îi face fericiți sau cel puțin ce le aduce satisfacție. Să plantezi o floare e ca și cum ai deschide o carte, căci în ambele cazuri începi ceva. Iar grădina e ca biblioteca. Aș putea ajunge să mă pricep la asta.

— N-am nici o îndoială.

Se întoarse către Stella, zâmbind.

— Iar când voi ajunge să mă pricep, nu va mai fi doar o slujbă. E bine să ai o slujbă. E super pentru moment, dar vreau mai mult decât un salariu la sfârșitul săptămânii. Nu mă refer doar la bani - deși, recunosc, vreau și bani.

— Nu știu ce vrei să spui. Vrei ce are Roz aici. O casă și satisfacția de a aparține locului respectiv. Să prinzi rădăcini, spuse Stella, atingând ușor frunzele unui răsad. Și să înfloreși. Știu, pentru că și eu vreau același lucru.

— Dar tu ai asta deja. Ești super deșteaptă și știi încotro te îndrepți. Ai doi copii grozavi și o… o poziție aici. Ai muncit ca să ajungi aici, la casa și la poziția aceasta. Simt că eu abia încep.

— Și ești nerăbdătoare să evoluezi cât mai repede. Așa eram și eu la vârsta ta.

Fața lui Hayley strălucea de amuzament, în sensul bun.

— Și, da, acum ești bătrână și morocănoasă.

Râzând, Stella își dădu părul pe spate.

— Sunt cu vreo zece ani mai mare decât tine. Multe se pot întâmpla,

multe se pot schimba - inclusiv tu - într-un deceniu. Din anumite puncte de vedere și eu sunt abia la început - la un deceniu după tine. Mă transplantez aici, laolaltă cu cele două mlădițe prețioase ale mele.

— Te sperie?

— În fiecare zi.

Puse o mână pe burta lui Hayley.

— Face parte din joc.

— Mă ajută că stau de vorbă cu tine. Vreau să zic, erai căsătorită când ai trecut prin asta, dar - ei bine, atât tu, cât și Roz a trebuit să vă creșteți copiii singure. Mă ajută că știi lucruri. Îmi prinde bine să am în preajmă alte femei care știu lucruri pe care eu trebuie să le învăț.

Încheindu-și treaba, Hayley se întoarse să închidă apa.

— Așadar, întrebă ea, mergi la Graceland?

— Nu știu. S-ar putea.

Împărțindu-și echipa între plantarea pinilor albi și pregătirea peisagistică la proiectul Guppy, Logan se apucă să lucreze la aleea fostei sale profesoare. Nu avea să-i ia prea mult timp, și putea să treacă și pe la celelalte două lucrări. Îi plăcea să jongleze cu lucrările. Mereu îi plăcuse.

Dacă se ocupa de o singură lucrare de la cap la coadă și mergea prea repede, nu mai era loc de brainstorming sau de inspirație spontană. Puține lucruri îi plăceau la fel de mult ca momentul acela neanunțat, când vedea pur și simplu ceva în minte, pe care știa că poate să îl facă folosindu-și mâinile.

Putea să ia lucrurile pe care le avea în fața ochilor și să le îmbunătățească, combinând poate câte ceva din ceea ce exista deja cu ceva nou și creând un întreg diferit.

Crescuse cu respect față de pământ și față de capriciile Naturii, însă mai mult din punctul de vedere al unui fermier. Dacă ai crescut la o mică fermă, muncind pământul și luptându-te cu el, ai înțeles ce însemna acesta. Sau ce ar putea însemna.

Și tatăl său iubise pământul, dar într-un fel diferit, presupunea Logan. Asigurase existența familiei, costase bani, iar în cele din urmă le dăruise o comoară când tatăl său optase să vândă tot.

Nu putea spune că îi lipsea ferma. Voise mai mult decât plante sădite pe rânduri ordonate și griji legate de prețurile pieței. Dar dorise, avea nevoie, să lucreze pământul.

Poate că pierduse puțin din magia aceasta când se mutase în nord. Prea multe clădiri, prea mult beton, prea multe limitări pentru el. Nu reușise să se adapteze la climă sau la cultură, la fel cum nici Roz nu fusese în stare să se obișnuiască aici.

Nu funcționase. Oricât încercaseră amândoi să facă lucrurile să meargă, căsătoria s-a ofilit sub ochii lor. Așa că s-a întors acasă și, în

cele din urmă, odată cu oferta lui Roz, și-a găsit locul - personal, profesional și din punct de vedere creativ. Și era mulțumit.

Trasă liniile, apoi apucă lopata. Și înfipse lama în pământ din nou. Ce fusese în capul lui? O invitase pe femeie în oraș. Putea să-i zică oricum voia, dar când un tip invita o femeie undeva, era o întâlnire, ce dracu'?

Nu avea nici o intenție să iasă cu conformista de Stella Rothchild. Nu era genul lui.

Bine, fie, sigur că era. Se puse pe treabă, întorcând pământul între liniile trasate, pentru a-l pregăti pentru nivelare și așezarea plasticului negru. Nu întâlnise vreodată vreo femeie, pe bune, care să nu fie genul lui.

Pur și simplu îi plăcea rasa lor, asta era tot. Tinere și bătrâne, fete de la țară și domnișoare elegante de la oraș. Cu mintea brici sau proaste ca noaptea, femeile îl atrăgeau cam la toate nivelurile.

Sfârșise prin a se căsători cu una, nu-i așa? Și, deși fusese o greșeală, trebuia să mai și greșești pe parcurs.

Poate că nu fusese atras prea tare până atunci de genul faci-cum-zic-eu-sau-poți-să-ți-iei-tălpășița. Dar era un început pentru toate. Și îi plăceau începuturile. A doua și a treia oară începea să devină obositor.

Dar nu era atras de Stella.

Bine, la naiba. Da, era. Un pic. Era o femeie care arăta bine, frumos proporționată, de asemenea. Și mai era părul. Era topit după părul ei. Nu i-ar displăcea să-și vâre mâinile în părul ăla, ca să vadă dacă era la fel de sexy la pipăit pe cât părea.

Dar nu însemna că voia să iasă cu ea. Era suficient de greu să aibă de-a face cu ea profesional. Femeia avea o regulă, sau un formular, sau un nenorocit de sistem pentru orice.

Probabil că le avea și în pat. Probabil tipărise o listă cu puncte, cu ce era permis și ce nu, toate precedate de o sinteză a declarației misiunii.

Femeia asta avea nevoie de puțină spontaneitate, de o mică zguduitură a ordinii existente. Nu că ar fi fost interesat să fie cel care i-ar fi furnizat aceste lucruri.

Doar că arăta așa de drăguță în dimineața aceea, iar părul îi mirosea bine. Plus că avea zâmbetul ăla sexy, abia mijit, care i se potrivea de minune. Înainte să-și dea seama, se trezise că îi propunea să o ducă la Graceland.

Nu avea nici un motiv să-și facă griji, își spuse. Nu avea să vină. Nu era genul de lucru pe care l-ar fi făcut o femeie ca ea, doar de dragul de a-l face. Din câte își dădea seama, nu făcea nimic doar ca să se afle în treabă.

Vor uita amândoi că a pomenit de plimbarea la Graceland.

*

Deoarece simțea că era imperativ, cel puțin în primele ei șase luni de management, Stella insistă să aibă o întâlnire săptămânală cu Roz în cadrul căreia să discute despre progresele făcute.

Ar fi preferat o oră precisă pentru aceste întrevederi, și o locație specifică. Dar era greu să o prinzi pe Roz într-un singur loc.

Deja se întâlniseră în acest scop în sera de înmulțire și pe câmp. De data aceasta o puse pe Roz la zid în propria cameră de zi, unde nu prea avea șanse să scape.

— Voiam să-ți prezint situația săptămânală.

— O. Păi, bine atunci.

Roz puse deoparte o carte despre hibridizare, care era la fel de groasă ca o șipcă de sub șina de tren, și își scoase ochelarii de citit, fără rame.

— Se apropie timpul. Pământul se încălzește.

— Știu. Narcisele sunt cât pe-aci să iasă. Mult mai devreme decât sunt obișnuită. Am vândut o mulțime de bulbi. În nord, îi vindeam pe cei mai mulți vara târziu sau toamna.

— Ți-e dor de casă?

— Din când în când, dar deja din ce în ce mai puțin. Nu pot să spun că-mi pare rău că nu sunt Michigan în mijlocul lunii februarie. Era o zăpadă de cincisprezece centimetri acolo ieri, iar eu privesc cum înmuguresc narcisele.

Roz se lăsă pe spate pe scaun, încrucișându-și gleznele picioarelor încălțate cu șosete.

— Este vreo problemă?

— S-a dus iluzia mea că îmi pot ascunde emoțiile sub o fațadă de calm. Nu, nu e nici o problemă. Am sunat-o pe mama ca de obicei, cu puțină vreme în urmă. Încă îmi revin.

— Ah.

Era un sunet care nu transmitea nimic anume, iar Stella decise că putea să-l interpreteze ca pe o lipsă totală de interes sau ca pe o invitație tacită de a se descărca. Și cum era plină ochi, alese să se descarce.

— Am petrecut cele aproape cincisprezece minute pe care și le-a rupt din programul ei aglomerat pentru a vorbi cu mine, ascultându-i poveștile despre prietenul ei actual. Așa îi numește ea pe bărbații ăștia cu care se întâlnește: prieteni. Are cincizeci și opt de ani și de-abia a trecut prin cel de-al patrulea divorț cu două luni în urmă. Când nu se plângea că Rocky - da, îl mai cheamă și Rocky - nu îi acordă suficientă atenție și că nu o duce în Bahamas într-o excursie la mijlocul iernii, vorbea despre următorul ei gomaj chimic și se smiorcăia că ultima injecție cu Botox a durut-o. Nu a întrebat nici măcar o dată de băieți și

singura referire la faptul că locuiesc și muncesc aici a fost pentru a mă întreba dacă nu mă săturasem să fiu în preajma dobitocului și a pițipoancei lui - termenii pe care îi folosește de obicei când vorbește despre tata și Jolene.

După ce-și vărsă amarul, Stella își frecă fața cu mâinile. La naiba.

— A reușit să toarne o grămadă de răutăți, smiorcăieli și venin într-un sfert de oră. Pare a fi o femeie foarte talentată.

Stellei îi trebui un minut - un minut în care își lăsă mâinile să-i alunece în poală, astfel încât să o poată privi țintă pe Roz. Apoi își dădu și ea capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs.

— O, da. O, da, e plină de talente. Mulțumesc.

— Pentru puțin. Mama mea și-a petrecut cea mai mare parte a timpului - cel puțin timpul pe care l-am petrecut împreună pe pământ - oftând de tristețe din cauza sănătății. Nu că ar fi vrut să se plângă, așa spunea. Aproape că era să scriu asta pe mormântul ei: „Nu că aș vrea să mă plâng”.

— Eu aș putea să scriu: „Nu cer prea mult” pe al mamei mele.

— A mea mi-a lăsat o impresie atât de puternică, încât am fugit cât m-au ținut picioarele în direcția opusă.

— Probabil că aș putea să-mi rup un picior sau o mână și nu ai scoate nici măcar un scâncet de la mine.

— Doamne, cred că la fel s-a întâmplat și în cazul meu. Va trebui să mă gândesc la asta mai târziu. Bun, să trecem la afaceri. Am vândut toate ghivecele în care erau plantate combinații de bulbi. Nu știu dacă mai vrei să punem altele, așa târziu în sezon.

— Poate câteva. Unora le place să le cumpere, gata plantate, pentru a le oferi cadou de Paște și așa mai departe.

— Bine. Ce-ar fi să-i arăt lui Hayley cum se face? Știu că de obicei te ocupi tu de asta, dar…

— Nu, e o sarcină bună pentru ea. Am urmărit-o.

Văzând expresia Stellei, își înclină capul.

— Nu-mi place să se vadă că urmăresc, dar în general o fac. Știu ce se întâmplă la mine în bătătură, Stella, chiar dacă uneori îmi mai scapă câte un detaliu.

— Și pentru asta sunt eu aici, așa că este în regulă.

— Exact. Cu toate astea, am lăsat-o în mare măsură pe mâinile tale. Se ridică la înălțimea așteptărilor?

— E peste. Nu trebuie să-i spui ceva de două ori, iar când a pretins că învață repede, nu a glumit deloc. E însetată.

— Avem cu ce-i potoli setea aici.

— Se poartă bine cu clienții - prietenoasă, nu e pe fugă niciodată. Și nu se teme să spună că nu știe, dar va învăța. E afară în clipa aceasta, învârtindu-se în jurul straturilor și al arbuștilor. Vrea să știe ce vinde.

Se îndreptă către fereastră în timp ce vorbea pentru a privi afară.

Era aproape de amurg, dar o văzu pe Hayley plimbând câinele și studiind plantele perene.

— La vârsta ei, eu îmi planificam nunta. Parcă a fost cu un milion de ani în urmă.

— La vârsta ei, eu creșteam doi copii care nu aveau încă trei ani și eram însărcinată cu Mason. Eu chiar pot să zic că parcă s-a întâmplat cu un milion de ani în urmă. Și, totodată, parcă nu au trecut mai mult de cinci minute.

— E în afara subiectului, din nou, și nu are legătură cu situația săptămânală, dar voiam să te întreb dacă te-ai gândit ce vei face în luna mai.

— Perioada aceea e încă în plin sezon pentru noi, iar oamenilor le place să-și împrospăteze grădina vara. Vindem…

— Nu, mă refeream la Hayley. La copilul ei.

— O. Păi, ea va trebui să decidă în privința asta, dar presupun că dacă se hotărăște să rămână la pepinieră. Îi vom găsi o muncă de birou.

— Va trebui să găsească pe cineva care să aibă grijă de copil, când va fi pregătită să se întoarcă la lucru. Și dacă tot vorbeam de îngrijit… Hmm. Ne gândim prea departe.

— Timpul zboară, repetă Stella.

— Găsim noi o soluție.

Fiindcă era curioasă, Roz se ridică și se îndreptă și ea către fereastră. Se așeză lângă Stella, privind afară.

Era un lucru încântător, se hotărî ea, să privești o femeie tânără, în care dospea o nouă viață, plimbându-se prin grădina de iarnă.

Cândva fusese ea însăși femeia aceea tânără, visând la asfințit și așteptând ca primăvara să readucă totul la viață. Nu numai că timpul zboară. Se evaporează sub ochii tăi, fir-ar să fie.

— Pare fericită acum și sigură de ceea ce va face. Dar s-ar putea ca după ce naște copilul să se răzgândească cu privire la implicarea tatălui.

Roz o privi pe Hayley punându-și o mână pe burtă și privind către apus, spre punctul în care soarele se scufunda după copaci, apoi în râul de dincolo de acesta.

— Când te trezești cu un copil plin de viață în brațe și cu perspectiva de a-i purta de grijă de una singură iei contact brusc cu realitatea, vrând-nevrând. Vom vedea la momentul potrivit.

— Ai dreptate. Și cred că nici una dintre noi nu o cunoaște suficient de îndeaproape pentru a ști ce e mai bine. Că veni vorba de copii, e cam timpul să-i vâr pe ai mei în cadă. Îți las raportul săptămânal.

— Bine. O să mă uit pe el. Trebuie să-ți spun, Stella, că îmi place ce ai făcut. Ceea ce se vede, în zonele la care au acces clienții, de pildă, și ce nu se vede, în administrarea treburilor de birou. Mă uit la

primăvara care se apropie și, pentru prima dată de ani de zile, nu sunt confuză și epuizată de muncă. Nu pot să spun că-mi displăcea că munceam pe rupte, dar nici situația opusă nu mă deranjează.

— Chiar și când te bat la cap cu detalii?

— Chiar și atunci. Nu am mai auzit nici o plângere legată de Logan în ultimele câteva zile. Nici din partea lui. Îmi fac iluzii, sau ați găsit o cale de mijloc?

— Mai sunt câteva mici obstacole și bănuiesc că vor apărea și altele, dar nimic care să-ți dea motive de îngrijorare. Ba chiar a făcut un gest foarte prietenesc și s-a oferit să mă ducă la Graceland.

— Chiar așa?

Roz încruntă din sprâncene.

— Logan?

— Este ceva neobișnuit pentru el?

— Nu-mi dau seama, doar că nu știu să se mai fi întâlnit până acum cu cineva de la muncă.

— Nu e o întâlnire, e o ieșire.

Intrigată, Roz se așează din nou. „Niciodată nu știi ce poți să afli de la o femeie mai tânără", decise ea.

— Care-i diferența?

— Păi, o întâlnire e o cină și un film, cu potențiale, chiar probabile, implicații romantice. Dacă mergi cu copiii la grădina zoologică, se cheamă că e o ieșire.

Roz se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele.

— Lucrurile se schimbă, nu-i așa? Totuși, așa cum văd eu treaba, atunci când un bărbat și o femeie merg într-o excursie, e o întâlnire. Vezi, asta e dilema mea.

Dat fiind că părea a se lega iar conversația, Stella se întoarse, așezându-se pe brațul scaunului care dădea spre Roz.

— Căci la fel m-am gândit și eu prima dată. Dar părea doar un gest prietenesc, iar termenul „ieșire" îi aparține. Ca un fel de ramură de măslin. Iar dacă o accept, poate vom găsi acea cale de mijloc sau ritmul potrivit sau orice-ar fi nevoie ca să netezim asperitățile relației noastre profesionale.

— Așadar, dacă înțeleg bine, ai merge la Graceland cu Logan pentru binele afacerii În Grădină.

— Oarecum.

— Și nu pentru că este un burlac foarte atrăgător, dinamic și al naibii de sexy.

— Nu, astea ar fi bonusuri.

Așteptă ca Roz să se oprească din râs.

— Și nu mă gândesc să cochetez cu treaba asta. Întâlnirile sunt un teren minat.

— Mie-mi spui. Am mai mulți ani de experiență în această zonă de

război decât tine.

— Îmi plac bărbații.

Își duse mâna la spate să împingă banderola care îi ținea părul prins în coadă puțin mai sus.

— Îmi place compania bărbaților. Însă întâlnirile sunt atât de complicate și de stresante.

— Mai bine complicate și stresante decât de-a dreptul plictisitoare, cum au fost prea multe dintre experiențele mele în domeniu.

— Complicate, stresante sau de-a dreptul plictisitoare. Îmi place mai mult cum sună „ieșire". Ascultă, știu că Logan ți-e prieten. Dar aș vrea să te întreb dacă tu crezi că, dacă aș merge cu el, aș face o greșeală sau aș crea o impresie greșită. Dacă aș transmite semnalul care nu trebuie. Sau poate că aș încălca bariera aceea dintre colegii de muncă. Sau…

— Te gândești la o mulțime de complicații și te stresezi cam mult pentru o ieșire.

— Așa e. Mă enervez eu pe mine.

Scuturând din cap, împinse scaunul.

— Ar fi mai bine să mă duc să le fac baie copiilor. O, și o s-o inițiez pe Hayley în treaba cu bulbii mâine.

— Bine. Stella… Spune-mi, ai de gând să te duci în excursia asta?

Se opri în pragul ușii.

— Poate. O să mă gândesc.

Capitolul 8

Visa flori. O grădină fermecătoare, plină de boboci proaspeți, plini de sevă, plutea în jurul ei. Era perfectă, curată și ordonată, iar marginile ei, parcă trase cu rigla, decupau gazonul bine tuns.

Culorile se amestecau unele cu altele, nuanțe de alb și roz, de galben și verde argintat, în pasteluri moi și delicate care străluceau cu o subtilă eleganță în razele soarelui.

Parfumul lor aducea alinare, atrăgând un stol de fluturi încântători care zburau de colo-colo și curiozitatea unei singure păsări colibri scânteietoare. Nu era nici urmă de buruiană care să-i altereze perfecțiunea și fiece floare era intactă și desăvârșită, cu zeci de boboci care-și așteptau rândul să se deschidă.

Totul era rodul mâinilor ei. Înconjură stratul cu un sentiment de mândrie și satisfacție. Întorsese pământul și îl hrănise, plănuise, selectase și așezase fiecare plantă, exact la locul potrivit. Grădina era atât de perfect pe potriva viziunii ei, că părea desprinsă dintr-o fotografie.

Îi trebuiseră ani să planifice, să trudească și să creeze. Dar acum tot ce dorise să realizeze era acolo, înflorind la picioarele ei. Însă, exact sub ochii ei, crescu o tulpină, ascuțită și verde, înghesuindu-le pe celelalte, distrugând simetria. „Nu are ce căuta aici”, se gândi ea, mai curând iritată decât surprinsă să o vadă ieșind din pământ, crescând și desfăcându-și frunzele.

„O dalie?” Nu plantase dalii acolo. Locul lor era în spate. Plantase în mod deliberat trei dalii roz înalte la capătul stratului, exact la trei palme distanță una de alta.

Nedumerită, lăsă capul în jos, studiind-o, în timp ce tulpinile creșteau și se îngroșau, iar bobocii se umflau, plini de viață. Fascinant, atât de fascinant și de neașteptat.

Chiar când începu să zâmbească, auzi - simți? - o șoaptă deasupra pielii, un murmur traversându-i mintea. „Nu stă bine acolo. Nu. Trebuie îndepărtată. Va crește și va crește, până nu mai rămâne nimic.”

O trecură fiorii. Aerul din preajmă se răci brusc, căpătând un iz de umezeală grea, iar către soarele încântător se îndreptau nori negri. Simțea un fel de groază în pântec. „Nu o lăsa să crească. Va suge viața din tot ce ai clădit.”

Așa era. Desigur, așa era. Nu avea de ce să crească acolo, împingându-le pe celelalte deoparte, schimbând ordinea.

Va trebui să o smulgă, să-i găsească un alt loc. Să re-organizeze totul, tocmai când crezuse că terminase. Și ia uite, se gândi ea, văzând cum se formează bobocii, apoi se deschid și își desfac petalele albastre. Nu era deloc culoarea care trebuia. Prea îndrăzneață, prea întunecată, prea strălucitoare.

Era frumoasă; nu putea să nege. De fapt, nu mai văzuse niciodată un exemplar mai frumos. Părea atât de puternică, de vie. Deja era aproape la fel de înaltă ca ea, cu florile la fel de mari ca farfuriile în care servea cina.

„Minte. Minte."

Șoapta aceea, oarecum feminină, oarecum furioasă, se strecura în mintea ei adormită. Scânci puțin, răsucindu-se agitată în patul rece. „Omoar-o! Omoar-o! Grăbește-te, până nu este prea târziu."

Nu, nu putea omorî ceva atât de frumos, atât de viu, atât de însuflețit. Ceea ce nu însemna că putea să o lase pur și simplu acolo, unde nu-i era locul, stricând restul stratului.

Toată munca aceea, pregătirea, planificarea, iar acum asta. Va trebui să planifice un alt strat și să-l aranjeze. Suspinând, se întinse, trecându-și degetele peste petalele acelea albastre îndrăznețe. Va fi nevoie de multă muncă, va avea multă bătaie de cap, dar…

— Mami.

— Nu-i așa că e drăguță? murmură ea. Este atât de albastră.

— Mami, trezește-te.

— Ce?

Se smulse din vis, alungând somnul când îl văzu pe Luke în genunchi în pat lângă ea.

Doamne, era groaznic de frig în cameră.

— Luke?

Trase instinctiv pilota peste el.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e rău de la burtică.

— Au.

Se ridică, punând automat o mână pe fruntea lui să vadă dacă nu avea febră. „Călduț", se gândi.

— Doare?

Clătină din cap. Văzu lucirea din ochii lui, semn că aproape îi dădeau lacrimile.

— Mi-e rău. Pot să dorm cu tine?

— OK. Trase din nou așternuturile. Întinde-te și învelește-te bine, puiule. Nu știu de ce e așa de rece aici. O să-ți iau temperatura, doar așa, să vedem.

Își lipi buzele de fruntea lui, în timp ce el se cuibărea în perna ei.

Era clar un pic călduț.

Aprinse veioza de pe noptieră și se ridică din pat să aducă termometrul din baie.

— Hai să vedem dacă îți ghicesc gândurile.

Îl mângâie pe păr, așezându-i termometrul lângă ureche.

— Ți-a fost rău când te-ai băgat în pat?

— Nu-u, era…

Corpul i se încordă și scoase un mic geamăt.

Știa că avea să vomite înainte ca el să-și dea seama. Cu viteza tipică mamelor, îl luă în brațe și dădu fuga la baie. Ajunseră în ultima clipă și murmură, mângâindu-l și frământându-se, când îl vedea în starea aceea.

Apoi își întoarse fețișoara palidă către ea.

— Am fomitat.

— Știu, puiule. Îmi pare rău. O să ne simțim mai bine în curând.

Îi dădu puțină apă, îi răcori fața cu un prosop, apoi îl duse înapoi în pat. Ciudat, se gândi ea, acum era bine în cameră.

— Nu-mi mai e rău de la burtică.

— Asta e bine.

Îi luă totuși temperatura - 37.2, nu era prea rău - și aduse coșul de gunoi la marginea patului.

— Te doare undeva?

— Nu-u, dar nu-mi place să fomit. Am un gust rău în gât după aia. Și mi se mai mișcă un dinte și poate că dacă fomit iarăși, o să cadă și îl pierd și nu mai am ce să pun sub pernă.

— Nu-ți face griji de-asta. Sigur o să găsești dintele ca să-l poți pune sub pernă, ca și pe celălalt. Acum, o să cobor să-ți aduc niște suc. Stai aici și mă întorc într-o clipă. Bine?

— Bine.

— Dacă ți se face iar rău, încearcă să folosești ăsta.

Așeză coșul lângă el în pat.

— Mă întorc imediat, puiule.

Ieși în grabă, coborând scările în fugă, în cămașa de noapte. Unul dintre dezavantajele unei case foarte mari, își dădu ea seama, e acela că bucătăria e la un kilometru distanță de dormitoare.

O să cumpere un mic frigider, ca acela pe care îl avea în camera de cămin, la colegiu, și o să-l pună în camera de zi de sus.

Febră mică, se gândi ea, grăbindu-se să intre în bucătărie. Probabil că va fi mai bine mâine. Dacă nu, va suna doctorul.

Ochi sucul, umplu un pahar mare cu gheață, apucă o sticlă de apă și dădu fuga sus.

— Primesc suc, îl auzi pe Luke spunând în timp ce înainta pe hol, îndreptându-se spre cameră.

— …

— Pentru că mi-a fost rău. Deși mă simt mai bine, am voie să beau suc. Îți dau și ție, dacă vrei.

— Mulțumesc, dragule, dar…

Când intră în cameră, văzu că Luke nu privea către ușă, ci stătea cu capul pe perne. Iar în încăpere era din nou frig, atât de frig, încât își văzu aburul propriei respirații.

— A plecat, spuse Luke.

Simți un fior rece dansându-i pe șira spinării, și nu era de la frig.

— Cine a plecat?

— Doamna.

Ochii lui somnoroși licăriră o clipă când văzu sucul.

— A stat cu mine cât ai fost tu jos.

— Ce doamnă, Luke? Doamna Roz? Hayley?

— Nu-u. Doamna care vine și cântă. E drăguță. Pot să beau tot sucul?

— Poți să bei un pic.

Mâinile îi tremurau ușor în timp ce turna.

— Unde ai văzut-o?

— Chiar aici.

Arătă către pat, apoi apucă paharul cu ambele mâini și bău.

— Are gust bun.

— Ai mai văzut-o?

— Îhîîî. Uneori mă trezesc și e acolo. Cântă cântecul cu dili-dili. „Lavanda e albastră, dili dili. Lavanda e verde.”

Ăsta era cântecul pe care îl auzise și ea, își dădu seama Stella cu o teamă care-i amorți trupul. Cântecul pe care se surprinsese singură fredonându-l.

— A…

„Nu, nu-l speria”, se avertiză ea.

— Cum arată?

— E drăguță, cred. Are părul galben. Cred că este un înger, o doamnă-înger? Mai știi povestea cu îngerul de pază?

— Îngerul păzitor.

— Dar nu are aripi. Gavin zice că poate e vrăjitoare, dar una bună, ca în Harry Potter!

Gâtul i se usca la fel ca iasca.

— Și Gavin a văzut-o?

— Da, când vine să cânte.

Îi înapoie paharul Stellei, frecându-se la ochi.

— Burtica mea e mai bine acum, dar mi-e somn. Pot să rămân în patul tău?

— Bineînțeles.

Dar înainte de a se băga în pat lângă el, Stella aprinse lumina din baie. Aruncă o privire în camera unde era Gavin, luptându-se să-și

înfrângă pornirea de a-l lua din patul lui pentru a-l duce într-al ei. Lăsând ușile dintre cele două camere larg deschise, se întoarse în camera ei.

Stinse veioza de pe noptieră, apoi se strecură în pat alături de fiul ei. Și, trăgându-l aproape, îl ținu în brațe în timp ce dormea.

Părea a fi bine a doua zi dimineața. Era vioi și jucăuș, și îi spuse voios lui David, în timp ce luau micul dejun, că vomitase și primise suc.

Se gândi să nu-l trimită la școală, dar nu avea febră și, judecând după pofta lui de mâncare, nici probleme cu stomacul.

— Nu se văd efecte secundare, comentă David, când băieții alergară sus să-și ia cărțile.

— Tu, pe de altă parte, pari a fi avut o noapte grea.

Îi mai turnă o ceașcă de cafea.

— Așa e. Și nu numai pentru că i-a fost rău lui Luke. După ce a „fomitat", s-a liniștit și a dormit ca un bebeluș. Dar înainte să se liniștească mi-a spus ceva care m-a ținut trează aproape toată noaptea.

David își puse coatele pe tejgheaua din centrul bucătăriei, aplecându-se în față.

— Spune-i tot lui tati.

— Zice că…

Se uită în jur, trăgând cu urechea să audă când coborau băieții.

— E o doamnă cu păr galben care intră în camera lui noaptea și îi cântă.

— O.

Apucă spălătoarea și începu să șteargă blatul.

— Nu spune „o" cu zâmbetul acela prostesc abia schițat.

— Hei, țin să te anunț că așa zâmbesc eu când mă amuz. Nu e nimic prostesc în el.

— David.

— Stella, spuse el, cu aceeași încruntătură severă. Ți-a spus Roz că avem o fantomă, nu-i așa?

— A pomenit ceva. Dar am o singură mică problemă cu asta. Nu există ceea ce se cheamă fantome.

— Atunci, ce e? În fiecare seară se strecoară o blondă în casă, se duce în camera băieților și se pune pe cântat? E mai plauzibil așa?

— Nu știu ce se întâmplă. Am auzit pe cineva cântând și am simțit…

Își răsuci brățara ceasului, agitată.

— Cu toate acestea, ideea de fantomă e ridicolă. Dar se întâmplă ceva cu băieții mei.

— Îi e teamă de ea?

— Nu. Probabil că acel cântec e doar în închipuirea mea. Iar Luke are șase ani. Poate să-și imagineze orice.

— Pe Gavin l-ai întrebat?

— Nu. Luke a zis că au văzut-o amândoi, dar…

— Și eu am văzut-o.

— O, te rog.

David clăti spălătoarea, o stoarse, apoi o așeză pe marginea chiuvetei la uscat.

— Nu am mai văzut-o din copilărie, dar am zărit-o de câteva ori când rămâneam aici peste noapte. La început m-a băgat în sperieți, dar nu făcea nimic; stătea pur și simplu acolo. Poți să-l întrebi pe Harper. El a văzut-o de o mulțime de ori.

— Bun. Și cine se presupune că ar fi fantoma aceasta fictivă?

Ridică mâna să-l oprească, auzind tropote de pași pe scări.

— Mai târziu.

Încercă să-și scoată povestea din minte și reușea din când în când, în momentele în care era prinsă cu munca. Însă revenea, răsunându-i în cap, precum cântecul de leagăn al fantomei.

Pe la amiază, o lăsă pe Hayley să lucreze la plantarea bulbilor în ghivece și pe Ruby la tejghea și, apucând un clipboard, se îndreptă către sera de altoire.

„Două dintr-o lovitură”, se gândi ea.

Muzica de astăzi era Rachmaninoff. Sau să fi fost Mozart? În orice caz, erau multe instrumente cu coarde și flaute pline de însuflețire. Trecu prin zonele de amenajare, de unelte și de mediile în care erau puse răsadurile, laolaltă cu substanțe de îmbogățire a solului, pentru a dezvolta rădăcini.

Îl găsi pe Harper în capătul îndepărtat, la o masă de lucru, cu o movilă de ghivece de vreo zece centimetri, câțiva cactuși pe post de plante sursă și o tavă cu sol pentru dezvoltarea rădăcinilor. Observă cârligele de haine, elasticele de cauciuc, bucățile de rafie, borcanul cu etanol.

— La ce folosești cactusul de Crăciun?

Continuă să lucreze, folosind cuțitul pentru a tăia o mlădiță din locul în care se îmbinau părțile butașului. Avea mâini frumoase, remarcă ea. Degete lungi, de artist.

— O altoire în despicătură, așadar? Complicat, complicat, dar probabil cea mai potrivită pentru specimenul respectiv datorită tulpinilor plate. Creezi o plantă standard sau un hibrid?

Făcu tăietura verticală în fasciculul vascular, fără a răspunde.

— Mă întreb pentru că - își puse mâna pe umărul lui, iar când el sări, scoțând un strigăt înăbușit, ea se împiedică, lovindu-se de masa din spatele ei.

— Rahat!

Dădu drumul cuțitului, vârându-și degetul tăiat în gură.

— Rahat! spuse din nou, cu degetul în gură, scoțându-și cățile din

urechi cu mâna liberă.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău! Cât de tare te-ai tăiat? Dă-mi voie să văd.

— E doar o zgârietură.

Își scoase degetul din gură, frecându-l absent de blugii murdari.

— Nici pe departe la fel de fatală ca infarctul pe care tocmai mi l-ai provocat.

— Lasă-mă să-ți văd degetul.

Îl apucă de mână.

— Ți-a intrat pământ acolo.

Îi văzu privirea alunecând către alcool și își trase mâna din a ei.

— Nici să nu te gândești.

— Păi, ar trebui măcar curățată. Și îmi pare foarte rău. Nu am văzut căștile. Credeam că m-ai auzit.

— E OK. Nu-i mare lucru. Muzica clasică e pentru plante. Dacă ascult prea mult, îmi sticlesc ochii.

— O?

Luă căștile, ducând una la ureche.

— Metallica?

— Da, ăștia-s clasicii mei.

Acum se uita circumspect la clipboardul ei.

— Care e treaba?

— Sper să-mi fac o idee despre ce va fi gata din ce faci aici, pentru a fi inclus în marea deschidere de primăvară de luna viitoare. Și să văd ce chestii sunt în stadiul în care ai dori să fie mutate în sera plantelor pentru butășire.

— O, păi…

Se uită în jur.

— O grămadă de chestii. Probabil. Păstrez datele despre etapele de evoluție a plantelor în calculator.

— Și mai bine. Ai putea să-mi faci o copie? Pe dischetă ar fi perfect.

— Da, bine. Bine, așteaptă.

Își întoarse scaunul către computer.

— Nu trebuie să o faci în clipa asta, când ai altceva de făcut.

— Dacă nu o fac, voi uita probabil.

Cu o viteză pe care o admiră, apăsă tastele cu degetele murdare și găsi ce căuta. Scoase o dischetă și o inseră în unitate.

— Auzi, aș prefera să nu muți nimic de aici în absența mea.

— Sigur.

— Cum se descurcă, ăăă, Hayley?

— E împlinirea rugăciunilor mele.

— Da?

Întinse mâna după o doză de cola și sorbi rapid.

— Nu face chestii grele și nu lucrează pe lângă substanțe toxice, nu-

i așa?

— Bineînțeles că nu. Am pus-o să planteze bulbi în containere și cu asta se ocupă acum.

— Poftim.

Îi înmână discheta.

— Mulțumesc, Harper. Îmi face viața mai ușoară. Nu am altoit niciodată un cactus de Crăciun.

Prinse discheta de clipboard.

— Pot să mă uit?

— Sigur. Vrei să-l faci tu? Te ghidez.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Îl termin pe ăsta. Vezi, tai o tulpină de cinci, poate șase centimetri, până în punctul în care se îmbină cu celelalte. Am tăiat partea de sus, vreo cinci centimetri, a tulpinii plantei din care facem butaș. Și până să mă tai la deget…

— Scuze.

— Nu e prima dată. Am făcut o despicătură verticală în fasciculul vascular.

— Până aici am văzut.

— De aici încolo, împerechem fâșii din coaja desprinsă de pe ambele părți ale bazei mlădiței, tăind capătul în formă conică și scoțând la vedere miezul plantei.

Degetele lui lungi de artist se mișcau abil și cu răbdare.

— Vezi?

— Mmm. Ai mâini bune pentru așa ceva.

— Le-am descoperit în mod firesc. Mama mi-a arătat cum să altoiesc. Am făcut un cireș ornamental cam când eram de vârsta lui Luke. Acum vom insera mlădița în despicătură tulpinii plantei de bază. Vrem ca țesuturile ambelor plante să intre în contact și să potrivim suprafețele tăiate cât de bine putem. Îmi place să folosesc un spin lung de cactus…

Luă unul din tavă și îl înfipse în zona altoită.

— Curat și organic.

— Îhâm. Nu-mi place să le leg cu rafie pe acestea. Cârligele de rufe mai slabe sunt bune. Exact unde se îmbină, vezi, ca să stea prinse bine, dar nu prea strâns. Mediul de înrădăcinare conține două treimi de sol pentru cactus și o treime nisip fin. Am deja amestecul. Punem noua noastră progenitură în ghiveci și acoperim amestecul cu puțin pietriș fin.

— Ca să stea umedă, dar nu udă.

— Exact. Apoi va trebui să o etichetezi și să o pui undeva la aer, dar nu în plin soare. Cele două plante ar trebui să se unească în câteva zile. Vrei să faci o încercare?

— Da.

Se așeză pe taburetul de pe care se ridică el și începu, urmându-i indicațiile cu atenție.

— Ah, David îmi povestea despre legenda casei azi-dimineață.

— E bine.

Privirea lui rămase concentrată asupra mâinilor ei și asupra plantei.

— Taie o fâșie foarte subțire. Legendă?

— Știi, bu-hu-hu, fantoma.

— O, da, blonda cu ochi triști. Îmi cânta pe când eram copil.

— Haide, Harper.

El ridică din umeri, luând încă o gură de cola.

— Vrei?

Înclină doza dintr-o parte în alta.

— Mai am în frigiderul de-acolo.

— Nu, dar mersi. Vrei să spui că fantoma venea în camera ta și îți cânta?

— Cam până pe la doisprezece, treisprezece ani. La fel s-a întâmplat și cu frații mei. Când am ajuns la pubertate, a încetat să mai vină. Acum trebuie să dai formă conică mlădiței.

Se opri din lucru doar cât să arunce o privire către chipul lui.

— Harper, nu te consideri om de știință?

Îi zâmbi cu ochii aceia căprui oarecum visători.

— Nu prea. O parte din ceea ce fac este știință, iar o altă parte necesită să ai oarecare cunoștințe științifice. Dar, în esență, sunt grădinar.

Marcă două puncte aruncând doza de cola în coșul de gunoi, apoi se aplecă să mai scoată una din frigider.

— Dar dacă întrebi dacă mi se pare că fantomele și știința se bat cap în cap, o să-ți răspund la fel: nu prea. Știința este explorare, e experimentare, e descoperire.

— Nu pot să-ți contrazic definiția.

Se întoarse la lucru.

— Dar…

Desfăcu doza.

— O să faci pe agentul Scully cu mine?

Fu nevoită să râdă.

— Una e ca un băiețel să creadă în fantome și Moș Crăciun și…

— Încerci să spui că nu există Moș Crăciun?

Părea îngrozit.

— Nu e deloc sănătos.

— Dar, continuă ea, ignorându-l, e cu totul altceva atunci când vorbim despre un bărbat în toată firea.

— Pe cine faci tu bărbat în toată firea? Cred că va trebui să-ți poruncesc să pleci din sera mea, Stella.

O bătu pe umăr, transferă pământul, apoi îl îndepărtă cu un gest

firesc de pe cămașa ei.

— Am văzut ce am văzut, știu ce știu. Face pur și simplu parte din copilăria mea în casa asta. A fost întotdeauna… o prezență benignă.

— O făcea pe mama să sufere din când în când.

— Ce vrei să spui prin o făcea să sufere?

— Întreab-o pe mama. Dar nu știu de ce te-ai deranja, având în vedere că oricum nu crezi în fantome.

Zâmbi.

— Ai făcut un altoi bun. Conform folclorului familiei, se presupune că este una dintre miresele Harper, dar nu apare în nici unul dintre tablourile sau pozele pe care le avem.

Ridică dintr-un umăr.

— Poate că a fost o servitoare care a murit aici. Cunoaște bine casa, asta-i clar. Luke mi-a spus că a văzut-o.

— Da?

Privirea lui deveni mai pătrunzătoare, în timp ce Stella eticheta ghiveciul.

— Dacă îți faci griji că i-ar putea face rău, lui sau lui Gavin, nu e cazul. Este, cum să-ți zic, maternă.

— Perfect, atunci… O fantomă neidentificată, însă maternă, care bântuie camera fiilor mei noaptea.

După o astfel de conversație, Stella avea nevoie de ceva rațional cu care să-și ocupe mintea. Apucă o lădiță cu panseluțe și niște saschiu cățărător din seră, găsi două jardiniere asimetrice de beton în depozit și le încărcă, laolaltă cu pământ pentru ghivece, într-un cărucior cu platformă. Strânse unelte, mănuși, amestecă niște soluție de bază și transportă totul în față.

Panseluțelor nu le păsa dacă era puțin rece, se gândi ea, așa că dacă avea să dea chiciura peste ele de câteva ori până să se încălzească, nu vor păți nimic. Iar inflorescențele lor vii și culorile diverse vor aduce primăvara direct la intrarea în magazin.

După ce poziționă jardinierele, își scoase clipboardul și notă tot ce luase din stoc. Avea să introducă toate informațiile în calculator după ce va termina.

Apoi îngenunche pentru a face ceva ce-i plăcea la nebunie, ceva care o reconforta mereu. Ceva care avea mereu logică. Începu să planteze. Când termină cu prima, în care puse flori mov și galbene care înviorau griul trist al jardinierei, făcu un pas în spate ca să studieze ce ieșise. Voia ca tovarășa acesteia să fie pe cât posibil imaginea în oglindă a celeilalte.

Terminase pe jumătate când auzi scrâșnet de cauciucuri pe pietrișul de pe alee. Logan, se gândi ea, aruncând o privire și identificându-i camionul. Îl văzu începând să vireze pentru a o lua către zona de materiale, apoi întorcându-se și îndreptându-se către clădire.

Coborî. Cizme uzate, blugi tociți, ochelari de soare cu lentile negre, de băiat rău.

Simți o ușoară mâncărime între omoplați.

— Hei, zise el.

— Bună, Logan.

Stătea acolo, cu degetele mari atârnate în buzunarele din față ale pantalonilor lui de lucru și cu trei zgârieturi proaspete pe antebraț, exact sub mânecile răsfrânte ale cămășii.

— Am venit să iau niște grinzi pentru amenajare și încă niște plastic negru pentru lucrarea lui Dawson.

— Văd că merge treaba acolo.

— Merge, merge.

Se apropie, studiind ce făcuse.

— Arată ca lumea. Mi-ar prinde bine.

— Sunt pentru expunere.

— Poți să faci altele. Dacă-i duc astea coanei Dawson, o să le cumpere cât ai zice pește. Nu te poți plânge că facem vânzare, Roșcato.

— O, bine.

Nu-i aparținuseră mai mult de un minut.

— Lasă-mă măcar să le termin. Spune-i că va trebui să înlocuiască panseluțele astea când dă căldura. Nu rezistă vara. Iar dacă pune plante perene în ele, ar trebui să acopere jardinierele peste iarnă.

— Întâmplător, mai știu și eu câte ceva despre plante.

— Voiam doar să mă asigur că clienta va fi satisfăcută.

Fusese politicos, se gândi ea. Cooperant chiar.

Nu venise să-i dea lista cu materiale? Putea măcar să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Dacă mai e valabilă propunerea legată de Graceland, pot să-mi iau liber joia viitoare.

Rămase cu ochii pe plante, abordând un ton la fel de natural ca un pumn de panseluțe.

— Dacă poți și tu.

— Joi?

Își pregătise tot felul de scuze în caz că ea avea să aducă vorba despre asta. Avea o grămadă de lucru, vor merge altă dată.

Dar o văzu acolo, stând în genunchi pe pământ, cu părul ăla afurisit învârtejindu-se peste tot, în care se cuibărea soarele. Ochii ăia albaștri și vocea aia detașată din nord.

— Sigur, joi e bine. Vrei să te iau de-aici sau de acasă?

— De aici, dacă se poate. La ce oră îți convine?

— Poate în jur de unu. Așa, voi putea să muncesc dimineața.

— Perfect atunci.

Se ridică, își scutură mănușile și le așeză frumos pe cărucior.

— Dă-mi voie să fac un preț pentru jardinierele astea și să-ți tipăresc comanda. Dacă le refuză, adu-le înapoi.

— N-o să le refuze. Du-te și fă hârtiile.

Extrase dintr-un buzunar un bilet împăturit de nenumărate ori.

— Pentru astea și pentru materialele pe care le am aici. În timpul ăsta eu o să încarc.

— Bun. În regulă.

Se îndreptă către birou. Mâncărimea coborâse dintre umeri exact sub buric.

Nu era o întâlnire, nu era o întâlnire, își reaminti ea sieși. De fapt, nu era nici măcar o ieșire. Era un gest de bunăvoință de ambele părți.

Iar acum, se gândi ea intrând în birou, nici unul din ei nu mai putea da înapoi.

Capitolul 9

— Nu știu când s-a făcut joi. Cum arăt?

— Arăți foarte bine.

— Prea bine? Știi ce vreau să zic, prea formal sau se vede că m-am pregătit?

— Nu, exact cât trebuie de bine.

Adevărul era că o invidia pe Stella pentru felul în care arăta în pantalonii aceia gri simpli și cu puloverul acela negru. Parcă hainele erau turnate pe ea, subliniindu-i formele unduitoare. Înainte de a fi însărcinată, silueta ei era mai degrabă osoasă, cu pieptul plat.

— Puloverul îți scoate pieptul în evidență, adăugă ea.

— O, Doamne!

Îngrozită, Stella își încrucișă brațele, apăsându-le pe sâni.

— Tare? Ceva de genul: „Hei, uită-te la sânii mei”?

— Nu.

Râzând, Hayley îi trase brațele în jos.

— Termină. Ai niște sâni foarte frumoși.

— Am emoții. E ridicol, dar am emoții. Urăsc starea asta și de-asta nici nu mă prea las cuprinsă de emoții.

Trase de mâneca puloverului, netezind-o.

— De ce să faci ceva care îți displace profund?

— E doar o ieșire normală de după-amiază.

Hayley evită cuvântul cu „î”. Vorbiseră despre treaba asta.

— Du-te și distrează-te.

— Ai dreptate. Desigur. E stupid.

Se scutură de starea pe care o avea înainte de a ieși din cameră.

— Ai numărul meu de mobil.

— Toată lumea îl are, Stella.

Îi aruncă o privire lui Ruby, care răspunse cu un chicotit.

— Cred că și primarul îl are, pe apelare rapidă chiar.

— Dacă apare vreo problemă de orice fel, nu ezitați să-l folosiți. Iar dacă aveți dubii cu privire la ceva și nu dați de Roz sau de Harper, sunați-mă.

— Da, mamă. Și nu-ți face griji, lunganul nu ajunge înainte de trei.

Se bătu cu mâna peste gură.

— Am zis lunganul? Am vrut să zic burlanul. Da, „burlan” aveam în minte.

— Ha, ha!

— Și nu e sigur că băieții care fac striptease vor fi incluși în program.

O făcu pe Ruby să pufnească în râs, iar ea afișă un zâmbet de

drăcușor.

— Așa că poți să te liniștești.

— Nu cred că relaxarea face parte din programul zilei.

— Pot să te întreb de când nu ai mai fost la o întâlnire - vreau să zic de când n-ai mai ieșit?

— Nu a trecut atât de mult. Vreo câteva luni.

Hayley își dădu ochii peste cap, iar Stella o imită.

— Am fost ocupată. Am avut o grămadă de lucruri de făcut cu vânzarea casei, a trebuit să împachetez, să mă ocup de depozitare, să caut școli și pediatri aici. Nu am avut timp.

— Și nu a fost nimeni care să te facă să vrei să-ți faci timp. Îți faci astăzi.

— Nu e așa. De ce întârzie? întrebă ea, uitându-se la ceas. Știam că o să întârzie. Se vede de la o poștă că e genul „sunt un întârziat de fel”.

Când intră un client, Hayley o bătu pe Stella pe umăr.

— Mă duc la treabă. Distracție plăcută. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea, îndreptându-se către client.

Stella mai așteptă câteva minute, asigurându-se că Hayley se descurca bine cu noul client. Ruby se ocupa de alți doi. Teritoriul era acoperit, așa că nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Își luă haina, hotărându-se să aștepte afară.

Jardinierele ei arătau bine și se gândi că expunerea lor era direct responsabilă de lădițele de panseluțe pe care le aduseseră în ultimele câteva zile. Așa stând lucrurile, mai puteau adăuga alte câteva jardiniere, puteau amenaja vreo două butoaie de whisky tăiate pe jumătate în care să planteze flori și puteau adăuga câteva ghivece suspendate.

Se plimba de colo-colo, luând notițe, alegând cele mai bune locuri de expunere pentru a face mici modificări care aveau să inspire clienții să cumpere.

Când ajunse Logan, la unu și un sfert, ea stătea pe scări, făcând o listă cu ideile de expunere și amenajările propuse și distribuind munca aferentă creării acestora.

Se ridică brusc exact în clipa în care el coborî din camion.

— Am fost reținut.

— Nici o problemă. Mi-am găsit de lucru.

— Te deranjează dacă mergem cu camioneta?

— Nu ar fi prima dată.

Urcă și, în timp ce-și punea centura de siguranță, studie desișul de note, de schițe și calcule, lipite de bord.

— Ăsta e sistemul tău de îndosariere?

— O mare parte din el.

Porni CD-playerul și se auzi Elvis și Heartbreak Hotel.

— Pare cel mai potrivit.

— Ești fan înrăit?

— Trebuie să-i porți respect Regelui.

— De câte ori ai fost la Graceland?

— Nu aș putea spune. Oamenii care vin pe-aici vor să-l vadă. Dacă vizitezi Memphisul, trebuie să treci pe la Graceland, să te plimbi pe Beale Street, să mănânci coaste și să vezi plimbarea rațelor de la hotelul Peabody.

S-ar putea relaxa, se hotărî Stella. Nu făceau decât să vorbească. Ca oamenii normali.

— Asta înseamnă că acum voi bifa primul obiectiv de pe listă.

Privi către ea. Deși ochii îi erau ascunși după lentilele negre, știa, după unghiul capului, că se îngustaseră, studiind-o.

— Ești aici de cât timp, cam o lună, și nu ai mâncat până acum coaste?

— Nu. O să fiu arestată?

— Ești vegetariană?

— Nu, și îmi plac coastele.

— Scumpo, nu poți spune că ai mâncat coaste până acum, dacă nu ai gustat coaste de Memphis. Părinții tăi nu locuiesc în zonă? Mi se pare că i-am întâlnit cândva.

— Tata și soția lui, da. Will și Jolene Dooley.

— Și nu ai avut parte de coaste?

— Se pare că nu. O să fie arestați pentru asta?

— S-ar putea, dacă se află. Dar vă cruț și pe tine, și pe ei, și o să-mi țin gura pentru moment.

— Presupun că-ți vom rămâne datori.

După Heartbreak Hotel urmă Shake, Rattle, and Roti. Asta era muzica pe care o asculta tatăl ei, se gândi ea. Era ciudat, și oarecum înduioșător, că mergea cu mașina, bătând din picior, în drum spre Memphis, ascultând muzica pe care o ascultase tatăl ei pe când era adolescent.

— Trebuie să-ți duci copiii la Reunion să mănânce coaste, îi spuse Logan. Puteți merge la Beale de acolo, ca să vă bucurați de spectacolul străzii. Dar înainte să mâncați, treceți pe la Peabody să vadă rațele. Copiii trebuie să vadă rațele.

— I-a dus tata.

— Asta s-ar putea să-l scape de pușcărie.

— Pfiu.

Era mai ușor decât crezuse că va fi și se simți prost știind că-și pregătise câteva subiecte pentru a face conversație.

— Cu excepția perioadei în care te-ai mutat în nord, ai trăit mereu pe lângă Memphis?

— Exact. E ciudat pentru mine, să știu că m-am născut aici, dar nu

am nici o amintire adevărată despre locul ăsta. Îmi place aici și îmi place să cred - trecând peste faptul că nu am mâncat coaste până acum - că am o legătură cu zona. Desigur, încă nu am văzut cum e vara pe-aici - de asta îmi aduc aminte -, dar îmi place. Îmi place la nebunie să lucrez pentru Roz.

— E o comoară.

Pentru că sesiză afecțiunea din tonul lui, se întoarse către el puțin.

— Și ea are aceeași părere despre tine. De fapt, inițial am crezut că voi doi sunteți…

Pe fața lui apăru un zâmbet larg.

— Serios?

— E frumoasă și deșteaptă și aveți o mulțime de lucruri în comun. Vă știți de ceva vreme.

— Îți dau dreptate. Probabil că faptul că ne știm de atâta vreme face ca o chestie de genul ăsta să pară ciudată. Dar mersi.

— O admir foarte mult. Îmi și place de ea, dar am o foarte mare admirație pentru tot ce a realizat. De una singură. Și-a crescut copiii, a întreținut casa și a clădit o afacere de la zero. Și a mers întotdeauna pe calea ei, făcând totul așa cum a vrut.

— Asta vrei și tu?

— Nu vreau să am propria afacere. M-am gândit la asta cu câțiva ani în urmă. Dar să fac un astfel de salt fără parașută și cu doi copii?

Scutură din cap.

— Roz e mai curajoasă decât mine. În plus, mi-am dat seama că nu era ce voiam cu adevărat. Îmi place să muncesc pentru altcineva, să dreg lucrurile și să vin cu un plan creativ și eficient de îmbunătățire și dezvoltare. Managementul este lucrul la care mă pricep cel mai bine.

Așteptă o secundă.

— Nu primesc nici un comentariu sarcastic?

— Le țin pentru mine. Astfel le pot păstra până când o să mă iei iarăși la trei păzește.

— De-abia aștept. În orice caz, îmi place să plantez o grădină pornind de la zero - ca și când ar fi tabula rasa. Dar mai mult, îmi place să iau una care nu este planificată foarte bine sau care are nevoie de o oarecare îmbunătățire și să o transform.

Se opri, încruntându-se.

— Ciudat, tocmai mi-am amintit. Cu câteva nopți în urmă am visat o grădină. Un vis foarte straniu, care avea… Nu știu, ceva înspăimântător. Nu reținam amănuntele, dar era ceva… O dalie albastră imensă și superbă.

Daliile se numără printre preferatele mele, iar albastru e culoarea mea favorită. Cu toate astea, nu trebuia să fie acolo, nu avea ce căuta în locul acela. Nu o plantasem eu. Dar era acolo. Ciudat.

— Ce-ai făcut cu ea? Cu dalia?

— Nu-mi amintesc. M-a trezit Luke, așa că grădina și dalia mea exotică s-au evaporat. „Iar în cameră”, se gândi ea, „în cameră era atât de rece”. Nu se simțea bine, l-a durut puțin burtica.

— E bine acum?

Da. Încă un punct în favoarea lui, se gândi Stella.

— E bine, mulțumesc.

— Ce-i mai face dintele?

O-ho, doi la zero. Tipul ținea minte că băiețelul ei avea un dinte care se mișca.

— L-am vândut Zânei Măseluță pentru o bancnotă nou-nouță de un dolar. Mai are unul care stă să-i cadă. E adorabil de sâsâit în perioada asta.

— L-a învățat fratele lui mai mare cum să scuipe prin gaură?

Ea făcu o grimasă.

— Nu, din câte știu eu.

— Ce nu știi… Pun pariu că e încă acolo - dalia cea magică - înflorind în țara viselor.

— E un gând plăcut.

„Omoar-o.” Doamne, de unde venise asta? se întrebă ea, alungând un fior.

— Era foarte spectaculoasă, din câte îmi amintesc.

Privi în jur, în timp ce el trase mașina într-o parcare.

— Aici e?

— E peste drum. Ăsta e un soi de centru pentru vizitatori, zona de pregătire. Luăm bilete dinăuntru și ne duc în grupuri cu un microbuz până la destinație.

Opri motorul, întorcându-se către ea.

— Pariez pe cinci dolari că la ieșire o să te convertești.

— În fan Elvis? Nu am nimic cu el nici acum.

— Cinci dolari. O să cumperi cel puțin un CD cu Elvis după tur.

— Batem palma.

Era mult mai mică decât își imaginase. Își închipuise ceva mare și spațios, ceva asemănător unui conac, aproape de nivelul lui Harper House. În schimb, era o casă cu o dimensiune relativ modestă, iar camerele - cel puțin cele incluse în tur - cam mici.

Înaintă laolaltă cu restul turiștilor, ascultând memoriile și observațiile înregistrate ale Lisei Marie Presley, la căștile pe care le primise la intrare.

Rămase uimită de materialul plisat în nuanțe de curry, albastru și castaniu, care atârna din tavan, acoperind fiecare centimetru al pereților din încăperea înghesuită, dominată de masa de biliard. Apoi se minună de cascadă, de printurile cu animale sălbatice și de accesoriile specifice unei colibe Tiki, toate încoronate de tavanul

acoperit cu un covor verde mițos din încăperea ce avea ca tematică jungla.

Cineva locuise cu toate acestea, se gândi ea. Și nu cineva oarecare, ci o figură emblematică - un bărbat cu un talent și o faimă miraculoase. Și era înduioșător să o asculți pe femeia care fusese copilă când își pierduse celebrul părinte, vorbind despre omul pe care și-l amintea și pe care îl iubea.

Camera trofeelor o dădu pe spate, iar criticile ei privind stilul fură imediat înlocuite de admirație. Părea că de-a lungul a kilometri întregi, pereții holurilor labirintice erau de-a dreptul tapisați cu discurile de aur și de platină ale lui Elvis. Toate acestea fuseseră dobândite, toate fuseseră câștigate în mai puțini ani decât răstimpul pe care îl petrecuse ea până în clipa aceea pe pământ.

Și, cu căștile în urechi, ascultându-l pe Elvis cântând, îi admiră realizările, minunându-se de multitudinea de costume sofisticate, senzaționale, pe care le purtase pe scenă. Apoi fu fermecată de fotografiile lui, de posterele filmelor în care jucase și de fragmentele de interviuri.

Înveți foarte multe despre cineva plimbându-te prin Graceland cu persoana respectivă, descoperi Logan. Unii chicoteau pe seama decorului învechit și, ziceau ei, de prost gust. Alții priveau în jur cu ochi sticloși, plini de adorație față de Regele mort. Alții înaintau țanțoși, căscând gura sau pălăvrăgind, luând-o înainte prin mulțime ca să nu scape nimic și să ajungă mai repede la magazinul de suveniruri. Apoi puteau să plece acasă și să se laude cu minunățiile pe care le văzuseră.

Dar Stella privea fiece lucru. Și asculta. Își dădea seama că asculta cu atenție înregistrarea, după felul în care își înclina capul ușor înspre dreapta. Asculta serioasă, se gândi el, și putea paria mai mult de cinci dolari că urma instrucțiunile de pe casetă, apăsând cifra corectă pentru a auzi următoarea secvență, exact la momentul potrivit.

Era chiar drăguță.

Când ieșiră afară pentru a face un scurt pelerinaj la mormântul lui Elvis de la marginea piscinei, își scoase căștile pentru prima dată.

— Nu știam toate astea, începu ea. Nu știam decât niște lucruri absolut de bază. Peste un miliard de discuri vândute? E de neconceput, serios. Cu siguranță nu-mi pot imagina cum ar fi să faci toate astea și… Ce rânjești acolo?

— Pun pariu că dacă ar trebui să dai un test despre Elvis în clipa asta, ai lua punctajul maxim.

— Ia mai taci.

Dar râse, apoi redeveni sobră când trecu împreună cu el prin soare, către Grădina de Meditație, spre mormântul Regelui.

Erau flori, vii, care se ofileau în soare, și de plastic, decolorându-se

în lumina acestuia. Iar mica zonă care înconjura mormântul de lângă piscină părea totodată excentrică și adecvată. Începură să se audă declicurile aparatelor de fotografiat și auzi pe cineva suspinând în surdină.

— Știi, oamenii susțin că i-au văzut fantoma, undeva pe acolo.

Logan gesticulă.

— Asta dacă e într-adevăr mort.

— Doar nu crezi așa ceva.

— O, da, Elvis a părăsit clădirea cu mult timp în urmă.

— Mă refer la fantomă.

— Ei bine, dacă ar fi să bântuie vreun loc, ăsta ar fi.

Se întoarseră rapid, îndreptându-se către stația de microbuz.

— Oamenii vorbesc groaznic de firesc despre fantome pe aici.

Îi luă un minut.

— O, Mireasa Harper. Ai apucat să o vezi?

— Nu, nu am văzut-o. Dar poate din cauză că, știi, nu există. Doar n-o să-mi spui că tu ai văzut-o.

— Nu pot spune asta. O mulțime de oameni pretind că au văzut-o, dar sunt și unii care susțin că l-au văzut pe Elvis mâncând sendvișuri cu unt de arahide și banane la o petrecere, la zece ani după ce murise.

— Exact!

Fu atât de încântată de logica lui, încât îl lovi ușor peste braț.

— Oamenii văd ce vor să vadă, ce au fost învățați sau se așteaptă să vadă. Imaginația o ia razna, în special în condițiile sau atmosfera prielnice. Ar trebui să se ocupă mai mult de grădinile de aici, nu crezi?

— Nu mă face să mă lansez pe tema asta.

— Ai dreptate. Să nu vorbim despre chestii profesionale. În schimb, vreau să-ți mulțumesc că m-ai adus aici. Chiar nu știu când aș fi reușit să ajung de una singură.

— Ce părere ți-a făcut?

— Trist, înduioșător și fascinant.

Înapoie căștile plasatoarei și urcă în microbuz.

— Unele dintre camere au, să spunem, un decor unic.

Brațele lor se loviră, se atinseră și rămaseră lipite unul de altul în spațiul îngust al locurilor din microbuz.

Părul ei căzu pe umărul lui și rămase acolo până când ea și-l dădu pe spate. Lui îi păru rău când o făcu.

— Cunoșteam un tip, mare fan Elvis. Se apucase să reproducă Graceland acasă la el. A cumpărat material la fel cu cel pe care l-ai văzut în sala de joc și și-a drapat pereții și tavanele.

Se întoarse către el, privindu-l țintă.

— Glumești.

El nu făcu decât să-și treacă un deget peste inimă.

— Ba chiar a făcut o zgârietură pe masa de biliard, ca să semene perfect cu cea de pe masa lui Elvis.

— Când a început să spună că vrea să-și ia și el electrocasnicele alea galbene…

— De culoarea spicului copt.

— Așa. Când a început să se văicărească, zicând că vrea să le pună în casă, nevastă-sa i-a dat un ultimatum. Ea sau Elvis.

Chipul ei se lumină de amuzament, făcându-l să nu mai audă pălăvrăgeala celorlalți pasageri. Avea ceva atunci când zâmbea, cu toată gura, care-l traversa până în străfundul ființei.

— Și ce a ales?

— Hm?

— Ce a ales? Pe nevastă-sa sau pe Elvis?

— Păi.

Își întinse picioarele, dar nu reuși să-și întoarcă trupul dinspre ea. Soarele trecea prin fereastra de alături, scoțând scântei în masa aceea ondulată de păr roșcat.

— S-a mulțumit să recreeze totul la subsol și încearcă să o convingă să-l lase să facă o replică mai mică a Grădinii de Meditație în curtea din spate.

Ea râse, cu o încântătoare rostogolire de sunete. Când își lăsă din nou capul pe spătarul scaunului, părul ei îi gâdilă iar umărul.

— Dacă va face asta vreodată, sper să obținem noi lucrarea.

— Poți fi sigură că da. E unchiul meu.

Râse din nou, până rămase fără respirație.

— Mamă, abia aștept să-ți cunosc familia.

Se întoarse ca să poată sta față în față cu el.

— Trebuie să mărturisesc că singurul motiv pentru care am venit astăzi a fost acela că nu am vrut să răspund cu un refuz gestului tău plin de amabilitate. Nu mă așteptam să mă distrez.

— Nu a fost atât un gest amabil, cât o reacție spontană. Părul tău mirosea bine și mi-a întunecat judecata.

Amuzamentul dansa pe chipul ei, în timp ce-și dădea părul pe spate.

— Și? Ar trebui să zici că și tu te-ai distrat.

— Să știi că da.

Când mașina opri, el se ridică, dându-se deoparte, astfel încât ea să se poată strecura și să o ia înaintea lui.

— Dar și acum îți miroase bine părul, așa că asta o fi explicația.

Îi aruncă un zâmbet peste umăr și, la naiba, el simți încleștarea aceea în abdomen. De obicei asta însemna perspective de distracție și de bucurie. În cazul ei, se gândi că însemna bucluc.

Dar fusese crescut să ducă lucrurile până la capăt, iar mama lui ar fi fost îngrozită și șocată dacă nu ar fi dus-o la masă pe femeia cu care își petrecuse după-amiaza.

— Ți-e foame? întrebă după ce coborî după ea.

— O… Păi, e prea devreme pentru cină, prea târziu pentru prânz. Chiar ar trebui să…

— Încalcă regula. Mănâncă între mese.

O luă de mână și fu atât de surprinsă, că nu se gândi să protesteze până când o trase către unul dintre restaurantele din preajmă.

— Chiar nu ar trebui să mai zăbovesc. I-am spus lui Roz că mă întorc pe la patru.

— Știi, dacă stai prinsă în chingi așa strânse mai multă vreme, o să-ți se întrerupă circulația.

— Nu stau prinsă în chingi, obiectă ea. Sunt foarte responsabilă. Roz nu are condică la pepinieră și nu durează așa mult să mâncăm un hotdog.

— Nu, dar…

Era atât de neașteptat că-l plăcea. La fel de neașteptat ca și fiorul care îi traversă pielea când își simți palma strânsă în mâna lui mare și puternică. Trecuse ceva vreme de când se simțise bine în compania unui bărbat. De ce să se priveze de asta?

— Bine.

Deși, își dădu ea seama, consimțământul ei era inutil, căci el o trăsese deja înăuntru și se aflau în fața tejghelei.

— Fie. De vreme ce mă aflu aici, nu mi-ar displăcea să intrăm și în magazine un minut. Sau două.

El comandă doi hotdogi, două cola, mulțumindu-se să-i zâmbească.

— Bine, deșteptule.

Își deschise poșeta și pescui portofelul. Apoi scoase o bancnotă de cinci dolari.

— O să cumpăr CD-ul. Mie ia-mi o cola dietetică.

Mâncă hotdogul și își bău cola. Cumpără CD-ul. Însă spre deosebire de toate celelalte femei pe care le cunoștea, nu avea acea obligație religioasă de a se uita și de a pipăi toate lucrurile din magazin. Își făcu treaba și cu asta, basta - curat, ordonat și precis.

Și, în timp ce se întorceau la camioneta lui, observă că se uita la displayul telefonului. Din nou.

— Vreo problemă?

— Nu.

Vârî telefonul la loc în geantă.

— Verificam doar să văd dacă am vreun mesaj.

Dar se pare că toată lumea se descurcase fără ea o după-amiază. Doar dacă nu cumva era vreo neregulă cu liniile telefonice. Sau dacă nu cumva îi pierduseră numărul. Sau…

— Pepiniera ar fi putut fi atacată de psihopați care au un fetiș pentru petunii.

Logan deschise portiera de pe partea pasagerului.

— Întregul personal ar putea fi legat, cu căluș în gură, în sera de înmulțire, chiar în clipa asta.

În mod deliberat, Stella își închise fermoarul genții.

— Nu te-ai mai distra dacă am ajunge acolo și chiar s-ar fi întâmplat toate astea.

— Ba da.

Ocoli camioneta și urcă la volan.

— Am o personalitate obsesivă, liniară, orientată spre obiective, cu puternice tendințe organizaționale.

El tăcu un moment.

— Mă bucur că mi-ai spus. Aveam impresia că ești haotică.

— Ei bine, suficient despre mine. De ce?…

— De ce tot faci asta?

Ea se opri, cu mâinile în păr.

— Ce fac?

— De ce-ți tot înfigi agrafele alea în păr?

— Pentru că se tot desfac.

Rămase fără cuvinte când el se întinse și îi desfăcu agrafele, apoi le aruncă pe jos în mașină.

— Atunci ce rost are să le mai pui?

— Ei, pentru Dumnezeu!

Se aplecă după agrafe.

— De câte ori pe săptămână ți se spune că ești impulsiv și tiranic?

— Nu țin socoteala.

Ieși din parcare, intrând pe șosea.

— Ai un păr sexy. Ar trebui să-l lași liber.

— Mulțumesc foarte mult pentru sfatul legat de coafură.

— De obicei, femeile nu se bosumflă când un bărbat le spune că sunt sexy.

— Nu mă bosumflu și nu ai zis că sunt sexy. Ai zis că părul meu e.

Își desprinse ochii de la șosea suficient cât să o măsoare din cap până în picioare.

— Merge și restul.

Bun, ceva nu era în regulă, dacă un compliment pe jumătate mitocănesc ca ăsta o făcea să simtă ghemul ăla fierbinte în pântece. Ar fi mai bine să revină la subiecte mai sigure.

— Ca să mă întorc la întrebarea mea de dinainte de a fi întreruptă într-un mod atât de ciudat, de ce te-ai apucat de peisagistică?

— O slujbă pe vară care s-a lipit de mine.

Așteptă o clipă, două. Trei.

— Serios, Logan, chiar trebuie să vorbești întruna și să mă plictisești cu toate detaliile-astea?

— Îmi pare rău. Nu știu niciodată când să-mi țin gura. Am crescut la o fermă.

— Chiar așa? Ți-a plăcut sau ai urât chestia asta?

— Era obișnuință, în mare parte. Îmi place să muncesc în aer liber și nu mă deranjează treburile grele, solicitante.

— Gură spartă, spuse ea când el tăcu din nou.

— N-ar mai fi prea multe de spus. Nu voiam să mă ocup de agricultură, iar tata a vândut ferma oricum, cu ceva ani în urmă. Dar îmi place să lucrez pământul. Este ceea ce-mi place, chestia la care mă pricep. Nu are rost să faci ceva ce nu-ți place sau la care nu te pricepi.

— Hai să încercăm așa. Cum ai știut că erai bun la treaba asta?

— Faptul că nu am fost concediat era un indiciu.

Nu vedea de ce ar fi fost câtuși de puțin interesată de așa ceva, dar de vreme ce-l pistona, avea să-și treacă timpul vorbind despre asta.

— Știi cum era la școală, la istorie, să zicem, unde toți vorbeau despre Bătălia de la Hastings sau despre traversarea Rubiconului sau Dumnezeu mai știe despre ce? Intra pe o ureche și ieșea pe cealaltă, zise el, bătându-se pe o tâmplă, apoi pe cealaltă. Băgăm chestiile astea la cap suficient cât să trec de test, apoi zburau. Dar la treabă, dacă șeful spunea că vom pune arbuști Cotoneaster într-un loc sau că vom planta niște dracilă în altul, țineam minte. Cum se numeau, de ce aveau nevoie. Îmi plăcea să-i plantez. Îți dă un sentiment de satisfacție să sapi groapa, să pregătești solul și să schimbi înfățișarea lucrurilor. Să faci locul mai plăcut privirii.

— Așa e, fu de acord ea. Mă crezi sau nu, la fel stă treaba și în cazul meu cu fișierele.

Îi aruncă o privire printre gene care-i stârni un zvâcnet pe buze.

— Dacă zici tu. În fine, uneori mă gândeam că, știi, arbuștii ăia Cotoneaster ar arăta mai bine în locul ăla, iar în locul dracilei, un chiparos japonez ar pune în evidență o anumită secțiune. Așa că m-am îndreptat către design.

— M-am gândit și eu la design o vreme. Nu mă prea pricep la asta, zise ea. Mi-am dat seama că mi-era greu să-mi adaptez viziunea astfel încât să se muleze pe aceea a echipei - sau a clientului. Și mă agățam prea tare de partea de calcule și de măsurători, blocându-mă când venea momentul să trec la dimensiunea artistică.

— Cine ți-a făcut lucrările de peisagistică când locuiai în nord?

— Eu. Dacă îmi venea vreo idee pentru care era nevoie de utilaje sau de mai multă forță decât aveam eu și Kevin laolaltă, aveam o listă la îndemână.

Zâmbi.

— O listă foarte detaliată și specifică, cu designul făcut pe hârtie milimetrică. Apoi ezitam. Sunt campioană la asta.

— Și nu te-a îndesat nimeni într-o groapă să pună pământ peste tine?

— Nu. Căci sunt fermecătoare și plăcută. Poate că, atunci când va

veni vremea și o să-mi găsesc propria casă, o să-mi dai niște sfaturi în ceea ce privește amenajarea locului.

— Eu nu sunt fermecător și plăcut.

— Am remarcat deja.

— Și nu e un salt prea mare pentru o obsedată de ordine și detalii ca tine să aibă încredere în sfaturile mele, având în vedere că nu ai văzut decât una dintre lucrările mele, și aceea în stadiu incipient?

— Obiectez la termenul „obsedată". Prefer „devotată". Și întâmplarea face că am văzut câteva dintre lucrările pe care le-ai făcut după finalizare. Am luat câteva adrese din dosare și m-am plimbat cu mașina să le văd. Cu asta mă ocup, spuse ea, când el frână la semafor, holbându-se la ea. Mi-am făcut timp să văd cum lucrează Harper, și Roz, dar și angajații. Mi-am propus să arunc o privire asupra câtorva dintre lucrările tale finalizate. Îmi place cum lucrezi.

— Și dacă nu ți-ar fi plăcut?

— Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu aș fi spus nimic. E afacerea lui Roz și este clar că ei îi place ce faci. Dar m-aș fi documentat în tăcere cu privire la alți designeri, aș fi alcătuit un dosar și i l-aș fi prezentat. Asta e datoria mea.

— Și eu, care credeam că datoria ta e să administrezi pepiniera și să mă enervezi pe mine cu hârtii.

— Este. O parte dintre sarcinile de management care mi-au fost încredințate constau în a mă asigura că toți angajații și subcontractorii, furnizorii și echipamentele sunt nu numai adecvate pentru În Grădină, ci și cele mai bune pe care Roz și le poate permite. Ești piperat la preț, dar munca ta merită.

Dat fiind că el nu făcu decât să continue să se încrunte, ea îl înghionti cu degetul în braț.

— Și, de obicei, bărbații nu se bosumflă când o femeie le complimentează munca.

— Hm. Bărbații nu se bosumflă niciodată, ci cad pe gânduri.

Dar avea dreptate. Totuși, îi trecu prin cap că știa o mulțime de lucruri despre el - chestii personale. Cât câștiga, de pildă. Când se întrebă ce simțea cu privire la acest aspect, răspunsul era: nu tocmai confortabil.

— Munca, salariul și prețurile mele ne privesc pe mine și pe Roz.

— Așa a fost, spuse ea veselă. Ea are ultimul cuvânt, fără îndoială, dar rolul meu e să gestionez totul. Vreau să spun că Roz a dat dovadă de intuiție și un puternic simț al afacerilor, angajându-te. Te plătește foarte bine pentru că faci toți banii. E vreun motiv pentru care nu poți accepta asta ca pe un compliment, trecând peste faza de întors gândurile pe toate fețele?

— Nu știu. Pe tine cu cât te plătește?

— Asta e între mine și ea, dar ești absolut liber să o întrebi.

Din poșeta ei năvăli coloana sonoră din Războiul Stelelor.

— Gavin a ales-o, spuse ea scoțând telefonul.

Apelul venea de acasă.

— Alo? Da, puiule.

Deși mai era un pic iritat, o privi cum se luminează toată.

— Da? Ești nemaipomenit. Îhâm. Sigur că da. Ne vedem curând.

Închise telefonul, punându-l la loc în poșetă.

— Gavin a obținut punctajul maxim la testul de ortografie.

— Ura.

Ea râse.

— Nu ai idee. Trebuie să cumpăr pizza pepperoni în drum spre casă. În familia noastră, bățul nu are la capăt un morcov ca motivație - sau pur și simplu ca mită - ci o pizza pepperoni.

— Îți mituiești copiii?

— Deseori, și fără nici o mustrare de conștiință.

— Deșteaptă mișcare. Așadar, se descurcă la școală?

— Da. Mi-am făcut griji și m-am simțit vinovată degeaba. Va trebui să le pun deoparte pentru viitor. A fost un pas mare pentru ei - casă nouă, școală nouă, oameni noi. Luke se împrietenește ușor, dar Gavin e un pic timid uneori.

— Mie nu mi-a părut timid deloc. Puștiul are ceva special. Amândoi au.

— Vă leagă benzile desenate. Se împrietenesc cu oricine e prieten cu Spidey și așa mai departe, de-aia s-au simțit în largul lor cu tine. Dar amândoi se descurcă. Așa că pot să șterg teama de nu-mi traumatiza fiii smulgându-i de lângă prietenii lor de pe lista cu Lucruri Pentru Care Să-Ți Faci Griji.

— Pun pariu că ai așa ceva.

— Orice mamă are.

Lăsă să-i scape un oftat lung, de mulțumire, în timp ce el oprea în parcarea de la pepinieră.

— A fost o zi foarte reușită. Nu-i așa că e un loc grozav? Uită-te. Productiv, atrăgător, eficient, primitor. O invidiez pe Roz, viziunea ei, ca să nu mai spun de curajul ei.

— Nu pari a duce lipsă de curaj.

— E un compliment?

El ridică din umeri.

— O observație.

Îi plăcea să fie considerată curajoasă, așa că nu-i spuse că era speriată în cea mai mare parte a timpului. Ordinea și rutina erau ziduri solide, protectoare, care țineau teama la distanță.

— Păi, mulțumesc. Pentru observație și pentru această după-amiază. Mi-au făcut mare plăcere amândouă.

Deschise ușa și coborî din mașină.

— Și am pus pe lista cu lucruri de făcut neapărat și o ieșire în oraș ca să mâncăm coaste.

— N-o să-ți pară rău.

Coborî și el și se duse pe partea în care se afla ea. Nu era sigur de ce. Din obișnuință, presupuse. Maniere pe care mama sa i le întipărise în minte de când era copil. Dar nu era genul de situație în care conduceai fata la ușă și îi furai un sărut de noapte bună.

Ea se gândi să-i întindă mâna în semn de rămas-bun, dar părea prea formal și ridicol. Așa că se mulțumi să zâmbească.

— O să le pun CD-ul băieților.

Își scutură geanta.

— Să vedem cum li se pare.

— Bine. Pe curând.

Se pregăti să o ia către portiera de pe partea lui. Apoi înjură printre dinți, își trânti ochelarii pe capotă și se întoarse.

— Ar trebui să facem lucrurile până la capăt.

Nu era grea de cap și nici naivă. Știu care-i erau intențiile de când mai avea încă de făcut câțiva pași. Dar parcă avea picioarele lipite de sol.

Se auzi scoțând un sunet - nu era un cuvânt articulat apoi el își trecu mâna prin părul ei, prinzându-i capul în palmă cu suficientă putere încât să o ridice pe vârfurile degetelor. Îi văzu ochii. Verdele era presărat cu licăriri aurii.

Apoi totul se încețoșă și îi simți gura apăsată și fierbinte pe buze. Fără nici o ezitare, fără a tatona și fără a fi prea prietenoasă. Era un gest poruncitor, cu o nuanță de iritare. În concordanță cu el însuși, se gândi ea vag, făcea ce intenționase să facă, era hotărât să ducă treaba până la capăt, dar nu era prea încântat de asta.

Cu toate astea, își simți inima în gât, blocându-i cuvintele, chiar și respirația. Degetele mâinii care se ridicase spre umărul lui, ca și când ar fi încercat, năucă, să se apere, se agățară de el. Apoi alunecară, moi, spre cotul lui când el își înălță capul.

Cu mâna încă în părul ei, spuse:

— La dracu'!

O ridică iar pe vârfuri, lipind-o strâns de el. Când gura lui se năpusti a doua oară asupra buzelor ei, simți că tot ce-i mai rămăsese din creierul înfierbântat se scurgea pe urechi.

Nu ar fi trebuit să se gândească să o sărute. Dar dacă tot o făcuse, nu părea logic să plece lăsând lucrurile în aer. Iar acum dăduse de bucluc, acaparat de părul ei de nestăpânit, de parfumul ei sexy și de buzele moi.

Iar când adânci sărutul, o auzi scoțând un mic geamăt năucitor. Cum ar fi putut să nu o dorească?

Părul ei era un labirint de mătase învârtejită în spirale

înnebunitoare, iar trupul acela drăgălaș și unduios vibra în brațele lui ca o mașinărie bine unsă, gata de a fi pusă în mișcare. Cu cât o ținea mai mult, cu atât se afunda mai tare în gustul ei, iar sunetul clopoțeilor care îl avertizau că nu voia să se încurce cu ea, în nici un fel, se risipea în aer.

Când reuși să se desprindă de ea, făcând un pas înapoi, îi văzu obrajii aprinși. Avea ochii mai albaștri acum, mai mari. Îi venea să o ia pe sus, să o arunce pe un umăr și să o ducă undeva, oriunde ar fi putut termina ceea ce începuse sărutul. Pentru că dorința de a da curs acestui gând îi provoca o durere în pântece, mai făcu un pas în spate.

— OK.

Crezu că vorbise calm, dar nu era sigur, cu tot sângele care îi pulsa nebunește în urechi.

— Pe curând.

Se îndreptă către camion și urcă. Reuși să pornească motorul și să dea în spate. Apoi frână din nou, când soarele îi înțepă ochii.

Rămase așa, privind cum Stella se îndrepta către ochelarii de soare care căzuseră de pe capotă pe aleea de pietriș și-i ridica. Lăsă geamul în jos când ea se apropie. Nu-și desprinse ochii de privirea ei în timp ce luă ochelarii.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Și-i puse la ochi, dădu înapoi, vină și ieși din parcare.

Rămasă singură, dădu drumul unei răsuflări șuierătoare, apoi inspirând adânc. Lăsă aerul să iasă iar, forțându-și picioarele moi să o poarte către verandă. Reuși să ajungă la scări și se lăsă în jos, așezându-se pe ele.

— Dumnezeule mare, îngăimă ea.

Rămase așezată, deși un client ieșea și altul intra, în vreme ce întreaga ei ființă tresălta incontrolabil. Se simțea de parcă ar fi căzut de pe o stâncă și, chiar și în clipa aceea, abia se ținea - abia-abia - cu degete umede, de o lespede mișcătoare.

Ce-ar fi trebuit să facă în legătură cu asta? Și cum să-și dea seama, dacă nu era în stare să gândească?

N-o să încerce să găsească un răspuns până ce nu va putea să gândească. Ridicându-se, își frecă palmele umede de pantaloni. Momentan, se va întoarce la muncă, va comanda pizza, apoi se va duce acasă la copii. Se va duce acasă ca de obicei.

Știa cum să se descurce când lucrurile erau ca de obicei.

Capitolul 10

Harper răsturna pământul cu lopata la baza clematitei care se întindea pe spalierul de fier. Era liniște în această parte a grădinii. Arbuștii și copacii ornamentali, aleile și straturile separau ceea ce el considera încă a fi casa de oaspeți a reședinței principale.

Narcisele tocmai își deschideau corolele, revărsându-și galbenul strălucitor pe fundalul verde al primăverii. În curând aveau să urmeze și lalelele. Reprezentau unul dintre motivele pentru care-i plăcea începutul primăverii, așa că sădise un strat de bulbi exact în fața ușii de la bucătărie.

Era o clădire mică, transformată în locuință din șopronul care adăpostise cândva trăsurile și, conform tuturor femeilor pe care le adusese vreodată acolo, era fermecătoare. „Căsuța de păpuși" era de obicei termenul pe care îl foloseau. Nu-l deranja. Deși el o considera mai degrabă o căsuță de țară, asemănătoare casei vechilului, cu șindrilele ei decolorate de cedru și acoperișul țuguiat. Era confortabilă, și pe dinăuntru și pe dinafară, și mai mult decât adecvată pentru nevoile sale.

La doar câțiva metri de ușa din spate se afla o mică seră, care era domeniul lui personal. Căsuța era suficient de îndepărtată de casă ca să fie intimă, astfel încât să nu se simtă stânjenit dacă peste noapte găzduia oaspeți din tagma sexului frumos. Și suficient de aproape, încât să poată ajunge la clădirea principală în câteva minute, dacă mama lui avea nevoie de el.

Nu-i plăcea gândul că e singură, chiar dacă îl avea pe David la îndemână. Ce bine că David era acolo. Nu conta că se descurca singură, că era cea mai puternică persoană pe care o cunoștea. Pur și simplu nu-i plăcea ideea că mama lui e singură cuc în casa aceea mare și veche, zi de zi și noapte de noapte.

Deși cu siguranță prefera situația actuală, decât să o fi știut acolo cu ticălosul cu care se căsătorise. Nu existau cuvinte pentru a descrie cât îl disprețuia pe Bryce Clerk. Presupunea că faptul că mama lui căzuse în mrejele acestuia era o dovadă că nu era infailibilă, dar fusese o greșeală amarnică pentru cineva care rareori făcea vreuna. Deși îi dăduse papucii, rapid și fără milă, Harper își făcuse griji cu privire la felul în care va reacționa bărbatul după retezarea tuturor privilegiilor - Roz, casa, banii, tot tacâmul.

Și, la naiba, chiar încercase să intre prin efracție o dată, cu o săptămână înainte de încheierea divorțului. Harper nu se îndoia că mama lui s-ar fi putut descurca, dar nu stricase că fusese prin preajmă.

Iar faptul că fusese de față când nemernicul lacom, fustangiu și mincinos fusese dat afară în șuturi îi făcuse mare plăcere. Dar poate că trecuse suficient timp de atunci. Iar acum era al naibii de sigur că nu mai era singură în toată casa. Două femei, doi copii, erau o companie serioasă. Cu ei toți, plus afacerea, era mai ocupată decât oricând.

Poate că ar trebui să se gândească să-și ia propria casă.

Problema era că nu se putea gândi la un motiv întemeiat. Îndrăgea căsuța, într-un fel în care nu îndrăgise vreodată nici o femeie. Cu un fel de pasiune neclintită, cu respect și recunoștință.

Grădinile însemnau acasă, poate chiar mai mult decât casa, mai mult decât căsuța sa. În majoritatea zilelor putea să iasă pe ușă și, după o plimbare bună și sănătoasă, ajungea la muncă.

Dumnezeu îi era martor că nu voia să se mute la oraș. Tot zgomotul acela, toți oamenii care mișunau. Memphis era grozav pentru o ieșire în oraș - într-un club, la o întâlnire, să se vadă cu prietenii. Dar s-ar fi sufocat acolo într-o lună.

Și era cât se poate de sigur că nu voia să locuiască în suburbii. Ceea ce voia se afla chiar aici unde era. O căsuță bună, grădini mari, o seră și un drum scurt până la serviciu.

Se lăsă pe călcâie, îndreptându-și șapca pe care o purta ca să nu-i intre părul în ochi. Venea primăvara. Nimic nu se compara cu primăvara acasă. Felul în care mirosea, felul în care arăta, chiar și felul în care suna.

Lumina se îmblânzea odată cu lăsarea serii. După apusul soarelui, aerul avea să se răcească, dar nu va mai avea puterea mușcătoare a iernii.

După ce va termina de plantat, va intra în casă să-și ia o bere. Și va sta în întunericul răcoros, bucurându-se de solitudine.

Scoase o panseluță de un galben intens din tăvița cu răsaduri și începu să o planteze.

Nu o auzi venind. Era atât de concentrat, încât nu-i observă umbra căzând deasupra lui. Așa că salutul ei prietenos îl făcu să tresară de spaimă.

— Scuze.

Râzând, Hayley își frecă burta cu o mână.

— Cred că erai tare departe.

— Cred că da.

Simți că dintr-odată degetele îi deveniseră groase și stângace, iar mintea nu-l ajuta deloc. Soarele apunea în spatele ei, așa că, atunci când privi spre ea îngustându-și ochii, avea un halou în jurul capului, iar chipul îi era umbrit.

— Mă plimbam pe-aici. Am auzit muzica.

Făcu un semn către computer, de unde se auzea REM.

— Am fost la un concert de-al lor cândva. Excelent. Panseluțe? Sunt la mare căutare acum.

— Păi, da, le place răcoarea.

— Știu. Cum de le pui aici? Ai o viță-albă sau ceva de genul.

— Da, clematite. Le place să aibă rădăcinile la umbră. Așa că, știi, e bine să pui plante anuale peste ele.

— O.

Se ghemui să vadă mai bine.

— Ce culoare au clematitele?

— Sunt mov.

Nu știa sigur dacă era bine ca o femeie însărcinată să se așeze pe vine. Nu cumva poziția aceea punea presiune asupra burții?

— Ah, vrei un scaun sau ceva?

— Nu, sunt bine. Îmi place casa ta.

— Da, și mie.

— Este ca în povești aici, cu toate grădinile. Vreau să zic, casa cea mare e uimitoare. Dar e un pic intimidantă.

Schiță un zâmbet.

— Nu vreau să pară că sunt nerecunoscătoare.

— Nu, te înțeleg.

Să-și continue munca îl ajuta să-și revină. Nu avea miros de femeie însărcinată. Mirosea sexy. Ceea ce probabil că nu era în regulă.

— E o casă grozavă și nu ai putea-o scoate pe mama de acolo nici cu dinamită și asini sălbatici. Dar este ditamai locul.

— Mi-a trebuit o săptămână să mă obișnuiesc să nu mai umblu în vârful picioarelor și să nu-mi mai vină să vorbesc în șoaptă. Pot să plantez și eu una?

— Nu ai mănuși. Pot să…

— E, la naiba, nu mă deranjează dacă-mi intră un pic de pământ sub unghii. O doamnă care a venit la magazin astăzi a zis că poartă noroc ca o femeie însărcinată să sădească plante. Are legătură cu fertilitatea, presupun.

Nu voia să se gândească la fertilitate. Avea ceva înspăimântător.

— Dă-i drumul.

— Mersi. Voiam să spun…

Și îi fu mai ușor când avu mâinile ocupate.

— Doar că știu cum ar putea părea, faptul că am apărut aici de nicăieri și am aterizat la ușa mamei tale. Dar nu o să profit de ea. Nu aș vrea să crezi că aș încerca să fac așa ceva.

— Nu cunosc decât o singură persoană care a reușit să facă așa ceva și nu i-a mers prea mult.

— Cel de-al doilea soț.

Încuviință, bătătorind pământul în jurul plantei.

— L-am întrebat pe David de el ca să nu spun vreo prostie. Mi-a spus că a vrut să-i fure din bani și a înșelat-o cu o altă femeie.

Alese o altă panseluță.

— Iar când Roz a aflat, i-a dat un șut în fund de nu s-a mai oprit până la jumătatea drumului către Memphis. E un gest admirabil, pentru că îmi imaginez că, deși era furioasă, trebuie să o fi rănit. Plus că e pur și simplu stânjenitor când cineva… Oooo!

Se apăsă într-o parte pe burtă, făcându-l pe Harper să simtă cum i se scurge sângele din obraji.

— Ce? Ce?

— Nimic. Se mișcă bebe. Uneori îmi mai dă câte un ghiont, doar atât.

— Ar trebui să te ridici și să te așezi undeva.

— Stai să termin de plantat. Acasă, când sarcina a început să devină vizibilă, oamenii, unii dintre ei, și-au dat seama că intrasem în belea, și că băiatul cu care am fost n-o să-mi fie alături. Pe bune. Dumnezeule, oare nu suntem în secolul al XXI-lea? În fine, chestia asta m-a înfuriat și a mai fost și stânjenitoare pe deasupra. Cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care am plecat. E greu să fii stânjenit tot timpul, la naiba. Gata.

Bătători pământul.

— Arată foarte bine.

Se aplecă repede să o ajute să se ridice.

— Vrei să te așezi un minut? Vrei să te conduc înapoi?

Ea se bătu pe burtă

— Îți dă emoții.

— Așa se pare.

— Și mie. Dar sunt bine. Cred că ar trebui să le plantezi și pe celelalte înainte să se întunece.

Privi din nou în jos spre flori, la casă, la grădinile care o înconjurau, iar ochii ei alungiți, de culoarea apelor lacului, păreau a sorbi totul. Apoi îi scrutară chipul, făcându-l să-și simtă gâtul uscat.

— Îmi place foarte mult casa ta. Ne vedem la lucru.

Se ridică, o petrecu cu privirea în timp ce plecă, înaintând de-a lungul potecii șerpuitoare, până se pierdu în amurg. Își dădu seama că era epuizat. Ca și când ar fi alergat într-o cursă dementă. Acum o să se ducă să-și bea berea, să se liniștească. Apoi o să termine de sădit panseluțele.

După ce băieții ieșiră cu Parker la plimbarea de după cină, Stella curăță mizeria pe care o puteau lăsa în urma lor în bucătărie doi copii și un câine, după ce mâncaseră pizza pepperoni.

— Dau eu pizza data viitoare, spuse Hayley, punând paharele în

mașina de spălat vase.

— S-a făcut.

Stella privi către ea.

— Când eram însărcinată cu Luke, nu voiam să mănânc decât mâncare italienească. Pizza, spaghetti, manicotti. Am fost surprinsă că atunci când l-am născut nu a ieșit cântând That's Amore.

— Eu nu am vreo poftă anume. Îmi vine să mănânc orice.

În lumina neoanelor de afară, îi văzu pe băieți alergând împreună cu câinele.

— Copilul se mișcă întruna. E normal, nu?

— Sigur. Gavin se ghemuia și picotea. Trebuia să-l înghiontesc sau să beau puțină cola să-l fac să se miște. Dar Luke a făcut gimnastică luni în șir cât a stat înăuntru. Te ține trează noaptea?

— Uneori, dar nu mă supără. E ca și când am fi singurii oameni din lume. Doar eu și el - sau ea.

— Știu exact ce vrei să spui. Dar, Hayley, dacă te trezești, dacă ești îngrijorată, nu te simți bine sau orice altceva, cheamă-mă.

Nodul pe care-l simțea în gât dispăru instantaneu.

— Serios? Vorbești serios?

— Sigur. Uneori ajută să vorbești cu cineva care a trecut prin așa ceva.

— Nu sunt singură, spuse ea încet, privind pe fereastră la băieți. Nu cum aș fi crezut că sunt. Cum eram pregătită să fiu… cred.

I se umplură ochii de lacrimi și le strivi între pleoape, apoi le șterse cu mâna.

— Hormonii. Doamne, Dumnezeule!

— Și plânsul poate ajuta.

Stella îi masă umerii lui Hayley.

— Și vreau să-mi spui dacă vrei să vină cineva cu tine la consultațiile medicale.

— Când am fost ultima dată, doctorul a zis că totul arată bine. Exact conform trimestrului de sarcină. Și, știi, ar trebui să mă înscriu la curs. Ore pentru mămici. Dar le place să ai un partener.

— Alege-mă pe mine!

Hayley se întoarse râzând.

— Serios? Ești sigură. Nu cer prea mult?

— Mi-ar face o mare plăcere. E aproape la fel de bine ca și când aș mai face unul.

— Ai mai face unul? Dacă…

— Da. Doi erau planificați, dar imediat după nașterea lui Luke m-am gândit, cum să nu mai fac asta încă o dată - și nu ar fi nostim să încerc să am o fată? Și încă un băiat ar fi fost grozav.

Se sprijini de blat, privind pe fereastră.

— Sunt minunați, nu-i așa? Băieții mei.

— Așa e.

— Kevin era atât de mândru, îi iubea așa de mult. Dacă ar fi fost după el, cred că am fi avut vreo șase.

Hayley sesiză schimbarea de ton și, de data aceasta, masă ea umărul Stellei.

— Doare să vorbești despre el?

— Nu mai doare. A durut o vreme, mult timp.

Apucă spălătoarea să șteargă blatul. Ar trebui să chem copiii în casă. Dar se întoarse auzind țăcănitul unor tocuri pe lemn. Când intră Roz, Stella rămase cu gura căscată. Își amintea că prima dată când o văzuse, fusese impresionată de frumusețea lui Rosalind Harper, dar acum era întâia oară când o vedea pe Roz punându-și în evidență calitățile naturale.

Purta o rochie elegantă, mulată, de un arămiu mat, care-i făcea pielea incandescentă. Prin materialul rochiei i se întrezăreau picioarele zvelte și ferme, pe care sandalele cu toc cui le scoteau și mai mult în evidență. Purta un colier cu filigran delicat, adăpostind o piatră de citrin ce i se odihnea pe sâni.

— David?

Roz scana încăperea, apoi rostogoli o privire dramatică, întunecată.

— O să întârzii din cauza lui.

Stella lăsă să-i scape un val de aer din piept.

— Dă-mi voie să spun: Uau!

— Da.

Zâmbi larg, făcând o jumătate de piruetă.

— Cred că am fost nebună când am cumpărat pantofii. O să mă omoare. Dar când sunt nevoită să mă târăsc la unul dintre evenimentele astea de caritate, îmi place să spun ce am de spus.

— Dacă ceea ce ai de spus este: „Sunt superbă”, interveni Hayley, ți-a ieșit perfect. Arăți absolut uimitor. Sexy și elegantă. Toți bărbații de acolo vor dori să te ducă acasă.

— Ei bine.

Roz scutură din cap, pe jumătate râzând.

— E nemaipomenit să locuiești cu femei. Cine ar fi știut? Mă duc să-l cicălesc pe David. O să se gătească timp de încă o oră dacă nu-i dau un șut în fund.

Distracție plăcută.

— Sigur nu arăta ca o mamă cu trei copii, își spuse Stella în barbă.

Ea cum avea să arate peste douăzeci de ani? se întrebă Hayley. Se studia în oglindă în timp ce se dădea cu ulei cu vitamina E pe burtă și pe sâni. Va mai fi capabilă să se aranjeze și să știe că arată bine?

Bineînțeles, nu putea miza pe atâtea atuuri ca Roz. Își amintea că bunica ei spusese cândva că frumusețea era înnăscută. Privind-o pe

Roz, înțelesese exact ce însemna acest lucru.

Nu va fi niciodată atât de uluitoare ca Roz sau de atrăgătoare ca Stella, dar arăta OK. Avea grijă de pielea ei, încerca trucuri de machiaj despre care citea în reviste.

Tipii erau atrași. Evident, se gândi ea cu un zâmbet autoironie, privindu-și burta.

Sau fuseseră. Celor mai mulți bărbați nu li se aprindeau călcâiele după femei însărcinate. Ceea ce era în regulă, căci nu era interesată de bărbați momentan. Singurul lucru care conta era copilul.

— Tu ești pe primul loc acum, bebelușule, spuse ea, trăgându-și un tricou lăbărțat pe ea.

După ce se vârî în pat și își așeză pernele, se întinse după una dintre cărțile aranjate pe noptieră. Avea cărți despre naștere, sarcină, despre dezvoltarea copilului în primii ani. Citea din câte una din ele în fiecare seară.

Când începură să-i cadă pleoapele, închise cartea. Stinse lumina și se cuibări în așternuturi.

— Noapte bună, bebelușule, șopti ea.

Și începu să o simtă exact în clipa în care aluneca în somn. Un frison ușor și certitudinea clară că nu era singură. Pulsul i se acceleră până când îl auzi urcându-i în urechi. Făcându-și curaj, întredeschise ochii. Văzu silueta aplecată deasupra patului. Părul deschis la culoare, chipul plăcut și trist. Se gândi să țipe, la fel cum făcea de fiecare dată când o vedea pe femeia aceasta. Dar își înghiți țipătul, își luă inima în dinți și întinse mâna.

Când mâna îi trecu prin brațul femeii, Hayley lăsă să-i scape în cele din urmă un țipăt înăbușit. Apoi rămase singură, tremurând în pat și bâjbâind după lumină.

Nu e doar în mintea mea. Nu e!

Stella urcă pe taburet pentru a atârna încă un coș cu flori. După ce se uitase pe vânzările din urmă cu un an și făcuse calculele necesare, se hotărâse să mărească cifra oferită cu cincisprezece procente.

— Aș putea face eu asta, insista Hayley. N-o să cad de pe un amărât de scaun.

— Nici o șansă. Dă-mi-l pe acela. Cel cu begoniile.

— Sunt foarte frumoase. Atât de bogate.

— Roz și Harper au început să le pună astă-iarnă. Begoniile și sporul casei se vând foarte bine. Cu niște cultivatori precum Roz și Harper, le putem sădi angro, iar costul va fi scăzut. Sunt plantele care ne asigură venitul de bază.

— Oamenii ar putea să-și sădească propriile plante mai ieftin.

— Sigur. Mușcată curgătoare, decise ea. Dar e greu să reziști la toate aceste culori și inflorescențe. Chiar și grădinarii pasionați, care

se ocupă un pic de înmulțirea plantelor, rareori pleacă cu mâna goală când văd corole așa mari și frumoase. Florile deschise, tânăra mea ucenică, sunt cele care se vând.

— Așa că punem aceste coșuri peste tot.

— Seducție. Așteaptă până vom scoate câteva dintre plantele anuale afară, în față. Toate acele culori vor atrage clienții. La fel și plantele perene care înfloresc devreme.

Alese un alt coș.

— L-am prins. Trimite-i, te rog, un mesaj lui Roz. Vreau să vadă ce am făcut aici și să-și dea acordul ca să atârn vreo douăzeci și ceva și în Sera Trei, cu plantele folosite la cultivare, care au mai rămas. Și alege un ghiveci. Unul dintre cele mari care au mai rămas de anul trecut. Vreau să-l aranjez și să-l pun lângă tejghea. O să-l mut pe fraierul ăsta de aici. De fapt, mai bine alege două. Desprinde prețul redus de pe el. După ce voi termina, nu numai că vor zbura de aici, ci vor zbura aducând un profit baban.

— Am înțeles.

— Asigură-te că unul dintre ele e acela cu email cobalt, strigă ea. Știi care? Și nu îl aduce singură.

Stella începu să-și facă planul în minte. Flori albe - heliotrop, sporul casei, mănunchiuri de albiță, accente argintii create de frunzele plantei de cineraria și salvie. O altă dâră de petunii albe. La naiba, ar fi trebuit să-i spună lui Hayley să ia unul dintre ghivecele cenușii de piatră. Făceau un contrast reușit cu nuanța de cobalt. Și avea să le aranjeze în așa fel încât să arate irezistibil. Mușcate de un roșu intens, lobelie, verbină și sporul casei de Noua Guinee roșu.

Adăugă, scăzu plante în minte, calculă costul ghivecelor, al plantelor folosite și al pământului. Și zâmbi în sinea ei, atârnând încă un coș.

— Nu ar trebui să te ocupi de hârțogăraie?

Era cât pe-aci să cadă de pe taburet și așa s-ar fi și întâmplat, dacă nu s-ar fi trezit cu o palmă peste fund care o ajută să se echilibreze.

— Nu mă ocup doar cu asta.

Vru să coboare, dar își dădu seama că, stând pe taburet, se afla la același nivel cu el.

— Acum poți să-ți iei mâna, Logan.

— Nu o deranjează că stă acolo.

Dar o coborî, vârând-o în buzunar.

— Frumoase coșuri. La vânzare?

— Ar putea fi.

— Aveai o expresie pe față când am intrat…

— De obicei am una. De-aia se cheamă față, nu?

— Nu, genul de privire pe care o capătă o femeie când se gândește cum să facă un bărbat să saliveze după ea.

— Serios?

Ea făcu un gest către coș.

— Nu ai nimerit-o întocmai. Mă gândeam cum să transform două ghivece rămase pe stoc de la raftul de reduceri în niște uimitoare plante de decor, care să aducă un profit semnificativ.

În timp ce ea atârna coșul, el luă altul și, ridicându-și pur si simplu brațul, îl agăță.

— Te dai mare.

— Pișpirico.

Hayley intră pe ușă, apoi se întoarse rapid pe călcâie și o luă din loc.

— Hayley.

— Am uitat ceva, strigă ea fără să se oprească.

Stella respiră adânc și ar mai fi cerut un alt coș, dar el ridicase deja unul și îl atârnase.

— Ai fost ocupat, spuse ea.

— A fost o vreme rece și uscată săptămâna trecută.

— Dacă ai venit să iei arbuștii pentru lucrarea lui Pitt, îți pot aduce actele.

— Echipa mea îi încarcă acum. Vreau neapărat să te văd din nou.

— Păi, sunt aici.

Nu-și desprinse ochii de ai ei.

— Nu te face că nu pricepi.

— Nu, nu mă fac. Nu sunt sigură…

— Nici eu, o întrerupse el. Iar asta nu pare a mă face să nu mai vreau să te văd din nou. Mă enervează faptul că mă gândesc la tine.

— Mersi. După asta chiar că vreau să suspin și să-ți cad în brațe.

— Nu vreau asta. Dacă aș vrea, te-aș da pe spate.

Își duse o mână la inimă, fâlfâi din pleoape și imită cât de bine putu accentul sudist.

— Doamne, toată această idilă romantică e prea mult pentru mine.

El zâmbea larg acum.

— Îmi place de tine, Roșcato. În cea mai mare parte din timp. Vin să te iau la șapte.

— Ce? În seara asta?

Amuzamentul ezitant se transformă în panică nedisimulată cât ai bate din palme.

— Nu pot să ies în oraș, pe nepusă masă. Am doi copii.

— Și trei adulți în casă. E vreun motiv pentru care crezi că unii dintre ei sau toți nu s-ar putea ocupa de băieții tăi câteva ore în seara asta?

— Nu. Dar nu i-am întrebat, un concept cu care tu nu pari a fi familiarizat. Și… își îndepărtă părul, enervată. S-ar putea să am alte planuri.

— Ai?

Își lăsă capul într-o parte, privindu-l pieziș.

— Întotdeauna am planuri.

— Te cred. Așa că adaptează-le. I-ai dus pe băieți să mănânce coaste până acum?

— Da, săptămâna trecută, după…

— Bun.

— Știi cât de des mă întrerupi în mijlocul unei propoziții?

— Nu, dar o să încep să număr. Bună, Roz.

— Logan. Stella, arată grozav plantele.

Se opri în centrul culoarului, survolând cu privirea și dând aprobator din cap, în timp ce își lovea absentă mănușile murdare de blugii deja mânjiți de pământ.

— Nu eram sigură că va da bine să expunem atâtea, dar dă. Cred că are de-a face cu abundența de flori.

Își scoase șapca, o îndesă în buzunarul din spate al pantalonilor de lucru, iar mănușile în celălalt.

— Vă întrerup?

— Nu.

— Da, o corectă Logan. Dar e OK. Ce zici, ai putea să-i supraveghezi pe băieții Stellei în seara asta?

— Nu am zis…

— Absolut. Va fi distractiv. Ieșiți în oraș?

— La o mică cină. O să-ți las factura pe birou, îi spuse el Stellei. Ne vedem la șapte.

Obosită de atâta stat în picioare, Stella se așeză pe taburet și privi încruntată către Roz, în timp ce Logan ieși agale.

— Nu m-ai ajutat.

— Ba cred că da.

Întinse mâna și întoarse unul dintre coșuri pentru a verifica simetria plantelor.

— O să ieși în oraș și te vei distra. Băieții tăi vor fi bine, iar eu mă voi bucura să petrec puțin timp cu ei.

Dacă nu ai vrea să ieși cu Logan, nu ai ieși. Știi cum să refuzi suficient de clar.

— S-ar putea să fie adevărat ce zici, dar mi-ar fi plăcut să fiu anunțată mai din timp. Ceva mai… cumva.

— Ia-l așa cum e, zise ea, bătând-o pe Stella pe genunchi. Și partea bună e că nu trebuie să te întrebi ce ascunde sau ce pune la cale. Este… Nu pot spune că e un bărbat drăguț, pentru că poate fi incredibil de dificil. Dar este onest. Și, crede-mă pe cuvânt, asta contează enorm.

Capitolul 11

De asta, se gândi Stella, rareori merita să mergi la întâlniri. În lenjerie intimă, stătea în fața șifonierului, dezbătând… comparând, disperând cu privire la hainele pe care să le îmbrace. Nici măcar nu știa unde mergea. Ura că nu știa unde se ducea. De unde să știe pentru ce să se pregătească?

„La cină" era o informație vagă. Era o cină la care să porți rochia neagră clasică, sau una casual-elegantă, la care se cădea să porți un taior de firmă cumpărat la reduceri? Era o cină la care să mergi în blugi și sacou, sau în blugi și o bluză de mătase?

Pe lângă asta, faptul că venea să o ia la șapte abia îi lăsa timp să se schimbe, ca să nu mai vorbim de hainele în care să se schimbe.

Întâlnirile. Cum putea ceva care fusese atât de dorit, atât de interesant și atât de distractiv în adolescență, atât de ușor și natural pe când avea douăzeci și ceva de ani, să fi devenit o corvoadă atât de complicată, deseori iritantă, la treizeci de ani?

Nu era vorba doar de faptul că pierduse deprinderea întâlnirilor după căsătorie, sau că aceasta ruginise. La maturitate, întâlnirile erau complexe și epuizante, căci oamenii care își dădeau o întâlnire stupidă trecuseră aproape cu siguranță prin cel puțin o relație serioasă și printr-o despărțire, ducând în cârcă bagajul acesta inutil. Deși viața lor intrase pe un anumit făgaș, așteptările le erau definite și luaseră parte la acest ritual social al întâlnirilor atât de des, încât pur și simplu își doreau să treacă peste formalități - sau să se ducă acasă să se uite la emisiunea lui Letterman.

Dacă mai puneai la socoteală și faptul că tipul cu care te întâlneai te scotea în oraș pe nepusă masă, fără a avea bunul-simț de a-ți oferi câteva indicii, astfel încât să știi cum să te prezinți, era o un haos total încă dinainte de a începe.

„Bine, atunci. Foarte bine." Avea să primească exact ce oferise. Își punea clasica rochie neagră când ușa băii dintre camere se dădu de perete, iar Gavin dădu buzna înăuntru.

— Mamă! Mi-am terminat tema. Luke mai are, dar eu sunt gata. Pot să cobor acum? Pot?

Se bucură că se hotărâse să-și pună niște saboți decupați, fără ciorap, căci în clipa aceea Parker încerca să se cațăre pe piciorul ei.

— Ai uitat ceva? îl întrebă ea pe Gavin.

— Nu-u. Am făcut toate cuvintele din vocabular.

— Să bați la ușă, de exemplu?

— O, zâmbi el, larg și inocent. Arăți drăguț.

— Lingușitorule.

Se aplecă să-l sărute pe creștet.

— Dar când ușa e închisă, mai întâi bați.

— Bine. Acum pot să cobor?

— Într-o clipă.

Se duse la masa de toaletă ca să-și pună cerceii rotunzi pe care și-i pregătise.

— Vreau să-mi promiți că veți fi cuminți cât rămâneți cu doamna Roz.

— O să mâncăm cheeseburgeri și o să jucăm jocuri video. Zice că ne bate la Smackdown, dar nu cred.

— Să nu te certi cu fratele tău.

„Încolțește speranța", se gândi ea. „Ia-o ca pe prima ta seară liberă de la misiunea ta în viață."

— Pot să cobor?

— Dă-i drumul.

Îi dădu o palmă ușoară la fund.

— Nu uita că am telefonul la mine dacă aveți nevoie de ceva.

După ce el ieși în viteză, își puse pantofii și un pulover negru subțire. Privindu-se în oglindă, decise că accesoriile făceau ca rochia să pară a se situa în zona posibil-casual, ar-putea-fi-mai-mult, spre care țintise.

Își luă geanta și, verificându-i conținutul în timp ce mergea, intră în dormitorul alăturat. Luke stătea întins pe burtă pe dușumea - poziția lui preferată - încruntându-se nefericit deasupra cărții de aritmetică.

— Probleme, frumosule?

Își ridică fruntea, iar fețișoara lui era îndurerată cum numai chipul copiilor poate fi.

— Urăsc temele.

— Și eu.

— Gavin a făcut dansul învingătorului, cu degetele în păr, pen' că a terminat primul.

Înțelegând de ce era demoralizat, se așeză lângă el pe podea.

— Hai să vedem ce ai de făcut.

— De ce trebuie să știu cât fac doi plus trei?

— Cum altfel ai ști câte degete ai la fiecare mână?

Fruntea i se încreți, apoi se lumină cu un zâmbet încântat.

— Cinci!

Acum că depășiseră criza, îl ajută să termine restul problemelor.

— Gata, ai terminat. Nu a fost prea rău.

— Dar eu tot urăsc temele.

— Poate că da, dar ce zici de dansul învingătorului?

Chicotind, sări în picioare și își execută țopăiala în jurul camerei.

Și totul, se gândi ea, era iar în regulă în micuța ei lume.

— De ce nu mănânci aici? O să primim cheeseburgeri.

— Nu sunt complet sigură. O să fii cuminte cât stați cu doamna Roz?

— Îhâm. E drăguță. Odată a ieșit în curte și i-a aruncat mingea lui Parker. Și nu s-a supărat deloc că a umplut-o de bale. Unele fete se supără. Mă duc jos acum, bine? Că mi-e foame.

— Te cred.

Rămasă singură, se ridică în picioare, adunând automat jucăriile și hainele risipite care nu ajunseseră să fie puse la loc pe raft sau în șifonier.

Își trecu degetele peste câteva dintre comorile lor. Mult iubitele benzi desenate ale lui Gavin, mănușa lui de baseball. Camionul preferat al lui Luke și ursulețul vechi, cu care încă nu-i era rușine să doarmă.

Frisonul pe care-l resimți între omoplați o înțepeni. Chiar și pe sub puloverul subțire, simți că i se face pielea de găină. Cu colțul ochilor, văzu o formă - o reflexie, o umbră - în oglinda de deasupra biroului. Când se întoarse pe călcâie, Hayley se ivi de după ușă, intrând în cameră.

— Logan tocmai trage mașina în fața casei, începu ea, apoi se opri.

— Te simți bine? Pari palidă.

— Bine. Sunt bine.

Dar își duse o mână tremurătoare la păr.

— Am crezut doar că… nimic. Nimic. În afară de palidă, cum arăt?

Și se forță să se întoarcă din nou către oglindă. Nu se văzu decât pe ea însăși și pe Hayley înaintând către ea.

— Jos pălăria. Îmi place la nebunie părul tău.

— E ușor de zis când nu te trezești cu el în fiecare dimineață. Mă gândeam să-l prind în coc, dar mi s-a părut prea formal.

— E cum nu se poate mai bine.

Hayley se apropie, lăsându-și capul către al Stellei.

— M-am vopsit și eu roșcat cândva. A fost un mare dezastru. Îmi făcea pielea să pară galbenă.

— Castaniul acela închis și dens atrage izbitor atenția la tine. „Și ia te uită la fața aceasta”, se gândi Stella, cu un mic ghimpe de invidie. „Nu are nici urmă de rid.”

— Da, dar roșcatul este atât de modern. Hai că mă duc jos. O să-l țin pe Logan de vorbă. Mai așteaptă câteva minute înainte de a coborî și ne vom aduna cu toții în bucătărie. Facem o mare petrecere cu burgeri.

Nu intenționa să atragă atenția cu intrarea ei, pentru Dumnezeu. Dar Hayley plecase deja și voia totuși să-și verifice rujul. Și să se liniștească. Cel puțin emoțiile cu privire la întâlnirea aceasta - era o întâlnire de data asta - cedaseră locul altora. Nu fusese reflexia lui Hayley în oglindă. Chiar și acea privire cu coada ochiului îi spusese că

femeia care stătea acolo avea părul blond.

Mai sigură pe sine, ieși din cameră și o luă către hol. De la capătul scărilor o auzi pe Hayley râzând.

— Coboară imediat. Presupun că știi cum să te faci comod pe-aici. Mă întorc în bucătărie la restul găștii. Spune-i Stellei că o să le zic tuturor pa-pa din partea ei. Să vă distrați.

Îi citea gândurile fata asta? se întrebă Stella. Hayley își cronometrase ieșirea atât de bine, încât, în timp ce ea înainta pe hol, Stella ajunse la jumătatea scărilor.

Iar privirea lui Logan se îndreptă către ea. Pantaloni negri de calitate, remarcă ea. O cămașă albastră drăguță, fără cravată, dar cu o haină sport casual peste. Cu toate acestea, nu părea tocmai îmblânzit.

— Drăguț, zise el.

— Mersi. Și tu ești.

— Hayley zicea că o să le spună tuturor că pleci. Ești gata?

— Sigur.

Porni alături de el, apoi studie Mustangul negru.

— Ai mașină.

— Nu e o simplă mașină, și numai o femeie o putea numi astfel.

— Iar ce spui tu e o afirmație sexistă. Bun, dacă nu e mașină, ce e?

— E o mașinărie.

— Deja am luat la cunoștință. Nu mi-ai spus unde mergem.

El îi deschise portiera.

— Hai să aflăm.

Intrară în oraș, în timp ce ascultau în surdină o muzică pe care ea nu o recunoștea. Știa că era blues - sau presupunea că era, dar nu știa nimic despre genul acela muzical. Faptul că pomenise acest lucru, nonșalant, nu numai că păru să-l șocheze, ci și alimentă conversația până la destinație.

Primi o lecție de bază despre artiști precum John Lee Hooker și Muddy Waters, B.B. King și Taj Mahal.

Și îi trecu prin cap, după ce intrară în oraș, că între ei conversația nu părea a fi deloc o problemă. După ce parcă, se întoarse, aruncându-i o privire lungă.

— Ești sigură că te-ai născut aici?

— Așa scrie pe certificatul meu de naștere.

El clătină din cap și coborî.

— Dat fiind că ești atât de ignorantă în ceea ce privește bluesul, ar fi bine să mai verifici o dată.

O conduse într-un restaurant unde mesele erau deja pline de clienți, ale căror voci, prinse la povești, răsunau destul de tare. După ce se așezară, el îi făcu semn chelnerului.

— Ce-ar fi să așteptăm băuturile până te hotărăști ce vrei să mănânci. O să cerem și o sticlă de vin.

— Bun.

Dat fiind că părea că el eliminase nevoia de a face conversație înainte de cină, ea deschise meniul.

— Au un somn foarte bun aici. Ai mâncat vreodată? întrebă el.

Își ridică privirea pe deasupra meniului și îi întâlni ochii.

— Nu. Și fie că asta mă va face să par o tipă din nord sau nu, mă gândesc să optez pentru pui.

— OK. Poți să guști de la mine ca să vezi ce pierzi. Au un Chardonnay California bun pe lista de vinuri, care merge atât cu peștele, cât și cu carnea de pasăre. Are o aromă plăcută.

Așeză meniul pe masă, aplecându-se înainte.

— Chiar știi asta sau ai inventat-o pe loc?

— Îmi place mult vinul. Țin să cunosc lucrurile care îmi plac.

Ea se lăsă din nou pe spate când el chemă chelnerul. După ce comandară, își lăsă capul într-o parte.

— Ce facem noi aici, Logan?

— Eu, unul, o să servesc un somn foarte bine gătit și un pahar de vin bun.

— Am făcut oarece conversație, în mare măsură despre afaceri.

— Am făcut oarece conversație, oarecum în contradictoriu, o corectă el.

— Adevărat. Am mers într-o excursie, una plăcută, care s-a încheiat pe o notă surprinzător de personală.

— Tare îmi mai place să te ascult uneori, Roșcato. E aproape ca și când aș asculta o limbă străină. Așezi toate chestiile astea ca pe niște pavele, încercând să faci un fel de alee dintr-un punct în altul?

— Poate. Chestia este că stau aici cu tine, la o întâlnire. Nu asta era intenția mea cu douăzeci și patru de ore în urmă. Avem o relație profesională.

— Îhâm. Că tot veni vorba despre asta, tot mi se pare enervant sistemul tău.

— Mare surpriză. Și, dacă tot vorbim despre asta, ai neglijat să-mi lași factura aceea pe birou după-amiază.

— Da?

Ridică dintr-un umăr.

— O am pe undeva.

— Ce vreau să zic e că…

Se întrerupse când chelnerul aduse vinul la masă, întorcând eticheta către Logan.

— Ăsta e. Îl va degusta doamna.

Fără să se grăbească, luă paharul pregătindu-se pentru degustare. Sorbi, ridicând din sprâncene.

— E foarte bun… are o aromă plăcută la final.

Logan zâmbi larg.

— Atunci, să ne apucăm de el.

— Ideea pe care încercam să o subliniez, începu ea din nou, este că, deși e absolut inteligent și benefic să dezvoltăm o relație de prietenie, nu e nici una, nici alta să o ducem la un alt nivel.

— Îhâm.

Degustă și el vinul, continuând să o privească cu ochii lui de felină.

— Crezi că n-o să te sărut din nou pentru că s-ar putea să nu fie inteligent sau benefic?

— Mă aflu într-un loc nou, cu o slujbă nouă. Mi-am adus copiii într-un loc străin. Ei sunt pe primul loc pentru mine.

— Așa și trebuie să fie. Dar nu cred că asta e prima cină la care ieși cu un bărbat de când ți-ai pierdut soțul.

— Sunt prudentă.

— Nu aș fi ghicit niciodată. Cum a murit?

— Accident de avion. Făcea naveta. Se întorcea dintr-o călătorie de afaceri. Televizorul era deschis și a început o emisiune de știri. Nu au dat nici un nume, dar am știut că era avionul lui Kevin. Am știut că s-a dus înainte să vină ei să-mi spună.

— Știi ce purtai când ai auzit știrea, ce făceai, unde stăteai.

Vocea lui era joasă, iar ochii o priveau direct.

— Știi toate detaliile din ziua aceea.

— De ce spui asta?

— Pentru că a fost cea mai rea zi din viața ta. Nu-ți aduci prea bine aminte de ziua dinainte, de ziua de după, dar nu vei uita nici un detaliu din ziua respectivă.

— Ai dreptate.

Iar intuiția lui o surprinse, o înduioșă.

— Ai pierdut pe cineva?

— Nu, nu în sensul în care te referi sau cum sugerezi. Dar o femeie ca tine? Nu se căsătorește și nu rămâne măritată decât dacă bărbatul respectiv e centrul vieții ei. Dacă se întâmplă ceva și centrul acela dispare, nu uiți niciodată.

— Nu, nu voi uita.

Era încastrat în inima ei.

— Este cea mai pătrunzătoare, mai precisă și mângâietoare expresie de consolare pe care mi-a oferit-o cineva vreodată. Sper că nu te insult spunându-ți că m-a luat prin surprindere.

— Nu mă las insultat așa ușor. L-ai pierdut pe tatăl copiilor tăi, dar ai construit o viață - pare una bună - pentru ei. Pentru asta e nevoie de mult efort. Nu ești prima femeie de care am fost interesat, care are copii. Respect rolul de mamă și prioritățile acestuia. Dar asta nu mă oprește să privesc peste masă și să mă întreb când o să te dezbrac.

Ea deschise gura, apoi o închise din nou. Își drese vocea și sorbi din vin.

— Ce să zic. Direct.

— Dacă erai alt fel de femeie, ținteam direct la pat.

În timp ce ea râdea chinuit, el ridică paharul de vin. Și așteptă să li se servească primul fel de mâncare.

— Dar, după cum stau lucrurile, ești… dat fiind că servim aceasta cină plăcută împreună, voi spune că ești genul de femeie prudentă.

— Ai vrut să spui constipată.

Rânji, apreciindu-o pentru cele spuse.

— Nu se știe niciodată. În plus, amândoi lucrăm pentru Roz și nu aș face nimic să o deranjez. Nu intenționat. Ai doi copii cărora să le porți de grijă. Și nu știu cât de bine ți-ai revenit după pierderea soțului. Așa că, în loc să te târăsc în pat, facem conversație la cină.

Stătu o clipă să se gândească la ce spusese. În esență, nu găsea nimic eronat în logica lui. De fapt, era de acord cu el.

— Bine. Mai întâi Roz. Nici eu nu aș face nimic care să-i dăuneze. Așa că, orice s-ar întâmpla între noi, suntem de acord că vom menține o relație profesională civilizată.

— S-ar putea să nu fie mereu civilizată, dar așa va fi în legătură cu munca.

— E bine și așa. Băieții mei sunt prima și ultima mea prioritate. Nu doar pentru că trebuie să fie, adăugă ea, ci pentru că vreau să fie. Nimic nu va schimba asta.

— Dacă ar fi ceva care să o schimbe, nu aș avea prea mult respect pentru tine.

— Bun.

Așteptă o clipă pentru că răspunsul lui nu numai că fusese direct, ci și unul pe care îl aprecia profund.

— Cât despre Kevin, l-am iubit foarte mult. Faptul că l-am pierdut m-a rupt în două - o parte din mine voia doar să se întindă și să moară, iar cealaltă trebuia să treacă prin durere și furie și toate stările acelea - și să trăiască.

— E nevoie de curaj pentru a trăi.

O înțepau ochii și trase aer în piept, cu grijă.

— Mulțumesc. A trebuit să mă adun. Pentru copii, pentru mine. Nu voi mai simți niciodată pentru un alt bărbat același lucru pe care l-am simțit pentru el. Nu cred că ar trebui. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi interesată și atrasă de altcineva. Nu înseamnă că sunt sortită să-mi trăiesc viața singură.

El rămase tăcut un moment.

— Cum poate o femeie atât de cumpătată să se atașeze emoțional de formulare și facturi?

— Cum poate un bărbat atât de talentat să fie atât de dezorganizat?

Mai relaxată decât și-ar fi imaginat, își savura salata.

— Am trecut pe la lucrarea pe care o faci pentru Dawson, din nou.

— O, da?

— Îmi dau seama că mai ai încă de făcut câteva finisaje care trebuie să aștepte până trece pericolul de îngheț, dar am vrut să-ți spun că e o treabă bună. Nu, greșesc. Nu e. E excepțională.

— Mersi. Ai mai făcut poze?

— Da. Vom folosi câteva dintre ele - înainte și după - în secțiunea de peisagistică a site-ului pe care îl proiectez.

— Pe bune?

— Da. O să-i aduc mai mulți bani lui Roz, Logan. Dacă ea câștigă mai mult, și tu câștigi mai mult. Site-ul va aduce mai multe proiecte pentru secțiunea de peisagistică. Ți-o garantez.

— E greu să te contrazic.

— Știi pentru ce te invidiez cel mai tare?

— Personalitatea mea efervescentă.

— Nu, nu ești deloc efervescent. Mușchii tăi.

— Mă invidiezi pentru mușchi? Nu cred că ar arăta așa bine pe tine, Roșcato.

— Ori de câte ori începeam un proiect acasă - unde locuiam înainte - nu mă descurcam singură. Am viziune - nu la fel de creativă ca a ta, poate, dar văd ce vreau și am abilități suficiente. Dar când vine vorba de munca grea, manuală, mă dau bătută. E frustrant pentru că, pe alocuri, chiar mi-ar plăcea să mă ocup singură de toate. Și nu pot. Așa că îți invidiez mușchii pentru că înseamnă că tu poți. Îmi închipui că, fie că o faci, fie că dirijezi o treabă, iese cum vrei.

Ea zâmbi pe deasupra paharului de vin.

— Se înțelege de la sine. Am auzit că locuiești nu departe de Roz.

— La vreo trei kilometri.

Când li se aduseră felurile principale, Logan tăie o bucată de somn și îl așeză pe farfuria ei.

Stella o privi fix.

— Ei bine, hmmm.

— Pun pariu că le spui copiilor tăi că nu știu dacă le place ceva sau nu până nu vor încerca.

— Unul dintre avantajele de a fi adult e că poți să spui lucruri de genul ăsta fără să le și aplici. Dar, OK.

Înfipse furculița într-o bucățică, se pregăti pentru ce era mai rău și o mâncă.

— În mod interesant, spuse ea după un moment, nu are deloc gust de mâl. Sau de ceea ce am putea presupune că ar fi gustul mâlului. E chiar bun.

— S-ar putea să-ți recuperezi ceva din moștenirea sudistă. Data viitoare te vom pune să mănânci mămăligă.

— Nu cred. Am încercat. Trecând peste, faci toată treaba singur? Acasă la tine.

— În mare parte. Pământul este ușor înclinat, are scurgere bună. Pe partea de nord sunt niște copaci bătrâni splendizi. Vreo doi platani frumoși și niște hicori, iar în preajma lor s-au întins niște azalee sălbatică și dafin de munte. În partea de sud am un spațiu deschis. E o grămadă de loc în partea din față, iar pe marginea din spate curge un mic pârâu.

— Și casa?

— Ce?

— Casa. Ce fel de casă e?

— O. Cu două etaje. Probabil e un spațiu prea mare pentru mine, dar așa am luat-o odată cu pământul.

— Pare a fi genul de casă pe care o să-l caut și eu în câteva luni. Poate mă anunți, dacă auzi că e ceva similar pe piață.

— Sigur, pot să fac asta. Copiilor le prieste la Roz?

— Da, se simt nemaipomenit. Dar la un moment dat va trebui să avem casa noastră. E important să aibă un loc al lor. Nu vreau ceva sofisticat - nu mi-aș putea permite, oricum. Și nu mă deranjează dacă va trebui să fac reparații. Sunt suficient de îndemânatică. Și aș prefera să nu fie bântuită.

Se opri când el îi aruncă o privire întrebătoare. Apoi ea scutură din cap.

— Cred că vinul e de vină pentru că nu mi-am dat seama că am chestia asta în cap.

— Ce e?

— Am văzut - am crezut că am văzut se corectă ea, celebra fantomă despre care se spune că bântuie Harper House. În oglindă, în dormitor, exact înainte să vii să mă iei. Nu era Hayley. Ea a intrat o clipă mai târziu și am încercat să mă conving că era ea. Dar nu era. Și, în același timp, nu prea avea cine altcineva să fie deoarece… pur și simplu nu e posibil.

— Pare că încă încerci să te convingi pe tine însăți.

— Sunt o femeie rezonabilă, adu-ți aminte.

Se bătu cu un deget în tâmplă.

— Femeile rezonabile nu văd fantome și nu le aud fredonând cântece de leagăn. Sau nu le simt.

— Cum să le simtă?

— E un frison… o senzație.

O trecu un fior și încercă să se scuture de el printr-un râs scurt.

— Nu pot să explic pentru că nu e rațional. Iar în seara aceasta, sentimentul acela a fost foarte intens. Scurt, dar intens. Și ostil. Nu, ostil e un cuvânt prea puternic. Dezaprobator.

— De ce nu vorbești cu Roz despre asta? Ți-ar putea spune povestea, atât cât o știe.

— Poate. Spui că tu nu ai văzut-o niciodată?

— Nu.

— Nici nu ai simțit-o?

— Nu pot să spun că da. Dar, uneori, când lucram la un proiect, traversam un teren, făceam săpături, am simțit ceva. Plantezi ceva și, chiar dacă moare, lasă ceva în sol. O persoană de ce nu ar lăsa ceva în urmă?

Era un lucru la care să se gândească mai târziu, când mintea ei nu era atât de distrasă. În clipa de față trebuia să se gândească la faptul că îi plăcea să se afle în compania lui. Și mai era și atracția primară pe care trebuia să o ia în considerare. Dacă avea să se bucure în continuare de compania lui, iar atracția nu se evapora, urmau să sfârșească în pat.

Apoi erau toate implicațiile și complicațiile care derivau din aceasta. În plus, universul lor era finit. Lucrau pentru aceeași persoană, în aceeași companie. Nu era genul de atmosferă în care doi oameni puteau avea o aventură serioasă, fără ca toți cei din jur să știe ce se întâmpla.

Așa că trebuia să se gândească la acest aspect și cât de stânjenitor ar putea fi ca viața ei intimă să devină publică.

După cină, merseră într-o plimbare până pe Beale Street, pentru a lua parte la carnavalul nocturn. Turiști, localnici care ieșiseră în oraș, cupluri și grupuri de tineri se plimbau pe strada luminată de neoane. Prin ușile deschise străbătea muzica, iar oamenii intrau și ieșeau din magazine în șuvoaie neîntrerupte.

— Cam pe-acolo era cândva un club numit Monarch. Îți fac probleme pantofii?

— Nu.

— Bun. Grozave picioare, apropo.

— Mersi. Le am de ani întregi.

— Așadar, Monarch, continuă el.

— Întâmplarea face că în dosul clubului era o alee care aparținea totodată unui serviciu de pompe funebre. Astfel, proprietarilor locului le era mai ușor să scape de cei care dădeau colțul după ce se împușcau unii pe alții.

— Frumoasă povestioara despre Beale Street.

— O, mai sunt o grămadă. Blues, rock - ambele sunt la ele acasă aici - voodoo, jocuri de noroc, sex, scandaluri, whisky de contrabandă, hoți de buzunare și crime.

Dintr-un club răbufni un val de muzică în timp ce el vorbea, iar Stella fu cât se poate de plăcut surprinsă de sunetul tipic sudist.

— Toate se întâmplau chiar aici, continuă el. Dar trebuie să te bucuri de carnaval exact cum e acum.

Se alăturară unei mulțimi care ocupa întreg trotuarul, pentru a privi trei băieți care făceau sărituri și acrobații în mijlocul străzii.

— Și eu pot să fac asta, dădu ea din cap către unul dintre băieți care mergea în mâini către cutia în care publicul punea bani.

— Îhâm.

— Pot. N-o să-ți demonstrez aici și acum, dar poți fi sigur că pot. Am făcut gimnastică șase ani. Pot să mă contorsionez ca un covrigel. Ei bine, ca o jumătate de covrigel, dar odată…

— Încerci să mă pui pe jar?

Ea râse.

— Nu.

— Atunci e doar un efect secundar. Cum arată o jumătate de covrigel?

— Poate îți voi arăta cândva când voi fi îmbrăcată mai adecvat.

— Încerci să mă pui pe jar.

Ea râse din nou și privi acrobații. După ce Logan aruncă niște bani în cutie, își reluară plimbarea de-a lungul trotuarului.

— Cine e Betty Paige și de ce este chipul ei pe aceste tricouri?

El rămase ca trăsnit.

— Glumești.

— Nu.

— Se pare că nu numai că ai locuit în nord, dar pe deasupra ai stat și într-o peșteră. Betty Paige, manechinul legendar din anii cincizeci și zeița sexului.

— De unde știi tu? Nici măcar nu te născuseși în anii cincizeci.

— E important pentru mine să cunosc istoria culturală a locului, mai ales când e vorba de femei superbe dezbrăcate. Ia uită-te la fața ei. Arată ca o fată oarecare, cu trupul lui Venus.

— Probabil că nu putea să meargă în mâini, spuse Stella, râzând și înaintând nonșalant.

Se plimbară până se evaporă efectul vinului și arseră caloriile, coborând pe o parte a străzii și urcând pe cealaltă. O tentă cu un club de blues, dar, după o scurtă dezbatere internă, refuză, scuturând din cap.

— Chiar nu pot. S-a făcut deja mai târziu decât mi-am propus. Am o zi plină mâine și deja am abuzat destul de Roz în seara aceasta. Recuperăm altă dată.

— Pun clubul de blues pe listă. În seara asta am mai bifat câte ceva. Beale Street și somn. Practic, acum sunt de-a locului.

— În curând o să gătești somn prăjit și o să-ți pui alune în cola.

— De ce Dumnezeu aș pune alune în cola? Nu contează, dădu ea din mână, în timp ce ieșeau din oraș.

— E o chestie sudistă. Ce zici dacă ți-aș spune că m-am simțit bine în seara asta?

— Se acceptă.

Nu fusese complicat, își dădu ea seama, sau plictisitor sau stresant.

Cel puțin nu după primele minute. Uitase, sau aproape, cum era să fie atât incitant, cât și relaxant să te afli în preajma unui bărbat.

Sau să se întrebe, și nu avea rost să pretindă că nu se întreba, cum ar fi să simtă mâinile - mâinile acelea mari, asprite de muncă - pe pielea ei.

Roz lăsase luminile aprinse pentru ea. Pe veranda din față, în hol și în dormitor. Văzu ferestrele luminate când ajunseră în fața casei și găsi că gestul avea ceva matern. Sau de soră mai mare, se gândi Stella, căci Roz nu era nici pe departe suficient de în vârstă pentru a-i fi mamă.

Mama ei fusese prea ocupată cu propria viață și propriile interese pentru a se mai gândi la astfel de detalii mărunte, precum luminile de pe verandă. Poate că, se gândi Stella, acesta era unul dintre motivele pentru care gestul o mișca atât de tare.

— E o casă atât de frumoasă, spuse Stella. Parcă licărește noaptea. Nu e de mirare că o iubește.

— Da, e fără pereche. Vine primăvara și grădinile pur și simplu te dau pe spate.

— Ar trebui neapărat să organizeze un tur al casei și al grădinilor.

— Făcea asta, o dată pe an. A renunțat de când a scăpat de nemernicul ăla de Clerk. Nu aș pomeni despre asta, spuse el înainte ca Stella să deschidă gura. Dacă o să vrea să mai facă ceva de genul, o va face.

Cunoscându-i deja stilul, Stella așteptă ca el să coboare să-i deschidă portiera.

— Abia aștept să văd grădinile în toată splendoarea lor. Și sunt recunoscătoare pentru șansa de a locui aici o vreme și de a le da copiilor ocazia de a intra în contact cu o asemenea tradiție.

— Mai este o tradiție. Aceea de a săruta fata de noapte bună.

De data aceasta se mișcă un pic mai încet, dându-i șansa de a anticipa ce urma. Pe pielea ei începuseră să danseze gâdiliturile acelea erotice când gurile li se întâlniră.

Apoi se transformară într-un frison de plăcere, care-i reverberă până în pântec și de-a lungul gâtului, în timp ce limba lui încerca să-și facă loc printre buzele ei. Mâinile lui îi mângâiară părul, coborând pe umeri și oprindu-se pe șolduri, apucându-le și strângându-le ferm. „Mușchi”, se gândi ea cu mintea începețoșată. „O, Doamne!” Avea, nu glumă. Era ca și când ar fi simțit apăsarea unei suprafețe calde și netede de oțel. Apoi se apropie și mai tare, făcând-o să se tragă înapoi, rămânând prizonieră între zidul trupului lui și portieră. Fără scăpare, cu sângele fierbându-i, în timp ce el îi devora gura, se simțea fragilă, năucă și potopită de dorință.

— Stai o clipă, îngăimă ea. Stai.

— Vreau mai întâi să termin asta.

Voia mult mai mult de atât, dar știa deja că va trebui să se mulțumească cu un sărut. Așa că nu avea de gând să grăbească lucrurile. Gura ei era extraordinară, iar vibrația aceea ușoară a trupului ei, de o senzualitate sălbatică. Își imagină că o devorează în întregime, cu sălbăticie și aviditate. Sau că o savurează, pe îndelete, bucățică cu bucățică, până când avea să fie pe jumătate înnebunit de aroma ei. Când îi dădu drumul, privirea hipnotică și visătoare din ochii ei îi spuse că putea să continue sau să se oprească. Altă dată, altundeva.

— Mai are rost să ne prefacem că ne vom opri aici?

— Nu pot…

— Nu mă gândeam în seara asta, spuse el când ea se uită spre ușă.

— Atunci nu, nu ar avea rost.

— Bun.

— Dar nu pot să mă arunc pur și simplu în așa ceva. Trebuie să…

— Planifici, îi luă el cuvântul din gură. Să organizezi.

— Nu sunt prea bună la capitolul spontaneitate, iar spontaneitatea - de acest gen - este aproape imposibilă când ai doi copii.

— Atunci planifică. Organizează. Și dă-mi de veste. Eu le am cu spontaneitatea.

O sărută din nou, până când ea simți că i se înmoaie genunchii, dizolvându-se.

— Ai numerele mele de telefon. Sună-mă. Se retrase. Du-te în casă, Stella. În mod tradițional, nu te mulțumești să săruți fata de noapte bună, ci aștepți până intră în casă înainte de a pleca, întrebându-te când vei mai avea ocazia să o faci din nou.

— Noapte bună atunci.

Intră în casă, urcă scările absentă, uitând să stingă luminile. Încă plutea când începu să înainteze pe hol, așa că nu auzi cântecul decât când ajunse la doi pași de dormitorul fiilor ei.

Parcurse distanța rămasă dintr-un salt. Și văzu, văzu silueta, licărul părului blond în lumina nopții, ochii scânteietori care o priveau țintă. Simți aerul rece ca pe o palmă peste față, dată cu sete și furie. Apoi frigul, ca și silueta, dispăru.

Cu picioare nesigure, dădu fuga la paturile copiilor, mângâindu-le părul, întâi pe al lui Gavin, apoi pe al lui Luke. Le atinse obrajii, apoi spatele, așa cum făcuse pe când erau bebeluși. Era felul în care o mamă agitată se asigură că pruncul ei respiră.

Parker se întoarse alene pe cealaltă parte, lătrând scurt și anemic în semn de salut și dând o singură dată din coadă, apoi adormi la loc.

„Mă simte, mă miroase, mă cunoaște. La fel o fi și cu ea? De ce nu o latră?”

„Sau îmi pierd mințile?”

Se pregăti de culcare, apoi își luă o pătură și o pernă și merse în

camera copiilor. Se întinse între ei și petrecu restul nopții acolo, păzindu-i de imposibil.

Dragă cititorule,

Nu am hobby-uri. Am pasiuni. Grădinăritul este una dintre pasiunile mele, iar primăvara - când vine vremea să ies în grădină și să sap pământul - este anotimpul meu preferat.

Locuiesc într-o zonă împădurită, la poalele munților Blue Ridge, iar pământul meu este… aspru și pietros. Un teren anevoios, pe care grădinarul încearcă să-l îmblânzească. Am rezolvat problema parțial, făcând straturi înalte, însă pietrele continuă să apară. Fiecare primăvară e o bătălie - eu împotriva pietrelor - și în cei mai mulți ani câștig.

Am norocul de-a fi căsătorită cu un bărbat căruia îi place să trebăluiască prin curte. Pentru că, dacă vreau să plantez un bulb de narcisă în pământul pietros, trebuie să-l chem să sape cu cazmaua. Dar merită. În fiecare primăvară, când răsar narcisele, când mă uit la sălciile care înverzesc, când văd că plantele perene pe care le-am răsădit în locul pietrelor încep să se învioreze, sunt fericită. La fel cum sunt fericită să-mi iau lopata și cultivatorul și să ies în grădină pentru a începe să pregătesc solul pentru ce urmează să plantez în acest anotimp.

Este o muncă grea, solicitantă, în care te murdărești, dar îmi place să o fac, an de an. Pentru mine, grădina este mereu un proiect în derulare, niciodată pe deplin încheiat și întotdeauna o încântare pentru ochi. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, soțul meu a plantat o magnolie în fața casei. Acum, în fiecare primăvară, ferestrele dormitorului meu sunt pline de superbele flori roz ale acesteia. Iar când se ofilesc și cad, înflorește altceva, aducându-mi zâmbetul pe buze.

La finalul zilei, după scris sau grădinărit, sau pur și simplu după ce m-am ocupat de zecile de sarcini zilnice, nimic nu se compară cu o plimbare prin grădină, pentru a-mi reconforta mintea și inima. Așadar, plantați niște flori și priviți-le cum cresc. Răsplata va întrece cu mult truda.

Capitolul 12

În seră, Roz udă recipientele cu plante anuale pe care le cultivase peste iarnă. Aproape venise momentul să le scoată la vânzare. O parte din ea era mereu un pic tristă la gândul că nu va fi ea cea care le va planta. Și știa că nu toate vor fi îngrijite cum trebuie.

Unele dintre ele vor muri din neglijență, altele vor primi prea mult soare sau nu suficient. Dar acum erau vii și pline de potențial. Și îi aparțineau.

Trebuia să le dea drumul la fel cum le dăduse drumul fiilor săi. Trebuia să spere, la fel cum făcuse cu băieții ei, că își vor găsi împlinirea și că vor înflori, în toată splendoarea lor.

Îi era dor de copilașii ei mai mult decât își dăduse seama, acum că în casa ei erau din nou băieții, cu toată gălăgia, mirosurile și haosul pe care-l făceau. Faptul că-l avea aproape pe Harper o ajuta atât de mult, încât uneori îi era greu să nu se bazeze pe el, copleșindu-l cu nevoile ei.

Dar depășise momentul când îi aparținea doar ei. Deși locuia foarte aproape și deși lucrau adesea împreună, cot la cot, nu va mai fi niciodată doar al ei.

Trebuia să se mulțumească cu vizite ocazionale, cu telefoane și e-mailuri din partea celorlalți fii ai ei, și cu faptul că știa că erau fericiți construindu-și propriile vieți.

Avusese grijă de ei, îi pregătise și le dăduse drumul. Nu voia să fie una dintre acele mame sufocante. Fiii, ca și plantele, aveau nevoie de spațiu și de aer. Dar, vai, uneori își dorea să dea timpul înapoi cu zece ani, cu douăzeci de ani, doar ca să-i mai țină un pic lângă ea pe acei băieței care fuseseră odată. Însă sentimentele acestea nu făceau decât să o întristeze, își reaminti ea sieși. Închise apa exact când Stella intră în seră. Roz inspiră adânc.

— Nimic nu se compară cu mirosul de pământ reavăn, nu-i așa?

— Nu atunci când ești ca noi. Uită-te la gălbenelele acestea, vor zbura cât ai clipi.

— Nu te-am prins în dimineața asta.

— Am vrut să ajung repede. Am întâlnirea cu cei de la Garden Club după-amiază. Vreau să pregătesc vreo șase ghivece de pus pe centrul mesei.

— Bune pentru publicitate. Voiam doar să îți mulțumesc încă o dată că ai avut grijă de băieții mei aseară.

— Mi-a făcut plăcere, mare plăcere. Te-ai distrat?

— Chiar da.

— Va fi o problemă pentru tine dacă eu și Logan vom ieși

împreună?

— De ce ar fi?

— Într-o situație profesională…

— Adulții ar trebui să poată să-și trăiască propriile vieți. La fel ca în orice altă situație. Amândoi sunteți adulți independenți. Mă gândesc că o să vă dați seama singuri dacă va fi o problemă faptul că ieșiți împreună, că socializați. Și amândouă folosim termenul de „socializare” pe post de eufemism.

Roz începu să aranjeze niște petunii.

— Stella, dacă nu ai dori să faci sex cu un bărbat care arată ca Logan mi-aș face griji în privința ta.

— Atunci cred că nu ai de ce să te îngrijorezi. Totuși, vreau să spun… Lucrez pentru tine, locuiesc în casa ta, așa că vreau să spun că nu sunt o femeie promiscuă.

— Sunt sigură că nu ești.

Își ridică o clipă privirea de la ceea ce făcea.

— Ești prea grijulie, prea organizată și un pic prea legată de familia ta ca să fii promiscuă.

— Cu alte cuvinte, sunt o tipă cam constipată, mormăi Stella.

— Nu tocmai, dar dacă ai fi o tipă promiscuă ar fi problema ta și nu a mea. Nu ai nevoie de aprobarea mea.

— Ba vreau s-o am, pentru că lucrez pentru tine și locuiesc în casa ta. Și pentru că te respect.

— Bine atunci.

Roz trecu la sporul casei.

— O ai. Unul dintre motivele pentru care am vrut să locuiești în casa mea a fost acela că voiam să ajung să te cunosc la nivel personal. Când te-am angajat, ți-am oferit o parte din ceva foarte important pentru mine, la nivel personal. Așa că, dacă m-aș fi hotărât după primele câteva săptămâni că nu erai genul de persoană pe care aș putea să o plac și să o respect, te-aș fi concediat.

Își întoarse privirea.

— Indiferent cât de competentă ești. Nu e așa de greu să găsești oameni competenți.

— Mulțumesc. Cred.

— Cred că o să iau câteva dintre mușcatele astea care sunt deja în ghiveci. Economisesc timp și nu mai am bătăi de cap și avem un stoc suficient.

— Să-mi spui câte vrei să iei și o să modific inventarul. Roz, mai este ceva despre care voiam să vorbesc cu tine.

— Dă-i drumul, o invită Roz începând să își selecteze plantele.

— E vorba de fantomă.

Roz ridică o mușcată de culoare roz, asemănătoare cu carnea de somon, și o studie din toate părțile.

— Ce-i cu ea?

— Mă simt prost că aduc vorba despre asta, dar… ai fost vreodată amenințată de ea?

— Amenințată? Nu. N-aș folosi un cuvânt atât de dur.

Roz așeză mușcata într-o tavă de plastic, alegând apoi alta.

— De ce?

— Pentru că se pare că am văzut-o.

— Nu este ceva neobișnuit. Mireasa Harper are tendința să se arate mamelor și băieților. Uneori și fetițelor. Am văzut-o și eu de câteva ori când eram copilă, apoi destul de regulat după ce au început să apară băieții.

— Spune-mi cum arată.

— Are cam înălțimea ta.

În timp ce vorbea, Roz continuă să își selecteze cu grijă mușcatele pentru clubul de grădinărit.

— Slabă, foarte slabă. Douăzeci și ceva de ani, aș zice, deși e greu de spus. Nu pare a se simți bine. Adică, adaugă ea cu un zâmbet absent, nici măcar pentru o fantomă. Mi s-a părut că a fost o femeie foarte frumoasă, dar o perioadă a fost bolnavă. E blondă, iar ochii ei sunt ceva între verde și cenușiu. Și e foarte tristă. Poartă o rochie gri, sau pare gri, care atârnă pe ea ca și când ar fi slăbit.

Stella lăsă să îi scape o răsuflare profundă.

— Pe ea am văzut-o și eu. Tot asta am văzut. E de domeniul fantasticului, dar am văzut-o.

— Ar trebui să fii flatată. Rareori se arată celor care nu fac parte din familie, sau cel puțin așa spune legenda. Nu ar trebui să te simți amenințată, Stella.

— Dar m-am simțit. Noaptea trecută când am ajuns acasă și am intrat să îi verific pe băieți, mai întâi am auzit-o. Cânta un fel de cântec de leagăn.

— „Lavanda e albastră.” Ai putea să zici că e cântecul ei.

Scoțând niște clești mici, Roz reteză o tulpină insuficient dezvoltată.

— Niciodată nu a vorbit, din câte am auzit, dar le cântă copiilor care se află în casă noaptea.

— „Lavanda e albastră”, da, asta este. Am auzit-o și am dat fuga în cameră. Am văzut-o stând între paturile lor. M-a privit. N-a fost decât o clipă, dar s-a uitat la mine. Nu avea ochii triști, Roz, era furioasă. Și am simțit un val de frig ca și când ar fi aruncat ceva spre mine de furie. Nu ca dățile trecute când doar am simțit fiorul acela de răcoare.

Devenind interesată, Roz îi studie chipul Stellei.

— M-am simțit ca și când aș fi enervat-o de câteva ori. Era doar o schimbare de ton, exact cum ai descris-o tu, aș zice.

— S-a întâmplat.

— Te cred, dar în esență, din cele mai multe experiențe pe care le-

am trăit eu, a fost întotdeauna o prezență destul de inofensivă. Întotdeauna am considerat că ieșirile ei sunt niște capricii. Presupun că și fantomele au capricii.

— Presupui că fantomele au capricii, repetă Stella încet. Pur și simplu nu înțeleg o astfel de afirmație.

— Se întâmplă asta cu oamenii, nu-i așa? De ce s-ar schimba atunci când mor?

— OK, spuse Stella după un moment. Voi încerca să accept toate astea ca și când n-ar fi o nebunie. Sau poate că nu îi place ca eu să fiu în preajmă.

— În ultima sută de ani, în Harper House au locuit o mulțime de oameni, dintre care mulți oaspeți. Ar trebui să fie obișnuită cu asta. Dacă te-ai simți mai bine în cazul în care te-ai muta în cealaltă aripă…

— Nu, nu văd cum s-ar putea schimba lucrurile prin asta. Deși m-a deranjat destul de tare că a trebuit să dorm în camera băieților aseară. Nu era furioasă pe ei. E vorba doar de mine. Cine a fost?

— Nimeni nu știe sigur. Atunci când ne exprimăm politicos i se spune Mireasa Harper. Dar se presupune că a fost o servitoare, o doică sau o guvernantă. Teoria mea e că unul dintre bărbații casei a sedus-o, poate că a alungat-o, mai ales dacă a rămas însărcinată. Are acest atașament față de copii, așa că pare cât se poate de logic că a avut o legătură cu copiii. Pun pariu că a murit în preajma casei sau în apropierea ei.

— Ar trebui să existe documente despre asta, nu-i așa? O Biblie a familiei, certificate de naștere și de deces, fotografii, scrisori, ceva.

— O, există tone.

— Aș vrea să mă uit pe ele dacă ești de acord. Aș vrea să încerc să aflu cine a fost. Vreau să știu cu cine sau cu ce am de-a face.

— De acord.

Cu cleștele încă în mână, Roz își duse mâna la șold.

— Cred că e ciudat că n-a mai făcut nimeni asta până acum, nici măcar eu. O să te ajut, va fi interesant.

— E grozav.

*

Hayley examină masa din bibliotecă pe care Stella aranjase albumele de fotografii, Biblia groasă, cutiile cu hârtii vechi, laptopul și câteva caiete.

— Parcă am fi gașca lui Scooby.

— Nu-mi vine să cred că și tu ai văzut-o și nu ai spus nimic.

Hayley ridică din umăr și continuă să se plimbe prin cameră.

— M-am gândit că o să zici că exagerez. În plus, cu excepția unei singure dăți, abia am întrezărit-o pe undeva pe-aici.

Își ridică mâna în dreptul capului.

— N-am stat niciodată în preajma unei fantome. Este foarte tare.

— Mă bucur că cineva se distrează pe tema asta.

Dat fiind că atât ea, cât și tatăl ei îndrăgeau cărțile, își transformaseră camera de zi într-un fel de bibliotecă, ticsind rafturile cu cărți și aducând acolo două scaune mari și comode. Era un loc plăcut, intim și încântător, dar aceasta era o bibliotecă. Ferestrele lungi erau flancate de rafturi mari din lemn închis la culoare, întinzându-se de-a lungul pereților, alcătuind un soi de platformă către locul în care se afla masa. Probabil că erau sute de cărți, dar nu părea copleșitor, nu datorită pereților zugrăviți într-un verde odihnitor și granitului crem al șemineului care încălzea atmosferă. Îi plăceau sfeșnicele mari și negre și ramele cu poze de familie de pe șemineu. Erau și alte poze ici-colo, laolaltă cu alte lucruri, unele fascinante precum boluri și statui, dar și un ceas de cristal în formă de dom. Și desigur, flori. Erau flori în aproape fiecare încăpere din casă. Aici erau lalele cu niște corole de un mov adânc care izbucneau dintr-o vază de sticlă mare și transparentă. Erau o mulțime de scaune încăpătoare, din piele moale, inclusiv o canapea de piele. În centrul încăperii era atârnat de tavan un candelabru, și deși rafturile de cărți erau luminate, se vedeau veioze în jur, cu abajururi care semănau cu vitraliile. Probabil că pe jos erau niște covoare foarte vechi - atât de interesante, cu acele modele de păsări exotice pe margine. Nu-și putea închipui cum ar fi fost să ai o astfel de cameră, sau cum ar fi fost să trebuiască s-o decorezi - ei bine, „superb” era singurul cuvânt care-i venea în minte -, și cu toate acestea era la fel de intimă ca și mica bibliotecă pe care o avea acasă. Dar Roz știa. Roz, în opinia lui Hayley, era un geniu.

— Cred că asta este camera mea preferată din întreaga casă, se hotărî ea. Bineînțeles, cred același lucru despre fiecare încăpere dacă stau cinci minute în ea. Dar chiar cred că asta e cea mai tare. Seamănă cu o poză din *Southern Living* sau ceva de genul ăsta. Dar accentul cade pe living. Nu mi-ar fi frică să trag un pui de somn pe canapea.

— Știu ce vrei să spui.

Stella puse deoparte albumul foto pe care îl răsfoise.

— Hayley, trebuie să ții minte să nu le spui copiilor nimic despre lucrul ăsta.

— Bineînțeles, n-o să le spun.

Se întoarse la masă și se așeză în cele din urmă.

— Hei, poate ar trebui să facem o ședință de spiritism. Ar fi atât de înspăimântător și de grozav.

— N-am ajuns până acolo încă, replică Stella.

Își ridică privirea auzindu-l pe David intrând.

— Gustări pentru vânătorii de fantome, anunță el, așezând tava pe

masă. Cafea, ceai, fursecuri. M-am gândit să aduc prăjitura îngerilor, dar mi s-a părut că este prea evidentă treaba.

— Te distrezi pe seama noastră.

— Ba bine că nu. Și sunt totodată dispus să îmi suflec mânecile și să mă implic și eu în treaba asta. Ar fi foarte drăguț să o identificăm după tot acest timp.

Bătu cu degetul în laptopul Stellei.

— Iar acesta este pentru…?

— Notițe, date, fapte, speculații. Nu știu, este prima zi când mă ocup de chestia asta.

Intră Roz, împingând un cărucior pe care se afla o cutie. Pe obraz avea o urmă de praf și fire de pânză de păianjen mătăsoase în păr.

— Registrele familiei din pod. Mai sunt și altele acolo, dar astea ar trebui să fie suficiente pentru început.

Aruncă cutia pe masă zâmbind larg.

— Ar trebui să fie distractiv. Nu știu de ce nu am făcut asta până acum. De unde vreți să începem?

— Mă gândeam că am putea să facem o ședință de spiritism, începu Hayley. Poate că o să ne spună cine este și de ce spiritul ei, știi, a rămas prizonier în planul ăsta existențial. Cam asta e treaba cu fantomele. Rămân prizoniere și uneori nici măcar nu știu că au murit. Cât de ciudată poate să fie chestia asta, o ședință de spiritism?

David își frecă mâinile.

— Oare unde mi-oi fi lăsat turbanul?

Când Hayley izbucni într-un hohot de râs, Stella bătu cu degetele în masă.

— Ce-ar fi dacă ne-am putea controla? Mă gândeam să începem cu ceva mai pământesc, cum ar fi să încercam să o datăm.

— Nu am datat niciodată o fantomă, cugetă David, dar mă bag.

— Să o încadrăm în timp, spuse Stella aruncându-i o privire printre gene lui David. Pornim de la ceea ce poartă. S-ar putea să identificăm perioada în care a trăit sau cel puțin să facem o aproximație.

— O descoperire prin intermediul modei.

Roz dădu din cap aprobator luând un fursec.

— E bine.

— E o chestie inteligentă, fu de acord Hayley, dar n-am prea observat ce purta. Abia dacă am văzut-o.

— O rochie cenușie, completă Roz. Încheiată până la gât, cu mâneci lungi.

— Poate vreunul dintre noi să facă o schiță? întrebă Stella. Eu mă descurc cu liniile drepte și cu contururile, dar nu mă pricep deloc la fețe.

— Pe Roz trebuie să contezi, o bătu David pe Roz pe umăr.

— Poți s-o desenezi, Roz? Impresia pe care ți-a lăsat-o?

— Pot cel puțin să încerc.

— Am adus caiete.

Stella îi întinse unul lui Roz făcând-o să zâmbească.

— Bineînțeles că ai adus, și pun pariu că creioanele tale sunt toate ascuțite frumos, exact ca în prima zi de școală.

— Altfel e greu să scrii cu ele.

— David, în timp ce ea face chestia asta, de ce nu ne povestești care au fost experiențele tale cu… cred că o vom numi Mireasa Harper de acum înainte.

— Nu am avut decât câteva, și asta pe vremea când eram copil și stăteam pe-aici cu Harper.

— Ce-ar fi să ne povestești despre prima întâlnire?

— Niciodată nu uiți prima întâlnire.

Îi făcu cu ochiul și, după ce se așeză, își turnă cafea.

— Împărțeam camera cu Harper și ne făceam că dormim, astfel încât să nu intre Roz la noi să ne strice distracția. Șopteam…

— Cel puțin așa credeau ei, interveni Roz în timp ce își făcea schița.

— Cred că era primăvară. Îmi aduc aminte că ferestrele erau deschise și intra o adiere de vânt. Probabil că aveam vreo nouă ani. L-am cunoscut pe Harper la școală și, deși era cu un an mai mic decât mine, ne-am împrietenit. Nu ne cunoșteam decât de câteva săptămâni când am venit aici și am rămas peste noapte. Așa că stăteam acolo în întuneric gândindu-ne că vorbim în șoaptă și mi-a povestit despre fantomă. Am crezut că inventează ca să mă sperie, dar a jurat pe ce avea mai sfânt că fiece cuvântel era adevărat și că o văzuse de nenumărate ori. Probabil că adormiserăm. Mi-aduc aminte că m-am trezit gândindu-mă că cineva mă mângâie pe cap. Am crezut că era Roz și eram un pic stânjenit, așa că am mijit ochii ca să o văd.

Sorbi din cafea în timp ce-și îngusta ochii, scrutându-și memoria.

— Și am văzut-o. S-a îndreptat către patul lui Harper și s-a aplecat deasupra lui așa cum faci când săruți un copil pe creștet. Apoi s-a plimbat prin cameră. În colț era un balansoar. S-a așezat și a început să se legene și să cânte.

Așeză cafeaua pe masă.

— Nu știu dacă am scos vreun sunet sau dacă m-am mișcat sau ce-am făcut, dar s-a uitat drept la mine. A zâmbit. Am crezut că plângea, dar zâmbea. Și și-a dus degetul la buze ca și când mi-ar fi spus să tac. Apoi a dispărut.

— Ce-ai făcut?

Hayley rosti întrebarea în șoaptă, plină de respect.

— Mi-am tras așternuturile peste cap și am stat acolo până dimineață.

— Ți-era teamă de ea? întrebă Stella.

— Aveam nouă ani, era o fantomă - și sunt o fire sensibilă, așa că,

normal. Dar după aceea nu mi-a mai fost frică. Dimineață mi s-a părut că a fost un vis, unul frumos. Mă mângâiase pe păr și îmi cântase. Și era drăguță. Nu o auzisem târâindu-și lanțurile sau scoțând urlete care să-ți înghețe sângele în vine. Părea ca un îngeraș, așa că nu mi-era teamă de ea. Dimineața, i-am spus lui Harper ce văzusem, iar el a zis că trebuie să fim frați pentru că nici unul dintre prietenii lui nu avusese șansa să o vadă.

Zâmbi amintindu-și toate acestea.

— Eram foarte mândru de chestia asta și abia așteptam să o văd din nou. Am mai văzut-o de câteva ori când am mai venit pe aici. Apoi, cam când am făcut vreo treisprezece ani, vizitele s-au oprit.

— Ți-a vorbit vreodată?

— Nu, nu făcea decât să cânte. Același cântec.

— Ai văzut-o în dormitor noaptea?

— Nu. O dată ne-am pus cortul în spatele casei. Era vară, era foarte cald, și am bătut-o la cap pe Roz până ne-a lăsat pe toți să dormim afară în cort. N-am reușit să stăm toată noaptea acolo pentru că Mason s-a tăiat la picior într-o piatră. Ți-aduci aminte, Roz?

— Da, era două dimineața și eu trebuia să înghesui patru pușți în mașină ca să ajung cu unul dintre ei la Urgențe să îi pună copci.

— Ieșiserăm înainte să apună soarele, aproape de marginea de vest a proprietății. Cam pe la 10, la toți ni se făcuse rău din cauză că mâncaserăm hotdogi și bezele și eram speriați de moarte de poveștile cu fantome pe care ni le spuseserăm. Nu mai erau licurici, murmură el închizând ochii. Înseamnă că trecuse de jumătatea verii și era umezeală în aer. Ne dezbrăcaserăm cu toții în chiloți. Cei mai mici dintre noi adormiseră, dar eu și Harper am rămas treji vreme îndelungată. Cred că ațipisem, pentru că mi-am dat seama dintr-odată că Harper mă zgâlțâia de umăr. „Uite-o!”, mi-a spus el. Și am văzut-o plimbându-se prin grădină.

— O, Dumnezeule, îngăimă Hayley și se apropie de David în timp ce Stella continuă să bată în taste. Apoi ce s-a întâmplat?

— Ei bine, Harper a început să-mi șuiere în ureche că ar trebui să o urmărim, iar eu încercam să-l conving să renunțe la idee fără a-mi sacrifica alura de mare bărbat. Ceilalți doi s-au trezit și ei, iar Harper a zis că el pleacă și că n-avem decât să rămânem acolo dacă eram lași.

— Pun pariu că te-ai ridicat, comentă Stella.

— Nu ai cum să fii un câine laș atunci când ești un pușți care se află în compania altor băieți. Ne-am ridicat cu toții. Mason să tot fi avut șase ani, dar mărșăluia și el în spate încercând să se țină de noi. Era lună, așa că o puteam vedea, dar Harper a spus că trebuie să stăm ceva mai în spate ca să nu ne zărească. Jur că nu adia vântul deloc, absolut deloc în noaptea aceea, că nici măcar o frunză nu se clintea. Nu scotea nici un zgomot în timp ce înainta pe potecile grădinii,

printre arbuști. În seara aceea avea ceva diferit. Nu mi-am dat seama ce era decât după multă vreme.

— Ce?

Ținându-și respirația, Hayley se aplecă prinzându-l de braț.

— Ce era diferit? Ce avea diferit în seara aceea?

— Își desfăcuse părul. Înainte, întotdeauna îl avea prins. Avea niște șuvițe care-i cădeau pe umeri din creștet. În seara aceea părul era desfăcut și cumva dezordonat, îi cădea pe spate dincolo de umeri. Și purta ceva alb și vaporos. În seara aceea semăna cu o fantomă mai mult decât semănase vreodată și îmi era teamă de ea mai mult decât prima dată sau decât mi-a fost apoi. S-a abătut de la cărare, îndreptându-se către flori fără a le atinge. Mă auzeam gâfâind și probabil că încetinisem pasul, căci îl vedeam pe Harper cu mult înaintea mea. Se îndrepta către vechile grajduri sau poate către fostul șopron unde se țineau trăsurile.

— Fostul șopron unde se țineau trăsurile?

Hayley aproape că strigă.

— Acolo unde locuiește Harper?

— Da. Pe atunci nu locuia acolo, adaugă el râzând. Nu avea mai mult de zece ani. Părea că se îndreaptă către vechile grajduri, dar trebuia să meargă direct pe lângă căsuță. Așa că s-a oprit, s-a întors privind înapoi. Știu că am încremenit, mort de frică, iar sângele mi-a înghețat în vine.

— Te cred, spuse Hayley, retrăind și ea sentimentul.

— Părea nebună, ceea ce, cumva, era mai rău decât faptul că era moartă. Înainte să mă hotărăsc dacă să alerg după Harper sau să rămân în spatele lui ca un câine laș ce eram l-am auzit pe Mason țipând. Am crezut că îl prinsese și aproape că am slobozit și eu un țipăt, dar Harper s-a întors într-o fracțiune de secundă către noi. S-a dovedit că Mason se tăiase într-o piatră. Când m-am întors către vechile grajduri dispăruse.

Se opri scuturat de un fior, lăsând apoi să-i scape un hohot slab de râs.

— M-am speriat.

— Și eu, îngăimă Hayley.

— A avut nevoie de șase copci.

Roz întoarse caietul către Stella.

— Așa mi se pare că arată.

— Ea e.

Stella studie schița femeii slabe cu ochi triști.

— Seamănă cu ce ai văzut tu, David?

— Cu excepția acelei nopți, da.

— Hayley?

— Din câte pot să spun, da.

— La fel și eu. În imaginea asta are o rochie destul de simplă, strânsă pe talie, pe gât și cu nasturi în partea din față. OK. Mânecile sunt un pic bufante către cot și strânse la încheietură. Fusta e dreaptă în partea din jurul șoldului, apoi se lărgește. Are părul ondulat, o mulțime de șuvițe strânse într-un fel de coc. O să fac o căutare pe internet în legătură cu moda, dar e evident că vorbim de undeva după 1860, nu-i așa? Fustele gen Scarlett O'Hara, ample, erau la modă pe atunci. Și aș zice că înainte, să zicem, de anii 1920, când se purtau fuste mai scurte.

— Cred că e aproape de finalul secolului, interveni Hayley, apoi ridică din umeri când văzu că privirile celorlalți se întoarseră către ea. Știu o mulțime de chestii inutile. Seamănă cu stilul numit „clepsidră". Vreau să zic, deși e foarte slabă, ăsta e stilul proxim. O rochie din anii 1890.

— Bun. Atunci hai să o căutăm și să vedem.

Stella bătu în taste și apăsă „Enter".

— Trebuie să merg la toaletă. Să nu găsiți nimic important până nu mă întorc.

Hayley ieși în fugă din cameră, pe cât de repede îi permitea starea în care se afla. Stella analiză informațiile oferite de site-uri și selectă unul despre moda femeilor în anii 1890.

— Perioada victoriană de sfârșit, afirmă ea în timp ce citea și parcurgea imaginile. Clepsidră. Toate astea par ceea ce aș considera a fi mai stilate, dar cred că ideea e aceeași.

Înaintă către finalul deceniului, apropiindu-se de începutul secolului XX.

— Nu, uite, mânecile acestea sunt mult mai mari la umeri. Se numesc „picior de oaie", iar corsajele rochiilor de zi par a fi ceva mai elegante.

Se întoarse în direcția opusă.

— Cred că ne apropiem de adevăr. Cred că Hayley a avut dreptate. Ne situăm undeva în anii 1890.

— 1890?

Hayley dădu fuga înăuntru.

— 1-0 pentru mine.

— Nu te grăbi. Dacă era servitoare, îi reaminti Roz, era posibil să nu se îmbrace la modă.

— La naiba.

Hayley se prefăcu că șterge scorul de pe o tablă imaginară.

— Însă chiar și așa, am putea spune că ne situăm undeva între 1890 și cât?… 1910, sugeră Stella. Și dacă pornim de aici și îi acordăm o vârstă aproximativă de 25 ani, am putea estima că s-a născut între 1865 și 1885. Respiră adânc. E o perioadă prea întinsă și marja de eroare e prea mare.

— Părul, spuse David. O fi fost ea servitoare și o fi avut haine la mâna a doua, dar n-o împiedica nimic să-și poarte părul după ultima modă.

— Excelent.

Apăsă din nou tastele, selectând site-urile.

— OK. Moda Gibson Girl - stilul pompadour rafinat - a fost popularizată după 1895. Dacă mergem pe asta și presupunem că eroina noastră se coafa elegant, am ajunge să reducem perioada undeva între 1890 și 1895, până la 1898 dacă era un pic mai demodată. Apoi ar rezulta că a murit în deceniul acela în orice caz, între vârstele de, să zicem, 22 și 26.

— Mai întâi Biblia familiei, decise Roz. De acolo ar trebui să aflăm dacă vreuna dintre femeile Harper, din familie sau rude prin alianță, care se încadrează în acest grup de vârstă, au murit în deceniul respectiv.

O trase în fața ei. Era legată în piele neagră și era decorată elegant. Cineva, Stella își imagina că însăși Roz, o ștergea de praf și o ungea. Roz răsfoi genealogia familiei.

— Începe din 1793, când ni se spune de căsătoria lui John Andrew Harper cu Fiona MacRoy. Avem aici datele de naștere ale celor opt copii ai lor.

— Opt?

Hayley făcu ochii mari punându-și o mână pe burtă.

— Dumnezeule!

— De acord. Doar șase au ajuns adulți, continuă Roz. Căsătorie-naștere, căsătorie-naștere.

Întoarse paginile subțiri cu grijă.

— Avem aici câteva fetițe care au rezultat din căsătoriile membrilor familiei Harper între 1865 și 1870. Iar aici avem o Alice Harper Doyle care a murit în travaliu, în octombrie 1893, la vârsta de 22 ani.

— Groaznic, spuse Hayley. Era mai tânără decât mine.

— Și deja născuse de două ori, afirmă Roz. Era greu pentru femei pe atunci, înainte de Margaret Sanger.

— O fi trăit aici, în casa aceasta? întrebă Stella. A murit aici?

— E posibil. S-a căsătorit cu Daniel Francis Doyle din Natchez în 1890. Putem verifica registrul cu certificate de deces. Am încă trei care au murit în perioada la care ne raportăm, dar nu se potrivesc vârstele. Hai să vedem. Alice era sora mai mică a lui Reginald Harper. El a mai avut încă două surori și nici un frate. Probabil că a moștenit casa și moșia. Între Reggie și toate surorile lui e o diferență mare. Probabil că e vorba de sarcini pierdute.

Auzind că Hayley scoate un mic sunet, Roz îndreptă o privire pătrunzătoare către ea.

— Nu vreau să te supere treaba asta.

— Sunt OK. Sunt OK, spuse ea din nou, inspirând adânc.

— Așadar, Reginald a fost singurul fiu din această ramură a familiei?

— Așa e. A avut o mulțime de veri, iar moșia ar fi fost moștenită de unul dintre aceștia după moartea lui, dar a avut un fiu - mai multe fiice întâi, apoi un băiat, în 1892.

— Dar soția lui, interveni Stella. Poate că ea e cea pe care o căutăm.

— Nu. A trăit până în 1925. O vârstă potrivită.

— Atunci, să ne uităm întâi la Alice și să vedem ce putem găsi despre servitorii din perioada aceea. Nu ar fi fost greu pentru Reginald să se fi încurcat cu o dădacă sau cu vreo slujitoare în timp ce soția lui era însărcinată. Având în vedere că era bărbat.

— Hei, obiectă David.

— Scuze, dragule. Dă-mi voie să-ți spun că era un bărbat din familia Harper și că a trăit într-o perioadă în care bărbații cu o anumită stare aveau amante și nu le păsa dacă se culcau cu o servitoare.

— Așa e mai bine, dar nu cu mult.

— Suntem siguri că el și familia lui au locuit aici în perioada respectivă?

— Un bărbat din neamul Harper locuiește mereu în Harper House, îi spuse Roz Stellei. Și dacă țin bine minte istoria familiei, Reginald este cel care a trecut de la iluminarea pe gaz la electricitate. Probabil că a trăit aici până la moartea sa în… verifică tomul, 1919, iar casa a fost moștenită de fiul său, Reginald Junior, care s-a căsătorit cu Elisabeth Harper McKinnon - verișoară de gradul al patrulea -, în 1916.

— Bun. Deci, trebuie să aflăm dacă Alice a murit aici și vom parcurge arhivele pentru a afla dacă au existat servitoare de vârsta potrivită care au murit în intervalul respectiv.

Uitându-se în caietul ei, Stella notă punctele pe care le avea de cercetat.

— Roz, știi când… Să le spunem „semne” în lipsă de altceva. Știi când au apărut primele semne?

— Nu știu și îmi dau seama că e ciudat. Ar trebui să știu și ar trebui să știu mai multe despre ea decât știu de fapt. Istoria familiei Harper este transmisă oral și în scris. Dar avem de-a face cu o fantomă care, din câte știu eu, umblă pe aici de peste un secol, și nu știu aproape nimic despre ea. Tatăl meu îi spunea pur și simplu „Mireasa Harper”.

— Ce știi despre ea?

Stella se pregăti să ia notițe.

— Cum arată, cântecul pe care îl cântă, am văzut-o când eram copilă când a intrat în camera mea să cânte cântecul acela de leagăn, și mai știu că se spune că a făcut asta mai multe generații înainte. Era reconfortant. Avea o anumită blândețe. Am încercat să vorbesc cu ea uneori, dar nu mi-a răspuns niciodată. Nu făcea decât să zâmbească,

uneori plângea. Mulțumesc, dragule, spuse ea când David îi mai turnă niște cafea. Nu am mai văzut-o în perioada adolescenței, căci pe-atunci nu prea m-am mai gândit la ea, aveam alte lucruri pe cap. Dar mi-aduc aminte de următoarea dată când am văzut-o.

— Nu ne ține în suspans, îi ceru Hayley.

— Era la începutul verii, sfârșitul lui iunie. Eu și John eram proaspăt căsătoriți și locuiam aici. Era deja foarte cald. Una dintre nopțile acelea fierbinți și liniștite în care aerul seamănă cu o pătură udă. Nu puteam să dorm, așa că am ieșit din casa răcoroasă, îndreptându-mă spre grădina înfierbântată. Eram neliniștită și iritată. Mă gândeam că s-ar putea să fiu însărcinată. Voiam asta, amândoi ne doream foarte mult, și nu mă puteam gândi la nimic altceva. Am ieșit în grădină și m-am așezat lângă un leagăn din lemn de tec, privind visătoare luna și rugându-mă să fie adevărat că voi avea un copil. Suspină ușor. Nu aveam mai mult de optsprezece ani. În orice caz, în timp ce stăteam acolo, a venit. Nu am văzut-o și nici n-am auzit-o venind. Era pur și simplu acolo stând pe alee. Zâmbea. Ceva din felul în care zâmbea m-a făcut să-mi dau seama, să știu cu o certitudine absolută că purtam un copil în pântece. Am rămas acolo în căldura nopții, plângând de bucurie. Când m-am dus la doctor, după vreo două săptămâni, știam deja că sunt însărcinată cu Harper.

— Ce drăguț.

Hayley clipi ca să-și ascundă lacrimile.

— E atât de înduioșător.

— Am mai văzut-o din când în când ani în șir după aceea și întotdeauna se întâmpla la debutul sarcinii, înainte ca eu să-mi dau seama, să fiu sigură de asta. O vedeam și știam că urma să am un copil. Când cel mai mic dintre băieți a ajuns la vârsta adolescenței, nu am mai văzut-o regulat.

— Trebuie să aibă legătură cu copiii, decise Stella subliniind „sarcină” de două ori în caiet. Asta este legătura comună. Copiii o văd, femeile cu copii sau femeile însărcinate. Teoria conform căreia a murit la naștere sună bine.

Imediat se scutură.

— Scuze, Hayley, nu a sunat bine.

— Știu ce vrei să spui. Poate că e Alice, poate că lucrul de care are nevoie pentru a se liniști este să i se spună pe nume.

— Atunci…

Stella se uită la hârtii și la cărți.

— Haideți să ne apucăm de săpat.

În noaptea aceea visă din nou, iar mintea ei fu plină de fantome și de întrebări, de grădina perfectă în mijlocul căreia creștea cu încăpățânare dalia albastră.

— *Buruienile sunt flori care cresc în locul în care nu trebuie*.

Auzi vocea în minte, o voce care nu-i aparținea.

— Așa e, așa e, murmură ea. Dar e atât de frumoasă, atât de puternică și de vie.

— *Așa pare acum, dar este amăgitoare. Dacă rămâne aici schimbă totul. Va copleși totul și va distruge tot ce ai făcut, tot ce ai. Ai risca asta? Ai risca totul pentru o singură floare uimitoare? Una care va muri oricum odată cu venirea primului ger?*

— Nu știu.

Studiind grădina, își frecă brațele, căci simți o mâncărime pe piele.

— Aș putea să-mi schimb planul. S-ar putea să o folosesc drept punct central.

Începu să tune și cerul se acoperi de nori în timp ce ea stătea lângă grădină, la fel cum stătuse în seara aceea în bucătărie, așteptând să treacă furtuna. Iar durerea pe care o simțise atunci o înjunghie ca și când cineva i-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

— *Simți, vrei să o simți din nou? Ai risca să simți durere pentru asta?*

— Nu pot să respir.

Căzu în genunchi în timp ce durerea o săgeta mai tare.

— Nu pot să respir, ce naiba mi se întâmplă?

— *Ține minte, gândește-te. Adu-ți aminte de inocența copiilor tăi și doboar-o. Scoate-o din rădăcină înainte de a fi prea târziu. Nu vezi cum încearcă să umbrească restul? Nu vezi cum fură lumina? Frumusețea poate fi otrăvitoare*.

Se trezi tremurând de frig, cu inima bătându-i puternic, și știu că nu era singură nici măcar în vis.

Capitolul 13

În ziua ei liberă, Stella îi duse pe băieți să se întâlnească cu tatăl ei și cu soția acestuia la grădina zoologică. Într-o oră, băieții alergau de colo-colo cu șerpi de cauciuc, baloane și mâncând înghețată la cornet. Stella acceptase demult că principala sarcină a bunicilor era aceea de a-i răsfăța și, dat fiind că soarta făcuse ca fiii ei să nu aibă decât un rând de bunici, îi lăsă în voia lor. Când următorul obiectiv fu casa reptilelor, ea alese să o ocolească, transferând frâiele următoarei etape a excursiei bunicului.

— Mamei voastre i-a fost mereu frică de șerpi, le spuse Will băieților.

— Și nu mi-e rușine să recunosc. Dați-i drumul înainte, o să aștept.

— Îți țin eu companie.

Jolene își aranjă șapca pe cap.

— Prefer oricând compania Stellei decât a unui șarpe boa.

— Fetele astea.

Will schimbă o privire plină de milă cu fiecare dintre nepoții săi.

— Haideți, domnilor, să ne îndreptăm către groapa de șerpi.

Scoțând un strigăt de luptă, cei trei se îndreptară hotărâți către clădire.

— E atât de bun cu ei, spuse Stella. Se poartă atât de firesc și de în largul lui. Sunt foarte bucuroasă că stăm aproape de voi acum și că se pot vedea regulat.

— Suntem la fel de fericiți ca și tine. Jur că omul ăsta a devenit și el copil, așteptând ziua de astăzi ca să venim aici. E cât se poate de mândru de toți trei.

— Cred că amândoi am pierdut o mulțime de lucruri în timp ce eu creșteam.

— E bine că ai ocazia să compensezi acum.

Stella privi către Jolene în timp ce se îndreptau către o bancă.

— Niciodată nu spui nimic despre ea. Niciodată nu o critici.

— Draga mea, mi-am mușcat de multe ori limba, de mi-am făcut-o ferfeniță. Mai mult decât aș putea număra în ultimii douăzeci și patru de ani.

— De ce?

— Ei bine, scumpo, când ești cea de-a doua soție și mamă vitregă pe deasupra, e cel mai deștept lucru pe care-l poți face. În plus, tu ai devenit o femeie puternică, inteligentă și generoasă, care crește cei mai frumoși, mai deștepți și mai fermecători băieți pe care i-ar fi putut da Dumnezeu. Ce rost are să critic?

„Ea te critică pe tine”, se gândi Stella.

— Ți-am spus vreodată că sunt de părere că ești cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla tatălui meu?

— Poate o dată sau de două ori.

Jolene se înroși.

— Dar nu mă deranjează, poți să repeți de câte ori vrei.

— Și, dă-mi voie să adaug, ești unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Și copiilor.

— Vai!

De data asta ochii lui Jolene se umplură de lacrimi.

— Uite ce mi-ai făcut.

Scotoci în poșetă scoțând o batistă de mătase.

— E cel mai frumos lucru, cel mai frumos.

Își suflă nasul, încercă să își tamponeze ochii, îmbrățișând-o în același timp pe Stella.

— Te iubesc de nu mai pot, întotdeauna te-am iubit.

— Am simțit-o mereu.

Începând să lăcrimeze și ea, Stella căută în propria poșetă pentru a găsi un șervețel obișnuit.

— Doamne, uite ce ne-am făcut una alteia.

— A meritat. Uneori, un pic de plâns face la fel de bine ca o partidă de sex. Mi-am întins machiajul pe față?

— Nu, doar puțin.

Stella șterse urmele de machiaj de sub ochii lui Jolene cu colțul șervețelului.

— Gata, ești bine acum!

— Mă simt de parcă aș avea un milion de dolari neimpozabili. Acum, hai, spune-mi cum te descurci, înainte să dau apă la șoareci din nou.

— În ceea ce privește munca, nici că se poate mai bine. Chiar nu, nu se poate. Suntem pe punctul de a intra în perioada de vârf a primăverii și sunt extraordinar de încântată de asta. Băieții sunt fericiți, își fac prieteni la școală. De fapt, între noi fie spus, cred că Gavin a făcut o pasiune pentru puștoaica blondă cu părul cârlionțat din clasa lui. O cheamă Melissa și i se înroșesc urechile când o pomenește.

— Ce drăguț! Nimic nu se compară cu prima idilă, nu-i așa? Îmi aduc aminte de a mea. Eram înnebunită după băiatul ăsta. Avea fața plină de pistrui. Era cât pe-aci să mor de bucurie în ziua în care mi-a dat o broscuță într-o cutie de pantofi.

— O broască?

— Ei bine, scumpo, aveam opt ani și eram o fată de la țară, așa că, una peste alta, a fost un cadou potrivit. A sfârșit prin a se căsători cu o prietenă de-a mea. Am fost la nuntă și a trebuit să port cea mai groaznică rochie roz, cu o fustă atât de largă, încât aș fi putut ascunde

un cal sub ea, pe care aș fi putut merge călare până la biserică. Și avea atâtea volane, că arătam ca un tort de nuntă cu formă umană.

Dădu din mână în timp ce Stella se prăpădea de râs.

— Nu știu de ce povestesc despre asta, doar că e genul de experiență traumatizantă pe care nu o uiți niciodată, chiar și peste mai mult de treizeci de ani. Acum locuiesc în cealaltă parte a orașului. Ne întâlnim din când în când la cină. Încă are pistrui, laolaltă cu cea mai mare parte a părului.

— Cred că cunoști o mulțime de oameni și istoria zonei, dat fiind că ai locuit aici toată viața.

— Cred că da. Nu pot să mă duc la Walmart, fie că e zi, fie că e noapte, fără să mă întâlnesc cu vreo șase cunoscuți.

— Ce știi despre fantoma Harper?

— Hm.

Jolene își scoase oglinda și rujul, reîmprospătându-și machiajul.

— Doar că a bântuit pe acolo dintotdeauna, sau cel puțin de când își amintește toată lumea. De ce?

— O să pară o nebunie, mai ales din gura mea, dar… am văzut-o.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Închise oglinjoara cu zgomot.

— Spune-mi, spune-mi.

Îi spuse ce era de spus și ce începuse să facă în legătură cu asta.

— Ce interesant! Ești ca un detectiv. Poate că eu și tatăl tău te-am putea ajuta. Știi că îi place să se joace la computerul acela al lui.

O strânse pe Stella de braț.

— Pun pariu că a fost ucisă, omorâtă cu o secure sau cu ceva de genul ăsta, și aruncată într-o groapă strâmtă… sau aruncată în râu, după ce a fost făcută bucățele. Mereu am crezut lucrul ăsta.

— Dă-mi voie să spun: groaznic! Și fantoma cel puțin e întreagă, să știi. În plus, cel mai bun indiciu al nostru este străbunica lui Roz care a murit în timpul travaliului, îi reaminti Stella.

— O, așa e!

Jolene se bosumflă un moment, evident, dezamăgită.

— Dacă se dovedește că este ea, va fi trist, dar nu la fel de incitant ca atunci când… dacă ar fi vorba de crimă. Spune-i tatălui tău tot ce știi despre asta și vom vedea ce putem face. Avem o grămadă de timp la dispoziție. Va fi distractiv.

— Este o abatere pentru mine, replică Stella. Se pare că mă abat o grămadă de la normă în ultima vreme.

— Ceva din abaterile astea au de-a face cu vreun bărbat? Vreun un tip înalt cu umeri lați și cu un zâmbet ademenitor?

Ochii Stellei se îngustară.

— Dar de ce întrebi?

— Verișoara mea de-a treia, Lucille, ai întâlnit-o o dată, întâmplător

lua cina în oraș cu vreo două seri în urmă și mi-a spus că te-a văzut în compania unui tânăr arătos în același restaurant în care se afla. Nu a venit la masa voastră pentru că era cu ultimul ei drăguț, iar acesta nu a divorțat complet de cea de-a doua soție. Treaba e că a trecut un an și jumătate de când divorțează, dar asta este Lucille, ca să știi de la mine.

Jolene flutură din mână.

— Așadar, cine este tânărul arătos?

— Logan Kitridge.

— O-o-o! se auziră trei silabe lungi. E un tânăr arătos. Credeam că nu îl placi.

— Nu îl plăceam, pur și simplu mi se părea enervant, o persoană cu care e greu să lucrezi. Ne înțelegem ceva mai bine la muncă și cumva se pare că ieșim împreună. Încerc să îmi dau seama dacă mai vreau să ies cu el în oraș sau nu.

— Ce e de înțeles? Ce încerci să-ți dai seama? Ieși sau nu ieși.

— Da, dar… N-ar trebui să te rog să bârfești.

Jolene se apropie de ea, își făcu loc lângă ea mai aproape pe bancă.

— Scumpo, dacă nu pe mine, atunci pe cine să întrebi?

Stella râse, apoi aruncă o privire către casa reptilelor, pentru a se asigura că băieții nu ieșeau de acolo.

— Mă întrebam, înainte de a mă implica prea tare, dacă iese cu multe femei.

— Vrei să știi dacă e un băiat de casă? Presupun că așa se spune. Aș zice că un bărbat ca el e norocos când își pune mintea, dar n-am auzit lumea să spună că tipul ăla, Logan Kitridge, sare din floare în floare, cum se spune despre băiatul surorii mele, Curtis. De cele mai multe ori, oamenii spun despre Logan că e… - de cele mai multe ori femeile - se întreabă cum de nevastă-sa l-a lăsat să plece sau de ce nu s-a găsit o altă femeie deșteaptă care să pună mâna pe el. Te gândești să pui mâna pe el?

— Nu, nu! Clar nu. Poate se gândește el să facă asta. Aș spune că amândoi nu facem decât să testăm terenul.

Își văzu copiii și pe tatăl ei venind.

— Iată-i pe vânătorii de reptile! Nu spune nimic despre asta în fața băieților, da?

— Buzele îmi sunt pecetluite.

*

În Grădină se deschise la ora opt, pregătită pentru anunțata inaugurare de primăvară ca pentru război. Stella convocase trupele, supraveghind împreună cu Roz amenajarea stocului. Aveau întăriri, recruți experimentați, iar terenul de luptă era - o spusese chiar ea -

superb organizat și amenajat.

Până la ora zece, locul se umpluse, clienții roiau prin magazine, în zonele exterioare și serele publice. Casele de marcat răsunau precum clopotele de biserică. Trecea dintr-o zonă în alta, intervenind unde simțea că e nevoie de ea la un moment dat. Răspundea la întrebări din partea personalului și a clienților, umplea cărucioarele când personalul era prea ocupat să facă asta și se ocupa ea însăși de nenumărați oameni care își încărcau cumpărăturile în mașini, camionete sau automobile de teren. Se comporta ca un general.

— Domnișoară, lucrați aici?

Stella se opri și se întoarse către femeia care purta blugi largi și un pulover uzat.

— Da, doamnă. Mă numesc Stella, cu ce vă pot fi de folos?

— Nu găsesc florile acestea, nu găsesc jumătate din ce am pe listă. Totul s-a schimbat pe-aici.

— Am făcut o oarecare reorganizare. Ce-ar fi să vă ajut să găsiți ce căutați?

— Am umplut deja căruciorul de-acolo, făcu semn cu capul înspre el. Nu vreau să-l trag după mine până la secțiunea de creație.

— O să fiți foarte ocupată, nu-i așa? răspunse Stella cu vioiciune. Și ce alegeri minunate! Steve, vrei să duci căruciorul în față și să pui o etichetă pe numele doamnei… Mă scuzați, cum vă numiți?

— Haggerty, strânse din buze. Bine, să nu lăsați pe nimeni să îmi ia din lucrurile de pe cărucior. Am petrecut o mulțime de timp alegând tot ce e acolo.

— Nu, doamnă.

— Bună ziua, doamnă Haggerty, ce mai faceți?

— Bine. Ce fac mama și tatăl tău?

— Bine, și ei sunt bine.

Steve se pregăti să plece cu căruciorul.

— Doamna Haggerty are una dintre cele mai frumoase grădini din ținut, îi spuse el Stellei.

— Fac niște straturi noi. Steve, ai grijă de căruciorul meu sau o să mi-o plătești. Acum, unde naiba este floarea aceea?

— E pe aici. Dați-mi voie să vă aduc un alt cărucior, doamnă Haggerty!

Stella apucă unul în drumul lor.

— Tu ești fata cea nouă pe care a angajat-o Rosalind?

— Da, doamnă! Din nord - vinovată, strânse din buze, privind în jur evident iritată.

— Dar ce-ai mutat lucrurile pe-aici!

— Știu, sper că noua amenajare îi va ajuta pe clienți să economisească timp și le va da mai puține bătăi de cap.

— Pe mine nu m-a ajutat astăzi. Ia stai o clipă!

Se opri aranjându-și panglica de pe pălăria de paie ponosită, astfel încât să se protejeze de soare, în timp ce studia niște ghivece.

— Coada-șoricelului de colo e sănătoasă, nu-i așa? Rezistă bine la căldură și rămâne înflorită mult timp. N-ar fi rău să iau câteva și pentru fiica mea, dacă tot sunt aici.

Alese trei dintre ghivece, apoi porni înainte. În timp ce înaintau, Stella vorbi despre plante, reușind să o atragă pe doamnă Haggerty în conversație. Până să ajungă la zona de plante perene, umpluseră cel de-al doilea cărucior și jumătate din al treilea.

— N-am ce zice, îți cunoști plantele.

— Același lucru îl pot spune și eu despre dumneavoastră și vă invidiez pentru răsadurile pe care le aveți de plantat.

Doamna Haggerty se opri, privind în jur din nou, de data aceasta bănuitoare.

— Știi, felul în care ai aranjat tu lucrurile pe-aici m-a făcut să cumpăr probabil de două ori mai mult decât îmi planificasem.

De data aceasta, Stella îi oferi un zâmbet larg, larg.

— Serios?

— Ești șmecheră, îmi place asta. Familia ta este cumva din nord?

— Nu, de fapt tata și soția lui locuiesc aici, în Memphis. Sunt localnici.

— I-auzi! Ei bine, bun, bun! Să treci cândva să-mi vezi grădinile. O să-ți spună Roz unde mă găsești.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc.

Până la amiază, Stella estima că mersese deja vreo 15 kilometri. Când se făcu ora trei, renunță să mai întrebe câți kilometri parcursese, câte kilograme ridicase și la câte întrebări răspunsese. Începuse să viseze la un duș lung și răcoros și la un pahar imens de vin.

— E o nebunie, îngăimă Hayley în timp ce trăgea cărucioarele din zona de parcare.

— Când ai făcut ultima pauză?

— Nu-ți face griji, am stat o grămadă jos. Am stat la casa de marcat și am pălăvrăgit cu clienții. Sinceră să fiu, voiam să-mi întind un pic picioarele.

— O să închidem într-o oră și ceva și lucrurile s-au mai liniștit. Ce-ar fi să te duci să-l cauți pe Harper sau pe unul dintre muncitorii sezonieri și să discuți despre refacerea stocurilor?

— Sună grozav! Hei, aia nu e camioneta domnului Arătos, care parchează?

Stella privi în direcția indicată și reperă camioneta lui Logan.

— Domnul Arătos, dacă se potrivește, se potrivește.

— Eu, una, mă întorc la treabă.

Și ea ar fi trebuit să facă același lucru. Dar se uită cum mașina lui Logan înainta pe pietriș, ocolind munții formați din saci uriași de

pământ de flori.

Ieși pe o parte a camionetei, iar din cealaltă apărură cei doi oameni ai lui. După o scurtă conversație, o porni pe pietriș, îndreptându-se către ea. Așa că o apucă și ea către el.

— Am un client care s-a hotărât să ia compostul ăla de cedru roșu. Pot să mă treci cu un sfert de tonă.

— Care client?

— Jameson. Ne întoarcem și îl luăm înainte să plecăm. Îți aduc hârtiile mâine.

— Ai putea să mi le dai acum.

— Trebuie să pun cap la cap informațiile. Îmi ia ceva timp să fac asta și n-o să luăm pământul astăzi, și dacă nu luăm pământul astăzi, clientul n-o să fie fericit.

Ea își șterse fruntea cu antebrațul.

— Din fericire pentru tine, nu mai am energia să te bat la cap.

— Ai fost ocupată.

— Nici n-am cuvinte să-ți descriu, e nemaipomenit. Pun pariu c-am depășit toate recordurile. Îmi simt picioarele ca niște cârnați afumați. Apropo, mă gândeam că mi-ar plăcea să trec pe la tine, să îți văd casa.

O privi țintă până ea începu să simtă fiori fierbinți pe șira spinării.

— Ai putea, am timp în seara asta.

— Nu pot în seara asta, poate miercuri, după ce închidem, dacă Roz e dispusă să aibă grijă de băieți.

— Miercuri e în regulă pentru mine. Te descurci să ajungi, nu?

— Da, mă descurc. Pe la șase jumate?

— Bine, ne vedem.

În timp ce el se întorcea la camionetă, Stella decise că aceasta fusese cea mai ciudată conversație pe care o avusese vreodată despre sex. În seara aceea, după ce hrăni copiii și se jucă cu ei înainte de culcare, Stella se desfăta făcând un duș lung.

În timp ce durerea și oboseala acumulate de-a lungul zilei dispăreau sub jetul de apă, entuziasmul ei creștea. Avuseseră un succes fulminant, credea ea. Era un pic îngrijorată de faptul că era posibil să fi făcut stocuri prea mari în anumite zone, în vreme ce, în altele, stocurile erau prea mici, dar grija asta dispăru în lumina succesului dobândit în ziua respectivă, spunându-și să nu mai pună la îndoială instinctele de cultivatoare ale lui Roz. Dacă era să se ia după ziua de astăzi, urma un sezon extraordinar.

Își puse halatul de baie pufos, înfășurându-și părul într-un prosop, apoi ieși în pași de dans din baie. Scoase un țipăt scurt și ascuțit când o văzu pe femeia din cadrul ușii dormitorului ei.

— Scuze, scuze, Roz îi răspunse cu un hohot de râs. Sunt om în carne și oase!

— Dumnezeule! Dat fiind că picioarele îi amorțiseră, Stella se lăsă

să cadă pe o parte a patului. Doamne, aproape că mi-a stat inima!

— Am ceva care ar trebui să o pună iar în mișcare.

Roz scoase din spate o sticlă de șampanie.

— Dom Perignon? Oo, de două ori ura!

— Da, cred că detectez o urmă de puls. O să sărbătorim. Hayley e dincolo, în camera de zi, și îi dau și ei jumătate de pahar din asta, să nu mă iei la rost. În Europa, femeilor însărcinate li se permite, dacă nu cumva sunt și încurajate, să bea un pahar de vin pe săptămână.

— Sunt dispusă să pretind că sunt în Franța, dacă voi primi un pahar întreg de șampanie.

— Haide, i-am trimis pe băieți jos, la David. Fac un concurs de jocuri video.

— O, bun, cred că e în regulă. Mai e juma' de oră înainte de baie și culcare. E caviar acolo? întrebă ea, când intră în camera de zi.

— Roz spune că nu am voie să mănânc…

Hayley se aplecă și mirosi tava de argint pe care era așezat un bol argintiu cu caviar negru, strălucitor.

— Pentru că nu este bun pentru copil. În orice caz, nici nu știu dacă mi-ar plăcea.

— Bun, rămâne mai mult pentru mine. Șampanie și caviar!

— Ești o șefă cu stil, doamnă Harper!

— A fost o zi grozavă, de fiecare dată încep prima zi din sezon un pic tristă.

Desfăcu șampania.

— Toți copiii mei pleacă așa și mă lasă singură, apoi ajung să fiu prea ocupată că să mă mai gândesc la asta.

Turnă în pahare.

— Iar, până la finalul zilei, îmi amintesc că m-am băgat în treaba asta ca să vând și să fac profit - făcând ceva care-mi place, apoi vin acasă și iar mă simt tristă. Dar nu în seara asta.

Distribui paharele.

— Poate că n-oi avea eu toate cifrele și toate datele la îndemână, dar știu ce știu. Am avut cea mai bună zi din câte îmi amintesc.

— Cu zece procente mai mult față de anul trecut.

Stella ridică paharul pentru un toast.

— Întâmplător, eu am toate cifrele și datele la îndemână.

— Bineînțeles că le ai.

Râzând, Roz o uimi pe Stella, aruncându-și brațul în jurul umerilor ei, strângând-o o dată, apoi pupând-o pe obraji.

— Normal că le ai, ai făcut o treabă nemaipomenită, amândouă, toată lumea! Cinstit ar fi să spun, Stella, că mi-am făcut mie și afacerii În Grădină o favoare angajându-te.

— Uau!

Sorbi din pahar savurând gustul.

— N-o să te contrazic.

Apoi mai sorbi o dată lăsând vinul să-i sfârâie pe limbă înainte de a întinde mâna după caviar.

— Cu toate astea, oricât de mult mi-ar plăcea să mă laud că mie mi se cuvin toate meritele pentru creșterea aceasta de zece procente, nu pot să o fac. Stocul este pur și simplu uimitor. Tu și Harper sunteți niște cultivatori excepționali. O să îmi asum meritele pentru cinci din cele zece procente.

— A fost distractiv, interveni Hayley. A fost o nebunie în cea mai mare parte a timpului, dar amuzant. Toți oamenii aceia, zgomotul, cărucioarele care zburau pe ușă. Toată lumea părea extrem de fericită. Cred că faptul că ești în preajma plantelor și că te gândești să le iei pentru tine are acest efect.

— Și serviciul de calitate acordat clienților e responsabil pentru faptul că ați văzut toate chipurile alea fericite. Și tu… Stella își ridică paharul către Hayley, ai reușit de minune chestia asta.

— Avem o echipă bună.

Roz stătea jos mișcându-și degetele de la picioarele goale. Astăzi le vopsise într-o culoare care aducea cu piersica palidă.

— Dimineață o să facem un rezumat al zilei, să vedem în ce zone ar trebui să contribuim eu și Harper.

Se aplecă pregătindu-se pentru un nou toast.

— Dar în seara aceasta o să sărbătorim.

— E cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată. Vreau să spun treaba asta.

Hayley privi către Roz.

— Nu doar pentru că am șansa să beau șampanie fină și să vă văd pe toți mâncând caviar.

Roz o bătu pe braț.

— Ar trebui să deschidem un alt subiect. I-am spus deja lui David. Am dat niște telefoane în legătură cu certificatul de deces al lui Alice Harper Doyle. În Natchez, spuse ea. Conform rapoartelor oficiale a murit în Natchez în casa pe care o împărțea cu soțul și cu cei doi copii.

— La naiba.

Stella se încruntă deasupra vinului.

— Cred că e prea ușor. Trebuie să continuăm să răsfoim arhivele casei și să notăm numele servitoarelor din perioada aceea. E un proiect amplu, replică Stella.

— Hei, ne pricepem.

Hayley flutură din mână ca și când n-ar fi fost o treabă așa de grea.

— Facem față și, știi, mă gândeam, David a spus că au văzut-o îndreptându-se către vechile grajduri, nu-i așa? Poate că avea vreo aventură cu unul dintre băieții de la grajduri. S-au certat dintr-un

motiv sau altul și el a ucis-o. Poate a fost un accident, poate nu. Se spune că morțile violente sunt unul dintre motivele care transformă spiritele în prizonieri.

— Crimă, speculă Roz. S-ar putea.

— Parcă ai fi mama mea vitregă. I-am spus și ei despre asta, îi zise Stella lui Roz. Ea și tatăl meu sunt dornici și capabili să ne ajute cu cercetările dacă avem nevoie. Sper că e în regulă.

— Este în regulă în ceea ce mă privește. Mă întrebam dacă ni se va arăta vreunuia dintre noi, dat fiind că am început să cercetăm problema. Să încerce să ne îndrepte în direcția potrivită.

— Am visat ceva.

Fiindcă se simțea prost să vorbească despre asta, Stella dădu pe gât paharul de șampanie.

— Un fel de continuare a unui vis pe care l-am avut cu câteva săptămâni în urmă. Nici unul dintre ele nu a fost foarte clar - sau detaliile care mi-au rămas în minte sunt încețoșate, dar știu că - visele - au de-a face cu grădina pe care am plantat-o și cu o dalie albastră.

— Există dalii albastre? întrebă Hayley.

— Există. Nu sunt comune, explică Roz, dar le poți hibridiza și poți obține nuanțe de albastru.

— Asta nu se compară cu nici una pe care am văzut-o până acum. Era hipnotică, intensă, de un albastru extraordinar de viu și imensă. Mi-a apărut în vis. Nu am văzut-o, dar am simțit-o.

— Hei.

Hayley făcu un pas înainte.

— Poate că o chema Dalia.

— E o idee bună, comentă Roz. Dacă ne documentăm cu privire la fantome, n-ar fi deplasat să ne gândim că și visele pot avea legătură cu asta într-un fel sau altul.

— Poate.

Încruntându-se, Stella sorbi din nou din șampanie.

— O auzeam, dar nu o vedeam. Chiar mai mult, o simțeam, și avea ceva întunecat, ceva înfricoșător. Voiam să scap de ea. Era insistentă, furioasă și, nu știu cum să explic, dar era acolo. Cum putea să fie în vis?

— Nu știu, replică Roz, dar nu-mi bat capul.

— Nici eu, e prea intim. Faptul că o auzeam în minte în felul acela, șoptindu-mi.

Chiar și în timp ce vorbea simți un fior.

— Când m-am trezit, știam că fusese acolo, în cameră, la fel cum fusese prezentă în vis.

— E înspăimântător, fu de acord Hayley. Visele ar trebui să fie personale, doar ale noastre. Asta în cazul în care nu vrem să le împărtășim celorlalți. Crezi că floarea are de-a face cu ea? Nu înțeleg

de ce vrea să scapi de ea.

— Aș vrea să știu și eu. E posibil să fi fost ceva simbolic, ceva legat de grădinile de-aici sau de pepinieră. Nu știu, dar daliile sunt unele dintre florile mele preferate.

Și voia să scap de dalia din vis.

— Mai este ceva de adăugat în ansamblu.

Roz sorbi îndelung din șampanie.

— Hai s-o lăsăm așa în seara asta, înainte să ne speriem de-a dreptul. Putem încerca să găsim puțin timp săptămâna asta ca să căutăm nume.

— O, mi-am făcut oarecum niște planuri pentru miercuri, după serviciu. Dacă nu te-ar deranja să îi supraveghezi pe băieți vreo două ore.

— Cred că ne descurcăm noi toți, consimți Roz.

— O nouă întâlnire cu domnul Arătos?

Râzând, Roz mai luă niște caviar.

— Presupun că ăsta e Logan.

— Conform lui Hayley, afirmă Stella. Voiam să trec pe la el și să-i văd casa. Vreau să-mi fac o idee directă despre felul în care își amenajează el curtea.

Mai înghiți niște șampanie.

— Și, deși asta e cât se poate de adevărat, principalul motiv pentru care merg e acela că vreau să fac sex cu el. Probabil. Dacă nu cumva o să mă răzgândesc. Sau el o să se răzgândească. Cam asta e.

Așeză paharul gol pe masă.

— Am spus-o.

— Nu sunt sigură ce ai vrea să auzi de la noi, spuse Roz după un moment.

— Distracție plăcută? sugeră Hayley.

Apoi privi în jos către burta ei rotundă.

— Și protejează-te.

— Vă spun doar pentru că oricum veți afla sau veți bănui, sau veți întreba. Pare mai înțelept să nu evit subiectul și nu mi se pare corect să vă rog să aveți grijă de copiii mei în timp ce eu… în timp ce eu lipsesc din peisaj și nu dau cărțile pe față.

— E viața ta, Stella, remarcă Roz.

— Da.

Hayley bău restul de șampanie din pahar.

— Nu că nu aș fi dornică să aud detaliile. Cred că pentru multă vreme va trebui să mă mulțumesc cu povești despre sex, așa că, dacă vrei să-mi împărtășești…

— Am reținut. Acum ar fi mult mai bine să cobor și să-mi iau băieții. Mulțumesc mult pentru tratație, Roz. O meritam.

În timp ce Stella se îndepărtă, o auzi pe Roz întrebând:

— Domnul Arătos?
Iar replica fu urmată de două hohote de râs feminin.

Capitolul 14

Stella se simți copleșită de vină când ajunse acasă pentru a se pregăti înainte de întâlnirea ei cu Logan. Nu, nu era o întâlnire, se corectă ea sărind sub duș. Nu era o întâlnire decât dacă și-ar fi făcut planuri. Asta era o vizită. Așadar, avuseseră o ieșire, o întâlnire și o vizită. Era cea mai ciudată relație pe care o avusese vreodată. Însă oricum ar fi numit-o, se simțea vinovată. Nu avea să fie acolo pentru a le servi cina copiilor și a asculta poveștile lor despre aventurile zilei în timp ce mâncau. Nu era vorba despre faptul că trebuia să fie cu ei în fiecare moment liber, se gândi ea ieșind în grabă de sub duș. Genul acesta de lucru nu era bun pentru ei - sau pentru ea. Nu era ca și când i-ar fi înfometat dacă nu era acolo să le pună mâncarea dinainte. Și totuși părea extrem de egoist din partea ei să-i lase în grija altcuiva doar pentru a putea fi cu un bărbat în mod intim dacă lucrurile mergeau așa cum se aștepta ea. „Îmi pare rău, copii, mama nu poate rămâne la cină cu voi în seara asta, se duce să facă sex pasional și sălbatic." Dumnezeule! Se dădu cu cremă luptându-se cu sentimentele de dorință și vinovăție. Poate că ar trebui să renunțe. Fără îndoială se grăbea, ceea ce nu-i stătea în fire. Când făcea lucruri care nu îi stăteau în fire era de obicei o greșeală. Avea treizeci și trei de ani și era îndreptățită să aibă o relație fizică cu un bărbat pe care îl plăcea, un bărbat care o stârnea, un bărbat cu care, după cum se dovedise, avea o mulțime de lucruri în comun. Treizeci și trei, treizeci și patru în august, își reaminti ea scuturându-se. Treizeci și patru însemna că nu mai ai doar treizeci și ceva de ani, însemna că te apropii de treizeci și cinci. Rahat! OK, nu se va mai gândi la asta. Uită de cifre. Va spune doar că era o femeie adultă, asta era mai bine. „O femeie adultă?" se gândi ea strângându-și halatul pe ea ca să se poată ocupa de față. O femeie adultă și celibatară. Un bărbat adult și celibatar. Interese comune, companie rezonabilă, o tensiune sexuală intensă. Cum putea o femeie să gândească clar când se gândea întruna cum ar fi să aibă mâinile lui…

— Mami!

Își privi țintă chipul parțial machiat în oglindă.

— Da?

Bătaia de la ușa băii semăna cu o rafală de gloanțe.

— Mami, pot să intru? Mami, pot? Pot, mami?

Deschise ea însăși și îl văzu pe Luke roșu de furie, cu pumnii încleștați.

— Ce s-a întâmplat?

— *Se uită* la mine.

— O, Luke.

— Cu *fața* aia, mamă, cu… *fața*!

Știa fața foarte bine. Era expresia cu ochii mijiți și cu un rânjet pe față pe care Gavin o inventase pentru a-și chinui fratele. Știa foarte bine că o exersa în oglindă.

— Nu te mai uita la el.

— Dar dup-aia face zgomotul ăla.

Zgomotul era un sâsâit pe care Gavin îl putea scoate încontinuu, ore în șir dacă voia. Stella era sigură că până și cel mai aspru agent CIA ar fi cedat sub puterea grozavă a acestuia.

— Bine.

Cum dracu' putea să se pregătească pentru sex când trebuia să facă pe arbitrul? Ieși valvârtej din baie, trecu prin camera băieților, ajungând în camera de zi după ce lăsă holul în urmă, unde spera că fiii ei vor putea petrece singuri cele douăzeci de minute de care avea nevoie pentru a se putea îmbrăca acceptabil, în timp ce ei se uitau la desene animate. „Femeie proastă", se gândi ea. „Femeie proastă." Gavin era întins pe jos și își ridică privirea când ea intră.

Chipul lui era imaginea întruchipată a inocenței sub ciuful de păr blond. „Trebuie să-i tund săptămâna viitoare", se hotărî ea, făcând o notiță în fișierele ei mentale. Ținea o mașinuță în mână, învârtindu-i absent roțile, în timp ce desenele animate răpăiau pe ecran. Pe jos erau aruncate și alte mașinuțe, zăcând într-o rână sau cu roțile în sus ca și când ar fi avut loc un înfiorător accident rutier. Din nefericire, ambulanța și mașina de poliție păreau a fi avut un impact frontal serios. Încă nu ajunseseră ajutoare la locul faptei.

— Mamă, fața ta pare strâmbă.

— Da, știu Gavin. Vreau să încetezi.

— Dar nu fac nimic.

Simți cât se poate de clar țipătul care-i urcă în gât gata să iasă. „Înghite-l!" își ordonă ea sieși. „Înghite-l." Nu avea să țipe la copiii ei așa cum țipase mama ei la ea.

— Poate că ți-ar plăcea să nu faci nimic în camera ta de unul singur pentru tot restul serii.

— Nu făceam…

Gavin își întrerupse negarea înainte să o facă să țipe. În schimb, își auzi vocea sunând apăsat și serios.

— Nu te uita la fratele tău. Nu mai sâsâi la el. Știi că îl enervează și tocmai de aceea o faci și te rog să încetezi.

Inocența se transformă în ciudă în timp ce Gavin împinse ultima mașinuța în haosul de vehicule accidentate.

— Cum se face că eu mereu dau de bucluc?

— Da, cum se face? replică Stella la fel de exasperată.

— Dar se poartă ca un bebeluș.

— Nu sunt bebeluș. Tu ești un bou.

— Luke!

Neștiind dacă să râdă sau să se arate șocată, Stella se întoarse către Luke.

— Unde ai auzit cuvântul ăsta?

— Undeva. E o înjurătură?

— Da, și nu mai vreau să-l mai spui vreodată.

„Chiar dacă e potrivit", se gândi ea surprinzându-l pe Gavin făcând din nou fața aceea.

— Gavin, pot să renunț la planurile mele din seara asta. Vrei să fac asta și să rămân acasă?

Vorbi calm, pe un ton aproape blând.

— Putem să ne petrecem ora ta de joacă făcând curat în cameră.

— Nu.

Dezarmat, dădu cu mâna în mormanul de mașinuțe.

— N-o să mă mai uit la el.

— Atunci, dacă ești de acord, o să mă duc să termin de pregătit.

Îl auzi pe Luke șoptind: „Ce-i ăla bou?" către Gavin în timp ce ieșea. Își ridică ochii spre tavan continuând să meargă.

— În seara asta sunt puși pe harță, o avertiză Stella pe Roz.

— N-ar fi frați dacă nu s-ar lua la harță din când în când.

Se întoarse către locul unde băieții, câinele și Hayley alergau de colo-colo prin curte.

— Acum par a fi în regulă.

— Fierbe totul sub o pojghiță subțire, ca un vulcan. Unul din ei abia așteaptă momentul potrivit ca să explodeze în fața celuilalt.

— Să vedem dacă îi putem distrage. Dacă nu, și dacă nu ținem pasul cu ei, o să-i leg în colțuri separate până te întorci. Încă mai am cătușele pe care le foloseam pentru băieții mei. Sunt sentimentală de fel.

Stella râse, simțindu-se în perfectă siguranță.

— OK, dar să mă suni dacă se hotărăsc să devină niște răzgâiați îngrozitori. O să mă întorc înainte de ora de culcare.

— Du-te, distrează-te, și, dacă nu te întorci, ne descurcăm noi.

— Faci ca lucrurile să fie prea ușoare pentru mine, îi spuse Stella.

— Nu trebuie să fie grele. Știi cum să ajungi acolo?

— Da. Asta-i partea ușoară.

Urcă în mașină claxonând ușor și făcându-le cu mâna. „Vor fi bine", se gândi ea privind în oglinda retrovizoare la băieții care se rostogoleau pe pământ împreună cu Parker. Nu ar fi putut să demareze dacă nu era sigură de asta. Era mai dificil să se asigure că ea va fi bine. Dar putea să se bucure de mersul cu mașina. Briza de primăvară îi mângâia fața. Frunzele crude umbreau copacii. Trecu de

pepinieră și simți o împunsătură de mândrie și satisfacție pentru că de-acum făcea parte din ea. În Tennessee venise primăvara, iar ea se afla aici putându-se bucura de ea. Cu geamurile lăsate și vântul mângâindu-i chipul, i se păru că simte mirosul râului. Ceva măreț și puternic care contrasta cu parfumul dulce al magnoliei. Contrastele, se gândi ea, erau la ordinea zilei acum. Eleganța visătoare și forța inerentă a locului care acum devenise casa ei, aerul cald care aducea primăvara, în vreme ce lumea pe care o lăsase în urmă dădea la lopată chinuindu-se să curețe zăpada. Ea însăși, o femeie precaută și practică, care se îndrepta către patul unui bărbat pe care nu-l înțelegea pe deplin. Nimic nu mai părea a fi la locul lui. Dalii albastre, se hotărî ea. Viața ei, ca și visele ei, conțineau dalii albastre care interveneau schimbând aranjamentul. Cel puțin în seara aceasta avea să o lase să înflorească. Urmă drumul ocupându-și mintea cu gânduri legate de felul în care se vor descurca cu iureșul de peste weekend la pepinieră. Deși „iureș”, recunoscu ea, nu era tocmai cuvântul potrivit. Nimeni, fie din membrii personalului, fie dintre clienți, nu părea a se grăbi - cu excepția ei. Veneau, se plimbau, se uitau la plante, făceau conversație și își reluau plimbarea. Erau serviți cu o grație lipsită de grabă și bucurându-se în continuare de conversație.

Ritmul mai lent o făcea uneori să-și dorească să pună mâna pe ceva și pur și simplu să ducă treaba la capăt, dar faptul că deseori era nevoie de două ori pe atâta timp pentru a onora o comandă nu mai deranja pe nimeni, în opinia ei. Trebui să își reamintească faptul că o parte din datoriile ei, în calitate de manager, era să combine eficiența cu cultura afacerii pe care o administra. Încă un contrast.

În orice caz, programul de lucru pe care îl stabilise îi permitea să se asigure că erau suficiente mâini de lucru care să deservească clienții. Ea și Roz amenajaseră deja încă o duzină de recipiente pentru plante pe care aveau să le aranjeze mâine. O putea ruga pe Hayley să se ocupe de câteva. Fata avea un ochi bun. Tatăl ei și Jolene urmau să îi ia pe băieți sâmbătă, fapt pentru care n-avea de ce să se simtă vinovată, dat fiind că toți cei implicați erau încântați de acest aranjament. Trebuia să verifice stocul de recipiente de plastic și de cutii, o, și mai trebuia să se uite la plantele de pe câmp și… șirul gândurilor i se întrerupse când văzu casa.

Nu putea spune la ce se așteptase, dar nu la asta. Era superbă, puțin dărăpănată, poate, puțin învechită pe la margini, dar frumoasă, plină de potențial. Se ocupa de arbuști, pe care îi aranja pe terase, plantase și mai mulți în curte. O magnolie, încă tânără, iar pe partea îndepărtată văzu un cireș. Unii dintre copacii pe care îi vedea acum erau cei pe care el îi mutase prima dată când se întâlniseră.

Ce însemna că simțea pentru el dacă îi venea să zâmbească amintindu-și acest lucru? Intră pe alee, parcând lângă camioneta lui și

studiind pământul. Da, își dădea seama ce avea în minte el. Și ea trebuia să își găsească propria casă.

Trase aer în piept, își trecu mâna prin păr și bătu la ușă. Fu o așteptare îndelungată sau așa îi păru ei, în timp ce își răsucea brățara ceasului în jurul încheieturii. Începu să simtă un ghem de nervi în stomac, în timp ce stătea acolo în briza serii. Când îi deschise ușa, trebui să își lipească pe față un zâmbet relaxat. Părea atât de masculin. Era îmbrăcat în niște blugi uzați și un tricou alb. Își dăduse părul cu spumă - nu îl văzuse niciodată purtându-l astfel. Îi întinse ghiveciul de dalii pe care îl făcuse.

— Mi-au rămas daliile în minte, îi spuse. Sper că îți vor fi de folos.

— Cu siguranță, mersi. Intră.

— Îmi place teribil casa, începu ea, și ce faci cu ea. M-am surprins plantând mental - se opri.

Ușa ducea direct în ceea ce presupunea că era camera de zi. Orice ar fi fost, era complet goală. Nu era decât un perete gol de rigips, dușumele zgâriate și un șemineu din cărămidă cenușie.

— Ce spuneai?

— Ai o perspectivă grozavă.

Nu îi venea nimic altceva în minte și nu era departe de adevăr. Ferestrele generoase lăsau lumina de afară să pătrundă înăuntru. Păcat că era atât de trist.

— Nu folosesc spațiul ăsta momentan.

— Se vede.

— Am planuri în ceea ce-l privește pe parcurs, când voi avea timp și tragerea de inimă necesară.

— Ce-ar fi să te întorci înainte să începi să plângi sau ceva de genu'?

— Cum arăta când ai cumpărat-o înăuntru?

Ridică dintr-un umăr în timp ce se întorcea intrând în ceea ce ar fi putut fi o sufragerie. Și aceasta era goală, cu pereții acoperiți de tapet uzat, care se cojea. Văzu niște pătrate mai deschise, unde probabil că atârnaseră tablouri.

— Vreau să pun un covor dintr-un capăt în altul pe dușumeaua asta de stejar, îi spuse el. La etaj a fost o scurgere și au apărut pete pe tot tavanul. Și am avut și niște probleme cauzate de termite, au distrus pereții iarna trecută.

— Ce e spațiul ăsta?

— Încă nu m-am decis.

Trecu prin altă ușă și Stellei îi scăpă un sunet șuierător.

— M-am gândit că te-ai simți mai confortabil aici.

Puse florile pe o tejghea de granit de culoarea nisipului și se îndepărtă ca să îi permită să privească. Bucătăria purta amprenta lui, nu avea nici o îndoială. Era esențialmente masculină și amenajată într-

o notă puternică. Tonurile nisipii ale hiaturilor reverberau în gresia de pe podea, căpătând o nuanță mai profundă pe pereții din jur. Dulăpioarele erau făcute dintr-un lemn solid, închis la culoare, cu uși de sticlă. În mici ghivece de teracotă creșteau plante aromatice, iar în colț era un mic cuptor de piatră. Era o grămadă de spațiu de lucru de-a lungul tejghelei în formă de L, calculă ea, mult loc pentru a sta la masă pe diagonala tejghelei, care separa zona de bucătărie de un spațiu mare, aerisit, unde se putea sta, unde el pusese o canapea neagră de piele și două scaune supradimensionate. Și cel mai bun lucru dintre toate, renunțase la peretele din spate, făcându-l din sticlă.

Puteai să stai acolo, se gândi Stella, și să simți că te afli în grădinile pe care el le crea afară. Ieșeai pe terasă și te plimbai printre flori și copaci.

— Este minunat! Minunat. Ai făcut totul singur?

În momentul acela, văzând privirea visătoare de pe chipul ei, ar fi vrut să îi spună că strânsese nisipul ca să facă sticlă.

— O parte. Nu e așa mult de muncă iarna, așa că pot să mă ocup de interiorul casei când am chef. Cunosc oameni care fac o treabă bună. Îi angajez sau facem un barter. Vrei să bei ceva?

— Hmm, da. Mersi. Probabil, cealaltă cameră este sufrageria, când vrei să primești oaspeți sau când vin musafiri la cină. Bineînțeles, toată lumea va sfârși aici, e irezistibilă.

Reveni în bucătărie, luând paharul de vin pe care i-l oferi.

— O să arate fantastic când vei termina. Unică, frumoasă și primitoare. Îmi plac teribil culorile pe care le-ai ales aici.

— Ultima femeie pe care am adus-o aici a zis că par terne.

— Habar n-avea.

Stella sorbi din vin, scuturând din cap.

— Nu, sunt culori naturale, care te duc cu gândul la pământ, ceea ce ți se potrivește și ție, și locului.

Aruncă o privire la blat, unde văzu zarzavaturi pe un fund de lemn.

— Și evident gătești, așa că spațiul trebuie să ți se potrivească. Aș putea să fac un tur rapid cu paharul ăsta de vin în mână și apoi o să te las să te ocupi de cină.

— Nu ți-e foame? Am niște ton care o să se strice dacă nu îl mâncăm.

— O, își simți stomacul strângându-se puțin. Nu intenționam să mă autoinvit la cină. Dar mă gândeam doar că…

— Îți place tonul prăjit?

— Da, da, îmi place.

— Bun. Vrei să mănânci înainte sau după?

Simți că îi urcă sângele în obraji și apoi i se scurge din nou în jos.

— Ah… Înainte sau după ce îți arăt împrejurimile.

Vocea lui conținea o suficientă doză de umor, încât să își dea seama

că știa la ce o dusese mintea.

— După.

Luă o gură mare de vin.

— Am putea începe de afară, înainte să se întunece.

O scoase pe terasă, și ea simți că se relaxează din nou, în timp ce vorbeau despre poziția terenului și despre planurile lui. Studie pământul pe care el îl aranjase înclinat, aprobând în timp ce el vorbea despre diverse, și își simți inima tânjind.

— O să fac rost de niște cărămizi vechi. Cunosc un zidar și o să-l pun să-mi zidească un perete cu trei fațete aici, cu o lățime de vreo doi metri în interior.

— Faci o grădină înconjurată de ziduri? Dumnezeule, o să plâng! Întotdeauna am vrut una. Casa pe care o aveam în Michigan nu se potrivea pentru așa ceva. Mi-am promis că atunci când voi găsi o nouă casă o să amenajez așa ceva, cu o mică piscină și cu bănci de piatră și colțuri secrete.

Se întoarse încet. Știa că el deja investise o grămadă de muncă manuală grea în această casă și urma să fie nevoie de și mai multă astfel de muncă. Merita să cunoști un bărbat care putea să facă așa ceva, care era dornic să o facă.

— Te invidiez și te admir. Invidiez fiecare centimetru din toate acestea. Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă. Mi-e dor să grădinăresc doar din plăcere.

— Dacă vrei să vii cândva, haide, și ia și copiii - o să-i pun la treabă.

Când ea ridică din sprâncene, el adaugă:

— Copiii nu mă deranjează, dacă la asta te gândești. Și nu are rost să planifici un spațiu în curte în care copiii nu sunt bine-veniți.

— Și de ce nu ai nici unul? Nici un copil?

— Mă gândeam că o să am până acum.

Întinse mâna să îi atingă părul, încântat că nu se deranjase să pună agrafe în el.

— Lucrurile nu merg întotdeauna cum îți planifici.

Se întoarseră împreună în casă.

— Oamenii spun deseori că divorțul seamănă cu moartea.

— Nu cred, scutură din cap, fără a grăbi pasul spre casă. E ca un sfârșit, faci o greșeală, o dregi, pui capăt lucrurilor și pornești iar de acolo. A greșit și ea, și am greșit și eu. Nu ne-am dat seama decât după ce eram deja căsătoriți.

— Majoritatea bărbaților, dată fiind această ocazie, o fac cu ou și cu oțet pe fosta nevastă.

— Energie irosită. Nu ne mai iubeam, și-apoi nu ne-am mai plăcut. Asta-i partea pentru care-mi pare rău, adaugă el.

Apoi deschise ușa mare de sticlă care dădea în bucătărie.

— Apoi am divorțat, ceea ce a fost cel mai bun lucru pentru

amândoi. Ea a rămas unde voia să fie, eu m-am întors unde voiam să fiu. Am pierdut vreo doi ani din viețile noastre, dar nu a fost așa de rău.

— Rezonabil, dar căsătoria era o treabă serioasă, se gândi ea. Poate cea mai serioasă. Când pui capăt unei căsătorii, ar trebui să rămâi cu niște cicatrici, nu-i așa?

El mai turnă niște vin în pahare, apoi îi luă mâna.

— O să-ți arăt restul casei.

În urma lor se auzea ecoul pașilor, în timp ce traversau spațiile goale.

— Mă gândesc să fac un soi de bibliotecă aici, cu un spațiu de lucru. Aș putea să îmi creez schițele aici.

— Unde le faci acum?

— În dormitor, în mare parte, sau în bucătărie, oricare e mai la îndemână. Scările sunt solide, dar trebuie șlefuite și consolidate.

O conduse sus și își imagina pereții zugrăviți într-un soi de tehnică, decise ea, în care culorile mate de nuanța pământului scoteau în evidență tonurile lemnului.

— Am mape și liste întregi și zeci de poze pe care le-am tăiat din reviste.

Îi aruncă o privire rapidă.

— Nu mi te închipui făcând așa ceva.

— Îmi vin diverse idei și nu mă deranjează să le las să prindă contur o vreme. Am crescut la fermă, ți-aduci aminte? La fermă e o casă țărănească, și mamei mele îi plăcea grozav de mult să cumpere mobilă veche și să o restaureze. Casa era plină de mese - avea o slăbiciune pentru mese. Momentan, mă mulțumesc să nu am altceva în jur în afară de spațiu.

— Ce-au făcut cu toate lucrurile acelea când s-au mutat? A, cineva mi-a pomenit că părinții tăi s-au mutat în Montana, adaugă ea când el se opri, aruncându-i o privire curioasă.

— Da, și-au luat o căsuță frumoasă în Helena. Tata merge la pescuit aproape în fiecare zi, dacă e să mă iau după mama, cel puțin, iar ea și-a luat piesele preferate de mobilier cu ea, umplând o nenorocită de camionetă cu toate lucrurile alea. A vândut o parte dintre ele, pe altele i le-a dat surorii mele, iar altele mi le-a aruncat mie. Eu le-am depozitat undeva. Trebuia să trec pe acolo să mă uit prin ele într-una din zilele astea, să văd ce pot folosi.

— Dacă te-ai uita prin ele, vei putea să te hotărăști cum vrei să zugrăvești, să decorezi și să-ți aranjezi camerele. O să găsești niște puncte centrale.

— Puncte centrale?

El se sprijini de perete, zâmbind larg către ea.

— Peisagistica și decorațiunile interioare au aceleași principii în

ceea ce privește folosirea spațiului, punctele centrale, aranjamentul… și știi asta foarte bine, altfel n-ai fi făcut ceea ce ai făcut în bucătărie. Așa că acum o să tac.

— Nu mă deranjează să te aud vorbind.

— Ei bine, am terminat, deci, care e următorul punct de oprire în turul nostru?

— Cred că ăsta ar trebui să fie. Îl folosesc pe post de birou, arătă cu mâna către o ușă, și nu cred că vrei să te uiți acolo.

— Fac față.

— Nu sunt sigur.

O trase deoparte, trecând la altă ușă.

— O să începi să te înfierbânți din nou și să-mi povestești despre sisteme de arhivare și de aranjat lucrurile în cutii sau ceva de genul ăsta și o să ne ieșim din ritm. N-are rost să folosim casa pe post de preludiu, dacă o să stric atmosfera, arătându-ți ceva care o să îți insulte sensibilitatea.

— Casa e pe post de preludiu?

El nu făcu decât să zâmbească și trecură pragul înspre o altă încăpere. Era dormitorul lui și, ca și bucătăria, fusese finisat într-un stil care îi reflecta pe deplin personalitatea. Simplu, spațios și masculin, combinând exteriorul cu interiorul. Terasa pe care o văzuse afară și dincolo de verdeața copacilor domina perspectiva. Pereții erau de un galben mat, evidențiat de tocăria în tonuri calde, de unghiurile ascuțite ale tavanului, unde erau montate ferestre, prin care pătrundea lumina serii.

Avea un pat mare. Un bărbat de dimensiunile lui avea nevoie de spațiu în dormitor, conchise ea. Pentru somn și pentru sex. Capetele patului erau din fier vopsit negru, iar patul era acoperit cu o cuvertură ciocolatie. Pe pereți erau atârnate desene în creion, în care se vedeau grădini în alb-negru. Când se apropie, văzu semnătura în colțul de jos.

— Tu le-ai făcut? Sunt minunate.

— Îmi place să am o imagine vizuală asupra proiectelor și uneori le schițez. Uneori, schițele nu sunt deloc prea proaste.

— Sunt mai curând bune decât proaste și o știi.

Nu-și imagina mâinile lui mari și aspre desenând ceva atât de elegant, atât de încântător și de proaspăt.

— Ești o surpriză perpetuă pentru mine, Logan. Un studiu al contrastelor. Mă gândeam la contraste pe drum, în drum spre tine în seara asta, la felul în care lucrurile nu se aranjează așa cum am crezut că se vor aranja sau că ar trebui să fie.

Se întoarse către el, arătând către schițele sale.

— Acestea sunt o altă dalie albastră.

— Scuze, nu înțeleg. Ca aceea din visul tău?

— Vise, din visele mele. Am avut două și nici unul din ele nu a fost

întocmai confortabil. De fapt, devin de-a dreptul înspăimântătoare, însă chestia este că dalia este atât de vie și de frumoasă, atât de neașteptată, dar nu ce mi-am imaginat. Nici astea nu sunt.

— Că ți-ai imaginat sau nu, voiam ca tu să vii aici.

Ea mai luă încă o gură de vin.

— Și iată-mă.

Trase ușor aer în piept și-i dădu drumul.

— Poate că ar trebui să vorbim despre… ce așteptări avem și cum vom…

Se apropie de ea și o lipi de el.

— Ce-ar fi să mai plantăm o dalie albastră și să vedem ce se întâmplă?

„Sau am putea încerca asta”, se gândi ea, când buzele lui se lipiră de ale ei. Fluturarea pe care o simți în adâncul pântecului se amplifică, iar partea aceea din ființa ei care tânjea după afecțiune șopti fără glas: „Slavă Domnului”.

Se ridică pe vârfuri, abia atingând pământul, ca o balerină pe poante, pentru a ajunge la el. Își arcui trupul pentru a fi mai aproape de el, lăsându-l să-i ia paharul din mână.

Apoi îi simți mâinile în păr, trecându-și degetele prin el, ținându-l strâns, în vreme ce brațele ei îl cuprindeau strâns.

— Am amețit, șopti ea. Ai ceva care mă amețește.

El își simți sângele înfierbântându-se, și dorința îl izbi în abdomen ca o ghiulea.

— Atunci n-ar trebui să mai rămâi în picioare.

Cu o mișcare rapidă o ridică în brațe. Era, se gândi el, genul de femeie pe care voiai, ca bărbat, să o iei în brațe și să o ții la piept. Feminină și zveltă, și unduioasă, și catifelată. Când o strângea la piept se simțea incredibil de puternic și neobișnuit de tandru.

— Vreau să te ating peste tot. Apoi să o iau de la capăt și să te ating peste tot din nou.

Când o duse spre pat, îi simți fiorii de dorință care o traversau.

— Chiar și atunci când mă enervezi vreau să-mi pun mâinile pe tine.

— Înseamnă că vrei să nu le mai desprinzi de pe mine.

— Cât se poate de adevărat. Părul tău mă scoate din minți.

Își îngropă fața în el, lăsându-se încet cu ea în brațe pe pat.

— Și pe mine.

Pielea ei prinse viață sub miile de furnicături pe care le deșteptau buzele lui ce-i alunecau în jos pe gât.

— Dar probabil din motive diferite.

Mușcă ușor pielea aceea sensibilă, ca și când ar fi degustat-o. Iar fiorul lung și desfătător pe care i-l provocă o traversă din cap până în picioare.

— Suntem adulți, începu ea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu.

Îi scăpă un hohot de râs slab.

— Vreau să spun că…

Dinții lui îi explorau carnea de deasupra claviculei cu aceeași atenție de degustător, iar mintea ei se scufundă într-o ceață reconfortantă.

— Nu contează.

O atinse, exact așa cum îi spusese că voia să o facă. O mângâiere lungă, de la umeri până în vârful degetelor. Își trecu mâna alene peste șoldurile ei, peste coapse, ca și când i-ar fi refăcut conturul, la fel cum îi degustase aroma.

Apoi gura lui se năpusti din nou asupra ei, fierbinte și avidă. Terminațiile ei nervoase explodară și îi trimiteau șocuri electrice, în vreme ce buzele lui alergau pe pielea ei, ca și când acum ar fi râvnit după gustul fiecărei părți din ea. Mâinile puternice, cu palme aspre, o explorau grăbite, cu pricepere și disperare.

Exact cum își imaginase. Exact cum își dorise.

Dorințe pe care le îngropase fără milă ieșiră la suprafață, izbucnind neînfrânate. Purtată de plăcere, trase de tricoul lui până când mâinile ei găsiră pielea fierbinte, dezgolită, spre care se avântă.

Bărbat și mușchi.

El îi găsi sânul și o făcu să se arcuiască de plăcere când îi prinse cămașa și sutienul între dinți, ațâțând carnea de dedesubt, trezindu-i sângele la viață, febril și vibrant, întreaga ei ființă se aprinse, însetată și pregătită.

Cu simțurile treze, stârnite, se abandonă dorinței copleșitoare, cedându-i. Și îl dorea cu înfocare, tânjind după eliberarea aceea anticipată, așa cum nu mai tânjise de vreme îndelungată. Dorea, râvnea ardoarea aceea care o traversa sub atingerea fermă a mâinilor lui muncite, strivită de buzele lui avântate și nesățioase care îi electrizau trupul.

Voia, tânjea să simtă fiorii aceia spasmodici, dorința aceea înnebunitoare și libertatea de a și-o potoli.

Se înălțară deodată, cu trupurile unite, mișcându-se simultan, nedezlipiți. Și îl aducea aproape de delir, cu pielea aceea cremoasă și formele ei unduitoare minunate. În lumina blândă, era mai mult decât superbă, întinsă pe așternutul închis la culoare - cu părul strălucitor și sălbatic, și cu ochii ei de senin de vară încețoșați de plăcere.

Pasiunea care iradia din ea era asemenea propriei lui pasiuni. Și dorea atât de tare să-i ofere mai mult și să ia mai mult, scufundându-se pur și simplu în ceea ce se năștea între ei. Parfumul ei îi umplea plămânii.

Îi murmură numele, desfătându-se și avântându-se tot mai mult în

timp ce se explorau unul pe celălalt. Și era mai mult, descoperi el, mai mult decât se așteptase.

Inima ei bătea anapoda, pe măsură ce mâinile lui aspre o călăuzeau tot mai sus, pe culmile abrupte ale dorinței. Valul se rostogoli în ea lung, nesfârșit și cu o aprigă ardoare. Se cambră din nou, gemând și încleștându-și brațele în jurul lui, în timp ce inimile le-o luau la galop.

Gura ei o primi pe a lui cu un soi de sălbăticie nesățioasă, în vreme ce mintea ei țipă: „Încă o dată!"

El rezistă, ținându-se tare în timp ce ființa ei ajunse pe culmile plăcerii, iar desfătarea pe care reacția ei i-o provocă îl făcu să tremure. Simțea durere în inimă, în minte, în pântece, o durere aproape învecinată cu suferința.

Și când nu mai putu îndura, pătrunse în ea.

Ea lăsă să-i scape un nou strigăt, un sunet ce exprima atât șocul, cât și triumful. Și se mișca deja deodată cu el, unduindu-și șoldurile frenetic în timp ce-i cuprindea obrajii în palme.

Îl privi cu ochii ei albaștri umezi, cu buzele cărnoase tremurând la fiecare respirație, în vreme ce se mișcau în tandem.

Nicicând în viața lui nu mai văzuse o asemenea frumusețe înflorind.

Când ochii ei se desprinseră de realitate, închizându-se cu o geamăt prelung, își găsi și el eliberarea.

Era greu. Foarte greu. Stella stătea nemișcată sub Logan, gândindu-se la minunea de a fi țintuită, fără putință de scăpare, sub un bărbat. Se simțea descătușată, somnoroasă și complet relaxată. Își imagină că probabil din degetele ei, de la mâini și de la picioare, licărea în tăcere o lumină roz plăcută.

Inima lui încă bătea să-i spargă pieptul. Ce femeie nu ar fi încântată de sine și satisfăcută, știind că a făcut un bărbat mare și puternic să rămână fără suflu?

Mulțumită ca o pisică, îl mângâie pe spate. El mormăi, rostogolindu-se lângă ea. Iar ea se simți imediat expusă și sfioasă. Întinse mâna, începând să tragă ușor de cuvertură pentru a se acoperi măcar parțial. Atunci el făcu un gest care o încremeni, iar inima ei o luă la goană.

El îi strânse mâna, sărutându-i degetele.

Nu spuse nimic, absolut nimic, iar ea rămase nemișcată, încercând să-și regleze bătăile inimii care-i urcase în gât.

— Cred că ar fi mai bine să te hrănesc acum, spuse el după o vreme.

— Ah, ar trebui să sun ca să mă asigur că băieții sunt în regulă.

— Dă-i drumul.

Se ridică, mângâindu-i coapsa goală înainte de a se rostogoli din pat, întinzând mâna după blugi.

— Mă duc să mă apuc de treabă la bucătărie.

Se pregăti să iasă din cameră, fără a se mai deranja să-și caute tricoul. Apoi se opri, se întoarse și o privi.

— Ce?

Ea ridică un braț, ca din întâmplare, speră ea, acoperindu-și sânii.

— Îmi place cum arăți așa cum stai acolo. Răvășită și fericită. Îmi vine să te mai răvășesc și să te mai fericesc o dată, cu prima ocazie.

— O!

Încercă să formuleze un răspuns, dar el se pusese deja în mișcare. Fluierând.

Capitolul 15

Tipul știa să gătească. Fără prea mult ajutor din partea Stellei, Logan încropi o cină cu ton fript ușor la grătar, orez brun condimentat și bucăți de ardei și ciuperci sotate. Era genul de bucătar care acționa rapid, aruncând ingredientele în oală după ochi sau din reflex, și părea a găti cu plăcere.

Rezultatele erau minunate.

Ea era o bucătăreasă ca la carte, competentă. Măsura totul, considerând că gătitul este una dintre multele ei sarcini zilnice.

Probabil că era o analogie bună în raport cu personalitățile lor, hotărî ea. Și un alt motiv pentru care faptul că mânca în bucătăria lui sau se afla goală în patul lui. Sexul fusese… incredibil. Nu avea nici un rost să nu fie cât se poate de cinstită cu privire la asta. Și după o partidă bună și sănătoasă de sex ar fi trebuit să se simtă relaxată, eliberată și liniștită.

În schimb, se simțea tensionată și stânjenită.

Fusese atât de intens, iar apoi coborâse pur și simplu din pat și se apucase de gătit. La fel de bine ar fi putut să încheie un meci strașnic de tenis.

Doar că îi sărutase degetele, iar gestul acela încântător și afectuos îi mersese drept la inimă.

Era problema ei, a ei și atât, își reaminti ea. Despica firul în patru, ducând lucrurile la extrem. Dar dacă nu ar analiza lucrurile, cum ar putea ști ce erau?

— E în regulă cina?

Își întrerupse dezbaterea interioară, uitându-se la el, cum o privea țintă, cu ochii aceia pătrunzători de felină din junglă.

— E minunată.

— Nu prea mănânci.

Înfipse demonstrativ furculița într-o bucată de ton.

— Nu i-am înțeles niciodată pe oamenii care gătesc ca tine, așa cum vezi la unele dintre emisiunile despre gătit. Arunci totul laolaltă, amesteci și presari diverse. De unde știi că pui cât trebuie?

Dacă acesta era lucrul la care se gândise cu figura bosumflată în mod irezistibil, era dispus să iasă afară și să mănânce o lopată de compost.

— Nu-mi dau seama. De obicei știu, sau iese ceva suficient de

diferit, încât să-mi dau seama că am pus cât trebuie.

Poate că nu reușea să-i citească gândurile, dar își dădu seama că orice ar fi fost, avea legătură cu sexul sau cu implicațiile faptului că făcuseră sex. Dar avea s-o lase în ritmul ei pentru moment.

— Dacă tot gătesc, și de vreme ce nu vreau să merg în fiecare seară la restaurant o voi face, vreau să mă bucur de treaba asta. M-ar scoate din sărite să mă apuc să organizez totul.

— Dacă nu organizez lucrurile într-o oarecare măsură, devin agitată. O să fie fără nici un gust sau prea condimentată? Am lăsat-o prea mult pe foc sau prea puțin? Aș fi o epavă până să ajung să pun mâncarea pe masă.

Văzu semnele îngrijorării traversându-i chipul.

— Locul meu nu e aici, nu-i așa?

— Definește „aici”.

— Aici, aici.

Gesticulă cu ambele brațe.

— Cu tine, savurând această mâncare delicioasă și ingenioasă, în bucătăria ta frumos amenajată, din casa ta de un farmec și de o neglijență stranii, după ce am consumat un soi de nebunie sexuală sus, în dormitorul tău de sunt-bărbat-și-o-știu.

El se lăsă pe spate, hotărând să-și limpezească zumzetul din cap cu o gură mare de vin. O descifrase bine, conchise el, dar se pare că niciodată nu-i reușea până la capăt.

— Nu am mai auzit până acum această definiție a lui „aici”. Probabil că e o chestie tipică celor din nord.

— Știi ce vreau să spun, replică ea. Asta nu e… Nu e…

— Eficient? Ordonat? Organizat?

— Nu aborda tonul acela defensiv cu mine.

— Nu era tonul meu defensiv, era tonul meu exasperat. Care e problema ta, Roșcato?

— Mă buimăcești.

— Oh.

Ridică dintr-un umăr.

— Dacă doar asta este problema…

Și reîncepu să mănânce.

— Ți se pare amuzant?

— Nu, dar cred că mi-e foame și nu pot face mare lucru în legătură cu ce zici tu acolo. Mare lucru în legătură cu faptul că ești confuză. Poate pentru că nu mă deranjează prea mult că-ți provoc starea asta, căci altfel ai începe să pui lucrurile în ordine alfabetică.

Ochii ei de culoarea campanulelor se îngustară.

— A, ești arogant și enervant. B, ești autoritar și încăpățânat. C…

— C, ești îndărătnică și gata să cenzurezi, dar nu mă mai deranjează așa cum mă deranja cândva. Cred că e ceva interesant între noi. Nici

unul din noi nu căuta chestia asta, dar e OK în ceea ce mă privește. Tu despici firul în patru. Al naibii să fiu dacă știu de ce îmi place treaba asta la tine.

— Riscurile pe care mi le asum eu sunt mai mari.

Fața lui deveni serioasă.

— N-o să le fac rău copiilor tăi.

— Dacă aș fi crezut că ești genul de bărbat care le-ar face sau le-ar putea face rău, nu am fi ajuns la nivelul ăsta.

— La ce nivel?

— Sex în pragul serii și cină în bucătăria ta.

— Se pare că te-ai descurcat mai bine cu sexul decât cu masa.

— Ai perfectă dreptate. Pentru că nu știu ce aștepți de la mine acum și nici eu nu sunt complet sigură ce aștept de la tine.

— Ceea ce pentru tine echivalează cu a arunca ingredientele în oală.

Ea lăsă să-i scape o răsuflare șuierătoare.

— Se pare că mă înțelegi mai bine decât te înțeleg eu pe tine.

— Nu sunt atât de complicat.

— O, te rog. Ești întortocheat rău, Logan.

Se aplecă până când punctele aurii din ochii lui deveniră vizibili.

— Ești un labirint întortocheat, fără nici un tipar geometric. Profesional, ești unul dintre cei mai creativi, mai adaptabili și mai pricepuți designeri peisagiști cu care am lucrat vreodată, dar jumătate dintre proiectele și programarea lucrărilor sunt făcute din mers, pe baza unor bucățele de hârtie aruncate prin camionetă sau cocoloșite în buzunare.

El își mai puse niște orez în farfurie.

— Funcționează pentru mine.

— Așa se pare, dar nu ar trebui să funcționeze pentru nimeni. Prosperi în haos, fapt pe care casa aceasta îl ilustrează clar. Nimeni nu ar trebui să prospere în haos.

— Stai așa.

Începu să gesticuleze cu furculița.

— Unde vezi tu haos? Casa asta e aproape goală.

— Exact!

Împunse cu degetul în direcția lui.

— Ai o bucătărie minunată, un dormitor confortabil și stilat…

— Stilat?

Pe fața lui se citea jignirea, limpede ca lacrima.

— Isuse.

— Și camere goale. Ar trebui să-ți smulgi părul întrebându-te ce să faci cu ele, dar nu. Nu faci decât să… să… își flutură mâna în cerc. Te învârți în jurul cozii.

— Nu m-am învârtit în jurul cozii niciodată în viața mea. Uneori merg agale, mărturisi el. Dar niciodată nu mă învârt în jurul cozii.

— Cum zici tu. Te pricepi la vinuri și citești benzi desenate. Unde e logica?

— E o logică perfectă dacă te gândești că îmi plac vinurile și benzile desenate.

— Ai fost căsătorit și se pare că suficient de implicat încât să te muți din casa ta.

— Ce rost are să se căsătorești dacă nu ești pregătit și dispus să faci ceea ce trebuie pentru a-l face pe cel de lângă tine fericit? Sau cel puțin să încerci.

— Ai iubit-o, spuse Stella dând din cap. Și totuși ai ieșit dintr-un divorț fără vreo traumă. Nu mergea, asta este, așa că ai pus capăt. Acum ești lipsit de maniere și aspru și, peste un minut, devii curtenitor. Știai de ce vin aici în seara aceasta, cu toate acestea ai făcut efortul de a pregăti masa - ceea ce a fost politicos și civilizat… Iată, poți să pui lucrurile astea în coloana C.

— Dumnezeule, Roșcato, mă omori. Aș trece la D și aș spune că ești delicioasă, dar în clipa asta ești mai curând dementă.

În ciuda faptului că el râdea, ea era tensionată și nu se putu opri.

— Și după ce facem un sex incredibil, de-ți ia mințile, te dai jos din pat ca și când am fi făcut chestia asta în fiecare seară, de ani în șir. Nu pot ține pasul.

După ce hotărî că ea își terminase tirada, ridică paharul de vin, sorbind gânditor.

— Hai să vedem dacă pot s-o scot la capăt cu toate astea. Deși, trebuie să ți-o spun, nu am detectat nici un tipar geometric.

— O, ia mai ține-ți gura.

El îi prinse mâna înainte ca ea să apuce să se îndepărteze de masă.

— Nu, stai acolo. E rândul meu. Dacă nu aș lucra așa cum lucrez? Nu aș putea face ceea ce fac și al dracului să fiu dacă mi-ar plăcea. Am descoperit asta cât am stat în nord. Căsătoria mea a fost un eșec. Nimănui nu-i place să dea greș, dar nimeni nu trece prin viață fără să mai dea și rateuri. Am dat chix, dar nu am rănit pe nimeni în afară de noi. Ne-am luat boccelușele și am mers înainte.

— Dar…

— Ssst. Dacă sunt nemanierat și din topor e pentru că așa mă simt. Dacă sunt îndatoritor e pentru că vreau să fiu astfel sau mă gândesc că trebuie să fiu așa la un moment dat.

Se gândi: „Asta e!” și dădu vinul pe gât. Ea abia dacă se atinsese de al ei.

— Ce urmează? O, da, prezența ta aici în seara asta. Da, știam de ce vii. Nu suntem adolescenți și ești o femeie foarte directă în felul tău. Te doream și ți-am spus-o cât se poate de clar. Nu mi-ai fi bătut la ușă dacă nu erai pregătită. Cât despre mâncare, sunt mai multe motive. Unu, îmi place să mănânc. Și doi, am vrut să fii aici. Am vrut să fiu cu

tine aici, în felul ăsta. Înainte, după, între. Oricum ar fi ieșit.

Într-un anumit punct, cum-necum, pe parcursul discursului lui, ea se calmă.

— Cum reușești să faci ca totul să sune normal?

— Nu am terminat. Deși sunt de acord cu felul în care ai pus problema cu privire la sex, am o obiecție în legătură cu sintagma „sărit din pat". Nu sar din pat, la fel cum nu mă învârt în jurul cozii. Am coborât din pat pentru că, dacă ți-aș mai fi respirat mult parfumul, te-aș fi rugat să rămâi. Nu poți și nu vei rămâne. Și adevărul e că nici eu nu știu dacă sunt pregătit să rămâi. Dacă ești genul care are nevoie să stea la palavre după sex, de genul „iubitule, a fost uimitor"…

— Nu sunt.

În tonul lui grav era ceva care îi făcea buzele să zvâcnească.

— Pot să judec și singur și știu că te-am dat gata.

Mâna lui îi alunecă pe încheietură, până ajunse la degete.

— Și tu la fel pe mine.

— Bine. Ne-am dat gata unul pe celălalt. Când ești prima dată cu un bărbat, și cred că asta e valabil pentru majoritatea femeilor, deși este excitant, te consumă nervos. Cu atât mai mult după aceea, în cazul în care ceea ce s-a întâmplat între voi te-a atins în adâncul ființei. Asta mi s-a întâmplat cu tine și mă sperie.

— Ai spus lucrurilor pe nume, comentă el.

— Am spus pe nume labirintului tău întortocheat. E o combinație dificilă. Ne dă mult de gândit. Îmi pare rău că am făcut caz de toate astea.

— Roșcato, ești făcută pentru asta, să faci caz din orice. E oarecum interesant, acum că încep să mă obișnuiesc.

— Așa o fi și aș putea spune că faptul că ai schimbat placa e destul de interesant și pentru mine. Dar acum o să te ajut să faci curat în bucătărie. Apoi trebuie să plec acasă.

Se ridică odată cu ea, apoi îi apucă pur și simplu umerii și o lipi de frigider. O sărută până uită de ea - de nervii acumulați, de ce îi lipsea, de frustrare, de dorință, toate învârtejite laolaltă.

— Încă ceva la care să te gândești, spuse el.

— Nu pot să te contrazic.

Roz nu-și vâra nasul în treburile altora. Nu o deranja dacă bârfele îi ajungeau la urechi, dar nu-și băga nasul. Nu-i plăcea - mai curând nu permitea - ca alții să se amestece în viața ei, și le acorda același privilegiu.

Așa că nu o întrebă nimic pe Stella. Avea o mulțime de întrebări, dar nu rosti nici una. Observă și atât.

Managera ei conducea afacerea cu obișnuita ei eficiență calmă. Roz își imagina că și dacă ar fi fost prinsă în vârtejul unei tornade, Stella

ar fi capabilă să administreze afacerea în mod eficient.

O trăsătură admirabilă și oarecum înfricoșătoare.

Ajunsese să țină foarte mult la Stella și - nu avea nici o îndoială - să se bazeze pe ea când venea vorba de detaliile afacerii, astfel încât ea însăși să se poată concentra asupra datoriilor și plăcerilor sale de cultivatoare. Îi adora copiii. Nu avea cum să fie altfel. Erau fermecători și deștepți, șmecheri și gălăgioși, amuzanți și epuizanți.

Deja se obișnuise cu ei, cu Stella și cu Hayley în casă, și îi era greu să-și imagineze că nu ar mai fi acolo.

Dar nu-și vârî nasul, nici măcar când Stella se întoarse acasă, după ce petrecuse seara la Logan, cu înfățișarea aceea inconfundabilă de femeie care gustase din plin plăcerea.

Dar nu-i închise gura lui Hayley și nici nu o îndepărtă când fata începu să pălăvrăgească pe tema asta.

— Nu vrea să intre în detalii, se plânse Hayley, în timp ce plivea un strat, împreună cu Roz, lângă Harper House.

— Îmi place grozav de mult să aud detalii. Dar mi-a spus că el i-a gătit. Mereu mă gândesc că atunci când un bărbat gătește, fie încearcă să te bage în pat, fie i s-au aprins călcâiele.

— Poate că doar i-e foame.

— Dacă i-e foame, comandă pizza. Cel puțin tipii pe care i-am cunoscut eu. Cred că i s-au aprins călcâiele.

Așteptă, pauza fiind evident destinată comentariilor lui Roz. Văzând că nu spune nimic, Hayley respiră adânc.

— Ei bine, tu îl cunoști de multă vreme.

— De câțiva ani. Nu pot să-ți spun ce are în cap. Dar pot să-ți spun că mie nu mi-a gătit niciodată.

— Nevastă-sa a fost a dracului?

— N-am idee. Nu am cunoscut-o.

— Mi-ar fi plăcut să fie. O scorpie care l-a distrus, devastându-l și făcându-l să aibă resentimente în privința femeilor. Apoi apare Stella și îi suceste mințile, vindecându-l totodată.

Roz se lăsă pe călcâie, zâmbind.

— Ești îngrozitor de tânără, scumpo.

— Nu trebuie să fii tânăr ca să-ți placă idilele. Aăă… cel de-al doilea soț al tău a fost groaznic, așa-i? Era - este - mincinos, afemeiat și hoț. Altfel, fermecător. Ți-a frânt inima?

— Nu. Mi-a rănit orgoliul și m-a scos din sărite. Ceea ce a fost mai rău, după părerea mea. Dar toate astea-s istorie, Hayley. O să sădesc niște garofițe de grădină în găurile astea, continuă ea. Rămân înflorite mult timp și o să completeze frumos spațiul de aici.

— Îmi pare rău.

— Nu are rost să-ți pară rău.

— Azi-dimineață a venit o femeie, doamna Peebles?

— O, da, Roseanne.

După ce studie spațiul, Roz apucă mistria și începu să toarne pământ în partea din față a stratului combinat.

— A cumpărat ceva?

— S-a tot învârtit vreo oră, spunând că revine.

— Tipic. Ce voia? Probabil că nu plante.

— M-am prins și eu de asta. E genul care își vâră nasul peste tot și nu cu ceea ce ai spune că e o curiozitate inofensivă. Vine pentru bârfe - să le răspândească sau să le culeagă. Găsești genul ăsta mai peste tot.

— Cam așa ceva.

— Ei bine, aflase că locuiesc aici și că suntem rude, așa că a început să mă tragă de limbă. Nu mă las trasă de limbă așa ușor, dar am lăsat-o să încerce.

Roz zâmbi larg pe sub cozorocul șepcii, întinzând mâna după o plantă.

— Bine faci.

— Mi-am dat seama că, de fapt, ceea ce voia de la mine era să-ți transmit vestea că Bryce Clerk s-a întors în Memphis.

Degetele îi tresăriră, rupând o parte din tulpină.

— Nu zău, spuse Roz printre buze.

— Locuiește la hotelul Peabody momentan și pune la cale un soi de afacere. Nu mi-a dat prea multe detalii. Spunea că plănuiește să se mute definitiv aici și că își închiriază spațiu pentru birouri. Spunea că pare foarte prosper.

— O fi tras pe sfoară o altă femeie fără minte.

— Tu nu ești fără minte, Roz.

— Am fost, pentru scurt timp. Ei bine, nu mă interesează unde este sau ce face. Nu mă las trasă pe sfoară de două ori, de același șarlatan.

Uită de întreaga poveste în timp ce se spăla. Nu-i păsa de un ticălos cu care cândva fusese suficient de necugetată încât să se căsătorească. O femeie avea dreptul să facă vreo câteva greșeli de-a lungul vieții, chiar dacă le făcea din cauza singurătății, din nechibzuință sau - la naiba - din vanitate. Era îndreptățită, se gândi Roz, atât timp cât corecta greșelile și nu le repeta.

Îmbrăcă o fustă curată, trecându-și degetele prin părul umed, în timp ce se studia în oglindă. Putea încă să arate bine, al naibii de bine, dacă se preocupa de asta. Dacă și-ar dori un bărbat, l-ar putea avea - și nu pentru că el ar fi putut presupune că n-o ducea capul și că era un sac fără fund de bani, din care se putea servi. Poate că ceea ce se întâmplase cu Bryce îi știrbise încrederea și stima de sine pentru o vreme, dar acum era bine. Mai mult decât bine.

Nu avusese nevoie de un bărbat care să-i umple viața înainte să apară el. Nu avea nevoie de unul acum. Lucrurile erau din nou așa

cum îi plăcea. Copiii ei erau fericiți și sănătoși, afacerea prospera, casa era în siguranță. Avea prieteni cu care se simțea bine și cunoștințe pe care le tolera.

Iar în clipa de față, avea o preocupare suplimentară, aceea de a se ocupa de fantoma familiei.

Aranjându-și rapid părul încă o dată, coborî să se alăture restului echipei, în bibliotecă. Auzi bătaia la ușă când ajunse la capătul scărilor și se îndreptă într-acolo.

— Logan, ce surpriză plăcută!

— Nu ți-a spus Hayley că vin?

— Nu, dar nu contează. Haide, intră.

— M-am întâlnit cu ea astăzi la pepinieră și m-a întrebat dacă nu vreau să trec pe aici astă-seară, să vă dau o mână de ajutor la cercetări și să particip la brainstorming. Nu am putut să rezist ideii de a fi vânător de fantome.

— Înțeleg.

Și chiar așa era.

— Trebuie să te avertizez că Hayley a noastră are o înclinație spre romantism, iar acum, pentru ea, tu joci rolul lui Rochester pentru Jane Eyre care e Stella.

— O-ho-ho!

Ea se mulțumi să zâmbească.

— Jane încă este cu băieții și îi pune la culcare. De ce nu urci la etaj, în aripa de vest? Nu trebuie decât să urmărești zgomotul. Poți să-i spui că o să ne distrăm până coboară ea.

Se îndepărtă înainte ca el să apuce să-și dea acordul sau să protesteze. Nu-și vâra nasul în treburile altor oameni. Ceea ce nu însemna că nu putea să semene semințele care se nimereau să-i cadă în mână.

Logan rămase acolo o clipă, bătând darabana pe pulpa piciorului. Continuă până începu să urce scările.

Roz avea dreptate cu privire la zgomot. Auzi râsetele, țipetele și duduitul pe podea înainte de a ajunge sus. Urmă sunetele, înaintând agale de-a lungul holului, apoi se opri în pragul ușii deschise.

Era o încăpere ocupată în mod evident de băieți. Și, deși era cu certitudine mai ordonată decât fusese a lui în primii ani ai copilăriei, nu era statică sau organizată. Pe dușumea erau împrăștiate câteva jucării, iar biroul și rafturile erau ticsite cu cărți și alte lucruri. Mirosea a săpun, șampon, a copii energici și a creioane colorate.

În mijlocul tuturor acestora, Stella stătea așezată pe podea, gâdilându-l fără milă pe Gavin care era îmbrăcat în pijama, în vreme ce Luke alerga fericit, gol-pușcă, în jurul camerei, scoțând niște strigăte asurzitoare prin palmele făcute căuș, pe care le dusese la gură.

— Cum mă cheamă? întrebă Stella, făcându-l pe fiul ei mai mare să

râdă cu lacrimi.

— Mami!

Scoase un zumzet de bondar mare și își înfipse degetele în coastele lui.

— Mai încearcă o dată, băiețaș neajutorat. Cum mă cheamă?

— Mami, mami, mami, mami, mami!

Încercă să scape, dar fu doborât.

— Nu te aud.

— Împărăteasa, reuși el să rostească, înecându-se de râs.

— Și? Restul! Spune tot sau tortura va continua.

— Magnifica Împărătească a Întregului Univers!

— Să nu care cumva să uiți.

Îi dădu un pupic sonor pe micul posterior acoperit de țesătura de bumbac și se ridică.

— Acum e rândul tău, creatură măruntă, cu chip de broscuță.

Se ridică în picioare, frecându-și mâinile una de alta, în timp ce Luke țipa încântat. Se poticni, scoțând ea însăși un țipăt când îl văzu pe Logan în ușă.

— O, Doamne! M-ai speriat de moarte!

— Scuze, urmăream spectacolul, Înălțimea Voastră. Salut, puștiule!

Înclină din cap către Gavin, care stătea pe dușumea.

— Cum merge treaba?

— M-a învins. Acum trebuie să merg la culcare pentru că aceasta este legea pământească.

— Am auzit.

Luă pantalonii de pijama cu X-Men, ridicând o sprânceană către Luke.

— Ăștia sunt ai mamei tale?

Luke începu să râdă în hohote, dansând fericit că era în pielea goală.

— U-u! Sunt ai mei. Nu trebuie să-i port decât dacă mă prinde.

Luke încercă să o ia la goană către baia dintre camere și fu ridicat în brațe, cu o singură mână, de către maică-sa.

„E mai puternică decât pare”, își spuse Logan, în timp ce ea își ridica fiul deasupra capului.

— Băiat nesăbuit, n-o să-mi scapi niciodată.

Îl lăsă jos.

— Sari în pijamale și în pat cu tine.

Îi aruncă o privire lui Logan.

— S-a întâmplat ce…

— Am fost invitat la… reuniunea de jos.

— E petrecere? vru să știe Luke când Logan îi întinse pantalonii de pijama. Sunt prăjituri?

— E o întâlnire, o întâlnire a adulților, iar dacă sunt prăjituri, spuse

Stella desfăcând patul lui Luke, poți să mănânci mâine.

— David face niște prăjituri foarte bune, comentă Gavin. Mai bune ca ale mamei.

— Dacă nu ar fi adevărat, ar trebui să te pedepsesc sever.

Se întoarse către patul lui, unde stătea rânjind către ea și îl împinse cu blândețe cu podul palmei, făcându-l să cadă pe spate.

— Dar tu ești mai drăguță decât el.

— Ești un băiat deștept. Logan, ai putea să le spui celorlalți că vin imediat? O să citim un pic înainte de asta.

— Poate să ne citească el? întrebă Gavin.

— Pot. Care e cartea?

— Astăzi avem Căpitanul Chiloțel.

Luke puse mâna pe carte și se grăbi să i-o dea lui Logan.

— E un supererou?

Luke făcu ochii mari.

— Nu-l cunoști pe Căpitanul Chiloțel?

— N-aș putea spune că da.

Întoarse cartea în mâini, dar continuă să privească înspre băiat.

Nu le citise niciodată copiilor. S-ar putea să fie distractiv.

— Poate că ar trebui să citesc ca să aflu cine e. Dacă Împărăteasa e de acord.

— O, păi, eu…

— Te rugăm, mami! Te rugăm!

Auzind corul de voci ce o asalta și dintr-o parte și din cealaltă, Stella cedă cu un sentiment straniu în adâncul ei.

— Bine. Mă duc să fac curat în baie.

Îi lăsă singuri, ducându-se să șteargă apa de pe jos, să adune jucăriile, ascultând vocea baritonală a lui Logan, în care se distingea o nuanță de amuzament ironic, ce străbătea până la ea. Atârnă prosoapele umede și puse jucăriile de baie la uscat într-o plasă de plastic, agitându-se de colo-colo. Și deodată simți valul de aer rece înconjurând-o. O răceală aspră, înțepătoare, care îi pătrundea până în oase.

Cremele și loțiunile ei căzură de pe raft, ca și când ar fi fost măturate de o mână furioasă. Pocnetele și zăngănitul o făcură să sară, încercând să le prindă înainte de a cădea pe podea.

Și fiecare dintre ele era ca un cub de gheață în mâinile ei. Le văzuse mișcându-se. Doamne, Dumnezeule, se mișcaseră sub ochii ei.

Le puse la loc grăbită și se întoarse instinctiv pe călcâie, trecând prin ușa care lega încăperile pentru a-și proteja fiii de curentul înghețat, de furia pe care o simțise biciuind aerul.

Îl văzu pe Logan, stând pe scaunul pe care îl trăsese între paturi, așa cum făcea și ea, citind despre nătângire aventuri ale Căpitanului Chiloțel, cu o voce calmă și relaxată, în timp ce băieții ei ațipeau sub

pătură. Rămase acolo, blocând frigul, lăsând valul rece să o izbească în spate, până în clipa în care el ridică privirea către ea.

— Mulțumesc.

Era uimită de cât de calm îi suna vocea.

— Băieți, spuneți-i noapte bună domnului Kitridge.

Intră în cameră, în timp ce ei bâiguiră noapte bună.

Văzând că valul de aer rece nu o urmează, luă cartea, reușind să schițeze un zâmbet.

— Cobor într-un minut.

— OK. Pe curând, bărbaților.

Interludiul îl făcu să se simtă binedispus și relaxat. Era nemaipomenit să citești povești înainte de culcare. Cine ar fi zis? Căpitanul Chiloțel. Era cel mai tare.

Nu i-ar fi displăcut să mai facă asta la un moment dat, mai ales dacă ar fi putut să o convingă pe mami să îi lase să citească un roman grafic. Îi plăcuse să o vadă luptându-se pe podea cu copilul. Împărăteasa Magnifică, se gândi el și îl pufni râsul.

Apoi rămase fără respirație. Spatele îi fu biciuit de valul de frig, apoi se simți tras în jos și împins totodată înainte.

Fu aruncat către capătul scărilor și simți că i se golește mintea la gândul căderii. Dând din mâini, reuși să se apuce de balustradă cu o mână și, răsucindu-și corpul, și-o încleștă și pe cealaltă pe ea, în timp ce vedea negru în fața ochilor. Pentru încă o clipă, se temu că avea să se rostogolească pur și simplu peste balustradă, împins de forța aceea.

Cu colțul ochiului văzu o formă, vagă, dar feminină. Iar dinspre ea simți venind o furie nestăpânită și oarbă. Apoi dispăru.

Își auzi respirația șuierătoare și simți transpirația lipicioasă, provocată de panică, curgându-i pe șira spinării. Deși genunchii amenințau să-i cedeze, rămase unde era, luptându-se să-și revină până ieși Stella.

Zâmbetul îi pieri de pe față în clipa în care îl văzu.

— Ce e?

Se apropie repede de el.

— Ea… fantoma asta a voastră… i-a speriat vreodată pe băieți?

— Nu. Exact pe dos. Îi… alină, e chiar protectoare.

— Bine. Hai să coborâm.

O luă strâns de mână, gata să o apere dacă era nevoie.

— Ai mâna rece.

— Mie-mi spui.

— Păi, spune-mi.

— Intenționez să o fac.

Le povesti tuturor în timp ce stăteau în jurul mesei din bibliotecă, cu mapele, cărțile și notițele lor în jur. Și își turnă o duș̦că sănătoasă

de brandy în cafea în timp ce făcea asta.

— Nu s-a întâmplat nimic, începu Roz, în toți anii de când face parte din casa asta, care să indice că reprezintă o amenințare. Oamenii s-au speriat sau s-au simțit straniu, dar nimeni nu a fost atacat vreodată fizic.

— Fantomele pot ataca fizic? se întrebă David.

— Nu ai întreba dacă ai fi stat lângă mine la capătul scărilor.

— Un poltergeist poate face lucrurile să zboare de colo-colo, comentă Hayley.

— Dar de obicei se manifestă în preajma adolescenților. Pot fi stârniți de ceva legat de pubertate. Dar nu e cazul aici. Poate că vreun strămoș de-al lui Logan i-a făcut ceva. Așa că se răzbună.

— Am mai fost în casa asta de zeci de ori. Până acum nu m-a băgat niciodată în seamă.

— Copiii.

Stella vorbi încet, uitându-se la notițele ei.

— Ei sunt punctul central. Este atrasă de copii, în special de băieți. Îi protejează. Și s-ar putea spune că aproape mă invidiază că-i am, dar nu cu furie. Mai curând cu tristețe. Dar a fost furioasă în noaptea în care am ieșit în oraș cu Logan.

— Ai pus bărbatul înaintea copiilor.

Roz ridică mâna.

— Nu spun că asta e părerea mea. Trebuie să gândim așa cum gândește ea. Am mai vorbit despre asta, Stella, și am stat să mă gândesc. Singurele dăți când am simțit furie din partea ei au fost când, uneori, mai ieșeam cu câte un bărbat, în perioada în care creșteau băieții mei. Dar nu am avut nici o experiență atât de directă și de îngrijorătoare precum aceasta. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Nu am avut niciodată sentimente puternice pentru nici unul dintre ei.

— Nu înțeleg cum ar putea ști ce simt sau ce cred.

„Dar visele…” se gândi Stella. „Mi-a apărut în vise.”

— Să nu devenim irațional acum, o întrerupse David.

— Hai să urmăm firul acesta, totuși. Să spunem că are impresia că lucrurile sunt serioase sau se îndreaptă în direcția aceea, între tine și Logan. Nu-i place, este cât se poate de clar. Singurii oameni care s-au simțit amenințați sau au fost amenințați sunteți voi doi. De ce? O înfurie? Sau e geloasă?

— O fantomă geloasă.

Hayley bătu darabana în masă.

— O, este de bine. E ca și când te-ar înțelege, relaționează cu faptul că ești femeie, o femeie singură, cu copii. Te ajută să ai grijă de ei, ba chiar are grijă de tine într-un fel. Dar apoi apare un bărbat în peisaj și o apucă pandaliile. Ca și când ar zice: „Nu se cade să ai o familie normală, așezată - mamă, tată, copii - pentru că eu nu am avut”.

— Eu și Logan de-abia… Nu a făcut decât să le citească o poveste.

— Genul de lucru pe care l-ar putea face un tată, sublinie Roz.

— Eu… ei bine, în timp ce el le citea, eu aranjam prin baie. Și a venit acolo. Am simțit-o. Apoi, ăăă… lucrurile mele, cele pe care le țin pe raft, au început să zboare, au căzut.

— Dumnezeule, răspunse Hayley.

— M-am dus la ușă, iar în camera băieților totul era calm, normal. Simțeam căldura în partea din față și frigul acela înfiorător lovindu-mă în spate. Nu pe ei a vrut să-i sperie. Doar pe mine.

Își notase să cumpere un aparat de supravegheat copiii. De acum înainte, voia să audă tot ce se întâmpla în camera aceea când băieții ei se aflau acolo fără ea.

— E o abordare bună, Stella, și ești suficient de deșteaptă încât să știi că ar trebui să o urmăm.

Roz își așeză mâinile pe masa din bibliotecă.

— Nimic din ceea ce știm nu indică faptul că acest spirit este una dintre femeile din familia Harper, după cum s-a presupus în toți acești ani. Cu toate acestea, cineva a cunoscut-o când era în viață și știa că a murit. Așadar, a fost ascuns faptul ăsta, a fost ignorat? Oricare ar fi situația, trebuie să explice prezența ei aici. Dacă a fost ascuns sau ignorat, cel mai logic este să fi fost servitoare, amantă sau iubită.

— Pariez că a avut un copil.

Hayley își puse o mână peste a ei.

— Poate a murit la naștere sau a trebuit să renunțe la el și a murit de inimă rea. Probabil că unul dintre bărbații din familia Harper i-a făcut necazuri, nu credeți? De ce ar sta aici, dacă nu ar fi locuit în casa asta sau…

— Dacă nu ar fi murit aici, încheie Stella.

— Reginald Harper era capul familiei în perioada în care credem că a murit. Roz, cum dracu' am putea face să aflăm dacă a avut o amantă, o iubită sau un copil din flori?

Capitolul 16

Logan fusese îndrăgostit de două ori în viață.

I se aprinseseră călcâiele după femei de mai multe ori. Fusese extrem de interesat sau îi plăcuse mult de anumite femei, dar iubirea nu-l doborâse decât de două ori. Prima dată la sfârșitul adolescenței, când atât el, cât și fata visurilor sale fuseseră prea tineri ca să facă față.

Se epuizaseră unul pe celălalt și dragostea care-i lega din cauza pasiunii, a geloziilor și a unui fel de energie nebunească. Acum putea privi înapoi la acea perioadă, gândindu-se la Lisa Anne Lauer cu un fel de nostalgie blândă și afecțiune.

Apoi fusese Rae. El era ceva mai matur, ceva mai deștept. Nu se grăbiseră, așteptând doi ani înainte de a se căsători. Amândoi o doriseră, deși unii dintre cunoscuții lui fuseseră surprinși, nu doar de logodnă, ci și de acordul lui de a se muta în nord cu ea. Logan nu fusese surprins. O iubea, iar ea își dorea să locuiască în nord. Trebuia să locuiască în nord, se corectă el, și se gândise, în mod naiv, după cum avea să se dovedească mai târziu, că putea să-și înfigă rădăcinile oriunde.

Le încredințase planurile de nuntă ei și mamei ei, cu o oarecare participare a mamei lui. Nu era nebun. Dar îi plăcuse nunta aceea mare, pompoasă și cu mulți oaspeți.

Avusese o slujbă bună în nord. Cel puțin teoretic. Dar era agitat și nemulțumit în aglomerația aceea și nu-și găsea locul în freamătul urban.

„Băiat dintr-un oraș mic”, se gândi el, în timp ce echipa lui termina de fixat plăcile tratate pe acoperișul unei pergole de patru metri. Era prea provincial, prea lipsit de importanță pentru a se integra în peisajul urban.

Nu prosperase acolo, nici el, nici căsătoria lui. Lucruri mici la început, capricii - lucruri pe care privind retrospectiv știa că ar fi trebuit să le rezolve, să facă compromisuri, să le depășească. În schimb, amândoi lăsaseră lucrurile acelea să se agraveze și să crească, până când nu numai că i-au îndepărtat, ci i-au și împins în direcții opuse.

Ea era în elementul ei; nu și el. În adâncul lui fusese nefericit, la fel și ea, pentru că el nu se adapta. Ca orice boală, nefericirea ajungea

direct până în măduva oaselor când nu era tratată.

Nu fusese în întregime vina ei. Nici a lui. În cele din urmă fuseseră suficient de deștepți sau de nefericiți, pentru a-și curma suferința.

Eșecul fusese dureros, la fel ca și pierderea iubirii cândva promițătoare. Stella se înșelase cu privire la lipsa cicatricelor. Erau unele cu care trebuia să trăiești.

Clientul voia glicină pentru pergolă. Își instrui echipa unde să o planteze, apoi se îndreptă către mica piscină pe care clientul dorea să o amenajeze cu plante acvatice.

Era abătut, iar când avea starea aceasta îi plăcea să lucreze singur cât mai mult posibil. Avea papura în recipiente și, cu pași rari, intră în apă să le scufunde. Lăsată de capul ei, papura s-ar fi răspândit, sufocând totul, dar în recipiente va adăuga o nuanță idilică elementului acvatic. Repetă procedura cu un trio de nuferi, apoi implântă irișii galbeni. Le plăcea umezeala, iar unduirea lor avea să umple de culoare marginea piscinei.

Munca îl mulțumi, calmându-l, așa cum se întâmpla mereu. Îi permitea să-și folosească o altă parte a minții pentru a rezolva probleme separate. Sau cel puțin să le rumege o vreme.

Poate că o să facă o mică piscină în grădina împrejmuită pe care plănuia să o construiască acasă. Fără papură, totuși. Ar putea să încerce niște lotus pitic și niște belșiță, ca plante de fundal. I se părea că Stellei i-ar fi plăcut mai mult ceva de genul ăsta.

Fusese îndrăgostit de două ori, se gândi Logan din nou. Iar acum simțea rădăcinile acelea delicate căutând în el un loc în care să crească. Probabil că le-ar fi putut reteza. Probabil ar fi trebuit să o facă.

Ce-o să facă el cu o femeie ca Stella și cu acei doi copii ridicol de fermecători? Se vor scoate din minți unul pe celălalt pe termen lung cu abordările lor diferite în legătură cu aproape orice. Totuși, se îndoia că pasiunea dintre ei se va stinge vreodată, căci, Dumnezeule, când o avusese lângă el în pat, fusese copleșit. Dar era posibil să pălească, așa cum se întâmplase cu el și cu Rae. Ceea ce era mai dureros și mai trist, o știa, decât flacăra trecătoare.

Și de data asta erau doi copii mici de care trebuia să țină seamă.

Nu ăsta era motivul pentru care o încasase de la fantomă? Era greu de crezut că asuda în aerul umed, sub cerul înnorat, gândindu-se la întâlnirea cu o fantomă. Crezuse că e deschis la minte în privința lucrurilor de genul ăsta - până când se trezise față în față, cum ar veni, cu ea.

Adevărul era, își dădu seama Logan în clipa aceea, răsturnând compost pe marginea piscinei, că nu credea în poveștile cu fantome. Pentru el nu fuseseră decât niște înfloriturи și legende. În casele vechi trebuiau să fie fantome fiindcă ieșea o poveste bună, iar cei din sud se

dădeau în vânt după poveștile de felul acesta. Acceptase ideea ca făcând parte din cultură și, poate, ca pe ceva care s-ar putea întâmpla altcuiva. Mai ales dacă persoana respectivă băuse ceva sau era sensibilă la atmosfera implicită.

El nu se încadra în nici una dintre situații. Dar îi simțise respirația înghețată și furia, în toată forța ei. Dorise să-i facă rău, voise să-l îndepărteze de copiii aceia și de mama lor.

Astfel că acum trebuia să se implice și să ajute la identificarea spiritului care bântuia Harper House. Dar o parte din ființa lui se întreba dacă era bine să se implice, indiferent cine era ea. Le-ar fi mai bine dacă ar sta deoparte? Telefonul, pe care îl ținea în husa prinsă de curea, începu să sune. Fiindcă aproape terminase, răspunse, în loc să ignore apelul, scoțându-și mănușile de muncă murdare și totodată telefonul din husă.

— Kitridge.

— Logan, Stella la telefon.

Bătaia rapidă și neajutorată pe care o simți în piept îl irită.

— Da, am afurisitele alea de hârtii în mașină.

— Ce hârtii?

— Cele pentru care m-ai sunat să mă bați la cap, oricare or fi ele.

— Întâmplarea face că nu te-am sunat să te bat la cap în legătură cu nimic.

Vocea i se asprise, adoptând un ton formal, ceea ce nu făcu decât să-i accentueze tulburarea și iritarea.

— Ei bine, nu am timp nici să stau la palavre. Sunt contra cronometru.

— Chiar și așa, aș vrea să programezi o întrevedere. Am o clientă care dorește o consultație la domiciliu. Este aici acum și, dacă mi-ai putea spune cam ce planuri ai astăzi, i-aș putea transmite dacă și când vă puteți întâlni.

— Unde?

Îi comunică o adresă care era la douăzeci de minute distanță. Aruncă o privire în jur, la actuala lucrare, calculând.

— La două.

— Bine. O să-i spun. Clienta se numește Marsha Fields. Mai ai nevoie de alte informații?

— Nu.

— Bine.

Auzi declicul sonor și se enervă și mai tare, fiindcă nu-i trecuse prin cap să închidă el întâi.

*

Când ajunse acasă în seara aceea, Logan era obosit, transpirat și

într-o dispoziție mai bună. Munca fizică solicitantă îl ajuta de obicei, iar în ziua respectivă muncise mult. Lucrase pe căldură, apoi la începutul unei furtuni de primăvară. Văzând că se înteține, întrerupsese munca și luase prânzul împreună cu echipa sa în camionul supraîncălzit, cu ploaia șiroind pe geamuri, mâncând sendvișuri reci cu carne de vită și bând ceai dulce.

Lucrarea pentru familia Fields avea un mare potențial. Femeia ținea frâiele și avea idei foarte precise. Dat fiind că îi plăceau și era de acord cu cele mai multe dintre ele, era dornic să le aștearnă pe câteva dintre ele pe hârtie, să le dezvolte sau să le rafineze.

Și dat fiind că se dovedise că vărul Marshei din partea mamei era văr de-al doilea cu Logan, pe linie paternă, consultația durase mai mult decât în mod obișnuit și fusese plină de vioiciune.

Nu strica faptul că ea îi trimitea mai multe lucrări. Luă ultima curbă înainte de a ajunge acasă într-o dispoziție plăcută, care se întunecă semnificativ când văzu mașina Stellei parcată în spatele mașinii lui.

Nu voia să o vadă acum. Nu-și lămurise lucrurile în minte și ea nu făcea decât să strice toate concluziile la care ajunsese până atunci. Voia un duș și o bere, puțină liniște. Apoi voia să ia cina în timp ce televizorul mergea în fundal, pe canalul de sport și cu schițele întinse pe masă.

Nu era câtuși de puțin loc pentru o femeie în scenariul acela. Parcă repede, cât se poate de hotărât să scape de ea. Nu era în mașină, nici pe verandă. Încerca să-și dea seama dacă faptul că se culcase cu el o făcea pe o femeie să creadă că putea să-i intre în casă după cum avea chef, în lipsa lui. Exact în clipa în care decise că nu, nu în cazul Stellei, auzi susur de apă, care provenea de la propriul furtun de grădină.

Îndesându-și mâinile în buzunare, se îndreptă către marginea casei.

Era în curtea interioară, îmbrăcată cu niște pantaloni gri strâmți - genul care se opreau la câțiva centimetri deasupra gleznei - și cu un tricou albastru larg. Avea părul prins la spate într-o coadă strălucitoare și ondulată, pe care, din motive pe care nu și le putea explica, o găsi deznădăjduitor de sexy. În soarele care-și făcuse loc printre nori, își acoperise ochii cu ochelari de soare cu lentile gri.

Era curată și aranjată, atentă să nu-și ude pantofii gri de pânză.

— A plouat azi, strigă el.

Continuă să-i ude ghivecele.

— Nu destul.

Termină de udat, opri aspersorul de pe furtun, dar continuă să-l țină, în timp ce se întoarse către el.

— Înțeleg că ai un stil al tău și stările tale, și asta este treaba ta. Dar nu permit să mi se vorbească așa cum mi-ai vorbit tu azi. Nu permit să fiu tratată ca o femeiușcă prostuță care și-a sunat prietenul în mijlocul

zilei de lucru ca să-i gângurească la ureche sau ca vreun asociat de afaceri cretin care te întrerupe ca să-ți țină predici în legătură cu detaliile. Nu sunt nici una, nici alta.

— Nu ești prietena mea sau nu ești asociata mea în afaceri?

Vedea, cât se poate de clar, cum i se încleștau fălcile când strângea din dinți.

— Dacă și când te contactez, în timpul orelor de program, o fac cu un motiv. Așa cum în mod cert a fost cazul azi-dimineață.

Avea dreptate, dar el nu trebuia să recunoască.

— Am luat lucrarea la familia Fields.

— Ura.

Își mușcă falca, ca să-și înghită rânjetul, văzându-i bucuria amară.

— O să-i fac o schiță și o ofertă. O să primești o copie din fiecare. E bine așa?

— Da, e bine. Ce nu…

— Unde sunt copiii?

Îi tăie avântul.

— Astăzi i-au luat tatăl meu și soția lui de la școală. Rămân la ei la cină și peste noapte pentru că eu merg cu Hayley la un curs pentru mămici mai târziu.

— La ce oră?

— La ce oră, ce?

— La ce oră e cursul?

— La opt și jumătate. Nu am venit aici să fac conversație, Logan, sau să mă împaci. Sunt foarte sigură că…

Făcu ochii mari, apoi îi îngustă, dând un pas înapoi. El înaintase, și nu avea nici un dubiu cu privire la semnificația acelui zâmbet care-i înflorea încet pe buze.

— Nici măcar să nu te gândești. Nu sunt câtuși de puțin interesată să te sărut în clipa asta.

— Atunci te voi săruta eu și, cine știe, poate vei deveni interesată.

— Vorbesc serios.

Îndreptă furtunul către ea ca pe o armă.

— Păstrează distanța. Vreau să fie cât se poate de clar.

— Am înțeles mesajul. Dă-i drumul, trage, o invită el. Am transpirat câțiva litri astăzi, nu m-ar deranja să fac un duș.

— Încetează.

Ea făcu câțiva pași înapoi, în timp ce el înaintă.

— Nu ne jucăm. Nu e amuzant.

— Mă întărâți când vocea ta capătă tonul ăsta.

— Nu am nici un ton.

— De profesoară din nord. O să-mi pară rău dacă ți-l vei pierde vreodată.

Întinse mâna să o apuce, iar ea își încleștă pumnul instinctiv pe

capătul furtunului. Și-i dădu drumul. Jetul îl lovi în mijlocul pieptului, însoțit de chicotelile ei înainte de a-l opri.

— N-o să încep să mă joc cu tine acum. Vorbesc serios, Logan.

Cu apa scurgându-se de pe el, încercă să o apuce din nou, simulând o fandare la stânga. De data asta ea țipă, dădu drumul furtunului și o luă la fugă.

O prinse de mijloc, ridicând-o în brațe la capătul curții interioare. Șocată și nevenindu-i să creadă, ea dădea din mâini și picioare, împleticindu-se, apoi rămase fără suflare, după ce ateriză în iarbă deasupra lui.

— Dă-mi drumul, idiotule.

— Nu văd de ce aș face-o.

Doamne, ce bine era la orizontală. Și era și mai bine că și ea se afla în aceeași poziție cu el.

— Ai venit aici, încălcându-mi proprietatea, mi-ai udat florile și mi-ai ținut prelegeri.

Se rostogoli, țintuind-o la pământ.

— Ar trebui să pot face ce vreau pe pământul meu.

— Încetează. Nu am încheiat cearta.

— Pun pariu că poți să o iei de unde ai lăsat-o.

O mușcă în joacă de bărbie, apoi o mai mușcă o dată.

— Ești ud, ești transpirat, mă pătez de la iarbă pe…

Restul cuvintelor îi fură astupate de gura lui și ar fi jurat că apa de pe ei se evapora.

— Nu pot - nu putem…

Dar motivele pentru care nu puteau se estompau.

— În curte.

— Pui pariu?

Nu se putea abține să nu o dorească, așa că de ce se mai lupta? Voia adâncul ființei ei, sigur și echilibrat, și la fel și marginile suave. O voia pe femeia obsedată de formulare, care se lupta pe podea cu copiii ei. O voia pe femeia care îi uda ghivecele, în timp ce-l punea la punct cu vorbe.

Și pe cea care vibra sub el, pe iarbă, când o atingea.

O atinse, modelându-i sânii cu palme posesive, care-i cutreierau trupul, prinzându-i șoldurile în căuș. O gustă cu buze flămânde care alergau pe gât, pe umăr, pe sân.

Se topea sub el și, deși se simțea tot mai fluidă, pasiunea se întețea în ea, însuflețind-o.

Era o nebunie. Era o nesăbuință prostească, dar nu se putea opri. Se rostogoliră pe iarbă, ca doi cățeluși frenetici. El mirosea a transpirație, a muncă și a umezeală. Și, Dumnezeule, a bărbat. Înțepător, superb și sexy.

Își înfipse mâinile în părul lui ondulat, în care se vedeau deja șuvițe

mai deschise de la soare, trăgându-i iarăși gura înspre a ei.

Îl mușcă ușor de buză, de limbă.

— Cureaua.

Abia reușea să respire.

— Mă apasă…

— Scuze.

Se desprinse de ea să o desfacă, apoi se opri să o privească.

Părul i se desfăcuse din coadă; ochii îi ardeau de pasiune, iar pielea îi era îmbujorată. Și simți că rădăcinile acelea se împlântau în pământ.

— Stella.

Nu știa ce ar fi putut să spună; cuvintele i se învălmășeau în minte, amestecate cu atât de multe sentimente, încât nu le putu traduce.

Dar ea zâmbi galeș și arzător, ca și ochii ei.

— Ce-ar fi să te ajut?

Îi desfăcu blugii, trăgând în jos de fermoar. Îl acoperi cu mâna, ca într-o menghină catifelată. Trupul lui era tare ca oțelul, iar mintea și inima, neputincioase.

Se arcui, lipindu-se de el și începu să-i exploreze pieptul gol cu buzele, apoi își înfipse dinții, până la limita durerii, lăsând o urmă fierbinte în carnea lui.

Apoi se așeză deasupra lui, distrugându-l. Împresurându-l. Auzea cântecul păsărilor și vântul, simțea miros de iarbă și de carne umedă. Și parfumul de heliotrop care adia din ghiveciul pe care îl udase. Îi simțea mușchii, ca niște funii întinse, arcul lat al umerilor și șuvițele surprinzător de moi ale părului.

Și văzu, privind în jos, că era pierdut în ea.

Aruncându-și capul pe spate, rămase călare, până uită și ea de sine.

*

Zăcea întinsă deasupra lui, umedă, goală și beată de plăcere. O parte a minții ei înregistră că brațele lui erau încleștate în jurul ei, ca și când ar fi supraviețuit împreună unui naufragiu.

Întoarse capul să se odihnească pe pieptul lui. Poate că se aruncaseră unul pe celălalt peste bord. Tocmai făcuse dragoste, sălbatic, cu un bărbat, în plină zi, afară, în curte.

— E o nebunie, murmură ea, dar nu prea reuși să se convingă să se miște. Dacă venea cineva?

— Cine vine neinvitat trebuie să primească ce se nimerește.

Vorbise alene, în contrast total cu încleștarea în care o ținea. Ea își ridică fruntea să-l studieze. Avea ochii închiși.

— Adică asta e ce se nimerește?

Colțurile gurii lui se răsfrânseră puțin.

— Mi se pare că nimereala a fost una tare norocoasă.

— Mă simt ca la șaisprezece ani. La dracu', nu am făcut așa ceva la șaisprezece ani. Trebuie să-mi adun mințile. Și hainele.

— Stai.

O împinse ușor deoparte, apoi se ridică.

Evident, se gândi ea, nu-l deranjează să se plimbe în pielea goală ca o sălbăticiune.

— Am venit aici să vorbesc cu tine, Logan. Serios.

— Ai venit aici să mă iei la zor, o corectă el. Serios. Te descurcai de minune.

— Nu am terminat.

Se întoarse ușor, întinzând mâna după banderola pentru păr.

— Dar o voi face de îndată ce mă voi îmbrăca și…

Țipă, așa cum țipă o femeie înjunghiată cu un cuțit de bucătărie. Apoi bolborosi, în timp ce apa care țâșnea din furtun, udând-o din cap până în picioare, îi intră în gură, lăsând-o mută de uimire.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine la amândoi să ne răcorim un pic.

Pur și simplu nu era stilul ei, chiar și în împrejurările de față, să alerge în fundul gol pe iarbă. În schimb, se ghemui, cu genunchii ridicați, înjurându-l cu vehemență și creativitate.

El râse până simți că-l doare burta.

— Unde a învățat o fată bine-crescută ca tine asemenea vorbe? Cum aș putea să sărut o astfel de gură?

Îi aruncă o privire nimicitoare, în timp ce el ținea furtunul deasupra capului, făcând un duș improvizat.

— Tare bine e. Vrei o bere?

— Nu, nu vreau bere. În mod sigur nu vreau o nenorocită de bere. Vreau un prosop, la naiba. Idiot nebun ce ești, acum am hainele ude.

— Le vârâm în uscător.

Aruncă furtunul și luă hainele.

— Haide înăuntru, îți aduc un prosop.

Dat fiind că el traversă curtea interioară, îndreptându-se către ușă, la fel de nonșalant și de gol, ea nu avu de ales și îl urmă.

— Ai un halat? întrebă ea pe un ton rece și ostil.

— Ce să fac cu halatul? Stai așa, Roșcato.

O lăsă în bucătărie, cu apa scurgându-se de pe ea și începând să tremure.

Se întoarse câteva minute mai târziu, purtând niște pantaloni de trening uzați și aducând două prosoape de baie uriașe.

— Ar trebui să fie suficiente. Șterge-te. Duc eu astea la uscat.

Intră cu hainele ei pe o ușă. Spălătoria, presupuse ea, înfășurându-se într-unul din prosoape. Cu celălalt își frecă părul - care avea să arate groaznic, absolut groaznic acum - și auzi că porni uscătorul.

— Vrei niște vin? întrebă el când se întoarse. Cafea sau altceva.

— Ia ascultă-mă…

— Roșcato, jur că a trebuit să te ascult mai mult decât am ascultat vreodată o femeie în toată viața mea. Nu înțeleg nici de-al dracului de ce încep să mă îndrăgostesc de tine.

— Nu-mi place să fiu… Poftim?

— De la păr a început totul.

Deschise frigiderul și scoase o bere.

— Dar asta e doar atracție. Apoi vocea.

Desfăcu capacul și trase o duș că lungă din sticlă.

— Ceea ce e ceva obișnuit pentru mine. Sunt o mulțime de lucruri mărunte și o mulțime de lucruri mari la mijloc. Nu știu exact ce e, dar de fiecare dată când sunt în preajma ta, mă apropii mai tare de prăpastie.

— Eu… tu… crezi că te îndrăgostești de mine și felul tău de a o arăta e să mă trântești la pământ și să te porți ca un obsedat sexual, iar după ce termini să mă uzi din cap până în picioare cu furtunul?

El mai luă o înghițitură, fără să se grăbească, gânditor, frecându-se pe piept cu o mână.

— Așa mi s-a părut că trebuie să fac la momentul respectiv.

— Ei bine, foarte fermecător, ce să zic?!

— Nu mă gândeam la farmec. Nu am zis că vreau să mă îndrăgostesc de tine. De fapt, tot gândindu-mă la treaba asta am fost într-o stare deplorabilă în cea mai mare parte a zilei.

Ochii ei se îngustară, până când albastrul lor deveni o lumină puternică și intensă.

— O, zău?

— Dar mă simt mai bine acum.

— O, asta-i bine. E super. Adu-mi hainele.

— Încă nu s-au uscat.

— Nu-mi pasă.

— Oamenii din nord se grăbesc mereu.

Se sprijini lejer de tejghea.

— M-am mai gândit la ceva astăzi.

— Nu-mi pasă nici de asta.

— E vorba de faptul că nu am mai fost îndrăgostit - cu adevărat - decât de două ori până acum. Și de ambele dăți m-a… hai să spunem lucrurilor pe nume. De ambele dăți s-a dus dracului. S-ar putea ca și de data asta să se întâmple la fel.

— S-ar putea să se fi întâmplat deja.

— Nu.

Buzele lui se arcuiră.

— Ești nervoasă și speriată. Nu sunt ce căutai.

— Nu căutam nimic.

— Nici eu.

Puse berea jos, apoi îi învinse furia apropiindu-se de ea și cuprinzându-i fața în palme.

— Aș putea opri ce se întâmplă în mine. Poate că ar trebui să încerc. Dar mă uit la tine, te ating și senzația nu numai că se intensifică, dar devine și mai incitantă.

Îi atinse fruntea cu buzele, apoi îi dădu drumul și se trase înapoi.

— De câte ori înțeleg câte ceva despre tine, apare altceva, complet opus, spuse ea. Nu am fost îndrăgostită decât o dată - cu adevărat - și a fost tot ce mi-am dorit. Nu-mi dau încă seama ce vreau acum, dincolo de ceea ce am. Nu știu, Logan, dacă am curajul să mă apropii de prăpastia aceea din nou.

— Dacă lucrurile continuă așa cum sunt acum în ceea ce mă privește, iar tu nu faci nici un pas în direcția asta, s-ar putea să te împing.

— Nu mă las împinsă ușor, Logan.

De data aceasta se îndreptă încet ea către el, luându-i mâna.

— M-a mișcat foarte tare faptul că mi-ai spus, mă răscolește vestea că ai sentimentele astea pentru mine. Am nevoie de timp să-mi dau seama ce se întâmplă în mine.

— Ar fi de ajutor dacă ai putea face un efort să ții pasul.

Hainele ei se uscaseră, dar erau extrem de șifonate; părul i se electrizase și, după părerea Stellei, aproape că își dublase volumul normal.

Coborî în viteză din mașină, descoperindu-le îngrozită pe Hayley și Roz stând în leagăn și bând ceva din niște pahare mari.

— Trebuie să mă schimb, strigă ea. Vin repede.

— E timp suficient, îi răspunse Hayley, strângând din buze în timp ce Stella intră în fugă în casă. Știi ce înseamnă, începu ea, când o femeie apare cu hainele șifonate în halul ăsta și cu pete de iarbă pe turul pantalonilor?

— Presupun că a trecut pe la Logan pe-acasă.

— O partidă în aer liber.

Roz fu cât pe-aci să se înece cu ceaiul, căci o pufni râsul.

— Isuse, Hayley.

— Ai făcut-o vreodată afară?

Roz nu făcu decât să ofteze de data aceasta.

— În trecutul vag și îndepărtat.

Stella era suficient de isteață încât să știe că vorbeau despre ea. Drept urmare, se înroși nu numai la față, ci pe întregul trup, intrând în dormitor. Își scoase hainele, aruncându-le în coșul de rufe.

— Nu am de ce să fiu stânjenită, murmură ea pentru sine, deschizând șifonierul.

— Absolut nici unul.

Își schimbă lenjeria intimă și se simți mai bine.

Și, când întinse mâna după bluză, simți răceala. Se încordă, pe jumătate așteptându-se să se trezească cu o vază sau cu o veioză în cap, aruncată către ea de data aceasta.

Dar își luă inima în dinți și se întoarse, văzând-o pe Mireasa Harper. Clar, pentru prima dată clar, deși lumina apusului aluneca prin ea de parcă ar fi fost de fum. Cu toate acestea, Stella îi văzu fața, buclele strălucitoare, ochii triști. Mireasa stătea în cadrul ușii care făcea legătura cu baia și cu camera băieților. Dar ceea ce Stella văzu pe chipul ei nu era mânie. Ceea ce simțea în aerul trepidant nu era dezaprobare. Era o durere profundă și necruțătoare. Teama ei se transformă în milă.

— Aș vrea să te pot ajuta. Vreau să te ajut.

Cu bluza lipită de sâni, Stella făcu un pas ezitant înainte.

— Aș vrea să știu cine ai fost și ce ți s-a întâmplat. De ce ești atât de tristă.

Femeia întoarse capul, privind cu ochi înlăcrimați către camera de dincolo.

— Nu au plecat, se auzi Stella rostind. Nu i-aș lăsa niciodată să plece. Ei sunt viața mea. Sunt cu tata și cu soția lui - cu bunicii lor. Le-am făcut un cadou, atât. O seară în care să fie răsfățați, când au voie să mănânce câtă înghețată vor. Vor veni înapoi mâine.

Făcu precaută încă un pas, deși simțea cum i se usucă gâtul.

— Le place la nebunie să stea cu tata și cu Jolene. Dar e foarte liniște când nu sunt în preajmă, nu-i așa?

Dumnezeule mare, vorbea cu o fantomă. Încerca să lege o conversație cu o fantomă. Cum de viața ei devenise atât de stranie?

— Nu-mi poți spune ceva, orice care ar putea ajuta? Încercăm cu toții să aflăm și poate atunci când vom reuși… Nu poți să-mi spui cum te cheamă?

Deși îi tremura mâna, Stella o ridică, întinzând-o. Ochii aceia pustiiți îi întâlniră pe ai ei, iar mâna Stellei trecu prin ea. Simți răceala și un fel de electroșoc. Apoi nimic.

— Poți vorbi, rosti Stella în încăperea goală. Dacă poți cânta, poți și să vorbești. De ce nu o faci?

Zguduită, se îmbrăcă, luptându-se să-și prindă părul cu o agrafă. Inima continuă să-i bată nebunește în timp ce se machia, pe jumătate așteptându-se să vadă celălalt chip îndurerat în oglindă.

Apoi își încălță pantofii și coborî la parter. Lăsa în urmă moartea, se gândi ea, mergând să se pregătească pentru o nouă viață.

Capitolul 17

Poate că ritmul era lent, dar orele erau cele care te dădeau gata. De îndată ce primăvara se înstăpâni, înverzind totul în jur, și temperatura crescu, de parcă ar fi fost miezul verii, pepiniera se umplu de clienți iubitori de grădinărit, care veneau acolo, credea Stella, atât pentru a se plimba printre rafturi timp de o oră și ceva, stând de vorbă cu personalul și cu alți clienți, cât și pentru produsele din stoc.

Cu toate acestea, în fiecare zi dispăreau imediat de pe rafturi recipiente cu plante de pus în straturi, ghivece cu plante perene, păduri de arbuști și copaci ornamentali.

Privea cum plantele de câmp erau ambalate și înfășurate în saci de pânză, grăbindu-se să completeze spațiile libere de pe mese, folosindu-se de stocul din seră. Pe măsură ce containerele combinate, coșurile pentru atârnat și jgheaburile dispăreau, le înlocuia cu altele noi.

Dădu nenumărate telefoane la furnizori, reînnoind comenzile: mai multe îngrășăminte, mai multă sămânță de iarbă, mai mult stimulator de creștere a rădăcinilor, mai mult din toate.

Cu clipboardul în mână și cu ochi pătrunzători, inspecta inventarul și făcea modificările necesare, implorând-o pe Roz să scoată la vânzare o parte din plantele tinere din stoc.

— Nu sunt gata. La anul.

— În ritmul ăsta, o să rămânem fără căldărușe, astilbe, crini de toamnă - vântură ea clipboardul. Roz, deja am vândut mai bine de o treime din stocul de plante perene. Suntem norocoși dacă reușim să trecem luna mai cu stocul actual.

— Lucrurile se vor mai liniști.

Roz altoia mlădițele unei garofițe.

— Dacă scot la vânzare plante înainte de vreme, clienții nu vor fi mulțumiți.

— Dar…

— Aceste garofițe nu vor înflori până la anul. Clienții vor plante înflorite, Stella, știi doar. Vor să le sădească cât sunt în floare sau îmbobocite. Nu vor să aștepte răsplata până la anul.

— Știu, într-adevăr. Totuși…

— Ești entuziasmată.

Cu mâna în mănușă, Roz se scărpină sub bărbie.

— Toată lumea e la fel. Doamne, Ruby radiază de parcă ar fi devenit bunică din nou, iar Steve vrea să batem palma de câte ori ne întâlnim.

— Le place aici la nebunie.

— Și mie. Adevărul este că acesta e cel mai bun an pe care l-am

avut. Și vremea ne-a ajutat. Avem o primăvară plăcută. Dar avem totodată un manager eficient și entuziast care contribuie din plin. Dar, dincolo de toate, calitatea este în continuare cuvântul de ordine aici. Cantitatea e pe locul doi.

— Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate. Doar că nu pot suporta gândul că am rămas fără ceva și trebuie să trimit clientul în altă parte.

— Probabil că nu vom ajunge la asta, în special dacă suntem suficient de isteți încât să-i îndreptăm către un substitut atrăgător.

Stella oftă.

— Ai dreptate din nou.

— Iar dacă vom fi nevoiți să recomandăm o altă pepinieră…

— Clienții vor fi încântați și impresionați de eforturile noastre de a-i satisface. De aceea tu ești patroana unei afaceri precum aceasta, iar eu sunt managerul.

— Mai are legătură și cu faptul că sunt de prin partea locului. În câteva săptămâni, sezonul de cumpărare și de plantare se va încheia. Toți cei care vor veni după jumătatea lui mai vor căuta în mare parte accesorii sau produse secundare, poate un coș sau un ghiveci gata făcut sau câteva plante pentru a înlocui ceva care a murit sau a rămas fără floare. Și în clipa în care va da peste noi căldura din iunie, îți vei dori să vindem cu preț redus ce ne-a rămas din plantele care înfloresc primăvara și vara, înainte de a scoate la înaintare stocul de toamnă.

— Iar în Michigan, era un mare risc să plantezi ceva înainte de jumătatea lui mai.

Roz trecu la următoarea tavă de mlădițe.

— Îți lipsește?

— Vreau să răspund da, pentru că altfel pare neloial. Dar nu, nu tocmai. Nu am lăsat nimic acolo, în afară de amintiri.

Amintirile erau cele care o îngrijorau. Avusese o viață plăcută, alături de un bărbat pe care îl iubise. Când l-a pierdut, viața aceea s-a năruit - în străfunduri. A rămas șubredă și instabilă în adâncul ei. Ținuse frâiele, pentru copii, dar în inima ei fusese mai mult decât suferință. Fusese teamă.

S-a luptat cu teama și a îmbrățișat amintirile.

Dar nu-și pierduse doar soțul. Fiii ei își pierduseră tatăl. Amintirile lui Gavin despre tatăl lui erau tot mai vagi - de la an la an - dar înduioșătoare. Luke era prea mic ca să și-l amintească clar. Părea atât de nedrept. Dacă progresa în relația ei cu Logan cât băieții erau încă atât de cruzi…

Era ca și când nu i-ar mai fi fost dor de casă, se gândea ea. Părea lipsită de loialitate.

Când intră în showroom, văzu o serie de clienți cu cărucioare, inspectând mesele, și pe Hayley care se lăsa pe vine pentru a ridica un ghiveci mare de căpșune, deja plantat.

— Nu!

Vocea ei poruncitoare îi făcu pe oameni să se întoarcă spre ea, dar trecu printre curioși și, punându-și mâinile în șolduri, o luă la rost pe Hayley.

— Ce Dumnezeu faci?

— Ghivecele de la casă s-au vândut. Mă gândeam că ăsta de aici s-ar potrivi lângă tejghea.

— Sunt sigură că da. Știi în ce lună ești?

Hayley privi către burta cât o minge de baschet.

— E cam greu să nu știu.

— Dacă vrei să muți un ghiveci, atunci roagă pe cineva să o facă.

— Sunt tare ca stânca.

— Și însărcinată în opt luni.

— Ascult-o, scumpo.

Una dintre cliente o bătu pe Hayley pe braț.

— Nu e cazul să riști. După ce se naște copilul, o să tragi de lucruri întruna. Acum e momentul să profiți de starea în care te afli și să lași oamenii să te răsfețe un pic.

— Trebuie să stau cu ochii pe ea ca uliul, spuse Stella. Lobelia aceasta e minunată, nu-i așa?

Femeia se uită către căruciorul ei.

— Îmi place la nebunie albastrul acela intens. Mă gândeam să iau niște salvie roșie să o pun alături, și poate pe fundal niște cosmos?

— Sună perfect. Fermecătoare și colorate, și rămân înflorite întregul sezon.

— Mai am niște spațiu la capătul stratului, dar nu sunt sigură ce să plantez.

Își mușcă buza, survolând cu privirea mesele încărcate cu diverse plante.

— Nu m-ar deranja niște sugestii, dacă ai timp.

— De-asta suntem aici. Avem niște minunate nalbe de grădină, suficient de înalte pentru a se potrivi în spatele rândului de cosmos. Iar dacă doriți să încadrați salvia, cred că gălbenelele de acolo ar fi fantastice. Și ați văzut susanul sălbatic?

— Nici măcar nu știu cum arată, spuse femeia, râzând.

Stella îi arătă planta cu frunze de un violet intens și îi spuse lui Hayley să adune câteva gălbenele frumoase. Împreună, umplură încă o platformă.

— Mă bucur că ați ales și alyssum. Vedeți cum scoate albul în evidență restul culorilor? De fapt, aranjamentul de aici vă lasă să vă faceți o idee clară despre cum va arăta grădina.

Stella înclină încet din cap, arătând către platforme.

— Se vede cum se completează plantele acelea unele cu altele.

— Abia aștept să le răsădesc. Vecinii mei o să fie verzi de invidie.

— Trimiteți-i la noi.

— Nu ar fi prima dată. Vin aici de când ați deschis. Locuiam la vreo doi kilometri distanță, m-am mutat mai către Memphis cu doi ani în urmă. Sunt cam 25 de kilometri sau mai mult acum, dar mereu găsesc ceva special aici, așa că revin mereu.

— Mă bucur mult să aud asta. Vă mai putem ajuta cu ceva eu sau Hayley? Aveți nevoie de compost, de îngrășăminte?

— De astea mă ocup eu singură. Dar că veni vorba - zâmbi ea privind către Hayley -, dat fiind că acest cărucior e plin, dacă o să-l rugați pe unul dintre băieții aceia puternici să ducă ghiveciul acela la tejghea - iar apoi până în parcare, la mașină -, îl cumpăr.

— Dați-mi voie să mă ocup de asta.

Stella îi aruncă lui Hayley o ultimă privire grăitoare.

— Iar tu să fii cuminte!

— Sunteți surori? o întrebă femeia pe Hayley.

— Nu. E șefa mea. De ce?

— Mi-ați amintit de mine și de sora mea, cred. Și acum o mai dojenesc pe sora mea mai mică așa cum a făcut ea cu tine, mai ales când îmi fac griji în privința ei.

— Serios?

Hayley își întoarse privirea spre direcția în care se îndreptase Stella.

— Atunci cred că suntem, oarecum.

Deși era de acord că mișcarea era benefică pentru viitoarele mame, Stella nu era dispusă să o lase pe Hayley să muncească toată ziua, pentru ca apoi să meargă pe jos aproape un kilometru, până acasă, în acest stadiu al sarcinii. Hayley bombănea, dar în fiecare seară Stella o conducea la mașină și o ducea acasă.

— Îmi place să merg.

— Și după ce ajungem acasă și mănânci ceva, poți să faci o plimbare prin grădini. Dar nu mergi pe jos până acolo și prin pădure, singură, nu cât sunt eu de serviciu.

— Ai de gând să mă bați la cap în felul ăsta în următoarele patru săptămâni?

— Absolut.

— O cunoști pe doamna Tyler? Cucoana care a cumpărat toate acele plante anuale cu care am ajutat-o?

— Îhâm.

— A spus că ea credea că suntem surori pentru că mi-ai făcut capul mare, la fel cum face și ea cu sora ei mai mică. În momentul ăla mi s-a părut drăguț. Acum e enervant.

— Păcat.

— Am grijă de mine.

— Da, și eu la fel.

Hayley oftă.

— Dacă nu mă iei tu la rost, mă ia Roz. În curând oamenii o să creadă că e maică-mea.

Stella se uită la Hayley care își scotea pantofii din picioare.

— Te dor picioarele?

— Sunt bine.

— Am un gel pentru picioare minunat. Ce-ar fi să te dai cu el când ajungem acasă și să stai cu picioarele în sus câteva minute?

— Abia mai ajung la ele. Mă simt…

— Grasă, stângace și lentă, încheie Stella.

— Și proastă, și răutăcioasă.

Își dădu pe spate bretonul umed, gândindu-se să scape de el. Să scape de tot părul.

— Și mi-e cald, și sunt obraznică.

Când Stella întinse mâna și porni aerul condiționat, ochii lui Hayley se umeziră de remușcare și durere.

— Ești așa de drăguță cu mine - toată lumea este - și nici măcar nu sunt recunoscătoare. Și mă simt ca și cum aș fi fost toată viața însărcinată și așa voi rămâne mereu.

— Îți pot promite că nu.

— Și eu… Stella, ții minte când au pus filmulețul acela la cursul despre maternitate și ne-am uitat la femeia care năștea? Nu văd cum aș putea face și eu așa ceva. Pur și simplu nu cred că pot.

— O să fiu alături de tine. O să fii bine, Hayley. N-o să-ți spun că nu va fi greu, dar va fi și emoționant, înduioșător.

Intră pe alee și își văzu băieții alergând prin curte cu câinele și cu Harper în ceea ce părea a fi un joc de baseball cu o minge ușoară, fără prea multe reguli.

— Și va merita, îi spuse ea. În clipa în care îți vei ține copilul în brațe, vei ști.

— Pur și simplu nu-mi imaginez cum e să fii mamă. Înainte puteam, dar acum că se apropie, pur și simplu nu mai pot.

— Bineînțeles că nu poți. Nimeni nu-și imaginează un miracol. Ai voie să ai emoții. Trebuie să ai.

— Atunci fac o treabă bună.

Când parcă, băieții veniră în fugă la ea.

— Mami, mami! Jucăm la Olimpiada de Baseball cu Mingea Ușoară și am lovit mingea de un milion de ori.

— Un milion?

Făcu ochii mari la Luke în timp ce ieșea din mașină.

— Înseamnă că trebuie să fi bătut recordul.

— Hai să ne jucăm, mami.

Gavin o apucă de mână, în vreme ce Parker sărea cu lăbuțele pe picioarele ei.

— Te rog!

— Bine, dar nu cred că pot lovi mingea de un milion de ori.

Harper înconjură mașina pentru a ajunge pe partea lui Hayley. De sub șapcă îi ieșeau șuvițe umede ondulate, iar pe cămașă avea pete de iarbă și noroi.

— Ai nevoie de ajutor?

Nu-și mai putea vârî picioarele în pantofi. O ardeau și erau umflate și parcă nu mai erau ale ei. Lacrimi de ciudă îi gâlgâiau în gât.

— Sunt însărcinată, izbucni ea, nu handicapată.

Își lăsă pantofii pe covorașul din mașină, luptându-se să iasă. Înainte de a se putea opri, îl plesni pe Harper peste mâna întinsă.

— Lasă-mă în pace, bine?

— Îmi pare rău.

Își vârî mâinile în buzunare.

— Nu pot să respir dacă îmi suflați toți în ceafă zi și noapte.

O apucă hotărâtă către casă, încercând din răsputeri să nu se clatine.

— E doar puțin obosită, Harper.

Că-i sufla în ceafă sau nu, Stella o privi pe Hayley până ce aceasta intră înăuntru.

— Obosită și deloc în apele ei. Sarcina este de vină.

— Poate că nu ar mai trebui să lucreze în perioada asta.

— Dacă i-aș sugera așa ceva, ar exploda. Munca îi ține mintea ocupată. Stăm cu toții cu ochii pe ea ca să ne asigurăm că nu exagerează, fapt care face parte din problemă. Îmi închipui că se simte un pic sufocată.

— Mami!

Ridică o mână către băieții ei nerăbdători.

— S-ar fi luat de oricine i-ar fi oferit o mână de ajutor în clipa aceea. Nu a fost ceva personal.

— Sigur. Ei bine, trebuie să mă duc să mă spăl.

Se întoarse către băieți care se certau deja pe bâta de plastic.

— Ne vedem mai târziu. Iar data viitoare vă snopesc pe amândoi.

*

După-amiaza era înăbușitoare, o insinuare vicleană a verii care aștepta la cotitură. Chiar și cu aerul condiționat, Stella se sufoca în micul ei birou. Cedând în războiul în fața vremii, se îmbrăcase cu un maiou și niște pantaloni subțiri de bumbac. Renunțase să se mai lupte cu părul, prinzându-l cât putu de bine în vârful capului.

Tocmai terminase de schițat programul de lucru pentru săptămâna ce urma și se pregătea să-și actualizeze unul din tabele, când bătu cineva la ușă.

— Intră.

Întinse mâna automat către termosul cu cafe-frappé pe care începuse să și-l facă în fiecare dimineață. Și inima îi tresări când intră Logan.

— Bună. Credeam că te ocupi de lucrarea de la familia Fields astăzi.

— M-a împiedicat ploaia.

— O?

Se întoarse cu scaunul către mica fereastră, văzând perdeaua de ploaie.

— Nu mi-am dat seama.

— Cifrele și coloanele acelea pot fi foarte captivante.

— Pentru unii dintre noi.

— E o zi bună de tras chiulul. Ce-ar fi să ieșim în ploaie și să ne jucăm un pic, Roșcato?

— Nu pot.

Își desfăcu brațele, făcând un gest spre birou.

— Am de lucru.

El se așeză pe colțul biroului.

— A fost o primăvară plină până acum. Cred că Roz n-ar zice nici pâs dacă ți-ai lua vreo două ore liber într-o după-amiază ploioasă.

— Probabil că nu. Dar eu aș zice.

— M-am gândit că așa ai face.

Luă un suport de creioane cu o formă ciudată și făcut evident de mâna unui copil; îl examină.

— Gavin sau Luke?

— Gavin, șapte ani.

— Mă eviți, Stella?

— Nu. Un pic, recunoscu ea. Dar nu în întregime. Suntem prinși în perioada asta, aici și acasă. Hayley nu mai are decât trei săptămâni și aș vrea tare mult să-i fiu aproape.

— Crezi că ai putea să te desprinzi vreo două ore, vineri seară, să zicem? Să ne uităm la un film?

— Ei bine, de obicei încerc să-i scot pe copii în oraș în serile de vineri.

— Bun. Rulează ultimul film Disney. Vă pot lua pe toți la șase. Întâi mergem la pizza.

— O, eu…

Se lăsă pe spate, încruntându-se la el.

— Asta a fost o șmecherie.

— Fac și eu ce pot.

— Logan, ai fost vreodată la cinema, vineri seara, cu doi copii?

— Nu.

Se depărtă de birou, zâmbind larg.

— Ar trebui să fie o experiență.

Înconjură biroul, prinzându-i coatele în mâini și ridicând-o din

scaun cu o ușurință care o făcu să-i plouă în gură.

— A început să-mi fie dor de tine.

Își lipi gura de a ei, contactul dintre ei devenind din ce în ce mai fierbinte în timp ce el o făcu să alunece pe trupul lui până când picioarele ei atinseră pământul. Ridică brațele, petrecându-le în jurul gâtului său, rămânând așa o clipă, până când mintea începu să-i funcționeze din nou.

— Se pare că și mie a început să-mi fie dor de tine, spuse ea, făcând un pas înapoi. M-am gândit.

— Pun pariu că așa ai făcut. Faci asta întruna.

Începu să se joace cu o buclă rebelă de-a ei.

— Ne vedem vineri.

Ea se așeză din nou în timp ce el ieșea.

— Dar nu prea-mi amintesc la ce m-am gândit.

Avea dreptate. Era o experiență. Una cu care se descurcase, după părerea Stellei, mai bine decât se așteptase ea. Nu părea a avea vreo problemă cu limbajul băieților. De fapt, în timpul pauzei de pizza, avu sentimentul că ea era omul în plus. În mod normal, era capabilă să facă față la discuții despre benzi desenate și baseball, dar aceasta se îndrepta către un alt nivel.

La un moment dat, nu mai era complet sigură dacă Wolverine din X-Men nu încheiase un contract cu Atlanta Braves, pe post de fundaș.

— Pot să mănânc cincizeci de felii de pizza, anunță Luke, în timp ce tăiau pizza. Iar apoi câteva kilograme de popcorn.

— Apoi o să verși!

Se apucă să-i reamintească lui Gavin că voma nu era tocmai un subiect potrivit la masă, dar Logan își trânti o felie pe farfurie.

— Fii mai șmecher și varsă după pizza ca să faci loc pentru popcorn.

Profunzimea și caracterul amuzant al replicii îi făcu pe băieți să se înece de râs de încântare.

— Hei!

Luke arboră o mină răzvrătită.

— Pe felia lui Gavin este mai mult pepperoni. La mine sunt două, iar el are trei.

Gavin fornăi, abordând expresia lui enervantă, Logan încuviință.

— Să știi că ai dreptate. Nu e corect. Hai să remediem problema.

Apucă o felie de pepperoni de pe bucata lui Gavin și o vârî în gură.

— Acum e egalitate.

Urmară noi valuri de râs. Băieții se îmbuibară, făcură o debandadă incredibilă pe masă și erau atât de entuziasmați când ajunseră la cinema, încât se aștepta la o zarvă de zile mari.

— Trebuie să nu uitați să faceți liniște în timpul filmului, îi avertiză ea. Mai sunt și alți oameni care au venit să-l vadă.

— Voi încerca, spuse Logan solemn. Dar uneori pur și simplu nu mă pot abține să nu vorbesc.

Băieții chicotiră tot drumul până ajunseră la casa de bilete.

Știa că sunt bărbați care se dau în spectacol în fața copiilor unei femei - ca s-o cucerească. Și, se gândi ea în timp ce se așezau pe fotolii cu pungile de popcorn, știa că unii încercau în mod sincer să farmece copiii pentru că erau o noutate interesantă. Cu toate acestea, el părea a fi în largul lui cu ei și trebuia să-i acorzi câteva bile albe unui bărbat de treizeci și ceva de ani pentru faptul că măcar părea că se distrează la un film cu maimuțe vorbitoare.

Pe la jumătatea filmului, după cum se așteptase, Luke începu să se fâțâie în scaun. „Două pahare de suc", calculă ea, „o vezică mică. N-o să vrea să meargă, să nu cumva să piardă ceva. Așa că va urma o scurtă ceartă în șoaptă."

Se aplecă spre el, pregătită pentru ce avea să urmeze. Dar Logan i-o luă înainte. Nu auzi ce-i șopti la ureche, dar Luke chicoti și se ridicară amândoi.

— Ne întoarcem imediat, murmură el către Stella și ieși cu Luke de mână.

OK, asta era, decise ea cu ochi umezi. Omul îi ducea băiețelul să facă pipi.

Era pierdută.

Pe bancheta din spate a mașinii lui Logan stăteau tolăniți doi băieței fericiți. După ce li se puseră centurile, începură să se fâțâie și să pălăvrăgească despre părțile lor preferate din film.

— Hei, băieți.

Logan se așeză la volan, punându-și brațul pe scaun pentru a se putea uita în spate.

— Să vă pregătiți, pentru că am de gând să o sărut pe mama voastră.

— De ce? vru să știe Luke.

— Pentru că, după cum probabil ați observat și voi, e drăguță și are un gust bun.

Se aplecă, cu o privire amuzată. Când Stella îi oferi obrazul, îi întoarse fața cu o mână și o sărută ușor și scurt pe gură.

— Tu nu ești drăguț, pufni Luke pe nas. Cum de te-a pupat?

— Fiule, m-a pupat pentru că sunt un bărbat arătos.

Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare, observând că Gavin îl privea iscoditor în tăcere, apoi porni motorul.

Când ajunseră acasă, Luke moțăia, bălăbănindu-și capul în încercarea de a rămâne treaz.

— Lasă că-l iau eu.

— Mă descurc.

Stella se aplecă să-i desfacă centura.

— Sunt obișnuită. Și nu știu dacă ar trebui să urci la etaj din nou.

— Ea va trebui să se obișnuiască cu mine.

O îndepărtă ușor pe Stella și îl luă pe Luke în brațe.

— Haide, rege al pizzei, să mergem la o plimbare.

— Nu sunt obosit.

— Sigur că nu.

Căscând, își lăsă capul pe umărul lui Logan.

— Miroși altfel decât mami. Și ai o piele mai tare.

— Ia te uită.

Roz apăru în hol în timp ce ei intrau.

— Ei bine, se pare că toată lumea s-a distrat. Logan, ce-ar fi să cobori la un pahar după ce-i duci pe băieți? Aș vrea să stau de vorbă cu amândoi.

— Sigur. Coborâm imediat.

— Pot să-i duc eu, începu Stella, dar el începuse deja să urce scările cu Luke.

— Mă duc să iau niște vin. Noapte bună, drăgălașule, îi spuse Roz lui Gavin, zâmbind în spatele Stellei, care îl urma pe Logan.

Deja desfăcea șireturile adidașilor Nike cu care era încălțat Luke.

— Logan, mă ocup eu de asta. Mergi jos la Roz.

El continuă să desfacă încălțările copilului, întrebându-se dacă iritarea pe care o detecta în vocea ei avea legătură cu fantoma sau cu el. Dar cel care îi atrase atenția fu băiețelul care stătea lângă ea, neobișnuit de tăcut.

— Bine, atunci pune-l tu la culcare. Eu și Gavin vrem să stăm un pic de vorbă. Nu-i așa, pușiule?

Gavin ridică dintr-un umăr.

— Poate, cred.

— Trebuie să se pregătească de culcare.

— Nu durează. Ce-ar fi să vii în biroul meu? îi spuse el lui Gavin, iar când gesticulă către baie, văzu că buza băiatului tresări.

— Logan, începu Stella.

— Discuție între bărbați. Scuză-ne.

Și îi închise ușa în nas.

Gândindu-se că ar fi mai ușor pentru amândoi stând față în față, Logan se așeză pe marginea căzii. Nu era sigur, dar își dădea seama că băiatul era la fel de tulburat ca și el însuși.

— Te-a deranjat că am sărutat-o pe mami?

— Nu știu. Poate. Odată am mai văzut un tip care a sărutat-o, când eram mic. A ieșit la cină cu el sau ceva de genul ăsta, și noi am stat cu cineva, și când m-am trezit am văzut cum o săruta. Nu prea-mi plăcea de el pentru că zâmbea tot timpul.

Îi arătă cum, zâmbind larg și dezvăluindu-și dinții.

— Nici mie nu-mi place de el.

— Săruți toate fetele pentru că sunt drăguțe? spuse Gavin pe neașteptate.

— Păi, am sărutat ceva fete la viața mea. Dar mama ta e specială.

— Cum adică?

Băiatul voia răspunsuri directe, conchise Logan. Așa că se va strădui să i le dea.

— Pentru că mă face să-mi bată inima altfel, în sens bun, cred. Fetele ne fac să ne simțim altfel în multe feluri, dar când inima începe să-ți bată altfel din cauza lor, atunci sunt speciale.

Gavin privi către ușa închisă și înapoi spre el.

— Tata o săruta. Țin minte.

— E bine că ții minte.

Simți nevoia, surprinzătoare, de a-l mângâia pe Gavin pe creștet. Dar nu credea că era momentul potrivit pentru nici unul dintre ei.

În casa aceea nu exista o singură fantomă, știa asta.

— Presupun că el a iubit-o mult, și la fel și ea. Mi-a spus cât l-a iubit.

— Nu poate să vină înapoi. Credeam că poate o să vină, deși ea mi-a spus că nu are cum. Mă gândeam atunci când a început să vină doamna, o să vină și el. Dar nu a venit.

Era ceva mai greu pentru un copil, se întrebă el, decât pierderea unui părinte? Stătea acolo, bărbat în toată firea, și nu putea să-și imagineze durerea pe care ar fi trăit-o dacă și-ar fi pierdut unul din părinți.

— Nu înseamnă că nu veghează asupra voastră. Eu cred în chestii de genul ăsta. Când oamenii care ne iubesc trebuie să plece, continuă să aibă grijă de noi. Tatăl tău va veghea asupra ta.

— Atunci, o să te vadă sărutând-o pe mami, pentru că o să vegheze și asupra ei.

— Presupun că da, încuviință Logan. Îmi place să cred că nu se supără pentru că o să știe că vreau să o fac fericită. Poate că, după ce ne vom cunoaște un pic mai bine, n-o să te mai deranjeze nici pe tine.

— Și tu o faci pe mami să-i bată inima altfel?

— Sper din suflet că da, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să simt asta de unul singur. Nu știu dacă zic bine ce zic. Nu a mai trebuit să o spun până acum, nici să o gândesc. Dar dacă ne hotărâm să fim fericiți împreună, cu toții, tatăl tău va rămâne tatăl tău, Gavin. Întotdeauna. Vreau să înțelegi că știu asta și o respect. Ca de la bărbat la bărbat.

— OK.

Zâmbi ușor când Logan îi întinse mâna. Când i-o scuturâ, zâmbetul i se întinse pe toată fața.

— Oricum, îmi place mai mult de tine decât de tipul celălalt.

— E bine de știut.

Luke dormea sub pătură când se întoarseră. Logan nu făcu decât să

ridice dintr-o sprânceană văzând privirea întrebătoare a Stellei, apoi se retrase în timp ce ea îl pregătea pe Gavin de culcare.

Îi luă mâna cu grijă când ieșiră în hol.

— Întreabă-l dacă vrei să știi, spuse el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

— E treaba lui. Eu doar nu vreau să-l știu supărat.

— Ți s-a părut că e supărat când l-ai băgat în pat?

— Nu, oftă ea, nu.

La capătul scărilor, valul de frig trecu prin ei. Protector, brațul lui Logan îi cuprinse mijlocul, trăgând-o ferm într-o parte. Trecu mai departe, lovindu-i ușor, ca o șfichiuire de bici.

Câteva secunde mai târziu, auziră cântecul blând.

— Este foarte furioasă pe noi, șopti Stella când el se întoarse. Dar nu pe ei. N-o să le facă nici un rău. Putem s-o lăsăm în pace. Am un aparat pentru supravegherea copiilor jos, așa că o să aud dacă au nevoie de mine.

— Cum poți să dormi aici?

— Dorm bine, în mod ciudat. Prima dată pentru că nu credeam. Acum, pentru că știu că, într-un mod bizar, îi iubește. În seara în care au rămas la părinții mei, a venit în camera mea și a plâns. Ți se rupea inima.

— Vorbiți despre fantomă? întrebă Roz. Exact la asta mă gândeam și eu.

Le oferi paharele în care turnase deja vin. Apoi strânse din buze când Stella porni aparatul de supraveghere.

— E ciudat să aud cântecul din nou. Au trecut ani de când nu l-am mai auzit.

— Trebuie să recunosc, spuse Logan cu ochii la aparat, că mă sperie un pic. Un pic mai mult, ca să fiu sincer.

— Te obișnuiești. Mai mult sau mai puțin. Unde este Hayley? o întrebă ea pe Roz.

— Se simțea obosită - și un pic tristă, un pic ciufută, cred. S-a retras sus cu o carte și un pahar mare de cola light. Am vorbit deja cu ea despre asta, așa că…

Gesticulă către scaune. Pe măsuța de cafea se afla o tavă cu struguri albi, biscuiți crocanți și jumătate de roată de brânză Brie.

Se așeză și ea, luând o boabă de strugure.

— Am decis să iau niște măsuri mai ferme în legătură cu oaspetele nostru permanent.

— Exorcizare? întrebă Logan, privind pieziș către aparatul de supraveghere din care se auzea vocea blândă cântând.

— Nu atât de ferme. Vrem să știm care e povestea ei și legătura cu casa asta. Mi se pare că nu prea facem progrese cu adevărat, în mare măsură pentru că nu ne dăm seama încotro s-o apucăm.

— Nu ne-am ocupat suficient de asta, remarcă Stella.

— Încă un motiv pentru a căuta ajutor în afară. Suntem ocupați și suntem niște amatori. Așa că de ce nu ne-am duce la cineva care știe ce să facă și care are timp să o facă așa cum trebuie?

— Concertul din seara asta s-a încheiat, gesticulă Logan către aparat când acesta amuți.

— Uneori revine de două sau de trei ori.

Stella îi oferi un biscuit.

— Cunoști pe cineva, Roz? Pe cineva căruia i-ai putea încredința treaba asta?

— Încă nu știu. Dar am făcut niște cercetări, folosindu-mă de ideea că vreau să fac un fel de documentare genealogică oficială asupra strămoșilor mei. Am găsit numele unui tip din Memphis. Mitchell Carnegie. Dr. Mitchell Carnegie, adăugă ea. A predat la universitate în Charlotte și s-a mutat aici acum vreo doi ani. Cred că a predat la Universitatea din Memphis un semestru sau două și e posibil să mai țină câte un curs ocazional. În principal scrie cărți. Biografii și așa mai departe. Se spune că e expert în istorie familială.

— Pare a fi omul care ne trebuie.

Stella își puse puțină brânză Brie pe un biscuit.

— Ar trebui să fie mai bine să lăsăm pe cineva care știe ce face să se ocupe de asta, decât să umblăm noi pe bâjbâite.

— Depinde, interveni Logan, de ce crede el despre fantome.

— O să programez o întrevedere cu el.

Stella își ridică paharul de vin.

— Atunci presupun că vom afla.

Capitolul 18

Deși avea impresia că-și asuma un mare risc, Harper urmă instrucțiunile și dădu de Hayley la casierie. Ședea cocoțată pe un scaun, înconjurată de-o adevărată grădină de ghivece și jardiniere, trecând pe casă produsele ultimului client. Cămașa ei - halat? tunică? Habar n-avea cum naiba se cheamă hainele de gravide - era de-un roșu aprins, îndrăzneț.

Ciudat, culoarea era aceea care i-o readucea în memorie. Un roșu sexy, plin de viață. Coafura țepoasă îi făcea ochii să pară enormi, iar cerceii uriași din argint care-i atârnau la urechi apăreau și dispăreau prin păr când se mișca.

Cum tejgheaua masca zona cu pricina, abia îți dădeai seama că e însărcinată. Doar că ochii îi erau obosiți, se gândi el. Iar fața îi era un pic umflată - poate se mai îngrășase, poate nu dormise destul. Oricum ar fi fost, nu crezu că e genul de amănunt pe care-ar fi trebuit să-l menționeze. Realitatea era că tot ce ieșea din gura lui în ultima vreme, mai ales când se afla în preajma ei, era complet aiurea. Nici următoarea lor întâlnire nu se aștepta să decurgă mai bine.

Așteptă până ce ea termină de servit clientul și, luându-și inima în dinți, se apropie de tejghea.

— Bună.

După cum se uita la el, n-ar fi zis că este tocmai bine-venit.

— Bună. Ai ieșit din vizuină?

— Am terminat pe ziua de azi. De fapt, tocmai m-a sunat mama. M-a rugat să te conduc cu mașina până acasă, după program.

— Programul meu nu s-a terminat, spuse ea iritată. Mai sunt cel puțin doi clienți care hălăduiesc prin magazin, iar sâmbătă eu sunt de serviciu să închid.

Observă că nu folosea același ton cu care sporovăise cu clienții. Începea să suspecteze că îi era rezervat.

— Da, dar spunea că are nevoie de tine acasă cât mai repede și că să-i rog pe Bill și Larry să termine treaba și să închidă.

— Ce vrea? De ce nu m-a sunat pe mine?

— Nu știu, eu sunt numai mesagerul, zise, deși știa ce pățește de obicei personajul cu pricina. I-am spus lui Larry și se ocupă el de întârziați. E totul în regulă.

Hayley dădu să coboare de pe taburet și, cu toate că-l mâncau

palmele s-o ajute, își imagină c-o să încerce să i le reteze din încheietură.

— Pot să merg și pe jos.

— Ei, Doamne, haide.

Își îndesă mâinile în buzunare și-i răspunse la încruntare cu aceeași monedă.

— De ce vrei să-mi faci necazuri? Dacă te las să mergi pe jos, mama o să-mi facă zile fripte. Și după ce termină cu mine, o să se ia și de tine. Haidem.

— Bine.

Adevărul era că nici ea însăși nu știa de ce era atât de rea și de ranchiunoasă, de ce se simțea atât de obosită și-o dureau toate. Era îngrozită c-ar putea să fie ceva în neregulă cu ea sau cu copilul, în ciuda asigurărilor date de doctori că nu era cazul. Copilul se va naște bolnav sau diform, pentru că ea… Nu știa exact motivul, dar oricum avea să fie vina ei. Înhăță geanta și se strădui să treacă pe lângă Harper fără să-l atingă, îndreptându-se către ieșire.

— Mai e o jumătate de oră pe ceas, se plânse ea și smuci portiera. Nu știu ce poate fi atât de important, că nu mai poate aștepta o jumătate de oră.

— Nici eu nu știu.

— Încă nu s-a întâlnit cu tipul cu genealogia.

Se urcă și el în mașină și porni motorul.

— Nu. O s-o facă și pe-asta.

— Nu prea pari interesat. Cum se face că nu vii niciodată când avem întâlnirile despre Mireasa Harper?

— Cu siguranță o să vin când o să găsesc ceva de spus pe tema asta.

Și mirosul ei era foarte pregnant, mai ales acum că stătea atât de aproape. Pregnant și sexy. Iar senzația pe care i-o dădea era de neliniște. Cel mai bun lucru ce se putea spune despre situație era că drumul cu mașina era scurt. Uimit că nu transpiră ca o arteziană, parcă în fața casei.

— Conduci mașinuța asta de fițe c-o asemenea viteză, că practic cauți amenda cu lumânarea.

— Nu-i o mașinuță de fițe. E o mașină sport bine construită și de încredere. Și nici nu conduceam atât de repede. Ce naiba am eu atât de deosebit, de-mi cauți pricină tot timpul?

— Nu-ți căutam pricină, era o simplă observație. Măcar n-ai ales una roșie, adăugă deschizând portiera și ieșind pe jumătate. Majoritatea bărbaților aleg mașini roșii, țipătoare. Faptul că e neagră ar explica de ce n-ai un teanc de amenzi în torpedou.

— N-am mai luat amendă de doi ani!

Hayley pufni.

— OK, un an și jumătate, dar…

— Vrei să încetezi conversația în contradictoriu barem cinci minute și să vii să mă ajuți naibii să cobor? Nu pot să mă ridic.

Harper țâșni din mașină ca un atlet din blocstart. Nu prea știa cum să se descurce, văzând-o congestionată la față și furioasă. Dădu să-i ia mâinile ca s-o tragă în sus, dar se temu să nu… zdruncine ceva. Așa că se aplecă, o încercui cu brațele și o ridică. Ea îl lovi cu burta, moment în care chiar îl trecură toate transpirațiile. Simți ceva mișcându-se acolo, înăuntru, lovind de câteva ori. Ce senzație… extraordinară!

Apoi, se trezi dat la o parte.

— Mersi.

Jenant, se gândi ea. Nu fusese în stare să-și miște centrul de greutate sau să se opintească suficient ca să coboare dintr-o nenorocită de mașină. Desigur, dacă el n-ar fi insistat din capul locului să se urce-n jucăria aia, n-ar fi ajuns într-o postură jenantă. Nu mai voia decât să mănânce o jumătate de kilogram de înghețată de vanilie și să zacă într-o baie răcoroasă. Până la sfârșitul vieții.

Împinse ușa de la intrare și păși înăuntru cu zgomot. Strigătul de „Surpriză!” îi azvârli inima în gât și-aproape că nu-și mai putu controla vezica, care era și așa destul de capricioasă în ultima vreme.

În salon, fâșii de hârtie creponată roz și albastre erau atârnate artistic de tavan, iar în colțuri dănțuiau baloane albe uriașe. Pe-o masă înaltă stăteau așezate stivă o mulțime de cutii învelite în hârtie frumoasă și împodobite cu funde. Încăperea gemea de invitate. Stella și Roz, fetele de la pepinieră, chiar și vreo câteva dintre clientele fidele.

— Nu sta acolo ca o statuie, fetițo, zise Roz venind către ea și luând-o de umeri. Doar nu-ți imaginai că te lăsăm să naști fără să-ți facem o petrecere pentru bebeluș?

— O petrecere pentru bebeluș, repetă Hayley și simți cum îi înflorește un zâmbet pe chip, ba chiar că-i dau lacrimile.

— Ia loc și fă-te comodă. Ai voie să bei un pahar din punciul de șampanie magic al lui David, înainte să treci la lucruri mai serioase.

— Este…

Ochii îi căzură pe scaunul așezat în mijlocul camerei, decorat cu voal și baloane ca un tron pentru regina petrecerii. Nici nu știu ce să spun.

— Atunci, mă așez eu aici, lângă tine. Sunt Jolene, scumpo, mama vitregă a Stellei, spuse femeia bătând ușurel mâna lui Hayley, apoi burta. Iar eu am întotdeauna ceva de spus.

— Poftim, îi oferi Stella un pahar cu punci.

— Mersi. Mulțumesc tare mult. E cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine. În toată viața mea.

— Poți să plângi puțin, să te descarci, o asigură Jolene întinzându-i o batistă tivită cu dantelă. Apoi încingem petrecerea.

Și-așa făcură, exclamând de uimire și încântare la vederea hăinuțelor minuscule, a păturicilor moi ca puful, a botoșeilor croșetați de mână, murmurând duios pe lângă animăluțele de pluș, jucării și zornăitori.

Nodul din pieptul lui Hayley, care-o chinuise zile în șir, dispăru ca prin farmec.

— Nu m-am simțit niciodată atât de bine, spuse ea șezând, epuizată și euforică, și privind lung la mulțimea de cadouri pe care Stella le aranjase cu grijă pe masă. Știu că totul a fost pentru mine. Mi-a plăcut asta, dar s-a distrat toată lumea, nu crezi?

— Glumești? Petrecerea a fost trăsnet!

Așezată pe podea, Stella continua să împăturească hârtiile de cadouri aruncate care încotro, formând pătrate ordonate.

— Vrei s-o păstrezi pe toată? o întrebă Roz.

— Sigur o va vrea într-o bună zi, și nu păstrez decât ce n-a rupt în bucăți.

— Nu m-am putut abține, eram atât de entuziasmată. Trebuie să trimit felicitări de mulțumire și să-ncerc să-mi amintesc cine și ce mi-a dăruit.

— Am făcut o listă cât erai tu „ocupată”.

— Bineînțeles.

Roz își mai turnă un pahar de punci, apoi se așeză și-și întinse picioarele cât erau de lungi.

— Doamne, sunt ruptă.

— Ați muncit amândouă atât de mult. Și totul a fost minunat.

Simțind că e iarăși pe cale să izbucnească în plâns, Hayley își flutură mâinile și adăugă:

— Toată lumea a fost… Cred c-am uitat cât de generoși, de buni pot fi oamenii. Of, uită-te la toate lucrurile astea frumoase. Rochița aia galbenă cu ursuleți! Pălăriuța asortată. Și leagănul. Stella, n-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru leagăn.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără unul.

— A fost tare drăguț din partea voastră să faceți asta pentru mine. Nici prin cap nu mi-a trecut. N-aș putea fi mai surprinsă sau mai recunoscătoare.

— Poți să-ți imaginezi cine a plănuit totul, zise Roz arătând din cap către Stella. David a botezat-o generalul Rothchild.

— Trebuie să-i mulțumesc pentru mâncarea delicioasă. Nu-mi vine să cred c-am mâncat două felii de tort. Am impresia că-s pe cale să explodez.

— Mai așteaptă puțin, nu exploda, fiindcă n-am terminat. Haidem sus, să-ți dau și cadoul de la mine.

— Dar petrecerea a fost…

— Un efort comun, îi termină Roz propoziția. Dar sus te așteaptă un

cadou care sper să-ți placă.

— M-am răstit la Harper, începu Hayley imediat după ce-o ajutară să se ridice și-o porniră pe scări.

— E obișnuit să se răstească lumea la el.

— Îmi doresc să mă fi abținut. V-a ajutat să-mi pregătiți surpriza, iar eu l-am luat la zor. M-a și acuzat că fac asta tot timpul. A avut dreptate.

— O să-ți ceri scuze.

Roz le îndrumă către aripa de vest, trecu pe lângă camera Stellei, apoi pe lângă cea a lui Hayley.

— Uite, scumpo.

Deschise ușa dormitorului și-o conduse pe Hayley înăuntru.

— Vai, Doamne!

Hayley își acoperi gura cu palmele și se uită încremenită la încăpere. Era zugrăvită într-o nuanță dulce de galben pal, iar la ferestre atârnau perdele de dantelă. Știa că leagănul e o antichitate. Nimic n-ar fi atât de frumos, de rafinat, dacă nu ar fi vechi și prețuit. Lemnul strălucea, marcat din loc în loc de vene roșii, adânci. Așternuturile erau acelea la care visase, văzându-le într-o revistă, dar pe care le știa prea scumpe pentru buzunarul ei.

— Mobila este cu titlu de împrumut, cât locuiești aici. Am folosit-o pentru copiii mei, așa cum și mama a folosit-o pentru ai ei, acum mai bine de optzeci și cinci de ani. Dar așternuturile îți aparțin, la fel și măsuța pentru schimbat scutecele. Stella a contribuit cu lampa și covorul. Iar David și Harper, dragii de ei, au zugrăvit și-au cărat mobilele din pod.

Copleșită de emoții, Hayley nu mai putea decât să clatine din cap.

— După ce-o să aducem și cadourile, o să fie o cameră pentru copilaș minunată, adăugă și Stella frecând-o pe Hayley pe spate.

— E așa de frumoasă. Mai mult decât aș fi putut visa. Mi-a… mi-a fost atât de dor de tata. Cu cât se apropie mai mult sorocul, cu atât îmi lipsește mai mult. E ca o durere interioară. În ultima vreme am fost tristă, mi-a fost teamă și, mai mult decât orice, mi-am plâns de milă.

Își șterse lacrimile de pe obraji cu palmele.

— Acum, astăzi, toate astea mă fac să mă simt… Nu-s doar cadourile. Îmi plac foarte mult toate. E vorba de faptul că ați făcut atât de multe pentru noi.

— Nu ești singură, Hayley. Nici unul dintre voi, zise Roz așezând palma pe burta ei.

— Știu. Cred… Cred că ne-am fi descurcat binișor și singuri. Aș fi muncit din greu pentru asta. Însă nu m-am așteptat să am iarăși o familie adevărată. Nu m-am așteptat să am în jur oameni care să țină la mine și la copil. Am fost o proastă.

— Nu, o contrazise Stella. Doar însărcinată.

Râzând, Hayley își reținu restul de lacrimi.

— Am impresia că asta este explicația principală. Dar n-o s-o pot folosi prea mult. N-am să pot niciodată să vă mulțumesc sau să vă răsplătesc la rândul meu. Niciodată.

— Ei, dacă îi dai copilului numele noastre, ne considerăm chit, zise Roz degajată. Mai ales dacă-i băiat. O să-i fie mai greu la școală cu un nume ca Rosalind Stella, dar așa-i cinstit.

— Hei, eu mă gândeam să-l cheme Stella Rosalind.

Roz ridică dintr-o sprânceană.

— Iată una dintre puținele ocazii în care vârsta e un avantaj.

În noaptea aceea, Hayley se strecură în vârful picioarelor în pepinieră, doar ca să pipăie, să miroasă, să stea în balansoar mângâindu-și pântecul.

— Îmi pare rău c-am fost atât de afurisită în ultima vreme. Acum mi-e mai bine. Acum o să fie totul bine. Ai două zâne drept nașe, puișor. Cele mai bune femei pe care le-am cunoscut vreodată. Poate că nu voi reuși pe deplin să le răsplătesc pentru tot ce-au făcut pentru noi, dar jur că orice mi-ar cere oricare din ele, nu va fi prea mult. Mă simt în siguranță aici. A fost o prostie să uit asta. Suntem o echipă tu și cu mine. N-ar fi trebuit să-mi fie teamă de tine. Sau pentru tine.

Închise ochii și se legănă.

— Îmi doresc atât de mult să te țin în brațe, că aproape doare. Vreau să te îmbrac în hăinuțele acelea drăgălașe și să te țin în brațe, să te miros, să te legăn în scaunul ăsta. Doamne, sper că știu ce fac.

Aerul se răci, făcându-i pielea de pe brațe ca de găină. Însă nu frica îi deschise ochii, ci mila. Se uită fix la femeia care stătea lângă leagăn. În seara asta avea părul lăsat pe umeri, blond auriu și într-o neorânduială sălbatică. Purta o cămașă de noapte albă murdară de noroi pe tiv, iar în ochi i se citea o expresie de nebunie, ar fi zis Hayley.

— N-ai avut pe nimeni să te ajute, așa e?

Mâinile îi tremurau puțin, dar nu încetă să-și mângâie burta. Cu ochii țintă la silueta femeii, continuă să-i vorbească:

— Poate că nu ai avut pe nimeni lângă tine când erai înspăimântată, așa cum am fost și eu. Și eu aș fi înnebunit, cred, dacă aș fi fost singură. Nu știu ce m-aș face dacă ar păți ceva bebelușul. Nu știu nici dacă aș suporta să fiu luată de lângă el… sau ea. Nici moartă n-aș suporta. Deci te înțeleg… oarecum.

Ca replică, Hayley auzi un sunet ascuțit, care-i sugeră un suflet sau o minte care se sparge în mii de bucăți. Apoi, se trezi iarăși singură.

Luni, Hayley era din nou cocoțată de taburetul ei. Când o duru spatele, ignoră senzația. Când fu obligată să roage pe cineva să-i țină

locul cât mergea ea, cu mare greutate, la baie, făcu o glumă. Își simțea vezica de mărimea unui bob de mazăre.

La întoarcere, ieși puțin pe-afară, nu doar ca să-și dezmorțească picioarele, ci și ca s-o vadă pe Stella.

— E-n regulă dacă iau pauză acum? Vreau să-l găsesc pe Harper și să-mi cer scuze.

Își petrecuse întreaga dimineață anticipând cu groază momentul, dar nu mai putea amâna.

— Duminică nu am dat de el pe nicăieri, însă probabil că s-o fi întors în bârlog.

— Mergi. A, mai adineauri m-am întâlnit cu Roz. L-a sunat pe profesorul acela. Doctorul Carnegie. Are programare la el la sfârșitul săptămânii. Poate reușim să progresăm puțin, zise, apoi se încruntă văzând fața lui Hayley. Știi ceva? O să vină una din noi cu tine mâine, la control. Nu vreau să mai conduci.

— Încă mai încap la volan.

„Cu greu."

— Tot ce se poate, dar o să te conducă una din noi, eu sau Roz. Și mai cred că e vremea să treci la un program cu jumătate de normă.

— Mai bine mă închideți la balamuc decât să-mi interziceți să muncesc. Haide, Stella, o mulțime de femei muncesc până în ultima clipă. În plus, eu mai mult stau pe scaun. Căutându-l pe Harper, o să merg puțin pe jos, ceea ce e minunat.

— Mergi, se învoi Stella. Dar să nu ridici nimic.

— Taca, taca, taca…

Dar spuse asta râzând, în timp ce se îndepărta în direcția serei de altoire.

La ușă, se opri. Repetase ce voia să spună. Crezuse că e mai bine așa. El îi va accepta scuzele. Maică-sa îl crescuse cum se cuvine și, din ce putuse observa singură, avea o inimă bună. Dar își dorea foarte mult ca el să înțeleagă că trecuse printr-o perioadă mai ciudată.

Deschise ușa. Adora mirosul de aici - experimente, noi posibilități. Într-o bună zi, spera ea, Harper sau Roz o vor învăța câte ceva despre partea aceasta a procesului de cultivare.

Îl vedea deja, ghemuit la capătul aleii, absorbit de muncă. Avea căștile în urechi și bătea cu piciorul ritmul unei melodii neauzite. Doamne, ce drăguț era. Dacă l-ar fi cunoscut la librărie, înainte ca viața ei să se schimbe, ar fi încercat să-l agațe sau s-ar fi dat peste cap ca s-o agațe el. Părul acela negru, vâlvoi, linia frumoasă a maxilarului, ochii visători. Și mâinile de artist. Putea să parieze că toate fetele alergau înnebunite după el.

O porni în direcția lui, dar se opri brusc, uimită să-l vadă întorcând capul spre ea și ridicându-se.

— Doamne sfinte, Harper! Am avut impresia c-o să te sperii eu.

— Ce? Ce? repetă el uluit, scoțându-și căștile. Ce?

— Nu credeam c-o să mă auzi.

— Eu…

Nici n-o auzise.

— Îi simțise mirosul. Te pot ajuta cu ceva?

— Da… Vreau să-mi cer iertare că ți-am sărit la beregată de câte ori ai deschis gura, în astea două săptămâni. M-am purtat ca o ticăloasă.

— Nu. Mă rog, da. Nu-i nimic.

Ea râse și se trase mai aproape, încercând să vadă cu ce se ocupa. Părea că adunase snop niște tulpini.

— Cred că eram cam speriată: „Ce-o să mă fac? Cum o să mă descurc? De ce trebuie să mă simt tot timpul grasă și urâtă?”

— Nu ești grasă. Iar urâtă n-ai putea fi niciodată.

— Este tare drăguț din partea ta să spui asta, dar sarcina nu-mi afectează și vederea. Știu bine ce văd în oglindă, zilnic.

— Atunci probabil că știi că ești frumoasă.

Ochii lui Hayley străluciră când îi zâmbi.

— Trebuie că sunt un caz cu adevărat disperat, dacă te-ai simțit obligat să flirtezi c-o femeie însărcinată și cu fundul în sus.

— Nu m-am simțit… Nu m-aș simți obligat, zise el, știind că asta își dorea. În fine, sper că te simți puțin mai bine.

— Mult mai bine. De fapt, cred că-mi plângeam de milă și nu suport o asemenea atitudine. Imaginează-ți, mama ta și Stella mi-au organizat o petrecere pentru bebeluș. Am plâns întruna. Am făcut-o și pe Stella să plângă. Pe urmă însă ne-am simțit minunat. Cine și-ar fi închipuit că o petrecere pentru bebeluș poate să fie așa de minunată? adăugă, apăsându-și palmele pe burtă și râzând. Ai cunoscut-o vreodată pe mama vitregă a Stellei?

— Nu.

— Este o figură și jumătate. M-am hlizit de-am simțit c-o să zboare copilul din mine, atunci și acolo. Și doamna Haggerty…

— Doamna Haggerty? Doamna Haggerty a noastră a venit și ea?

— Nu doar c-a venit, dar a câștigat jocul cu titluri de melodii. Trebuia să scrii cât mai multe titluri care să conțină cuvântul „baby”. N-ai să ghicești în veci ce-a scris.

— Bine, mă dau bătut.

— *Baby Got Back*.

Fu rândul lui să rânjească.

— Fugi de-aici! Doamna Haggerty a scris titlul unui cântec rap?

— Ba l-a și cântat.

— Minți!

— Pe cuvânt. Mă rog, doar vreo două versuri. Să mă scap pe mine, nu alta! Dar să nu uit de ce-am venit. Ai încercat să le ajuți să-mi facă o surpriză cum n-am mai trăit, iar eu m-am tot plâns și-am mârâit. Ți-

am tot găsit pricină, cum ai spus. Îmi pare tare rău!

— Nu-i nimic. Am un prieten căruia i-a născut nevasta acum câteva luni. Spre finalul sarcinii, jurai că-i ieșeau colți din gură. Și parcă i s-au înroșit ochii de vreo două ori.

Hayley râse din nou, ținându-se de mijloc.

— Sper să nu ajung chiar atât de rău înainte de…

Se opri din râs și pe chip îi apăru o expresie uimită. Simțise că ceva plesnise ușor înăuntru. Ba nu, auzise ceva plesnind cu un ecou vag. Apoi, între picioare i se adună o mică băltoacă.

Harper scoase și el un sunet, de parcă i-ar fi rămas vorbele în gât. Sări în picioare, în vreme ce Hayley se holba la podeaua de sub ea.

— Ooo! exclamă ea.

— Aăă, e în regulă, e totul bine. Poate c-ar trebui să… poate c-ar trebui să…

— Of, Doamne, Harper, n-am făcut pe mine. Mi s-a rupt apa.

— Care apă? se miră clipind, apoi se albi la față. Acea apă! O, Doamne, Dumnezeule! O, fir-ar să fie! Stai. Stai jos sau… Chem… „O ambulanță, pușcașii marini.” Pe mama.

— Cred c-ar trebui să vin cu tine. E cam devreme, zise forțându-se să zâmbească și oprindu-și un urlet. Cu vreo câteva săptămâni. Cred că bebelușul nu mai are răbdare, vrea să vadă ce-i așa nemaipomenit. Dă-mi mâna, te rog. Doamne, Harper, mi-e groaznic de frică.

— E totul în regulă, spuse el înconjurând-o cu brațul. Sprijină-te de mine. Te doare undeva?

— Nu, încă nu.

În suflet încă mai era palid și pe jumătate leșinat, dar brațul îi rămase neclintit în jurul ei, iar când întoarse capul, zâmbetul îi era relaxat.

— Hei, zise și îi atinse cu gingășie pântecul. La mulți ani, micuțule.

— Doamne, e extraordinar!

Chipul lui Hayley se lumină când ieșiră.

Nu putea să nască ea copilul, dar, se gândi Stella, putea să facă restul. Sau să delege pe cineva să facă. Hayley nu-și pregătise bagajul pentru spital, însă Stella avea deja o listă. Un simplu telefon către David puse lucrurile în mișcare, chiar în timp ce ea o ducea cu mașina pe Hayley la spital. Îl sună și pe doctor, să-l pună la curent cu stadiul travaliului, lăsă un mesaj vocal pe mobilul tatălui ei și unul pe robotul telefonic de acasă, rugându-l să aibă grijă de copii, apoi o dăscăli pe Hayley cum să respire, când apărură primele contracții.

— Dacă o să mă mărit vreodată sau dacă o să-mi cumpăr o casă ori o să pornesc un război, sper să te ocupi tu de toate detaliile.

Stella îi aruncă o privire, în timp ce Hayley își masa pântecul.

— Îți stau la dispoziție. Ești bine?

— Da. Sunt emoționată și agitată… Doamne, sunt pe cale să am un copil!

— O să fie un copil extraordinar.

— În cărți scrie că perioada de tranziție e mai dificilă, așa că dacă o să urlu la tine sau o să te înjur…

— Am trecut prin asta, n-o s-o iau personal.

Până ajunse și Roz, Hayley deja era escortată către salonul de nașteri. Televizorul era pornit - un episod vechi din *Prietenii tăi*. Dedesubt, pe tejghea, se afla un superb aranjament de trandafiri albi. Opera Stellei, fără nici o îndoială.

— Ce face mama?

— Doctorii zic că mă mișc foarte repede, îi răspunse ea îmbujorată și cu ochii strălucitori, întinzând mâna după Roz. E totul în regulă. Contracțiile sunt la intervale tot mai scurte, dar nu mă doare prea tare.

— Nu vrea injecția epidurală, o lămuri Stella.

— A, făcu Roz bătând-o ușurel pe mână pe Hayley. Asta e alegerea ta. Poți să te răzgândești dacă te doare prea rău.

— Poate că nu-i înțelept și s-ar putea să regret, dar vreau să simt tot. Au, pe-asta am simțit-o!

Stella se apropie și-o ajută să respire. Hayley dădu drumul aerului cu un oftat, tocmai când David intra pe ușă.

— Aici e petrecerea? întrebă el lăsând jos un mic bagaj de mână, o sacoșă voluminoasă și o vază cu narcise galbene, apoi aplecându-se s-o sărute pe Hayley pe obraz. Sper că n-aveți de gând să mă dați afară, numai pentru că sunt bărbat, nu?

— Vrei să rămâi? Serios? se miră Hayley, îmbujorată de fericire.

— Glumești? i-o întoarse el, scoțând din buzunar un mic aparat foto digital. Mă autointitulez fotograful oficial.

— Of, exclamă Hayley, mușcându-și limba și frecându-și burta. Nu știu dacă e o idee bună să faci poze.

— Nu-ți face griji, păpușă, n-o să fotografiez nimic indecent. Hai, un zâmbet larg!

Făcu apoi câteva poze. Le trimise pe Roz și pe Stella să stea lângă pat, apoi mai apăsă butonul de câteva ori.

— Apropo, Stella, Logan îi duce pe băieți la el acasă, după ore.

— Cum?

— Părinții tăi sunt plecați la nu știu ce turneu de golf. Voiau să se întoarcă, dar le-am spus să nu se îngrijoreze, că mă ocup eu de copii. Apoi, se pare că Logan a trecut pe la pepinieră, a dat de Harper… Apropo, vine și el în curând.

— Logan? Vine și el aici? întrebă Hayley.

— Nu el, Harper. Logan o să fie dădacă. A zis că-i duce pe băieți la el acasă, să-i pună la muncă, și că să nu-mi fac griji. Trebuie să-l ținem

la curent cu nașterea.

— Nu știu dacă… începu Stella, dar se opri, căci apăruse o nouă contracție.

Slujba de supraveghetor de travaliu o ținea ocupată, dar mintea ei întorcea pe toate părțile ideea că Logan îi va lua acasă pe băieți. Cum adică, să-i pună la muncă? De unde să știe ce trebuie să facă dacă se luau la bătaie - ceea ce era inevitabil să se întâmple? Cum să se ocupe de ei cum trebuie, dacă îi târa pe unde avea el treabă? Pot să cadă într-un șanț sau dintr-un copac. Pot să se taie într-o unealtă ascuțită, Doamne, Dumnezeule!

Când intră medicul să verifice starea lui Hayley, ieși ca o furtună să-l sune pe Logan pe mobil.

— Kitridge.

— Sunt eu, Stella. Băieții… Sunt OK, chiar aici lângă mine. Hei, Gavin, nu-l mai alerga pe frate-tău cu drujba aia!

Auzind-o pe Stella țipând, Logan se prăpădi de râs.

— Glumeam și eu. I-am pus să sape o groapă și sunt fericiți ca niște purcelușii. Și de două ori mai murdari. S-a născut bebelușul?

— Nu, acum e medicul la ea. La ultimul consult, dilatația era de opt centimetri și pereții uterului se subțiaseră cu șaptezeci la sută.

— Habar n-am ce înseamnă asta, dar presupun că e de bine.

— E foarte bine. Se comportă de parcă n-ar fi nimic deosebit. Ai zice că naște o dată pe săptămână. Ești sigur că băieții sunt OK?

— Ascultă singură.

Stella bănui că Logan își dezlipise mobilul de ureche, fiindcă auzi chicotelile și vocile zgomotoase ale băieților, care se întrebau ce să îngroape. „Un elefant. Un brontozaur. Pe domnul gras de la băcănie, domnul Kelso.”

— Nu-i frumos să-l facă gras pe domnul Kelso.

— Aici n-avem timp de femei. Sună-mă când sosește copilul.

Și închise, lăsând-o încruntată. Când se întoarse, Stella mai că se ciocni violent de Harper. Sau, mă rog, de tufișul de crini roșii pe care-l ținea cu ambele mâini.

— Harper, acolo te-ai pitit?

— E OK? Ce se întâmplă? Am ajuns prea târziu?

— E bine. Este doctorul acum la ea. Și n-ai întârziat deloc.

— Bun. M-am gândit să aduc crini, fiindcă-s mai exotici. Iar ei îi place roșul. Cel puțin așa cred.

— Sunt absolut superbi! Hai să-ți arăt drumul.

— Poate n-ar trebui să intru. Poate c-ar trebui să îi duci tu.

— Nu te prosti. Înăuntru e o petrecere în toată regula! E fată de gașcă, iar faptul că e lume în preajmă îi mai distrage atenția de la durere. Când am ieșit, David pusese Red Hot Chili Peppers la un CD portabil și o sticlă de șampanie la frapat în chiuveta de la baie.

Îl conduse înăuntru. Încă se mai auzea melodia celor de la Red Hot Chili Peppers, iar David îndreptă aparatul foto spre ușă să-i facă o poză lui Harper, care trăgea nervos cu ochiul din minunatul tufiș de crini.

— O! O! Sunt cele mai frumoase flori pe care le-am văzut vreodată!

Puțin cam palidă, dar radioasă, Hayley se strădui să se ridice în capul oaselor.

— O să fie un punct de focalizare perfect, confirmă Stella, care-l ajută pe Harper să așeze buchetul pe masă. În timpul contracțiilor, îți concentrezi atenția asupra lor.

— Doctorul spune că nu mai durează mult. Pot să încep să împing, cât de curând.

Harper se apropie de pat.

— Ești în regulă?

— Cam obosită. Este mult de muncă, dar nu-i așa de rău pe cât mi-am închipuit, zise, dar brusc îl înșfăcă de mână. Ooo, Stella…

*

Roz stătea la capul patului. Își privea fiul ținând mâna lui Hayley - îi privea chipul. Simți cum ceva în ea se strânge, apoi se relaxează dureros. Apoi oftă și începu să-i maseze fetei picioarele, în vreme ce Stella îi șoptea sfaturi și încurajări.

Intensitatea durerii crescu. Stella urmărea evoluția contracțiilor pe un monitor și parcă i se strângea și ei pântecul, din solidaritate. „Fata asta e de fier", își spuse în gând. Era palidă, iar pielea îi era scăldată în sudoare. Uneori, Hayley îi strângea Stellei mâna atât de tare, că se mira cum de nu i se rup degetele. Dar Hayley nu-și pierdu concentrarea și trecu cu bine prin contracții.

Orele se scurgeau, contracțiile deveneau tot mai dese, mai violente. Hayley răsufla greu, ca un tren care urca un deal. Stella îi oferi bucățele de gheață și cârpe muiate în apă rece, iar Roz îi făcu un masaj la umeri mamei greu încercate.

— Harper, masează-i burta! se auziră ordinele generalului Rothchild.

Harper se holbă la ea, de parcă tocmai i se ceruse să nască el copilul.

— Ce să fac?

— Ușurel și circular. Ajută. David, muzica…

— Nu, îmi place muzica, zise Hayley întinzându-se după mâna Stellei, căci simțea că se apropie o nouă contracție. Dă-o mai tare, David, în caz că încep să urlu. Of, la naiba! Vreau să împing. Vreau să împing și să se termine odată, acum!

— Nu chiar acum, mai durează. Concentrează-te, Hayley, te

descurci de minune. Roz, poate c-ar trebui să vină doctorul.

— Mă duc să-l chem, zise aceasta dispărând pe ușă.

Când sosi momentul să împingă, iar doctorul se așezase între picioarele lui Hayley, Stella observă că amândoi bărbații se cam înverziseră. Îi întinse lui Hayley colțul unui prosop, iar ea ținu de celălalt, pentru a o ajuta să reziste cât număra până la zece.

— Harper, treci lângă ea și susține-i spatele!

— Eu…

Deja o luase spre ușă, dar maică-sa îi tăie calea.

— Nu-i bine să nu fii prezent când se înfăptuiește un miracol, zise și-l împinse înapoi. Apoi, lui Hayley: Te descurci de minune, ești extraordinară!

Dădu din cap când medicul îi ceru lui Hayley să mai împingă o dată, apoi spuse:

— Gata, inspiră adânc. Ține-ți respirația și împinge!

— Doamne, Dumnezeule!

Chiar și pe fundalul vocilor ridicate, se putea auzi cum David înghite în sec.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea! Mă duc s-o sun pe mama. La naiba, o să-i trimit un camion de flori!

— Doamne! exclamă Harper, trăgându-și respirația odată cu Hayley. Se vede capul.

Pe Hayley o apucă râsul, pe obraji curgându-i lacrimile.

— Ia te uită ce de păr! O, Doamne sfinte, nu putem trage afară și restul?

— Urmează umerii, scumpo, și-apoi, gata. Mai împinge o dată, bine? Ascultă! Deja plânge! Hayley, e plânsetul bebelușului tău.

Plângea și Stella în vreme ce, cu o ultimă împingere disperată, o nouă viață țâșnea în camera de spital.

— E o fetiță, spuse Roz cu blândețe, ștergându-se de transpirație pe obraji. Ai o fiică, Hayley. Și e superbă.

— O fiică. O fetiță, murmură Hayley, întinzând deja brațele spre ea.

Când o așezară pe micuță pe pântecul mamei, pentru ca Roz să poată tăia cordonul ombilical, Hayley nu se putu opri din râs, mângâind fetița din creștet până în tălpi.

— Ia te uită la tine! Uită-te la tine… Nu, n-o luați.

— Trebuie numai s-o spele. Două secunde durează, o liniști Stella, aplecându-se s-o sărute pe creștet. Felicitări, mămico!

— Ascultați la ea, spuse Hayley, apucând mâna Stellei, apoi pe-a lui Harper. Până și plânsetul ei e frumos.

— Două kilograme și nouă sute de grame, anunță sora și aduse bebelușul înfășat. Patruzeci și cinci de centimetri și nota zece, cu felicitări.

— Ai auzit? Ai trecut de primul tău test cu notă maximă.

Hayley o luă pe micuță în brațe și-o sărută pe frunte, pe obraji, pe guriță.

— Se uită la mine! Bună. Bună, sunt mămica ta. Mă bucur tare mult să te cunosc.

— Zâmbiți, vă rog! le solicită David, care mai făcu o poză. Ce nume-i pui?

— M-am răzgândit în timp ce împingeam. Va fi Lily{1}, fiindcă m-am uitat la crini și le-am simțit parfumul în vreme ce ea se năștea. O va chema Lily Rose Star. Rose de la Rosalind, Star de la Stella.

Capitolul 19

Epuizată și în culmea fericirii, Stella intră în casă. Deși era mult trecut de ora la care trebuiau să meargă la culcare, se așteptă ca băieții s-o întâmpine alergând, însă trebui să se mulțumească cu Parker, și el în culmea fericirii. Îl luă în brațe și-l pupă pe nas, în vreme ce acesta încerca să-i lingă obrajii.

— Ghici ce s-a întâmplat, blănosul meu prieten! De azi, avem un bebeluș. Prima noastră fetiță.

Își trecu mâinile prin păr și brusc fu cuprinsă de remușcări. Roz plecase de la spital înaintea ei și probabil că era deja sus, ocupându-se de copii. O porni către scară, exact când Logan intra în hol.

— Zi mare.

— Cea mai mare, îi dădu ea dreptate.

Nu crezuse că va fi și el acolo. Dintr-odată deveni dureros de conștientă de lipsa machiajului, care se șterse în timpul exercitării ocupației de supraveghetor de travaliu. În plus, probabil că nici nu mirosea prea frumos.

— Îți mulțumesc din suflet c-ai stat cu băieții.

— Nici o problemă. Mi-au săpat vreo două gropi măricele. S-ar putea să trebuiască să le arzi hainele.

— Nu de haine duc lipsă. Roz e cu ei?

— Nu, e la bucătărie. Cu David, pregătesc ei ceva. Și i-am auzit pomenind de șampanie.

— Tot șampanie? Ne-am scăldat în ea, la spital! Mă duc sus să inspectez trupele.

— S-au culcat deja. Încă dinainte de nouă. Săpatul gropilor te stoarce de puteri.

— Ah. Știu că mi-ai spus că-i aduci acasă, când te-am sunat să-ți dau vestea, dar nu mă așteptam să-i culci.

— Erau frânți. Am făcut un duș bărbătesc, apoi s-au strecurat în pat și-au adormit cât ai zice pește.

— În cazul ăsta, îți sunt datoare vândută.

— Plătește.

Se apropie de ea, o cuprinse în brațe și o sărută până când capul Stellei, deja amețit, parcă i se desprinse de pe umeri.

— Obosită? o întrebă el.

— Da… Dar într-un mod nespus de plăcut.

Logan își trecu mâinile prin părul ei și continuă s-o țină de mijloc cu brațul liber.

— Ce fac puștoaica și mămica ei?

— Sunt bine. Hayley e o minune - s-a ținut tare șapte ore, cât a durat travaliul. Iar fetița, deși născută prematur, este o adevărată campioană. E doar puțin mai ușurică decât a fost Gavin când s-a născut, cu toate că mie mi-a luat de două ori pe-atât să-l conving pe șmecher să iasă.

— Te-a inspirat să mai faci unul?

— Păi… spuse ea pălind.

— Gata, te-am speriat.

Amuzat, își strecură un braț pe după umerii ei și zise:

— Hai să vedem ce meniu avem la șampanie.

De fapt, n-o speriase, dar o făcuse să se simtă puțin stingherită. Deși abia se obișnuia cu ideea că are o relație, omul începuse cu aluziile la copii. Desigur, poate că nu fusese decât o remarcă firească, spontană, generată de împrejurări. Sau un soi de glumă. Oricare ar fi fost intențiile, o pusese pe gânduri. Mai voia copii? După moartea lui Kevin, eliminase posibilitatea asta de pe listă și-și oprise fără milă ceasul biologic. Ar mai fi putut, din punct de vedere fizic, dar era nevoie de mai mult de-atât, sau asta era teoria, pentru a aduce pe lume un copil.

Avea doi copii sănătoși și plini de viață și se îngrijea singură de ei - emoțional, financiar și moral. Dacă mai voia unul, trebuia să ia în calcul o relație de durată. O căsătorie, un viitor împreună cu un bărbat cu care nu doar să împartă ce avea deja, ci și să construiască mai mult, în alte direcții.

Venise în Tennessee ca să-și găsească rădăcinile și să-și transplanteze familia în pământul din care se trăgea ea. Să fie aproape de tatăl ei și să le ofere copiilor bucuria de-a fi lângă bunicii care ardeau de nerăbdare să-i cunoască. Mama ei nu se văzuse niciodată bunică, deci nu se entuziasmase prea mult. Îi stricau imaginea de femeie veșnic tânără, își zise Stella. Dacă un bărbat ca Logan ar fi intrat în radarul ei, ar fi fost interceptat imediat. Iar dacă acesta era motivul pentru care Stella ezita, situația era cu adevărat jalnică. Sau măcar un motiv parțial, hotărî ea. Altfel, nu s-ar gândi la asta.

Nu-i displăcuse nici unul dintre tații ei vitregi, dar nici nu se apropiase sufletește de ei, sau ei de ea. Cât avea când maică-sa se remăritase prima oară? Era cam de vârsta lui Gavin, își aminti ea. Da, cam opt ani. Fusese luată și dusă la o școală nouă, într-o casă nouă, într-un cartier nou. Ea era ametită de schimbări, în vreme ce maică-sa era foarte încântată că are un soț nou.

Cât durase prima căsătorie? Trei, patru ani? Pe-acolo, socoti ea, plus

încă un an și ceva de agitație maximă, în care maică-sa se luptase cu efectele divorțului, ale unei noi mutări, ale unei noi slujbe, ale unui nou început. Și o nouă școală pentru Stella.

Apoi, vreme îndelungată, în viața mamei sale nu mai fuseseră decât iubiți, dar și aceasta fusese pentru Stella o perioadă agitată, căci se văzuse nevoită să supraviețuiască iubirilor nebune și despărțirilor prin care trecea ea. Iar despărțirile erau invariabil urâte, își aminti.

Măcar era la facultate și locuia singură, când mama ei se recăsătorise. Și poate că acesta fusese motivul pentru care noul mariaj durase aproape un deceniu - nu fusese nici un copil prin preajmă, care să cauzeze probleme. Chiar și așa, totul se sfârșise cu un divorț urât, despărțirea producându-se concomitent cu văduvia ei. Fusese un an oribil acela, din toate punctele de vedere, pe care mama ei îl încheiase cu o nouă căsnicie scurtă și tumultuoasă.

Ciudat era că nici acum, ca adult, Stella nu-i putea ierta mamei sale faptul că o pusese mereu pe locul doi sau trei. Ea nu proceda așa cu propriii copii, se liniști singură. Ea nu era egoistă și neglijentă în relația cu Logan, și nici nu-și expedia băieții într-un cotlon al inimii, numai pentru că se îndrăgostise de un bărbat.

Cu toate acestea, nu putea nega faptul că lucrurile se mișcau foarte repede. Era mai înțelept să le tempereze, până se lămurea mai bine ce se întâmpla. În plus, avea să fie prea ocupată ca să-i stea mintea la căsătorie. Și nu trebuia să uite că el nici n-o ceruse de nevastă, nici nu-i propusese să facă un copil împreună, ce naiba! Dădea niște dimensiuni exagerate unei biete remarci spontane.

Gata, era vremea să revină la realitate. Se ridică de la birou și se îndreptă spre ușă. Aceasta se deschise înainte s-o atingă.

— Tocmai veneam să te caut, îi spuse lui Roz. Mă duc să iau noua familie cu mașina și să o conduc acasă.

— Aș vrea să te pot însoți. Aproape c-am amânat întâlnirea asta, deci aș putea… adăugă ea, privindu-și ceasul de parcă ar fi cumpănit ce să facă.

— Până te întorci de la întâlnirea cu doctorul Carnegie, ele se vor fi instalat deja și vor fi pregătite de-o plăcută după-amiază cu mătușica Roz.

— Abia aștept s-o țin în brațe pe micuță, trebuie să recunosc. Bun, acum spune-mi de ce te-ai tot agitat?

— M-am agitat? se miră Stella, deschizând un sertar al biroului de unde-și scoase geanta. Ce anume ți-a dat impresia asta?

— Ceasul de mână e răsucit, ceea ce-nseamnă că te-ai tot uitat la el. Ceea ce-nseamnă că te-ai agitat. Se petrece pe-aici ceva ce eu nu știu?

— Nu, răspunse Stella supărată pe ea însăși, apoi își răsuci ceasul de la încheietură. Nu, nu e nimic legat de muncă. Mă gândeam la Logan. Și la mama.

— Ce legătură e între Logan și mama ta? întrebă Roz, ridicând termosul Stellei. După ce-l deschise și adulmecă, își turnă în capac niște cafea cu gheață.

— Nici una, nu știu. Vrei o cană?

— Nu, e bine așa. Voiam doar să gust.

— Cred… simt că… mă întrebam… Și uite că deja vorbesc ca o toantă.

Stella scoase un ruj din trusa de cosmetice din geantă și, ducându-se la oglinda ce atârna pe un perete, începu să-și împrospăteze machiajul.

— Roz, relația mea cu Logan e tot mai serioasă.

— Din moment ce am ochi, m-am lămurit de asta și singură. Vrei să-ți spun sau să-mi văd de treaba mea?

— Și una, și alta. Nu știu dacă sunt pregătită pentru o relație serioasă. Nici el nu știu dacă este. E deja de mirare c-am ajuns să ne plăcem, darămite… N-am mai simțit așa ceva pentru nimeni, zise și se întoarse către Roz. Senzația asta de frământare, de încordare, de… ei bine, agitație.

Puse rujul la loc și trase fermoarul trusei.

— Cu Kevin, lucrurile erau extrem de clare. Eram tineri și îndrăgostiți, nu aveam nici un obstacol serios de trecut. Asta nu înseamnă că nu ne-am certat niciodată sau că n-au existat probleme, însă totul era relativ simplu în ce ne privea.

— Și cu cât trăiești mai mult, cu atât viața devine mai complicată.

— Da. Mi-e teamă să mă îndrăgostesc din nou, să mai trec de la „asta e a mea” la „asta e a noastră”. Sună extraordinar de egoist dacă rostesc cuvintele cu voce tare.

— Poate, dar aș zice că sună și firesc.

— Poate. Roz, maică-mea era… este o epavă. Știu, undeva într-un colț al minții, că multe dintre decizii le-am luat tocmai fiindcă știam că ea ar fi procedat cu totul altfel. E penibil.

— Nu știu dacă este, mai ales dacă deciziile au fost corecte pentru tine.

— Au fost. Sunt încă. Dar nu vreau să renunț la ceva ce-ar putea fi minunat, numai fiindcă știu că maică-mea ar acționa fără ezitare.

— Scumpo, te privesc și-mi amintesc cum este. Iar noi, amândouă, o privim pe Hayley și ne întrebăm cum de are curajul și tăria de a-și crește singură copilul.

— Doamne, cât de adevărat este! exclamă Stella, râzând ușor.

— Și, de vreme ce s-a întâmplat să devenim prietene, ne putem oferi reciproc sprijin și sfaturi și batiste să ne ștergem lacrimile. Dar adevărul rămâne: fiecare dintre noi trebuie să-și înfrunte problemele. Eu, una, mă aștept să-ți dai seama cât de curând cum să faci lucrurile să iasă așa cum le dorești.

Lăsă capacul termosului pe birou și-o bătu ușurel pe Stella pe obraz.

— Acum mă reped până acasă, să mă spăl puțin.

— Mulțumesc, Roz. Mulțumesc. Dacă Hayley o să fie bine după ce le conduc acasă, îl las pe David să se ocupe de ele. Știu că azi cam ducem lipsă de oameni pe-aici.

— Nu, stai cu ea și cu Lily. Are Harper grijă de pepinieră. Doar nu aduci un nou-născut acasă, în fiecare zi.

La asta se gândea Roz în vreme ce vâna un loc de parcare în preajma apartamentului lui Mitchell Carnegie, situat în centrul orașului. Trecuseră mulți ani de când Harper House nu mai găzduise un nou-născut sub acoperișul său. Cum avea să reacționeze Mireasa Harper? Cum se vor descurca ei? Cum se va obișnui ea cu ideea că primul ei născut se îndrăgostise de acea dulce tânără mamă și de micuța ei? Se îndoia că Harper era conștient de drumul pe care-o apucase, iar Hayley sigur nu știa. Însă o mamă simte astfel de lucruri, le citește pe chipul fiului ei. „La asta ne gândim cu altă ocazie”, se hotărî ea, și înjură de mama focului când nu găsi loc de parcare.

Fu nevoită să parcurgă trei străzi, și mai înjură o dată, fiindcă se simțise obligată să-și pună pantofi cu toc. Acum aveau s-o doară picioarele, iar la finalul întâlnirii va trebui să piardă și mai mult timp, schimbându-se în haine mai comode.

Detesta faptul că întârzie și că va ajunge agitată și transpirată. I-ar fi plăcut să-i fi putut pasa Stellei întâlnirea, dar nu era genul de lucru pe care să-l delege managerului. Era vorba despre casa ei, despre familia ei. De prea mult timp neglijase acest aspect.

Se opri la colț, așteptând să se schimbe semaforul.

— Roz!

Vocea îi ridică părul pe ceafă, cu această singură silabă. Expresia de pe chipul ei era rece ca un sloi de gheață când se întoarse și se uită lung… Se uită prin tânărul chipeș care se îndrepta spre ea cu pași mari, încălțat într-o pereche strălucitoare de pantofi Ferragamo.

— Mi s-a părut că tu ești. Nimeni altcineva n-ar fi atât de încântătoare și de calmă într-o după-amiază toridă.

Bărbatul cu care odinioară fusese atât de proastă încât să se mărite, îi luă mâna și exclamă:

— Arăți divin!

— Dacă nu-mi dai drumul la mână, Bryce, ai să te trezești că guști din asfalt. Și singurul care va fi pus într-o lumină proastă de o atare eventualitate vei fi tu.

Tenul bronzat al bărbatului și trăsăturile sale frumoase se înăsprira brusc.

— Am sperat că, după atâta amar de vreme, vom putea fi prieteni.

— Nu suntem și nu vom fi niciodată.

Cu o mișcare sfidătoare, Roz scoase un șervețel din geantă și-și șterse mâna pe care i-o ținuse Bryce, apoi adăugă:

— Printre prietenii mei nu se numără javrele mincinoase și adulterine.

— Cu o femeie ca tine, nu mai poate omul să greșească și să spere că va fi iertat.

— Foarte corect. Și cred că e prima oară cât ai dreptate, în toată viața ta jalnică.

Porni să treacă strada, mai mult resemnată decât surprinsă, văzându-l că-și potrivește pasul după al ei. Purta un costum gri-deschis, cu croială italiană. Canali, dacă nu greșea. Sau cel puțin aceasta fusese firma lui preferată, pe vremea când îi plătea ea facturile.

— Nu pricep de ce mai ești supărată, Roz, scumpa mea. Poate că încă mai simți ceva pentru mine.

— O, dar simt, Bryce, simt. Mai ales dezgust. Dispari, înainte să chem un polițist și să-i cer să te aresteze fiindcă nu-mi dai pace.

— Aș vrea o șansă să…

— N-ai să vezi, spuse Roz oprindu-se. Nici în viața asta, nici în cea viitoare. Zi mersi că te poți plimba încălțat cu pantofi scumpi, Bryce, și îmbrăcat nu în zeghe, ci în costume de firmă.

— N-ai nici un motiv să-mi vorbești așa. Ai obținut ce ți-ai dorit, Roz. M-ai trimis la plimbare fără nici o lețcaie.

— Socoteala include și cei cincisprezece mii, șase sute cincizeci și opt de dolari și douăzeci și doi de cenți, pe care ți i-ai transferat din contul meu, în săptămâna de dinainte să te dau afară din casă? A, am știut și de asta, îl asigură ea, văzând că îi piere orice expresie de pe față. Dar am închis ochii, fiindcă am decis că prostia trebuie plătită cumva. Acum dă-i drumul. Să nu te mai văd și să nu te mai aud, c-o să-ți pară rău.

O porni mai departe cu pași hotărâți, pe care nu-i întrerupse nici măcar insulta „Vrăjitoare frigidă”, pe care i-o aruncă el.

Dar tremura. Când ajunse la adresa căutată, îi tremurau și genunchii, și mâinile. Ura faptul că-i permisese s-o necăjească. Ura faptul că avusese o reacție văzându-l, chiar dacă reacția era furie. Deoarece furia fusese însoțită și de jenă. Îl primise în inima și-n casa ei, se lăsase vrăjită și sedusă, și mințită, și înșelată. Îi furase mai mult decât niște bani, știa asta. Îi furase mândria și, după atâta vreme, era șocată să descopere că nu și-o recuperase. Nu în întregime, oricum.

Binecuvânta interiorul răcoros al clădirii și luă liftul până la etajul al treilea. Era prea iritată să-și mai facă griji cum îi stătea părul sau să-și verifice machiajul, înainte să bată. Rămase bătând nerăbdătoare din picior, până se deschise ușa.

Bărbatul se dovedi la fel de chipeș precum îl arătaseră pozele de pe

coperta cărților, pe care în parte le citise, în parte le frunzărise înainte să-i solicite o întrevedere. Poate că blugii și cămașa cu mâneci suflecate îi dădeau un aer mai puțin îngrijit, dar per ansamblu era un ins foarte înalt și deșirat, cu o pereche de ochelari cu rame din baga, care îi alunecaseră pe nasul îngust și drept. Îndărătul lentilelor, ochii verzi priveau ușor distrați. Părul bogat și brunet îi încadra o față cu trăsături puternice și oase proeminente, pe maxilarul căreia se ghicea o vânătaie. Văzându-l desculț, simți brusc că-i e foarte cald și că e prea elegant îmbrăcată.

— Domnul doctor Carnegie?

— Eu sunt. Doamna… Harper. Îmi cer scuze, dar am cam pierdut noțiunea timpului. Intrați, vă rog. Și nu vă uitați în jur, zise el c-un mic zâmbet dezarmant. Un efect al pierderii noțiunii timpului e dezordinea pe care-o vedeți. Să mergem mai bine în biroul meu, unde am măcar scuza procesului de creație în desfășurare. Vă pot oferi ceva?

Roz remarcă accentul sudist din vocea lui, acea tărăgănare care prefăcea vocalele într-un lichid cald și dulce.

— Ceva rece, nu contează ce.

Bineînțeles că se uită în jur, în timp ce era condusă cu repeziciune în birou. Canapeaua uriașă, maro era plină cu ziare și cărți. Un teanc întreg, alături de-un ciot de lumânare albă, se afla și pe-o măsuță de cafea, care, după cum arăta, era probabil din secolul al XVIII-lea. În mijlocul unui covor turcesc superb tronau o minge de baschet și-o pereche de tenișI atât de murdari, că nici măcar băieții ei nu i-ar fi încălțat. Un perete întreg era acoperit de cel mai mare televizor pe care-l văzuse în viața ei.

Apucă, în goană, să zărească și bucătăria. Judecând după mulțimea de vase nespălate, probabil că dăduse de curând o petrecere.

— Tocmai citeam o carte, îi explică el, iar când mai ies din ea să iau aer, chestiile domestice nu-s prioritatea numărul unu. Oamenii pe care-i angajasem să facă ordine și-au dat demisia. La fel ca predecesorii lor.

— Nu-mi pot imagina motivul, răspunse Roz cu mare politețe, în vreme ce contempla biroul.

Nici urmă de loc curat, iar atmosfera duhnea a țigări. Pe pervaz se ofilea o plantă, într-un ghiveci ciobit, iar din haosul de pe masa de scris răsăreau un monitor de computer și-o tastatură ergonomică.

Bărbatul făcu loc pe scaun, aruncând totul pe jos fără prea multe fasoane.

— O clipă, spuse și ieși în goană.

Roz ridică din sprâncene la sendvișul pe jumătate mâncat și la paharul de… ceai, probabil, aflate printre celelalte gunoaie de pe birou. Era întrucâtva dezamăgită. Se întinse și aruncă o privire la

monitor. Dădu cu ochii de ecran, care înfățișa personaje de desene animate jucând baschet. Interesant.

— Sper că vă place ceaiul, spuse el intrând.

— Da, mulțumesc, replică ea, luând cana și sperând că fusese spălată cândva, în ultimul deceniu. Domnule doctor, planta aceea trage să moară.

— Care plantă?

— *Dieffenbachia*{2} de pe pervaz.

— Da? A, n-am știut că am o plantă aici, se miră el. De unde-o fi apărut? Nu pare prea sănătoasă, nu?

Luă ghiveciul și, sub privirile ei îngrozite, vru să-l arunce în coșul de gunoi de lângă birou, care și așa dădea pe dinafară.

— Dumnezeule, n-o aruncați! V-ați îngropa și pisica de vie?

— N-am pisică.

— Dați-mi-o mie, zise ridicându-se și smulgându-i ghiveciul. Moare din pricină că nu are apă, stă la căldură și nu are nici spațiu pentru rădăcini. Pământul e tare ca piatra.

Așeză ghiveciul lângă scaun și își reluă locul.

— Mă ocup eu de plantă, adăugă, încrucișându-și picioarele c-o mișcare furioasă. Domnule Carnegie…

— Mitch. Dacă vă dau planta în grijă, cred că-mi puteți spune pe nume.

— După cum v-am explicat când am luat legătura cu dumneavoastră, aș dori să vă angajez să alcătuiți o genealogie completă a familiei mele, mai ales să adunați informații despre o anume persoană.

— Da, confirmă el și se așeză, cu o figură serioasă, la birou. Iar eu am răspuns că nu fac genealogii personale, decât dacă istoria familiei în cauză îmi trezește interesul. Momentan, după cum se observă, sunt ocupat cu o carte și n-aș avea suficient timp să mă ocup de o genealogie și de-un raport.

— Nu mi-ați spus nimic de onorariu.

— Cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile.

— Atât cer avocații, observă ea cu o strângere de inimă.

— Nu durează foarte mult să alcătuiești o genealogie standard, dacă știi ce faci și unde să cauți. În majoritatea cazurilor, se rezolvă în patruzeci de ore, în funcție de generația până la care dorești să ajungi. Dacă e vorba de ceva mai complicat, putem să cădem de acord asupra unui onorariu fix, pe care să-l ajustăm ulterior. Dar după cum ziceam…

— Cred că ar fi de ajuns o perioadă de un secol.

— Nu-i mare filosofie. Iar dacă-i vorba de numai o sută de ani, v-ați descurca foarte bine și singură. Aș fi bucuros să vă ofer îndrumare. Gratis.

— Am nevoie de un expert, ceea ce sunt sigură că sunteți. Și sunt dispusă să negociez. De vreme ce v-ați găsit timp să mă primiți, cred c-ați putea să-mi ascultați povestea, înainte să mă dați pe ușă-afară.

— Nu aceasta mi-a fost intenția, o contrazise el puțin iritat. Să vă dau afară. Sigur că vă ascult. Dacă nu sunteți presată de timp cu cercetarea și raportul, v-aș putea ajuta peste câteva săptămâni.

Când ea își înclină capul, bărbatul începu să scotocească pe sub birou.

— Permiteți-mi numai să… Dar cum dracu' a ajuns asta aici?

Scoase la lumină un blocnotes îngălbenit, apoi dezgropă de pe undeva și-un pix.

— Rosalind, nu? Personajul din *Cum vă place*?

Un zâmbet îi flutură pe buze lui Roz.

— Nu, actrița Rosalind Russell. Tata era un mare admirator.

Carnegie îi scrise numele în capul paginii.

— O sută de ani, ați spus. Bănuiesc că o familie ca a dumneavoastră trebuie să aibă niște jurnale personale, documente, certificate. Și o istorie orală foarte bogată, care să acopere un secol.

— Da, oricine ar bănui la fel. Avem câte ceva, dar anumite lucruri m-au condus la concluzia că o parte din istoria orală a familiei e fie incorectă, fie incompletă. Cu toate acestea, vă pun cu mare bucurie la dispoziție documentele. Noi le-am parcurs aproape în întregime.

— Noi?

— Eu și alți membri ai familiei.

— Deci, căutați informații despre un strămoș anume.

— Nu știu sigur dacă sunt descendenta acestei femei, dar sunt sigură că a locuit în casa noastră. Și că a murit acolo.

— Aveți certificatul ei de deces?

— Nu.

— I-ați văzut mormântul? întrebă Carnegie, scriind și împingând ochelarii la loc pe nas.

— Nu. Fantoma.

Roz zâmbi senină când bărbatul clipi, năucit de răspuns.

— Oare cineva care scotocește prin istoriile familiilor nu crede în fantome?

— N-am mai întâlnit nici una până acum.

— Dacă acceptați misiunea, veți avea ocazia. Ce onorariu ați cere, domnule doctor Carnegie, să cercetați povestea unei fantome de familie și să-i aflați identitatea?

Carnegie se lasă pe spătarul scaunului, bătând ușurel cu pixul în bărbie.

— Văd că nu glumiți.

— Nu mi-aș permite, la cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile. Sunt gata să pariez că v-ar ieși o carte extrem de interesantă despre

fantoma familiei Harper, dacă am coopera.

— Sunt convins.

— Și mi se pare că vă bate gândul să aflați ce mă interesează, ca un soi de cercetare științifică. Poate c-ar trebui să vă taxez eu pe dumneavoastră.

— Trebuie să termin cartea asta, replică el cu același zâmbet larg, înainte să mă ocup de vreun alt proiect. În ciuda aparențelor să știi că, de obicei, termin ce-am început.

— Atunci, poate că ar fi foarte bine să începeți să spălați vasele.

— V-am rugat să nu vă uitați. În primul rând, permiteți-mi să vă spun că, după mine, șansele de-a avea o fantomă „chiriașă" sunt de… cam una la douăzeci de milioane.

— Pariez cu bucurie un dolar pe șansa asta, dacă vă asumați riscul celor douăzeci de milioane.

— În al doilea rând, dacă accept misiunea, voi avea nevoie de-o mulțime de documente de familie, documente personale și de permisiunea scrisă de-a cerceta datele publice despre familia dumneavoastră.

— Le veți avea.

— Aș fi dispus să renunț la onorariu pentru, să zicem, primele douăzeci de ore. Până ne lămurim cum stau lucrurile.

— Patruzeci de ore.

— Treizeci.

— Bine.

— Și aș vrea să văd casa.

— Vă invit la cină. În ce zi a săptămânii v-ar conveni?

— Nu știu. O clipă, zise și se întoarse către computer, unde tastă ceva. Marți?

— La ora șapte. Nu ținem la etichetă, dar ar fi mai bine să vă încălțați, îl sfătui ea, apoi luă planta și se ridică. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp, adăugă întinzându-i mâna.

— Chiar vreți să luați chestia aia? se interesă el.

— Categoric. Și n-am de gând să v-o înapoiez și să vă las să-i faceți de petrecanie. Știți să ajungeți la Harper House?

— Mă descurc eu. Cred c-am trecut o dată pe-acolo. Știți, spuse conducând-o la ușă, femeile cu capul pe umeri nu prea cred în stafii. Iar femeile chibzuite nu plătesc necunoscuți ca să dea de urma suspomenitelor stafii. Dumneavoastră-mi păreți și chibzuită, și cu capul pe umeri.

— Bărbații cu capul pe umeri nu locuiesc în cocini și nu-și primesc clienții în picioarele goale. Ne asumăm amândoi niște riscuri. Vă sfătuiesc să puneți niște gheață pe vânătaie. Cred că doare.

— Nu greșiți. Ticăloasa mică… începu el, dar se întrerupse. M-a lovit mingea. La baschet.

— Am înțeles. Vă aștept marți, la șapte.
— Vin negreșit. La revedere, doamnă Harper.
— Doctore Carnegie.

Bărbatul ținu ușa deschisă până ce-și satisfăcu curiozitatea. Avusese dreptate - priveliștea din spate se prezenta la fel de elegantă și de sexy ca și cea din față, și ambele mergeau de minune cu vocea ei de o frumusețe sudistă demnă. O damă de mare clasă, din creștet până-n picioare, fu verdictul, după care închise ușa.

Fantome. Clătină din cap și chicoti, strecurându-se prin neorânduiala din birou. Ce mai lovitură!

Capitolul 20

Logan studie atent micuța făptură ce se scălda în lumina soarelui. Mai văzuse bebeluși, ba chiar intrase în contact personal cu ei. În opinia lui, nou-născuții semănau cu peștii. Ochii mai ales, își spuse. Iar micuța asta avea și-o mulțime de păr negru, așa că aducea c-o ființă a mării, exotică și nepământeană. Dacă Gavin ar fi fost prin preajmă și Hayley n-ar fi putut să-i audă, i-ar fi sugerat că bebelușul în chestiune e rezultatul unei încrucișări dintre Omul Mării și Femeia Minune. Puștiul ar fi înțeles perfect.

Nou-născuții îl intimidau, mai ales felul în care se uitau țintă la tine, de parcă ar fi fost niște înțelepți care te tolerează numai până mai cresc puțin și se pot ocupa singuri de toate. Își spuse că trebuie să spună ceva mai inteligent decât remarca legată de super-eroi, fiindcă mama stătea chiar lângă el și aștepta o părere.

— Pare c-a sosit direct de pe Venus, unde iarba este albastră ca safirul, iar cerul e o cupolă stropită cu aur.

„Foarte adevărat”, își zise Logan în gând, „și mult mai poetic decât faza cu Omul Mării”.

— Vai, i-auzi ce spune! Nu te opri, îl îndemnă Hayley, împingându-l ușor cu cotul. Poți s-o iei în brațe.

— Cred c-o să aștept până mai crește.

Chicotind, Hayley o scoase pe Lily din marsupiu.

— Ditamai bărbatul n-ar trebui să se teamă de-un pumn de fetiță. Poftim, dar ai grijă să-i sprijini capul.

— Pentru o făptură așa de mică, are picioare foarte lungi.

Care îl și lovi ușor, când o luă de la maică-sa.

— E frumoasă foc. Seamănă cu tine.

— Nici nu-mi vine să cred că e a mea, spuse Hayley jucându-se cu căciulița lui Lily, apoi își impuse să se oprească. Acum pot să deschid cadoul?

— Sigur. E bine pentru ea să stea la soare?

— Coacem bebelușul, răspunse Hayley, trăgând de panglica roz cu care era legată cutia pe care Logan o așezase pe masa din curte.

— Poftim?

— Are un pic de icter, soarele o să-i prindă bine. Stella spune că și Luke era la fel, și că îl scoteau la soare de câteva ori pe zi, îl lămuri ea, apoi începu să desfacă hârtia de împachetat. Am impresia că ea și Roz

sunt experte în materie de bebeluși. Știu răspunsul la orice întrebare. Eu și Lily avem mare noroc.

Trei femei și-un bebeluș. Logan își imagina că nici nu apuca Lily să râgâie puțin, că una din ele se și repezea s-o ia în brațe.

— Logan, tu ce crezi: lucrurile se întâmplă pentru că trebuie să se întâmple, sau pentru că ai vrut tu să se întâmple?

— Cred că vrei să se întâmple, pentru că trebuie să se întâmple.

— M-am tot gândit. Ai o grămadă de timp de gândire, când te trezești de două, trei ori pe noapte. Voiam… simțeam că trebuie să plec, atunci când am părăsit Little Rock, și am pornit-o încoace sperând că Roz îmi va oferi o slujbă. Aș fi putut, la fel de bine, să mă îndrept spre Alabama. Am rude mai apropiate acolo, rude de sânge. Dar am venit la Roz, și cred că aici trebuia să ajung. Cred că aici trebuia să se nască Lily, în preajma Stellei și a lui Roz.

— Am fi avut cu toții de pierdut, dacă ți-ai fi îndreptat mașina în altă direcție.

— Simt că am o familie aici. După moartea tatei, mi-a lipsit asta. Vreau ca Lily să aibă o familie. Cred… știu că ne-am fi descurcat și singure, dar vreau mai mult pentru ea. O viață mai bună.

— Copiii schimbă totul.

Pe chipul lui Hayley înflori un zâmbet.

— Așa este. Nu mai sunt cea de acum un an, nici măcar cea de acum o săptămână. Sunt mamă, zise și, îndepărtând și restul de hârtie, scoase o exclamație pe care Logan o catalogă drept tipic feminină. Vai, ce păpușă dulce! Și atât de moale!

O scoase din cutie și-o ținu în brațe, așa cum Logan o ținea pe Lily.

— E cât ea de mare.

— Nu pentru mult timp. E atât de roz și drăgălașă. Ia uite ce pălăriuță are!

— Dacă tragi de pălăriuță, începe să cânte.

— Serios?

Încântată, Hayley trase de pălăriuța trandafirie și ascuțită și se auzi un cântec de leagăn.

— E perfectă! exclamă ea și-l sărută pe Logan. Lui Lily o să-i placă la nebunie. Mulțumim.

— Mi-am zis că o fetiță n-are niciodată destule păpuși.

Logan aruncă o privire peste umăr la ușa grădinii, care se deschisese cu zgomot. Parker se chinui să țină pasul cu doi băieți care alergau și chiuiau. Odinioară fuseseră și ei micuți, își dădu el seama cu o tresărire. Micuți cât să încapă în scobitura unui braț, neajutorați ca… ca un pește scos din apă.

Puștii se năpustiră spre Logan, în timp ce Parker, cuprins de fericirea libertății, alerga în cerc.

— Ți-am văzut camionul, vesti Gavin. Mergem cu tine la lucru?

— Am închis taraba pe ziua de azi.

Băieții se bosumflară, efectul comic și faptul că-i văzu așa făcându-l pe Logan să-și schimbe planurile de weekend.

— Dar mâine trebuie să construiesc un spalier, la mine în curte. Aș avea nevoie de vreo doi sclavi de duminică.

— Ne oferim noi, zise Luke trăgându-l pe Logan de pantaloni. Știu și ce e un spalier. Este ceva pe care cresc plante.

— Perfect, m-am făcut cu doi sclavi pe cinste. Să vedem ce părere are mama.

— Nu se supără, că oricum trebuie să muncească dacă Hayley e în cuaternal.

— Concediu maternal, îl corectă ea.

— M-am prins.

— Pot s-o văd? se rugă Luke, trăgând iar de haine.

— Sigur.

Cu Lily în brațe, Logan se lăsă pe vine.

— E tare micuță, nu?

— Încă nu știe să facă nimic, spuse Gavin încruntându-se gânditor și bătând-o ușurel pe Lily pe obraz. Doar plânge și doarme.

Luke se aplecă spre urechea lui Logan și-i șopti conspirativ:

— Hayley îi dă de mâncare lapte de la sân.

Cu o figură admirabil de serioasă, Logan încuviință din cap.

— Cred c-am auzit și eu asta pe undeva. Este destul de greu de crezut.

— Pe cuvânt că-i adevărat. De asta au sâni. Fetele. Băieții n-au fiindcă nu fac lapte, oricât de mult ar bea.

— Aha. Așa se explică.

— Domnul Kelso cel gras are sâni, comentă Gavin, iar frate-său izbucni în râs.

Stella se apropie de ușă și-l văzu pe Logan ținând copilul, flancat de băieții ei. Toți zâmbeau cu gura până la urechi. Lumina soarelui se cernea printre frunzele roșii ale unui arțar, căzând într-un joc de lumini și umbre pe pardoseala de piatră. Crinii înfloriseră, într-un carnaval de culoare și siluete exotice. Le simțea parfumul, amestecat cu cel al primilor trandafiri, al ierbii proaspăt cosite și al verbinei. Auzi cântecul păsărilor și șoaptele amestecate cu chicoteli ale băieților, muzica delicată a clopoțeilor de vânt atârnați de o creangă a arțarului. Țintuită locului de impresia că tocmai păși într-un tablou, îi scăpă o exclamație. Poate cu voce tare, fiindcă Logan se întoarse către ea. Când li se întâlniră privirile, rânjetul tâmp de pe buzele lui se prefăcu într-un zâmbet destins și cald.

Părea mult prea mare, cum stătea ghemuit acolo, își spuse ea. Prea mare, prea dur cu bebelușul acela în brațe, prea masculin între cei doi băieți ai ei. Și foarte… seducător, într-un fel. Bronzat, atletic și

puternic. Locul lui era într-o pădure, croindu-și drum pe un teren stâncos, nu aici, în această scenă elegantă, cu flori ce înmiresmează aerul și cu un copil în brațe.

Logan se ridică și se îndreptă spre ea.

— E rândul tău.

— O, iată-te, fetiță frumoasă ce ești, zise Stella, întinzând brațele după Lily. Aici erai.

Își lipi buzele de fruntea micuței și inspiră adânc, apoi o întrebă pe Hayley:

— Cum a fost azi?

— Tare cumințică. Uite, Stella, uite ce i-a cumpărat Logan!

Da, tipic feminin, medită Logan în vreme ce Stella, la vederea păpușii, scoase o exclamație aproape identică.

— Ce drăgălașă e!

— Și fii atentă aici!

Hayley trase de pălărie și cântecul începu.

— Mami, mami!

Luke îl abandonase pe Logan și acum trăgea de hainele maică-sii.

— Stai puțin, puiule.

Mai vorbiră despre păpușă și despre Lily, în timp ce Luke se tot foia și-și dădea ochii peste cap.

— Cred că eu și Lily ar trebui să tragem un pui de somn.

Hayley o strecură pe Lily în marsupiu și-o ridică, odată cu păpușa.

— Mulțumesc încă o dată, Logan. A fost tare drăguț din partea ta.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Ai grijă de tine!

— Păpușile sunt nașpa, declară Gavin, însă fu destul de politicos să aștepte până ce Hayley intră în casă.

— Serios? făcu maică-sa, întinzându-se și trăgându-i cozorocul șepcii pe ochi. Și omuleții ăia de pe rafturile și de pe birourile voastre ce-or fi?

— Alea nu-s păpuși! exclamă Gavin, pe cât de îngrozit reușea să fie un băiețel de opt ani. Sunt figurine. Zău, mami!

— Mă scuzi.

— Vrem să fim sclavi de duminică și să construim un spalier, o anunță Luke, trăgând-o de mână ca s-o facă atentă. OK?

— Sclavi de duminică?

— Construiesc mâine un spalier, o lămuri Logan. Mi-ar prinde bine niște ajutoare, și ei s-au oferit voluntari. Am auzit că muncesc pe sendvișuri și înghețată pe băț.

— Eu plănuiam să-i iau cu mine la serviciu mâine.

— Un spalier, mami, făcu Luke privind rugător la ea, de parcă i se oferise ocazia să construiască o navetă spațială și să zboare cu ea pe Pluto. N-am mai construit niciodată unul.

— Mă rog…

— De ce nu împărțim timpul ei? sugeră Logan. Tu îi iei cu tine dimineață, iar eu o să vin după ei, pe la amiază.

Stellei i se strânse stomacul. Suna atât de firesc. De parcă ar fi fost părinții lor. De parcă ar fi alcătuit o familie. Ca de undeva, din depărtare, acoperind bâzâitul din urechile ei, îi auzi pe băieți milogindu-se și rugând-o.

— Fie, așa facem, reuși să rostească. Dacă ești sigur că nu-ți încurcă planurile.

Logan tresări la auzul tonului încordat și foarte politicos.

— Dacă mă încurcă, îi trimit la joacă. Așa, ca acum. Băieți, ia găsiți câinele ăla și vedeți ce pune la cale! Vreau să vorbesc un minut cu mama voastră.

Gavin făcu o mutră dezgustată.

— Haide, Luke. Probabil că vrea s-o sărute.

— Doamne, n-am nici un secret față de băiatul ăsta.

Îi ridică bărbia cu degetele, o sărută și-o urmări cum se uită la el.

— Bună, Stella.

— Bună, Logan.

— Ai de gând să-mi spui ce-ți umblă prin minte, sau trebuie să ghicesc?

— O mulțime de lucruri. Și nimic deosebit.

— Arătai ca trăsnită când ai ieșit din casă.

— „Ca trăsnită”… Iată o expresie pe care n-o auzi chiar în fiecare zi.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin noi doi.

— Bine.

— Vrei să știi de ce-am venit pe-aici, în după-amiaza asta?

— Să-i aduci lui Lily o păpușă.

Se plimbau împreună pe una dintre alei. Stella îi auzea pe băieți jucându-se cu câinele. O vreme n-o să aibă nevoie de supraveghere.

— Da, și ca să văd dacă pot să mă lipesc de ceva de mâncare de la Roz, o strategie mai complicată de-a lua masa cu tine. Nu-mi fac iluzii că voi reuși să te iau de lângă bebeluș prea curând.

Se văzu nevoită să zâmbească.

— Se pare că nici eu n-am secrete. E așa de distractiv să ai un nou-născut în casă. Dacă izbutesc să o fur de lângă Hayley - și să câștig bătălia cu Roz - pot să mă joc cu ea așa cum te-ai juca… cu o păpușă. Toate hăinuțele acelea adorabile… Cum n-am avut o fiică, n-am bănuit niciodată că te poți îndrăgosti de rochițe.

— Când te-am întrebat dacă Lily te-a făcut să-ți dorești încă un copil, te-ai panicat.

— Nu m-am panicat.

— Te-ai speriat, să zicem. De ce?

— Nu-i o reacție chiar surprinzătoare la o femeie de vârsta mea, care are doi copii măricei.

— Aha. Te-ai speriat și când am spus că vreau să-i iau pe băieți la mine mâine.

— Nu, dar plănuisem să…

— Nu te mai ascunde după deget, Roșcato.

— Lucrurile merg foarte repede, și-ntr-o direcție în care nu plănuisem să se îndrepte.

— Dacă plănuiești fiecare pas, poate c-ar trebui să-ți desenez o hartă!

— Pot să-mi desenez și singură, și n-are rost să te superi. Tu ai întrebat.

Stella se opri lângă o tulpină de floarea-pasiunii, care crescuse în neștire.

— Impresia mea era că, în sud, lucrurile se mișcă mai încet.

— M-ai scos din fire, de cum te-am văzut.

— Mersi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci, continuă el. Erai ca o mâncărime între omoplați. Singurul loc în care nu poți ajunge să te scarpini, oricât te-ai contorsiona. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să meargă încet. În general, nu văd rostul grabei. Dar știi, Stella, nu te îndrăgostești după un calendar. Iar eu m-am îndrăgostit de tine.

— Logan.

— Văd că asta te-a băgat în sperieți. Bănuiesc că-s două motive la mijloc. Unu, nu simți nimic pentru mine și te temi să nu mă rănești. Sau simți foarte multe, și asta te sperie.

Logan rupse o floarea pasiunii cu petalele albe și filamentele albastre, și-o prinse în părul ei ondulat. Un gest romantic, în puternic contrast cu furia din vocea lui.

— Eu aleg a doua variantă. Nu numai fiindcă îmi convine, ci și pentru că știu ce ni s-a întâmplat când te-am sărutat.

— Simplă atracție. O chestiune de chimie.

— Știu care-i diferența, fir-ar să fie! zise el, luând-o de umeri și ținând-o nemișcată. Și tu știi. Pentru că am mai trecut amândoi prin asta. Am mai iubit și în trecut, așa că știm diferența.

— Poate că e corect, poate că e adevărat. Și reprezintă o parte din motivele pentru care lucrurile merg prea departe, prea repede, spuse ea prinzându-l de antebraț, simțindu-i întreaga forță și voință. Îl știam pe Kevin de un an, înainte ca relația noastră să devină serioasă. Și a mai trecut un an înainte să începem să vorbim despre viitor.

— Eu și Rae am avut cam tot atâta timp. Și iată-ne ajunși aici, Stella. Tu din pricina unei tragedii, eu, dintr-o întâmplare. Suntem amândoi conștienți că nu există garanții, indiferent cât de bine și cât timp plănuim totul.

— Nu, nu există. Dar acum nu-i vorba doar de mine. Trebuie să mă gândesc și la alții.

— Ești o ofertă la pachet, zise frecându-i brațele și trăgându-se un pas înapoi. Nu sunt tont, Stella. Și sunt în stare să mă împrietenesc cu băieții, numai ca să te cuceresc. Dar adevărul e că țin la ei. Îmi place să-i am în preajmă.

— Știu, spuse ea strângându-l ușor de braț și relaxându-se. Știu. Îmi dau seama când cineva se preface. Nu-i vorba de tine. Ci de mine.

— Ce prostii poți spune!

— Ai dreptate, dar se întâmplă să fie adevărul. Știu cum e să fii copil și să-ți vezi mama trecând de la un bărbat la altul. Nu e cazul nostru, se grăbi ea să tempereze un nou val de furie ce i se ghicea pe față lui Logan. Știu și asta. Dar viața mea gravitează acum în jurul băieților. Trebuie să graviteze în jurul lor.

— Și nu crezi că asta ar putea fi valabil și pentru mine? Dacă îți imaginezi că nu le-aș putea fi un tată bun, fiindcă nu-s copiii mei biologici, atunci problema chiar e la tine.

— Cred că e nevoie de timp să…

— Știi cum faci o plantă puternică, sănătoasă ca asta să sporească și să devină și mai puternică?

Și arătă cu degetul spre floarea pasiunii.

— Poți să sădești o tulpină și obții noi fructe și flori. Dacă o altoiești, devine mai puternică și poate obții un nou soi.

— Da, însă e nevoie de timp.

— Undeva tot trebuie să începi. Nu-i iubesc pe băieți așa cum îi iubești tu, dar știu că aș putea să-i iubesc și eu la fel, dacă îmi dai o șansă. Vreau o șansă. Vreau să ne căsătorim.

— Doamne, nu pot… Noi nu…

Își apăsă pieptul cu podul palmei, în dreptul inimii, și inspiră adânc. Dar aerul părea să nu ajungă până în plămâni.

— Căsătorie. Logan, nu pot să respir.

— Bun. Asta înseamnă că ai să taci măcar cinci minute. Te iubesc. Vă vreau, pe tine și pe băieți, în viața mea. Dacă mi-ar fi sugerat cineva, acum câteva luni, c-am să vreau să-mi iau pe cap o roșcată năzuroasă și doi puști gălăgioși, aș fi râs să mă prăpădesc. Dar acum, uită-te și tu. Aș propune să locuim împreună o vreme, până te obișnuiești, dar știu că n-ai vrea. Așa că nu văd de ce nu ne-am căsători pur și simplu, și să ne trăim viața.

— Așa, pur și simplu, îngăimă ea. De parcă ai cumpăra pur și simplu o camionetă nouă?

— O camionetă are o garanție mai bună decât o căsătorie.

— Atâta romantism mă amețește.

— Pot să mă duc să cumpăr un inel și să îngenunchez în fața ta. Așa-mi făcusem planul, însă uite cum a ieșit. Mă iubești și tu, Stella.

— Încep să mă întreb de ce.

— Tot timpul te-ai întrebat de ce. Nu m-ar deranja dacă te-ai

întreba și-n continuare. Am putea avea o viață frumoasă împreună. Pentru noi doi. Pentru băieți, adăugă tresărind la auzul pocnetului scos de bâta de plastic care lovise mingea. Nu pot fi tatăl lor adevărat, dar m-aș strădui să fiu un tată bun. Nu i-am rănit niciodată. Nici pe tine. Te-am scos din sărite, te-am necăjit, dar nu v-aș face rău nici unuia dintre voi.

— Știu. Nu te-aș iubi dacă n-ai fi un om bun. Și ești un om foarte bun. Dar… căsătorie? Nu știu dacă ăsta e răspunsul potrivit pentru tine sau pentru mine.

— Mai devreme sau mai târziu, tot o să te conving.

Se apropie din nou de ea și-i răsuci o șuviță de păr pe degete, într-o schimbare fulgerătoare de dispoziție.

— Dacă va fi mai devreme, o să hotărăști singură cum să decorăm camerele goale din casa aia mare. Mă gândesc să aleg una și să mă apuc de ea, într-o zi mai ploioasă.

— Lovitură sub centură, zise ea mijind ochii.

— Orice strategie e bună, dacă funcționează. Fii a mea, Stella. Haide să fim o familie, spuse el sărutând-o.

— Logan.

Inima o împingea spre el, deși corpul se retrăgea.

— Să facem un pas înapoi și să ne gândim. Familia e numai o parte. Te-am văzut când o țineai în brațe pe Lily.

— Și?

— Mă apropii de treizeci și cinci de ani, Logan. Am un băiat de opt ani și altul de șase. Am o meserie care îmi răpește mult timp. O carieră la care nu renunț. Nu știu dacă mai vreau alți copii. Tu n-ai avut nici unul niciodată, și ai merita să ai.

— M-am gândit la asta. Un copil cu tine ar fi minunat, dacă ne hotărâm împreună că asta ne dorim. Dar, așa cum stau lucrurile, mi se pare că mă aleg cu un bonus. Tu și doi băieți grozavi, care sunt deja crescuți și educați. Nu trebuie să știm chiar tot ce se va întâmpla, Stella. Nu vreau să știu fiece detaliu. Trebuie numai să știu că te iubesc și că-i vreau și pe ei.

— Logan.

„Este vremea să apelăm la gândirea rațională”, se decise ea.

— Trebuie să discutăm serios și pe îndelete. Nici nu ne-am prezentat familiile încă.

— Asta se rezolvă ușor, mai ales în privința alor tăi. Îi invităm la masă. Alege o zi.

— Casa nu e mobilată!

Stella își auzi tonul ascuțit și se strădui iarăși să se calmeze.

— Nu contează.

— Pentru mine, contează. Ideea este că sărim peste niște etape esențiale.

Iar în clipa aceea, în mintea ei se învălmășeau toate. Căsătorie, noi schimbări în viața băieților, posibilitatea unui nou copil. Cum să ții pasul?

— Spui că vrei să adopți doi copii, dar nici nu bănuiești cum e să trăiești sub același acoperiș cu doi băieți mici.

— Roșcato, am fost și eu de vârsta lor. Îți fac o propunere: pune mâna și scrie-mi o listă cu etapele astea esențiale. O să le parcurgem în ordine, dacă altfel nu se poate, dar vreau să-mi spui, aici și acum, dacă mă iubești.

— Am aflat asta deja de la tine.

Logan o cuprinse de mijloc, o trase spre el și-o îmbrățișă într-un fel care-o făcu să se cutremure.

— Spune-mi.

Știa, își dădea seama ce pas uriaș era pentru ea să spună cuvintele acelea? Cuvinte pe care nu i le mai spusese nici unui bărbat, în afară de cel pe care-l pierduse. Iar el o privea în ochi, așteptând o simplă confirmare a ceva ce știa deja.

— Te iubesc. Cu adevărat, însă…

— Deocamdată mă mulțumesc cu atât, o opri Logan, sărutând-o și străduindu-se să calmeze furtuna de emoții ce-i vuia în piept. Fă lista, Roșcato, o îndemnă trăgându-se un pas înapoi. Și gândește-te în ce culoare să zugrăvim pereții din living. Spune-le băieților că ne vedem mâine.

— Dar… nu ziceai că rămâi la cină?

— Am puțină treabă, îi răspunse el în timp ce se îndepărta. La fel și tu. Trebuie să-ți faci griji în legătură cu mine, îi aruncă peste umăr.

*

O parte din treabă era să-și descarce furia. Când o ceruse pe Rae în căsătorie, nu fusese o surpriză pentru nimeni. Ea acceptase pe loc și cu mult entuziasm. Și uite unde ajunseseră… Dar mândria unui bărbat nu poate să nu sufere atunci când femeia pe care-o iubește și alături de care dorește să-și petreacă restul vieții îi întâmpină fiece mișcare cu o stavilă de logică încăpățânată.

Se antrenă la sală o oră întreagă, transpirând și bând o grămadă de apă, blestemând ziua în care îl lovise ghinionul de-a se îndrăgosti de-o roșcată înțepată. Mă rog, era la fel de adevărat că nu s-ar fi îndrăgostit de ea dacă n-ar fi fost mândră, căpoasă și inteligentă. Iar asta însemna că era numai vina ei. Fusese fericit înainte să apară ea. Casa nu-i păruse niciodată goală înainte să pășească ea acolo. Ea și copiii ei guralivi. Când se mai oferise el voluntar să petreacă o prețioasă zi de sâmbătă liberă, o sâmbătă de singurătate în propria casă, în compania unor pușți care aleargă de colo-colo și se vâră în belele? La dracu'.

Trebuia să iasă și să cumpere niște înghețată pe băț.

Nu mai avea scăpare, își dădu singur verdictul în timp ce intra la duș. Nu alesese deja locul din grădină unde să instaleze niște leagăne? Nu schițase deja un prim plan pentru o căsuță în copac? Începuse să gândească precum un adevărat tată.

Poate că-i plăcuse s-o țină pe Lily în brațe, dar să aibă un copil al lui era altceva. De unde să știe oricare dintre ei cum se vor simți peste un an? „Lucrurile se întâmplă", își zise, amintindu-și de cuvintele lui Hayley, „pentru că trebuie să se întâmple. Pentru că vrei tu să se întâmple, fir-ar să fie", se corectă el trăgându-și o pereche de blugi curați. Și avea de gând să pună lucrurile în mișcare.

Peste un sfert de oră, după ce-și aruncase un ochi în cartea de telefon, era în mașină și gonea spre Memphis. Părul nici nu i se uscase încă.

*

Will tocmai sorbise din cafeaua fără cofeină și gustase din felioara de prăjitură cu lămâie pe care Jolene se milostivise să i-o dea, când auzi o bătaie la ușă.

— Acum cine dracu' o mai fi?

— Nu știu, dragă. Poate c-ar trebui să mergi să deschizi.

— Dacă e cineva care vrea prăjitură, atunci vreau și eu o porție mai mare.

— Dacă a venit puștiul soților Bowers să tundă iarba, spune-i că am două doze de cola în frigider.

Will deschise, dar în prag nu era băiețelul familiei Bowers, ci un bărbat lat în umeri și încruntat. Instinctiv, Will se plasă în deschizătura ușii ca să-i taie calea.

— Vă pot fi de folos cu ceva?

— Mda. Mă numesc Logan Kitridge și tocmai am cerut-o de nevastă pe fiica dumitale.

— Cine este, dragă? întrebă Jolene aranjându-și părul. Măi să fie, e Logan Kitridge! Ne-am întâlnit o dată sau de două ori, la Roz. Dar mai demult. O cunosc nițel și pe maică-ta. Intră!

— Zice c-a cerut-o de nevastă pe Stella.

— Serios?! exclamă ea, înveselindu-se dintr-odată și privindu-l cu ochii mari, plini de o curiozitate avidă. Vai, dar e minunat! Vino în bucătărie să-ți dau o felie de prăjitură.

— N-a zis și dacă Stella a acceptat, observă Will.

— Dar de când o știi dumneata pe Stella să spună ceva lămurit? întrebă Logan, iar Will îi răspunse c-un rânjet.

— Așa-i fata mea, recunosc.

Se așezară tustrei, mâncară prăjitură, băură cafea și se învârtiră în

jurul subiectului, sporovăind despre mama lui Logan, Stella și bebeluș. În final, Will se lăsă pe spătar și zise:

— Deci, ar trebui să mă interesez cum intenționezi să-i întreții pe fiică-mea și pe nepoți?

— Dumneata să-mi spui. Ultima dată când am răspuns la întrebarea asta, tatăl fetei m-a perpelit vreo doi ani. La vârsta mea, nu credeam că mai e cazul.

— Sigur că nu mai e, îl asigură Jolene, plesnindu-și ușor soțul peste braț. Te tachinează. Stella se poate întreține singură, iar băieții nu duc lipsă de nimic. Iar tu n-ai fi venit încoace cu mutra asta furioasă, dacă n-ai iubi-o. O întrebare, dacă nu te superi, ar fi cum te simți în calitate de viitor tată vitreg.

— La fel cum te simți dumneata, fiindu-le bunică vitregă. Și dacă am noroc, mă vor iubi cum vă iubesc pe voi. Știu că le place să-și petreacă timpul aici și-am auzit că buni Jo face niște biscuiți la fel de gustoși ca ai lui David. Ăsta da, compliment.

— Ținem foarte mult la ei, spuse Will. Stella îi iubește ca pe ochii din cap. La fel îl iubea și Kevin. Un om tare bun.

— Poate misiunea mi-ar fi fost mai ușoară, dacă n-ar fi fost așa. Dacă ar fi fost un ticălos de care Stella ar fi divorțat, în loc să fie un om de treabă, care a murit de tânăr. Nu știu, fiindcă situația e alta. Mă bucur pentru ea că a avut un bărbat bun și-o căsnicie fericită, mă bucur că băieții au avut un tată minunat, care i-a iubit. Pot trăi cu fantoma lui între noi, dacă asta era întrebarea. De fapt, îi sunt recunoscător.

— O atitudine foarte inteligentă, aprobă Jolene, bătându-l ușurel pe mână. Și vădește că ești un om de caracter. Nu-i așa, Will?

Scoțând un sunet greu de interpretat, Will se trase de buza de jos.

— Dacă o iei pe fiică-mea de soție, mă aleg cu amenajări în grădină la preț de familie?

Lui Logan i se lăți pe față un zâmbet larg.

— Le includem în ofertă.

— M-am tot gândit să redecorez curtea interioară.

— E prima dată când aud, mormăi Jolene.

— Am văzut la o emisiune de bricolaj cum puneau pavele ca să obțină un model ca un os de pește. Mi-a plăcut cum arăta. Te-ai pricepe?

— Am mai făcut vreo câteva lucrări similare. Pot să-mi arunc un ochi chiar acum.

— Ar fi grozav, zise Will și se ridică de la masă.

Capitolul 21

Stella rumegă cele spuse, întoarse totul pe toate părțile și își făcu griji. Era pregătită să se lanseze într-o nouă discuție despre avantajele și dezavantajele căsătoriei, când apăru Logan să-i ia pe băieți. Știa că era supărat pe ea. Poate și rănit în amorul propriu. Cumva însă, era sigură că - undeva în preajma amiezii - va veni să-i ia pe băieți, așa cum le promisese în ajun. O bilă albă pentru că se ținea de cuvânt, decise ea. Putea, și chiar avea încredere că puștii erau în siguranță cu el.

Se vor certa, fără îndoială. Erau amândoi prea încordați ca să poarte o discuție calmă și rațională despre un subiect atât de delicat. Dar n-ar fi deranjat-o o ceartă, fiindcă era un prilej foarte bun ca toate faptele și sentimentele să iasă la iveală. Avea nevoie și de unele, și de celelalte, ca să ia o decizie corectă pentru toată lumea.

Însă când Logan dădu de ei în locul unde-i convinsese pe băieți să-și depoziteze cărucioarele stricate - douăzeci și cinci de cenți căruciorul -, era într-o dispoziție foarte plăcută, ba chiar luminoasă.

— Gata de muncă grea? îi întrebă el.

Cu strigăte de aprobare, copiii părăsiră cărucioarele pentru niște activități mai interesante. Luke îi arătă plin de mândrie ciocanul de plastic pe care-l atârnase de pantalonii scurți.

— O să ne fie de folos. Îmi plac bărbații care-și cară singuri uneltele. Îi aduc înapoi mai încolo.

— Pe la ce oră crezi că…

— Asta depinde de rezistența lor la munca grea, răspunse Logan ciupindu-i bicepșii lui Gavin. Pe ăsta cred că-l pot munci o zi întreagă.

— Uite-i și pe-ai mei! Uite-i și pe-ai mei! strigă Luke încordându-și brațul.

După ce dăduse curs rugăminții băiatului și fluierase admirativ, își luă rămas-bun de la Stella.

— Ne vedem.

Și plecară.

Stella rămase să rumege, să întoarcă totul pe toate părțile și să-și facă griji până seara. Ceea ce, nefiind lipsită de inteligență, își dădu seama că era exact ce-și dorea el.

Când se întoarse de la muncă, în casă domnea o liniște nefirească.

Nu era convinsă că-i plăcea asta. Făcu un duș ca să scape de ultimele urme ale zilei, se jucă cu bebelușul, bău un pahar de vin și bătu camera în lung și-n lat, până se auzi telefonul.

— Alo?

— Bună ziua. Sunteți Stella?

— Da, cine…

— Sunt Trudy Kitridge, mama lui Logan. Mi-a spus să vă sun, că vă întoarceți de la serviciu cam pe la ora asta.

— Eu… ăăă…

„Doamne, Dumnezeule, mama lui Logan!”

— Ne-a spus mie și lui taică-său că v-a cerut în căsătorie. Am rămas stană de piatră.

— Da, și eu. Doamnă Kitridge, încă nu am hotărât… eu încă nu am hotărât… nimic.

— O femeie are dreptul la ceva timp de gândire, nu-i așa? Te previn, scumpa mea, că băiatul meu e tare încăpățânat, odată ce-și pune ceva în minte. Spunea că ai vrut să-i cunoști familia, înainte să zici da sau nu. Cred că e tare drăguț din partea ta. Sigur, locuind aici, nu-i tocmai simplu să ne vedem, nu? Dar o să ne întoarcem de sărbători, să-l vedem pe Logan de Ziua Recunoștinței, apoi pe fiica noastră, de Crăciun. Avem nepoți în Charlotte, știi? Așa că e musai să-i vizităm de Crăciun.

— Firește.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să spună. Și cum să aibă, dacă fusese luată total pe nepregătite?

— Apoi, Logan mi-a mai zis că ai doi băieței. Zice că-s tare năzdrăvani. Cine știe, poate c-o să avem nepoței și-n Tennessee!

— Oh…

Nimic n-ar fi putut s-o înduioșeze mai mult.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să spuneți asta. Nici nu i-ați cunoscut încă, sau pe mine, și…

— Vă cunoaște Logan, iar eu mi-am crescut băiatul să știe ce vrea. Vă iubește pe toți trei, așa că vă vom iubi și noi. Înțeleg că lucrezi pentru Rosalind Harper.

— Da. Doamnă Kitridge…

— Ei, spune-mi Trudy, te rog. Cum vă împăcați?

Stella se trezi că poartă o conversație de douăzeci de minute cu mama lui Logan, care-o năuci, o amuză, o emoționă și-o stoarse de puteri. La final, se așeză fără vlagă pe canapea, de parcă ar fi fost victima unei ambuscade. Apoi, auzi camionul lui Logan.

Trebui să se stăpânească să nu se repeadă la ușă, fiindcă el exact la asta se aștepta. Se instală în salonul de la intrare, cu o revistă de grădinărit și cu câinele sforăind la picioare, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Poate c-o să-i pomenească, așa, ca din întâmplare, că a

vorbit cu mama lui la telefon. Sau poate că nu, ca să-l fiarbă puțin în suc propriu. Și, da, bine, fusese foarte drăguț și atent din partea lui să aranjeze convorbirea asta, dar, pentru numele lui Dumnezeu, n-ar fi putut s-o prevină, ca să nu-și petreacă primele cinci minute bâlbâindu-se ca o idioată?

Copiii intrară cu eleganța unui batalion de infanterie, în marș forțat.

— Am construit un spalier întreg, o anunță Gavin, care, murdar și transpirat, se repezi să-l ia în brațe pe Parker. Și-am plantat chestiile care or să crească pe el.

— Carol Jesmint.

— Iasomie de Carolina, traduse Stella pronunția încâlcită a lui Luke. Frumoasă alegere.

— Și m-am ales cu o așchie, o anunță el întinzând o mânuță murdară ca să-i arate plasturele. Una mare. Am crezut c-o s-o scoatem cu cuțitul. Dar bine că n-a fost nevoie.

— Oho, ai fost foarte aproape. Hai să dăm cu puțin dezinfectant.

— M-a dat Logan. Și n-am plâns. Și-am mâncat sendvișuri-submarin, dar Logan zice că sunt pentru băieți săraci, dar nu înțeleg de ce, fiindcă au o grămadă de chestii înăuntru. Și-am mâncat și înghețată pe băț.

— Și ne-am dat cu roaba! preluă Gavin din zbor. Și-am lucrat cu un ciocan adevărat!

— Mamăăă, dar ați avut o zi plină. Logan nu intră?

— Nu, zicea că are treabă. Uite!

Gavin scotoci prin buzunare și scoase o bancnotă de cinci dolari, mototolită.

— Ne-a dat la fiecare câte una. A zis c-am lucrat așa de bine, că am devenit muncitori ieftini, în loc de sclavi.

Stella nu se mai abținu și izbucni în râs.

— Ați promovat, nu glumă. Felicitări! Acum, la duș.

— Pe urmă o să mâncăm ca porcii, zise Luke luând-o de mână. Așa a zis Logan, la prânz.

— Mai bine utilizați vocabularul ăsta numai când sunteți la muncă.

Cât dură baia și în timpul cinei, nu mai vorbiră decât de Logan și de cum își petrecuseră ziua. Apoi, fură prea rupți de oboseală ca să mai profite de ora în plus pe care-o aveau la dispoziție sâmbăta seara. La nouă, deja dormeau buștean și, pentru prima dată după multă vreme, Stella se trezi că n-are nimic de făcut. Încercă să citească, să lucreze, dar nu se putea concentra. Se bucură s-o audă pe Lily agitându-se.

Intrând în hol, o zări pe Hayley ducându-se s-o liniștească pe fetiță.

— Îi e foame. M-am gândit să stau în salon și să mă uit la televizor, cât îi dau să mănânce.

— Te deranjează dacă-ți țin de urât?

— Deloc. M-am simțit singură azi, cu David care-a plecat pe lac, în

weekend, și cu tine și Roz, la serviciu. Băieții au fost și ei plecați…

Se așeză, își desfăcu bluza și-o puse pe Lily să sugă.

— Așa. Este mai bine, nu-i așa? Am pus-o într-un marsupiu drăguț pe care l-am primit la petrecere, și ne-am plimbat împreună.

— Vă face bine amândurora. La ce vrei să te uiți?

— La nimic, de fapt. Voiam să aud voci.

— Ce-ai zice de-a mea?

Roz intră în salon și se duse la Lily să-i zâmbească.

— Am vrut s-o văd puțin. Ia te uită ce ocupată e!

— E bine că are poftă de mâncare, spuse Hayley. Mi-a zâmbit astăzi. Știu ce se spune, că-s gaze, dar…

— Ce știe lumea? spuse Roz, trântindu-se pe-un scaun. Văd ei ce-i în mintea unui bebeluș?

— Logan m-a cerut în căsătorie.

Nu știa de ce trântise asta așa, dintr-odată. Nu-și dăduse seama că vorbele se înghesuiau pe limbă și voiau să iasă.

— Măiculiță! explodă Hayley și trebui imediat s-o liniștească pe Lily și să coboare tonul. Când? Cum? Unde? E grozav! E o veste fantastică! Spune-ne tot.

— Nu-s prea multe de spus. Ieri m-a cerut.

— După ce-am intrat să pun copilul în pătuț? Știam eu că plutea ceva în aer.

— Nu cred că plănuise nimic. S-a întâmplat, pur și simplu. Pe urmă s-a supărat când i-am atras atenția că, din motive foarte raționale, n-ar trebui să ne grăbim să luăm o decizie.

— Care motive? se miră Hayley.

— Nu vă cunoașteți decât de prin ianuarie, începu Roz, privind la Stella. Iar tu ai deja doi copii. Ați mai fost căsătoriți și fiecare are un „bagaj” rămas din acele căsnicii.

— Da, oftă Stella. Exact așa.

— Când știi, știi, nu? se împotrivi Hayley. Indiferent c-au trecut cinci luni sau cinci ani. Și se poartă nemaipomenit cu băieții, care-s nebuni după el. Faptul c-ați mai fost căsătoriți vă oferă avantajul de-a ști care sunt dificultățile. Nu pricep. Doar îl iubești, nu?

— Da. Și da și la restul, până la un punct. Însă… este cu totul altceva când ești tânăr și fără obligații, îți asumi mai multe riscuri. Mă rog, oricine în afară de mine își asumă mai multe riscuri. Dacă el vrea copii și eu, nu? Trebuie să mă gândesc și la asta. Trebuie să știu dacă sunt pregătită să mai fac un copil, la vârsta asta, sau dacă aceia pe care-i am deja vor fi fericiți și în siguranță, având-l ca tată. Eu și Kevin aveam un plan.

— Care a eșuat, zise Roz. Nu este ușor să începi o nouă căsnicie. Eu am așteptat mult până să fac pasul, apoi m-am trezit că am greșit. Dar mă gândesc că, dacă m-aș fi îndrăgostit nebunește de-un bărbat, la

vârsta ta, cineva care să mă facă fericită, care să-și petreacă bucuros sâmbăta cu fiii mei și care să mă mulțumească în așternut, aș fi acceptat fără să clipesc, și încă bucuroasă.

— Dar înainte mi-ai dat motive pentru care ar trebui să mai așteptăm.

— Am dat motivele pe care le-ai da tu, unele pe care le înțeleg, Stella. Însă mai este ceva ce înțelegem, sau ar trebui să înțelegem, amândouă. Anume, că dragostea e foarte prețioasă și prea adesea pierdută cu ușurință. Ți s-a ivit ocazia s-o apuci cu amândouă mâinile. Norocoaso!

Visă iarăși grădina și dalia albastră. Era încărcată de muguri uriași, gata să plesnească în floare. La vârf, o floare solitară se legăna cu magnetism în briza liniștită. Grădina ei - deși nu la fel de ordonată și de curată ca în realitate - se unduia în valuri și superbe delușoare de culoare.

Din senin, apăru Logan, care o trase spre el cu mâini calde și bătătorite. Buzele lui puternice palpitau în timp ce-o săruta. Undeva, departe, îi auzea pe băieți râzând și lătratul vesel al câinelui.

Se întinse pe iarba verde de la marginea grădinii, cu simțurile îmbătate de miresme și culoare, de prezența lui. Era atâta căldură, atâta plăcere în a te iubi în lumina soarelui. Îi pipăi conturul chipului cu degetele - nu frumos ca-n basme, nu perfect, dar multiubit. Pielea i se înfioră când li se atinseră trupurile - carne pe carne, tărie și dulceață, unduiri și colțuri. Cum de se potriveau, cum de se împlineau atât de sublim, când erau atât de diferiți? Însă trupul ei se contopea cu al lui și era inundat de bucuria unirii.

Stătură întinși la soare, pe iarba verde de la marginea grădinii ei. Ascultându-și inima bubuind ca un tunet, cunoscu fericirea deplină.

Mugurii daliei plesniră. Erau o mulțime. Prea mulți. Plantele din jur nu mai aveau lumină, spațiu. Grădina era răvășită acum, oricine observa asta. Dalia albastră era prea agresivă și prolifică.

— Stă bine unde e. E doar un plan diferit.

Dar înainte să apuce să-i răspundă lui Logan, se auzi o altă voce în mintea ei, una rece și tăioasă.

— E planul lui. Nu al tău. Sunt nevoile lui. Nu ale tale. Taie-i avântul, înainte să deschidă gura.

Nu, sigur că nu era planul ei. Grădina aceasta trebuia să fie un colțișor liniștit, un loc încântător.

În mâini îi apăru o sapă și începu să lucreze.

— Așa, sapă, dezgroapă tot.

Aerul se răcise, de parcă venise iarna. Tremurând de frig, Stella continuă să înfigă sapa în pământ.

Logan dispăruse, iar ea rămăsese singură în grădină, numai cu

Mireasa Harper, care stătea în cămașa de noapte albă și cu părul încâlcit, clătinând ușor din cap. Iar în ochi i se vedea o sclipire de nebunie.

— Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să renunț.

— *Sapă! Grăbește-te! Vrei să simți durerea, vrei otrava? Vrei să-ți contamineze copiii? Grăbește-te! Va strica totul, va ucide totul, dacă n-o îndepărtezi.*

O scoase din rădăcini. Mai bine așa. O s-o planteze în altă parte, într-un loc potrivit. Dar, când o ridică, atentă să nu rupă rădăcinile, florile se înnegriră, iar dalia se ofili și se prefăcu în țărână.

Cea mai bună metodă de-a nu-ți face gânduri negre e să fii mereu ocupat, lucru deloc dificil în cazul Stellei. Anul școlar stătea să se încheie, mai era puțin până la începerea sezonului plantelor perene, iar vânzătoarea lor cea mai pricepută era în concediu de maternitate. N-avea timp să despice în patru firul viselor încâlcite și stranii sau să-și bată capul cu un bărbat care acum a cerut-o de nevastă, acum a dispărut fără urmă. Avea o afacere de administrat, o familie de întreținut și-o fantomă de identificat.

Vându și ultimele trei ghivece cu dafin, apoi își puse mintea și brațele la contribuție, ca să aranjeze sectorul arbuștilor.

— N-ar trebui să te ocupi de hârțoage, în loc să muți camelii?

Se îndreptă de spate, conștientă că transpirase, că era murdară de pământ pe pantaloni și că părul îi ieșea în neorânduială de sub șapcă. Și dădu nas în nas cu Logan.

— Eu sunt managerul. O parte din îndatoririle mele este să mă asigur că marfa este corect expusă. Ce dorești?

— Am primit o comandă nouă, răspunse el fluturând contractul, briza stârnită de hârtii făcând-o să-și dorească să geamă cu voce tare. Am venit după materiale.

— Bine. Lasă contractul pe biroul meu.

— Eu până aici am venit, zise și-i întinse hârtiile în mână. Echipa încarcă o parte din materiale chiar acum. Mă duc să iau arțarul japonez și cinci oleandri roz.

Trase jardiniera mai aproape și se apucă să încarce arbuștii.

— Bine, repetă ea în șoaptă.

Agasată, își aruncă o privire la contract, clipi, apoi reciti informațiile despre client.

— Contractul e cu tata!

— Aham.

— Ce treabă ai tu să plantezi oleandri în curtea tatei?

— M-a angajat. Reface toată curtea interioară. Maică-ta vitregă nu mai vorbește decât de mobilă nouă pentru exterior. Și de-o arteziană. Am impresia că femeile nu suportă să vadă o suprafață plană. Imediat

dau fuga să cumpere ceva de pus acolo. Aseară, când am plecat, i-am lăsat vorbind despre asta.

— Ai… Ce-ai căutat acolo?

— Am mâncat prăjitură. Tre' să plec. Dacă nu ne apucăm de lucru imediat, n-o să am timp să mă întorc și să fac o baie înainte de cina cu tipul ăsta, profesorul. Pa, pa, Roșcato!

— Stai puțin. Stai puțin! Ai pus-o pe maică-ta să mă sune, din senin.

— Cum, din senin? N-ai zis că vrei să ne cunoaștem familiile? Momentan, ai mei sunt la câteva mii de kilometri distanță, așa că un telefon mi-a părut soluția ideală.

— Aș vrea să-mi explici… chestiile astea, zise Stella, acum fluturând ea hârtiile.

— Știu. Nu poți respira fără explicații.

Se opri cât s-o apuce de păr și s-o sărute apăsat, apoi adăugă:

— Dacă nici asta nu te lămurește, înseamnă că greșesc eu pe undeva. Ne vedem.

— Pe urmă a plecat pur și simplu, lăsându-mă să stau acolo ca o idioată.

Încă fierbând de furie, deși trecuseră ore bune, Stella îi schimba scutecul lui Lily în timp ce Hayley se îmbrăca pentru cină.

— Tu ai insistat să vă cunoașteți familiile și chestii din astea, îi atrase atenția Hayley. Așa că tu ai vorbit cu mama lui, iar el, cu tatăl tău.

— Știu ce-am spus, dar el a dat buzna acolo! Și-a pus-o pe femeia aceea să mă sune, fără să mă avertizeze. Face lucrurile așa, pe nepusă masă, adăugă Stella luând-o pe Lily în brațe și legănând-o. Mă pune pe jar.

— Ce dor îmi e să mai fiu și eu pusă pe jar așa… oftă Hayley întorcându-se spre oglindă și privindu-și silueta care încă mai purta semnele nașterii. Mă gândeam că, în ciuda a ceea ce-am citit în cărți, totul o să arate la fel ca înainte, imediat după ce-o nasc pe Lily.

— Nimic nu mai arată la fel, după o naștere. Dar ești tânără și activă. O să-ți recapeți silueta.

— Sper, zise ea întinzându-se după cerceii preferați, în vreme ce Stella o alinta pe Lily. Stella, aș vrea să-ți spun ceva, fiindcă ești prietena mea cea mai bună și țin mult la tine.

— Vai, scumpo…

— Ei bine, așa este. Mai știi săptămâna trecută, când Logan a venit să-i aducă păpușa lui Lily, iar tu și băieții ați venit în curte? Chiar înainte ca eu să intru în casă, iar el să pună Marea întrebare? Știi cum arătați toți patru?

— Nu. Cum?

— Ca o familie. Și mai cred că, indiferent ce-ți spune mintea, în

sufletul tău ești conștientă de asta. Și exact așa va fi.

— Ești mult prea tânără ca s-o faci pe atotștiutoarea.

— Nu de ani e vorba, ci de experiență, o contrazise

Hayley aruncând o cârpă pe umăr.

— Haide încoace, păpușico, mama o să te prezinte musafirilor, înainte să mergi la culcare. Ești gata? o întrebă pe Stella.

— Ne lămurim îndată.

Coborâră scările, Stella adunându-i și pe băieți, și se întâlniră cu Roz în hol.

— Măi, măi, ce bine arătăm!

— Ne-a obligat să ne punem cămăși noi, se plânse Luke.

— Vă stă tare bine în ele. Mă întreb dacă mi-ar fi iertată lăcomia de a-i răpi pe acești chipeși tineri, să-mi fie însoțitori, zise întinzându-le mâinile. O să fie furtună, adăugă cu o privire spre fereastră. Iată-l și pe domnul doctor Carnegie, dacă nu mă înșală privirea. La țanc a picat. Ce naiba conduce omul ăsta? Zici că-i o cutie roșie și urâtă, căreia cineva i-a pus roți.

— Cred că e un Volvo, îșI dădu Hayley cu părerea, apropiindu-se ca să spioneze peste umărul lui Roz. Un Volvo foarte, foarte vechi. Este una dintre cele mai sigure mașini și sunt atât de ponosite, că arată chiar bine. Uau, ia te uită! exclamă ea ridicând din sprâncene când Mitch coborî din mașină. Alertă de tip arătos!

— Sfinte Dumnezeule, Hayley! E destul de în vârstă să-ți fie tată!

Hayley se mulțumi să-i zâmbească lui Roz.

— Un tip sexy e un tip sexy. Iar ăsta sigur e fierbinte de-a dreptul.

— Poate c-o să vrea să se răcorească puțin, sugeră Luke.

— Nu i-ar strica nici lui Hayley, se amuză Roz, apoi ieși să-și întâmpine primul musafir.

Carnegie adusese o sticlă de vin alb bun, pentru gazdă. Roz primi cadoul cu bucurie, dar oaspetele refuză paharul oferit de ea, preferând apa minerală. Roz presupuse că un om care conduce o mașină fabricată în același an în care se născuse el trebuia să aibă mână sigură și prezență de spirit. Carnegie își făcu datoria și se entuziasmă de bebeluș, apoi strânse sobru mâna băieților. Roz îi dădu nota zece pentru tact atunci când observă că deschide o conversație pe teme banale, în loc să ceară amănunte despre motivul pentru care fusese angajat.

Când sosi și Logan, lumea se relaxase deja.

— Nu cred că-l mai așteptăm și pe Harper, decretă Roz ridicându-se. Fiul meu suferă de întârziere cronică și-i deseori dispărut în misiune.

— Am și eu unul, așa că știu foarte bine povestea, o asigură Mitch.

— O, nu mi-am dat seama că aveți copii.

— Numai unul. Josh are douăzeci și unu de ani. Învață la facultatea de aici. Aveți o casă extraordinar de frumoasă, doamnă Harper.

— Roz. Și vă mulțumesc foarte mult pentru compliment. Este una dintre marile mele iubiri. La fel ca dumnealui, adăugă în clipa în care Harper dădu năvală din bucătărie.

— Am întârziat. Scuze. Mai că uitasem. Salutare, Logan. Stella. Salut, băieți! Bună, mamă, zise sărutând-o pe Roz, apoi o întrebă pe Hayley: Unde-i Lily?

— Doarme.

— Domnule doctor Carnegie, fiul meu cel rătăcitor, Harper.

— Scuze, sper că nu v-am reținut.

— Deloc, zise Mitch în timp ce dădeau mâna. Mă bucur să vă cunosc.

— Ce-ar fi să luăm loc? Se pare că David s-a întrecut pe sine.

În mijlocul mesei trona un aranjament din flori de vară, așezate într-un recipient lung și puțin adânc. Pe bufet ardeau lumânări subțiri și albe, înfipte în sfeșnice de argint. David alesese serviciul de porțelan alb și fețe de masă galben pal și verde, pentru un aer de eleganță discretă. O salată de homar delicioasă și ușoară fusese deja aranjată pe fiecare farfurie. David intră în sufragerie, aducând vinul.

— Pe cine ispitesc cu acest minunat Pinot Grigio?

Doctorul, observă Roz, se încăpățână să bea numai apă minerală.

— Știți, începu Harper gustând din felul principal, carne de porc împănată, îmi păreți foarte cunoscut. Mi-am tot bătut capul să-mi dau seama de unde, făcu el mijind ochii la Mitch. N-ați predat cumva la Universitatea din Minnesota, cât am fost eu student acolo?

— Posibil, dar nu-mi amintesc să te fi văzut la vreun curs.

— Nu, oricum nu cred că asta era. Poate c-am fost la vreo prelegere de-a dumneavoastră. Nu, stați, stați puțin! M-am prins! Josh Carnegie, înaintaș la Memphis Tigers!

— Fiul meu.

— Semănați foarte mult. Mamă, ce jucător teribil. Am fost la meciul împotriva celor din Carolina de Sud, de astă primăvară. A marcat treizeci și opt de puncte. Este bun, ce mai!

Mitch zâmbi și-și frecă vânătaia de pe maxilar.

— Mie-mi spuneți?

Conversația o coti zgomotos spre baschet, dându-i prilejul lui Logan să se aplece spre Stella și să-i șoptească:

— Taică-tău zice că s-ar bucura mult să vă vadă pe tine și pe băieți duminică. Vă duc eu cu mașina, fiindcă m-a invitat și pe mine la cină.

— Serios?

— Mă place. Ne-am împrietenit plantând oleandri, adăugă el luându-i mâna și sărutându-i ușor degetele.

— L-ai lovit la punctul sensibil, răspunse Stella fără să-și rețină zâmbetul.

— Tu, copiii, grădina. Da, cred că mi-a picat în plasă. Mi-ai făcut

lista, Roșcato?

— Se pare că te descurci să bifezi punctele și fără să mă consulți.

— Jolene e de părere c-ar trebui să facem o nuntă tradițională, în iunie, rânji el cu gura până la urechi.

Văzând că Stella s-a albit la față, se întoarse spre puști și începu să discute cu ei ultimele noutăți de la Marvel Comics.

La desert, un plânset ușor, apoi un țipăt lung și ascuțit izbucniră din aparatul de pe bufet, care transmitea ce se întâmpla în camera bebelușului. Hayley sări în picioare de parcă-ar fi avut arcuri la tălpi.

— Ăsta e semnalul meu. Revin după ce-i dau de mâncare și se liniștește.

— Apropo de semne, făcu Stella și se ridică și ea, e vremea să mergeți la culcare, băieți. Mâine aveți școală, adăugă, înainte să izbucnească protestele.

— E naspa să te culci pe lumină, mormăi Gavin.

— Știu. Viața e tare naspa. Acum, ce spuneți?

— Mulțumesc pentru masă, oftă băiatul. A fost foarte bun. Trebuie să mergem la culcare, din pricina tâmpitei de școli.

— Pe-aproape, se milostivi Stella.

— Noapte bună. Cel mai mult mi-au plăcut crochetele de cartofi, îi spuse Luke lui David.

— Te ajut? se oferi Logan.

— Nu. Dar mulțumesc oricum, adăugă ea, oprindu-se în ușă și privindu-l o clipă.

Îi duse pe copii la etaj și începu ritualul de seară. De afară, răzbătu bubuitul tunetului, care-l expedie pe Parker direct sub patul lui Luke. Stropii mari și grei de ploaie plesneau în geamuri, în timp ce ea îi învelea pe băieți.

— Parker e un fricos, zise Luke afundându-și capul în pernă. Îi dai voie să doarmă aici, la noapte?

— Bine, dar numai la noapte. Ca să nu-i fie frică.

Stella îl momi pe cățelul care tremura ca o frunză să iasă de sub pat și, mângâindu-l, îl așeză lângă Luke.

— E mai bine acum?

— Îhî. Mami?

Luke lăsă cățelul și schimbă o privire cu frate-său.

— Ce e? Ce puneți voi doi la cale?

— Întreab-o tu, șuieră Luke.

— Ba nu, tu.

— Tu.

— Ce să mă întrebe? Dacă v-ați dat toată alocația pe benzi desenate, să știți că…

— Te măriți cu Logan? izbucni Gavin.

— Dacă mă… De unde-ai mai scos-o și pe-asta?

— Le-am auzit pe Roz și pe Hayley spunând că te-a cerut, o lămuri Luke căscând și clipind somnoros. Deci, te măriți?

Stella se așeză pe patul lui Gavin.

— M-am tot gândit la asta. Dar n-aș lua o decizie atât de importantă fără să vă întreb și pe voi. Trebuie să reflectăm bine, să discutăm. Cu toții.

— E drăguț și se joacă cu noi, deci e OK dacă vrei.

Stella izbucni în râs ascultând raționamentul băiețelului. Bine, recunoscu ea, din anumite puncte de vedere poate că nu erau atât de multe de discutat.

— Căsătoria e lucru serios. O promisiune foarte importantă.

— O să locuim în casa lui? întrebă Luke.

— Da, bănuiesc că da, dacă…

— Ne place la el. Și-mi place când mă ține cu capul în jos. Și mi-a scos așchia din deget, și nici nu m-a durut. M-a și pupat pe deget, așa cum trebuie.

— Serios? murmură Stella.

— Ar fi tăticul nostru vitreg, spuse și Gavin, desenând cercuri cu degetul pe cearșaf. Așa cum buni Jo e bunica noastră vitregă. Care ne iubește mult.

— Asta, cu siguranță.

— Deci, ne-am hotărât c-ar fi OK să avem un tată vitreg, dacă e Logan acela.

— Observ că ați reflectat serios la asta, îngăimă Stella. O să reflectez și eu. Poate mai discutăm și mâine, încheie ea sărutându-l pe Gavin pe obraz.

— Logan zice că tata are mereu grijă de noi.

Lacrimile îi ardeau ochii când îi răspunse:

— Da. Așa e, puiule.

Îl îmbrățișă strâns, apoi se întoarse și-l îmbrățișă și pe Luke.

— Noapte bună, le ură ea. Sunt jos, în sufragerie.

Dar mai întâi trecu prin camera ei, să-și recapete suflul și să se reculeagă. Niște comori, își spuse ea. Avea cele mai prețioase comori. Își apăsă ochii cu degetele și se gândi la Kevin. O comoară pe care-o pierduse. „Logan zice că tata are mereu grijă de noi.” Un bărbat care știe și acceptă asta, care spune cuvintele astea unui băiețel, e și el o comoară. Îi schimbase cursul vieții. Plantase o dalie albastră și curajoasă, exact în mijlocul grădinii ei liniștite, iar ea n-avea de gând s-o îndepărteze.

— Mă voi căsători cu el, se auzi spunând cu voce tare și râse de bucuria pe care-o simțea.

Dincolo de bubuitul tunetului, auzi o melodie și instinctiv intră în baie, ca să arunce o privire în camera copiilor. Era acolo, o apariție fantomatică în straie albe ce fluturau în vânt, cu părul auriu încâlcit.

Stătea lângă paturile lor și le cânta c-o voce calmă și duioasă. În lumina fulgerului, Stella văzu că se uita fix la ea, cu sclipiri de nebunie în ochi. O trecu un fior de groază. Făcu un pas înainte, dar fu aruncată înapoi de-un val de aer rece.

— Nu!

Se repezi iarăși, dar se izbi ca de un zid.

— Nu! strigă ea bătând cu pumnii. N-o să mă îndepărtezi de copiii mei!

Se azvârli către scutul de gheață, chemându-și copiii care dormeau netulburați.

— Ticăloaso! Să nu te atingi de ei!

Ieși în goană din cameră, nebăgând-o în seamă pe Hayley, care alerga spre ea, ignorând pașii care bocăneau pe trepte. Știa un singur lucru: trebuia să-i găsească pe băieți, trebuia să treacă de obstacol și să ajungă la copii. În plină viteză, izbi iarăși în spațiul ușii deschise și fu din nou azvârlită în peretele din spate.

— Ce dracu' se petrece?

Logan o înșfăcă și-o împinse într-o parte, repezindu-se el însuși la ușă.

— Nu mă lasă să intru!

Disperată, Stella izbea cu pumnii în aerul de gheață, până ce mâinile ajunseră numai răni și amorțiră.

— Îi ține pe copii acolo! Ajută-mă!

Logan se propti cu umărul în spațiul ușii.

— Juri că-i oțel!

Mai izbi o dată, ajutat de Harper și de David. În spatele lor, Mitch se uita năucit în încăpere, la silueta albă care acum împrăștia o lumină stranie.

— Doamne sfinte…

— Trebuie să mai fie o cale. Cealaltă ușă! strigă Roz apucându-l pe Mitch de braț și trăgându-l de-a lungul holului.

— S-a mai întâmplat așa ceva până acum?

— Nu. Doamne, Dumnezeule! Hayley, ține-o pe Lily departe, te rog!

Înnebunită, cu mâinile pulsându-i din pricina loviturilor, Stella o luă la fugă. „Cealaltă ușă", își zise în gând. Forța nu era o soluție. N-avea decât să izbească în zidul acela nevăzut, să se revolte și să amenințe, dar ar fi fost în zadar. O, Doamne, copiii ei… Rațiunea. O să apeleze la rațiune, o să cerșească și-o să promită. Țâșni afară în ploaie și smuci ușile terasei. Deși știa că face un gest nesocotit, se azvârli înăuntru.

— Nu ți-i las! urlă ea să acopere furtuna. Sunt ai mei! Sunt copiii mei, viața mea!

Căzu în genunchi, bolnavă de frică. Îi vedea pe băieți dormind liniștiți și lumina albă, crudă care pulsa din femeia ce stătea între ei.

Își aminti de vis. Își aminti despre ce vorbise cu băieții, înainte să se

audă cântecul.

— Ce fac eu nu te privește, zise străduindu-se să-și păstreze calmul. Aceia sunt copiii mei și voi face tot ce-i mai bine pentru ei. Nu ești mama lor.

Lumina păru să tremure, apoi silueta se întoarse, în ochi i se citea o durere imensă.

— Nu sunt ai tăi. Au nevoie de mine. Au nevoie de mama lor. Sunt carne din carnea mea, sânge din sângele meu.

Își ridică brațele, cu palmele rănite și pline de vânătăi.

— Vrei să sângerez pentru ei? O voi face. Uite!

În genunchi, își apăsă palmele de zidul de frig, în vreme ce ploaia o biciuia.

— Sunt ai mei și voi face orice să-i știu în siguranță, să-i știu fericiți. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Orice-ar fi fost, pe oricine vei fi pierdut, te plâng. Dar nu-ți pot da ce-i al meu. Nu-mi poți lua copiii. Nu mă poți lua de lângă ei.

Stella împinse și mâna îi trecu dincolo, ca prin apă înghețată. Fără să ezite, pătrunse în dormitor. Vedea cum Logan încă se mai lupta să intre din partea cealaltă. Împinse ușa. Nu-i auzea, dar vedea spaima de pe chipul lui și sângele de pe mâini.

— Îi iubește. Poate că n-a știut asta până acum, dar îi iubește. Și-i va proteja. Le va fi tată, un tată așa cum merită. Aceasta e alegerea mea, alegerea noastră. Să nu mai încerci să-mi iei copiii.

O podidiră lacrimile în vreme ce silueta pluti prin încăpere, în direcția ușilor terasei. Stella își puse o mână tremurândă pe fruntea lui Gavin, apoi pe cea a lui Luke. „Sunt în siguranță”, își spuse, cu genunchii înmuiați. „Sunt în siguranță și atât de calzi.”

— Te voi ajuta, zise cu voce tare, întâlnind iarăși ochii îndurerați. Te vom ajuta cu toții. Dacă îți dorești ajutorul nostru, ajută-ne și tu. Un nume, măcar. Spune-ne cum te numești.

Mireasa începu să pălească, dar ridică o mână și arătă spre geamul ușilor. Acolo se putea citi un cuvânt scris cu apă de ploaie ce se scurgea precum niște lacrimi: Amelia.

Când Logan năvăli prin ușa din spatele ei, Stella se întoarse brusc și-i duse mâna la buze.

— Șșș, o să-i trezești.

Apoi își îngropă obrazul în umărul lui și plânse.

Epilog

— Amelia, spuse Stella tremurând, în ciuda hainelor uscate și a coniacului pe care Roz insistase să-l bea. Numele ei. L-am văzut scris pe geamul de la uși, chiar înainte să dispară. Nu voia să le facă nici un

rău. Era furioasă pe mine, îi apăra de mine. Nu are mintea întreagă.

— Ești bine? Sigur? întrebă Logan, care ședea ghemuit în fața ei.

Stella dădu din cap că da, dar mai luă o gură de coniac.

— O să mai treacă puțin până îmi revin complet, dar da, sunt bine.

— În viața mea nu mi-a fost atât de frică, zise Hayley privind spre scări. Ești sigură că băieții sunt în siguranță?

— Nu le-ar face nici un rău, o liniști Stella prinzând-o de mână. Ceva i-a frânt inima și i-a tulburat mintea, cred. Dar copiii sunt singura ei bucurie.

— Dacă-mi permiteți, găsesc întâmplarea absolut fascinantă și de-a dreptul incredibilă, le întrerupse Mitch, care bătea camera în lung și-n lat. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei… adăugă, apoi scutură din cap. O să am nevoie de toate informațiile pe care le puteți aduna, înainte să mă apuc de treabă.

Se opri locului și se uită lung la Roz.

— Nu găsesc nici o explicație logică. Am văzut cu ochii mei, dar nu găsesc nici o explicație. O… Mă voi referi la ea drept o entitate, fiindcă alt termen mai bun nu știu. O entitate s-a aflat în camera aceea. Unde nu se putea intra.

Cu un gest absent, își frecționă umărul în locul în care-l proptise în stratul de aer înghețat.

— Iar ea era înăuntru.

— Nu ne așteptam să vă oferim un asemenea spectacol, încă de la prima vizită, se scuză Roz turnându-i încă o cafea.

— Văd că v-ați păstrat calmul.

— Dintre toți cei prezenți, eu am trăit cu ea cel mai mult.

— Cum? întrebă Mitch.

— Aceasta e casa mea, explică Roz, palidă, obosită, dar c-o sclipire războinică în priviri. Prezența ei aici nu schimbă nimic. E casa mea.

Respiră adânc și bău puțin coniac.

— Deși recunosc că întâmplarea din seara asta m-a șocat, ne-a șocat pe toți. N-am mai văzut așa ceva, până acum.

— O să termin proiectul la care lucrez și-apoi o să vă rog să-mi povestiți tot ce-ați văzut. Toată lumea, adăugă Mitch rotindu-și ochii prin încăpere.

— Bine, așa vom face.

— Stella ar trebui să se întindă puțin, zise Logan.

— Nu, sunt bine, crede-mă, protestă ea privind spre aparatul de supraveghere și ascultând murmurul surd. Simt că întâmplarea asta a schimbat ceva. În mine, în ea. Visele, dalia albastră.

— Dalia albastră? o întrerupse Mitch, dar Stella clătină din cap.

— Vă explic după ce mă adun puțin. Dar nu cred că voi mai avea visele astea. Cred că o va lăsa în pace, o va lăsa să crească în pace, fiindcă am reușit să mă fac auzită. Și cred cu tărie că m-a înțeles, ca

de la mamă la mamă.

— Copiii mei au crescut în casa asta, dar ea n-a încercat niciodată să mă îndepărteze de ei.

— Fiindcă tu n-ai hotărât să te recăsătorești, cât timp ei erau încă mici, explică Stella și văzu cum ochii lui Logan se îngustează.

— Nu cumva ai sărit câteva etape? o întrebă el.

Pe buzele Stellei se ivi un zâmbet obosit.

— Se pare că nu unele esențiale. Cât despre Mireasă, poate că a părăsit-o soțul, poate că a părăsit-o iubitul, în timp ce era însărcinată, sau… nu știu. Nu pot gândi limpede.

— Nici noi. Și chiar dacă îți închipui că ești bine, eu te văd palidă, observă Roz, ridicându-se în picioare. Te duc sus și te rog să te întinzi în pat.

Clătină din cap când văzu că Logan e pe cale să protesteze.

— Sunteți bine-veniți să rămâneți aici cât doriți. Harper?

— Sigur.

Înțelegând ce se dorea de la el și care-i era datoria, Harper se ridică și întrebă:

— Vă mai aduc ceva de băut?

Fiindcă tot nu se simțea sigură pe picioare, Stella îi îngădui lui Roz s-o conducă la etaj.

— Da, cred că sunt obosită. Dar nu trebuie să vii cu mine.

— După o asemenea traumă, meriți puțin răsfăț. Îmi închipui că Logan s-ar oferi voluntar, dar, în seara asta, e mai bine să aibă grijă de tine o femeie. Haide, schimbă-te, o îndemnă Roz, pregătindu-i patul.

Pe măsură ce șocul se risipea, lăsând loc oboselii, Stella se supuse ordinelor, apoi traversă baia ca să mai arunce o privire băieților, în camera alăturată.

— Mi-a fost atât de frică. M-am temut că n-o să pot ajunge la ei.

— Ai fost mai puternică decât ea. Întotdeauna ai fost mai puternică.

— Nimic pe lume nu m-a sfâșiat așa. Nici măcar…

Stella se întoarse în dormitor și se strecură în pat.

— În noaptea în care a murit Kevin, n-am putut face nimic. N-am putut să ajung la el, să-l aduc înapoi, să opresc ce se petrecuse deja, oricând de mult mi-aș fi dorit asta.

— Iar în seara asta, ai putut și chiar ai făcut ceva. Femeile - femeile ca noi, în orice caz - fac ce trebuie făcut. Acum, vreau să te odihnești. Înainte să merg la culcare, o să mai trec pe la voi. Vrei să las lumina aprinsă?

— Nu, nu-i nevoie. Mulțumesc.

— Suntem cu toții jos.

În întunericul tăcut, Stella oftă. Stătea nemișcată, asculta și aștepta. Însă nu auzi decât sunetul propriei respirații. În noaptea asta - cel puțin în noaptea asta - nu se va mai întâmpla nimic. Când închise

ochii, căzu imediat într-un somn fără vise.

A doua zi, se așteptă ca Logan să treacă pe la pepinieră, dar fu dezamăgită. Era sigură că va trece pe la ea pe-acasă, înainte de cină, dar fu dezamăgită și de data aceasta. Nici măcar un telefon. Se gândi că poate după o noapte ca aceea care trecuse, simțise nevoia să ia o pauză. De la ea, de la casă, de la orice emoție. Și cum l-ar fi putut învinovăți pentru asta?

Bătuse cu mâinile lui mari și muncite, până le însângerase, încercând să ajungă la copii, apoi la ea. Acum știa tot ce trebuia să știe despre el, despre omul de care încet, încet se îndrăgostise, pe care ajunsese să-l respecte. Știa suficient cât să-i încredințeze tot ce avea, îl iubea destul cât să-l aștepte. Iar când băieții fură în pat, iar luna începu să răsară, se auzi camioneta lui intrând pe aleea spre Harper House. De data asta nu mai ezită.

Se repezi la ușă să-l întâmpine.

— Mă bucur c-ai venit.

Stella îl îmbrățișă prima, ținându-l strâns când și el o cuprinse în brațe.

— Mă bucur enorm. Trebuie neapărat să vorbim.

— Mai întâi, hai afară! Am ceva pentru tine, în camion.

— Nu poate aștepta? întrebă desprinzându-se de el. Aș vrea să stăm puțin și să lămurim unele lucruri. Aseară nu știu dacă am fost înțeleasă bine.

— Ai fost înțeleasă foarte clar, o asigură el luându-i mâna și trăgând-o afară. După ce m-ai îmbătrânit cu zece ani de spaimă, ai zis c-o să te căsătorești cu mine. Cum situația era așa cum era, n-am apucat să mai fac nimic atunci. Acum vreau să-ți dau ceva, înainte să apuci să mă îneci în cuvinte.

— Poate că nu vrei să auzi nici că te iubesc.

— Pentru asta, poate fac o mică pauză. Ai de gând să-mi organizezi viața, Roșcato? o întrebă el luând-o pe sus și îndreptându-se spre camionetă.

— O să încerc. Iar tu ai de gând s-o dezorganizezi pe-a mea?

— Fără îndoială, zise și-o lăsă în jos până ce buzele li se întâlniră.

— Oribilă furtuna de azi-noapte. Din toate punctele de vedere. Acum însă a trecut, spuse ea, cu obrazul lipit de-al lui Logan.

— Asta, da. Vor mai veni și altele.

Îi luă mâinile și i le sărută, apoi o privi în lumina difuză a lunii.

— Te iubesc, Stella, și te voi face fericită. Chiar și atunci când te voi enerva la culme. Și pe băieți… Aseară, când am văzut-o lângă ei, când nu reușeam să intru…

— Știu, spuse Stella sărutându-i mâinile rănite. Într-o zi, când vor mai crește, își vor da pe deplin seama de norocul de-a fi avut drept tați doi bărbați buni și minunați. Eu știu deja ce noroc am să iubesc și

să fiu iubită de asemenea oameni.

— Am știut asta din clipa în care m-am îndrăgostit de tine.

— Când anume?

— În drum spre Graceland.

— Nu pierzi vremea.

— Atunci mi-ai povestit de visul tău.

— Grădina, spuse ea cu inima strânsă. Dalia albastră.

— Mai târziu, mi-ai spus c-ai mai avut unul și mi l-ai povestit, iar asta m-a pus pe gânduri. Deci…

Intră în cabina camionului și reveni ținând în mână un mic ghiveci în care creștea un lăstar.

— L-am rugat pe Harper să se ocupe de asta.

— O dalie, șopti Stella. O dalie albastră.

— E sigur că, la maturitate, va avea flori albastre. Puștiul are mână bună.

Lacrimile îi ardeau ochii și-i gâtuiau vocea.

— Voiam s-o scot, Logan. Ea mă împingea să fac asta, și-mi părea că avea dreptate. Nu era ce-aș fi plantat eu acolo, nu era în planurile mele, indiferent cât de frumoasă ar fi fost. Și după ce am smuls-o, după ce-am scos-o din rădăcină, a murit. Ce prostie am făcut!

— O s-o plantăm pe-asta în locul ei. O plantăm împreună, amândoi, și toți patru vom planta o grădină în jurul ei. Ce zici, e bine?

— Este bine, încuviință Stella ascunzându-și fața în palme.

— Mă bucur. Fiindcă Harper a trudit precum un savant nebun ca să obțină un albastru veritabil. Să așteptăm să vedem cum va fi când va înflori.

— Ai dreptate. O să vedem cum va fi.

— Mi-a dat permisiunea s-o botez. Așa că-i voi spune «**Visul Stellei**».

Toate emoțiile i se citeau pe chip când îi vorbi:

— M-am înșelat în privința ta, Logan. Se pare că totuși ești perfect.

Strânse la piept ghiveciul, de parcă ar fi fost un nou-născut delicat și neprețuit. Apoi îl luă de mână, și porniră împreună prin grădina scăldată în razele lunii.

În casă, în atmosfera înmiresmată de flori, se mai plimba cineva. Și plângea.

{1} Crin.
{2} *DIEFENBAHIA*, fam. *Araceae*. Gen originar din America tropicală, cca 30 specii, perene, de seră, extrem de otrăvitoare. Tulpini scurte (cca 0,45-0,50 m înălțime) în formă de tirbușon. Frunze mari, oblonge sau ovat-alungite, cu numeroase striuri sau pete.

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Epilog